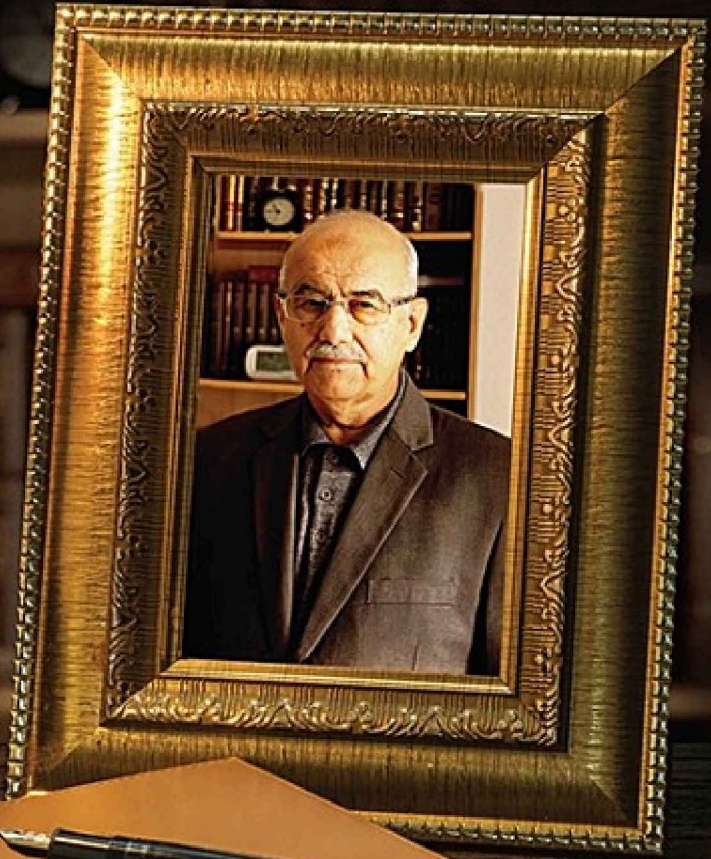

Hatıralar Işığında Hayatım

Mehmet Ali Sengül

HATIRALAR IŞIĞINDA HAYATIM

Mehmet Ali ŞENGÜL

HATIRALAR IŞIĞINDA HAYATIM

Copyright © *Süreyya Yayınları*, 2024

Bu eserin tüm yayın hakları *Süreyya Yayınları*'na aittir.

Eserde yer alan metin ve resimlerin, *Süreyya Yayınları*'nın önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

Süreyya Yayınları

-

<https://sureyyakitap.com>

TAKDİM

Muhterem ve merhum Mehmet Ali Şengül Hocamızla tanışıklığımız 1960'lı yılların başlarına dayanır. İzmir İmam-Hatip ve İlahiyatta Talebe Yetiştirme Derneği'nin yurdunda birlikte kalıyorduk. Yaz tatilinde 15 gün tatil yaptıktan sonra tekrar yurda döner ve iki-iki buçuk ay süren yaz kurslarına katılırdık. Her sene yazın Bergama taraflarındaki Aşağı Şakran köyünde bir haftalık kamp yapardık. Hemen denizin bitişiğinde olan bu köyün camisine yurdun taşınabilir bütün lüzumlu eşyalarını getirir, öğleye kadar hem derslerimize devam eder, öğleden sonra da denize girerdik.

Bir kamp sonrası eşyaları yükleyip yurda döndük. Gece vakit yatsı namazını her zaman olduğu gibi cemaatle kıldık. Namazı kadife sesli, hoş edâ bir tilavetle genç bir ağabeyimiz kıldırdı. İşte o mübarek, gül letafetli ağabey, Mehmet Ali Şengül'dü. Kur'ân-ı Kerim'i fem-i muhsinle okuyan, kavl-i leyyin, hâl-i leyyin, tavr-ı leyyin sahibi o ağabeyimizi ve yatsı namazını hiç unutmadım. Yaşar Tunagür Hocamız Kestanepazarı Camii'nde cuma günleri vaaz ederken onun meşhur müezzini de bu gül tabiatlı ağabeyimizdi.

Şengül Ağabeyimiz Mısır'da okumayı arzu ediyordu. Ama Yaşar Hocamız onu hep engelliyor, burs imkânlarını da temin edip, “Yaşar Hocam, her şey tamam, haydi bana izin ver...” dediğinde, “Sen Hoca sözü dinle!” diyordu. Bunun hikmetini Şengül Hocamız seneler sonra anlıyor. Meğer kendisinden sonra Kestanepazarı'nın başına getirmek istediği M. Fethullah Gülen Hocamıza yardımcı olsun diye Şengül Hocamızı orada tutmak istiyormuş.

Hocaefendi 1966'da İzmir'e geldikten sonra Şengül Hocamız, kendisiyle hemen kaynaşıp ondan özel dersler almaya başladı. Daha sonraları hep onun yardımcısı, bizlerin de ağabeyi oldu.

Mükemmel bir Kur'ân hafızlığına ve belîğ bir hitabete mazhar olan Şengül Hocamız, bizlerin hep önünde ve Büyüğümüzün de hep yanında oldu.

İçten-dıştan pek çok sıkıntılara, devlet içindeki cibilli İslam düşmanlarının işkencelerine ve birkaç sene süren baskıcı takiplerine maruz kaldı.

Diğer yandan kendisini yakından takip eden İzmir Çocuk İslahevi Savcısının teklifi ve ortam hazırlaması üzerine uzun zaman suçlu gençlere vaaz ve nasihatte bulundu. Bu yolla pek çok gencin ıslahına ve

tahsiline vesile oldu. Bazılarının birer meslek sahibi olup topluma faydalı bir fert hâline gelmesine de bizzat rehberlik yaptı. Cömert ve asil davranışları ile imamlık yaptığı Bozyaka’da, 1971 Muhtırası’nda hapse düşen solcu gençlerden pek çoğu için de manevi bir yol gösterici rolü oynadı.

İzmir Mersinli Sanat Okulu civarında bir camide imamlık yaptığı sıralar, bazı öğrencilere elinden gelen maddi-manevi hizmetlerde bulunurken aylarca kendisini takip eden devletin vicdanlı bir istihbarat elemanı bir gün kendisine şöyle diyor: “Ne yazık ki bizleri, sizin gibi fedakâr bir vatan evladını takiple meşgul ediyorlar. Bir gün baktım bir öğrenci geldi, abdest alıp namazını kıldı. Giderken siz onun ayakkabısının delik olup su aldığını ve çoraplarını da ıslattığını fark ettiniz. Ona ‘Biraz bekle, geliyorum.’ dediniz ve evinize gidip sağlam çorap ve ayakkabı getirdiniz. Sizden bu ülkeye nasıl bir zarar gelebilir ki?”

1980 İhtilali sonrası bir kısım mihraklar, içimizden bazılarını da kullanarak “Hizmet”i bitirmek için harekete geçtiler. İzmir’de ev ev dolaşıp ileri gelen ağabeyleri –bu süreçte olduğu gibi- iftiralarla karalıyorlardı. Doğrudan Hocaefendi’ye bir şey diyemedikleri için işte “Etrafında muhteris birileri var, işe yarayacak herkesi değirmen gibi öğütüyorlar. Sizleri de bitirecekler.” diyorlardı. Mehmet Ali Şengül Hocam, “Arkadaşları, bilhassa önde gelenleri toplayıp bir dinleyelim.” dedi. Toplandık ve onları dinledik. Sonra Şengül Hocam onlara dedi ki: “Eğer sizlerden her birerlerinizin, kendimden daha iyi ve daha üstün olmasını istemiyorsam, şahit olun Allah beni kahretsin!” dedi. Şaşırp kaldım. Bu öyle kolay söylenebilecek bir şey değildir. Çünkü öyle değilseniz dünya ve ahiretiniz mahvolur. Bu söz onun ne kadar samimi bir insan olduğunu gösteriyor. Onun için kendisini, hep önde, hep bir denge insanı, hep fedakâr ve cefakeş bir rehnümâ olarak gördüm. Cenab-ı Hak, “Cennet-i Firdevsi”ni nasip etsin.

Türkiye dışında Avrupa’da ve Asya’da da çok büyük gayret ve hizmetleri olmuştur. Hizmet erleri olarak hepimizin üzerinde büyük hakları vardır. Korona sebebiyle yoğun bakımda iken hem vefatından on gün önce hem de bir gün önce yanına girmek nasip oldu. Kendisinden helallik diledim. Konuşamıyordu. Zaten hiçbir organını kıpırdatamıyordu, ben konuşurken gözlerini açıyor, konuşmam bitince kapatıyordu.

Kendisinin çok güzel hatıraları olduğu için sohbetlerinden pek çok güzel şeyler dinliyorduk. Bir gün dedim ki: “Hocam sizden dinlediklerimle köşemde pek çok yazılar yazdım. Siz kendiniz bunları

yazıp kitaplaştırsanız.” Önceleri pek oralı olmadı. Sonraları çok ısrar ettim ve bir gün kalın bir defter alıp birçok soru yazdım. “Sizden Allah rızası için bunların cevabını istiyorum.” dedim. Kaçıp kurtulacak bir çaresi olmayınca sorulara cevap olacak şekilde hatıralarını yazmaya başladı. Zannediyorum 600 sayfayı aşkın bir şey meydana gelmişti. Hâlâ yazmaya devam ederken koronavirüs salgınına yakalandı ve inancım odur ki manevi şehit olarak terhis tezkeresini alıp ruhunun ufkuna yürüdü...

Elinizdeki bu kitapta ibret verici, yol gösterici nice hatıralar bulacaksınız.

Daha Kur’ân Kursu’nda küçük yaşta bir talebe iken Üstad Bediüzzaman Hazretleriyle selamlaşma bahtiyarlığına ermiş, M. Fethullah Gülen Hocaefendi’nin has talebesi olmuş ve bizlerin de örnek-rehber ağabeyliğini ihraz etmiş olan Mehmet Ali Şengül Hocamızın bu eserinden inşallah azami istifade imkânına nail oluruz.

Abdullah AYMAZ

16 Nisan 2023, FRANKFURT

ÖN SÖZ

Hiz. Âdem'le başlayan insan hayatı; Üstad Hazretlerinin “Tesâdüm-ü efkârden ve tehâlûf-ü ukûlden hakikat tamamıyla tezahür eder.” ifadeleriyle beyan ettiğı gibi, tesâdüm-ü efkâr ve dinin temel disiplinleriyle bugüne kadar gelmiştir. Kur’ân-ı Mu’cizü’l-Beyan; kendisinden evvel nazil olan kitapları, insanlara yaratılış gayesini gösteren peygamberleri ve tarihe ait haberleri doğru olarak beyan etmeseydi, gerçekleri bilemezdik.

Allah (celle celâluhu) insan beynine yerleştirdiğı hafıza vesilesiyle mucizevi bir şekilde kelamını korumuştur ve koruyacaktır. Cenabı Hak, “*Hiç şüphe yok ki o zikri (Kur’ân’ı), Biz indirdik, onu koruyacak olan da Biziz.*” (Hicr, 15/9) buyurmaktadır. Allah Resûlü’ne vahiyile gönderilen Kur’ân-ı Mu’cizü’l-Beyan, başta Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) ve Sahabe Efendilerimiz (r. anhum) tarafından ezberlenip ardından kitap hâline getirilmiş ve hiçbir değişikliğe uğramadan bugünlere intikali sağlanmıştır ve kıyamete kadar da böyle devam edecektir.

Dinin temel kaynakları olan Kur’ân ve sünnete sahip çıkacak nesiller yetiştirilmediğı takdirde, Kur’ân hafızalarda ve mushaflarda aslî hüviyetiyle mahfuz kalmakla beraber nice değerler unutulup gitmeye mahkûm oluyor. Bunlara sahip çıkacak, maddi ve manevi değerleri koruyacak, uğrunda canlar feda edecek hayrûlhalef nesiller yetiştirmek gerekmektedir. Şayet bu nesiller yetişmiyorsa, zamanla bu değerlerin de kaybolup gittiğini acı acı müşahede ederiz.

Biz zamanlar bir tıp doktoru ile tanışmıştım. Bu kardeşimiz, dedelerinden kalma kaynak kitapları balkona atmış, yağmur yiye yiye kitaplar çürümüş. Baktığımda bunların hatt-ı Kur’ân’la yazılmış tarih kitapları, tefsirler, birkaç dilde yazılmış lügatler olduğunu gördüm. Bu olay, genç nesillerin tarihinden ve değerlerinden nasıl koparıldığını gösteren acı bir örnekti.

Bir gün M. Fethullah Gülen Hocaefendi, “Bu Hizmet’i kabre götüreceksiniz.” buyurunca Hocaefendi’nin bu sözünü, yukarıda verdiğim örnekle birlikte düşündüm ve vicdanen kendimi sorumlu hissetmeye başladım. Bir taraftan “Acaba Hizmet’i anlatalım derken kendimizi mi anlatırız?” düşüncesi ruhumu sarıyor, bir taraftan da kendimi bu işe layık görmüyordum. Zira Hizmet’i Allah rızası için yapmamız gerekiyordu. Bunun yanında gelecek nesillerin istifade

edebilmeleri için binbir zorlukla elde edilen tecrübeleri onlara intikal ettirmek de bir sorumluluk gerektiriyordu.

2014 yılında Hizmet adına kazanılmış bu değerler kaybolup gitmesin diye Hocaefendi gibi, Abdullah Aymaz Hocam da bir ajandaya, hatırladığı 25-30 maddeyi tespit etmiş, “Allah rızası için lütfen şu hatıraları yazar mısınız!” deyip ajandayı bırakıp gitmişti.

Hiçbir zaman böyle bir niyetim olmadığı için önceden tespit edilmiş hiçbir notum da yoktu. Bu ikazlardan sonra 50 yıllık hizmet hayatımdan aklıma gelenleri kaleme almaya çalıştım. İlkokul ve Kur’ân kursu, hafızlık dönemlerimden de önemli bazı şeyleri buraya dâhil etmeyi uygun gördüm.

Gelecek nesillerimize bir “yâd-ı cemil” olur düşüncesiyle, sorumluluktan kurtulmak, en önemlisi dâr-ı bekaya intikal neticesi, hayır dualara mazhar olabilmek için hatırlayabildiğim kadarıyla hatıralarımı kayda almaya çalıştım.

Üstadımızın, ağabeylerimizin, annelerin, bacıların, çocukların hep birlikte binbir zahmet ve sıkıntıyla; zindanlarda işkence ve hakaretlere maruz bırakılarak, mahkeme mahkeme dolaştırılarak bizlere devrettikleri Allah’ın emaneti bu mukaddes İslam davasını devam ettirecek ve omuzlarında taşıyacak yeni gönül erlerinin yetişmesi gerekiyordu.

Bu mevzuda, başta muhterem hocam M. Fethullah Gülen Hocaefendi’nin elimizden tutması, teşvik etmesi, her türlü sıkıntımıza katlanması ve her biri birbirinden daha kıymetli kader arkadaşlarımızın, müteveli, esnaf abilerimiz ve ablalarımızın; halkımızın, talebe ve öğretmen kardeşlerimizin, dost taraftar ve muhiplerin; annelerin, bacıların, hanımefendilerin ve nice isimsiz kahramanların büyük fedakârlıklarıyla bugün neredeyse dünyanın bütün ülkelerine, güneşin doğup battığı her yere -Allah’ın izni ve yardımıyla- hizmet götürülmüş durumdadır.

Hissesi ve emeği olan bütün kardeşlerimizi, Allah Teâlâ’nın, Firdevs’le mükâfatlandırıp Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem), ashab-ı kiram efendilerimizin (radiyallahu anhüm) şefaatine mazhar kılmasını ve cennette onlara komşu olmalarını diliyorum ve dua ediyorum.

M. Ali Şengül

10.03.2015

¹ (Fikirlerin çarpışmasından ve akılların ihtilafından hakikat tamamıyla ortaya çıkar.)
Bediüzzaman Said Nursi, Mektubat, s. 391, şahdamar Yay. İstanbul-2006.

BURDUR VE DENİZLİ DÖNEMİ

ÇOCUKLUK YILLARI

Burdur'un Erledere Köyünde Başlayan Çileli Hayat

10.03.1945 tarihinde Burdur'un Yeşilova ilçesi, Erledere² köyünde doğdum. Annemin adı Sâime, babamın adı Hasan. Baba tarafından dedemin adı Ahmet, babaannemin adı Vâhide. Anne tarafından dedemin adı Hüseyin, anneannemin adı ise Fâtıma Hacer'dir.

Kardeşlerim Abdurrahman, Hüseyin, Süleyman ve Şükran. Doğumumda babam Alman harbi devam ettiği için askerliği bittiği hâlde terhis edilmemiş, iki sene daha kışlada kalarak dört yıl askerlik yapmış.

Annem bana,

— Oğlum sen çok çileli büyüdün. Baban askerdi, dedenin kulakları duymuyordu. Evin bütün işleri bana bakıyordu. Çileli hayata benimle sen de ortak oldun, derdi.

Ahmet dedem, beş abisiyle beraber cihan harplerine katılmışlar. En küçükleri olan Ahmet dedem, kulakları tamamen sağır ve parmakları da el ayasına yapışık, vücudunun başka neresinde hangi yaralar olduğunu bilemediğim bir gazi olarak dokuz on sene sonra Yemen cephesinden dönmüş. Diğer kardeşlerinin hangi cephelerde kaldığı bilinmiyor.

Türkçe Okunan Ezanlar

Bu şartlar altında ilkokul hayatım başladı. İlkokulu Dereköy'de okudum. Karı-koca Bâki ve Sultan isimlerinde iki öğretmenim oldu. Yine Tahir, Hasbi ve Ali Fehmi isimlerinde öğretmenlerim vardı. Tahir öğretmen sonradan adını değiştirmiş olacak ki Fakir Baykurt olarak meşhur oldu. Bu zat bizimle özel meşgul oluyordu. Diğer öğretmenim Ali Fehmi (Irmak) fark etmiş olacak ki bir cuma günü beni okula gönderdi ve bana,

- Tahir öğretmene git ve Ali Fehmi öğretmenim sizi cuma namazına davet ediyor de, dedi.

Ben de sevinçle koşarak gittim ve Tahir öğretmene,

— Ali Fehmi öğretmenim sizi cuma namazına davet ediyor, dedim.

Beni çok sevmesine rağmen birden,

— Ne cuması deyip, kapıyı yüzüme kapattı.

Ben ağlayarak geriye döndüm. Tabii ki nasıl döneceğimi tahmin eden Ali Fehmi öğretmenim, gözyaşlarımı silip,

— Gel o gelmezse gelmesin, biz beraber gidelim deyip beni cuma namazına götürdü. Bana abdest aldırdı ve beraber cuma namazı kıldık.

O dönemde ezanlar “Tanrı uludur! Tanrı uludur!”⁴ diye Türkçe olarak okunuyordu ve hoparlör olamadığı için uzak yerlerde ezan sesi duyulmuyordu. Bilhassa ramazanlarda ailemiz ezanın okunduğu haberini almak maksadıyla bizi camiye gönderiyordu. Ezanı duyar duymaz koşarak gelip, “Ezan okundu!” diye haber veriyorduk. Onlar da oruçlarını açıyorlardı.

İlerleyen zamanlarda iman erkânının ne olduğunu fark edince üzülüyordum. Keşke bizi insan olarak yaratan, kâinatı emrimize veren Allah’ı herkes tanısaydı, ahiret hayatında perişan olmasalardı. Almanya’da bulunduğum zamanlarda ilkokulu aynı dönem beraber okuduğumuz bir akrabam, Fakir Baykurt’un bir sohbetinde “Peygamberimiz Hz. Muhammed” dediğini söyleyince çok sevinmiştim. Çünkü Fakir Baykurt benim köyümde öğretmen iken, karakol komutanına “Çocuklara komünizm telkin ediyor.” ihbarı üzerine, Artvin Şavşat’a sürgün olarak gönderilmişti. Şavşat, ormanlık bir bölge olması itibarıyla bölgenin bütün çocukları okumak zorunda kaldığından o günkü şartlarda dört bin nüfusun iki bini talebeydi. Fakir Baykurt böyle bir yere sürgün edilmişti.

Bölge fakir olduğu için sahipsiz gençliğe, onların zaruri ihtiyaçlarını karşılamak suretiyle fikir telkin etmek oldukça kolaydı. Onun için o, hem kendi bölgesi olan Burdur çevresinde hem de Şavşat’ta gençliğe oldukça müessir olmuştu. İlerleyen zamanlarda Allah lütfetti, biz de Şavşat’ta bir yurt açtık. Ben de belli aralıklarla işim icabı bölgeyi dolaşıyordum. Şavşat’ta açılan yurdumuza talebeler girebilmek için,

— Kapının eşiğinde yatalım ne olur bizi buraya kabul edin, diye yalvarıyorlardı.

Çocukken Oruç Tutmak

11 yaşında olduğum günlerde üç-dört arkadaşım ile beraber dağa oduna gitmiştik. Oruçtuk, oldukça zorlandık. Benim hayvanım sırtında odunla dağdan aşağı yuvarlanmıştı. Ağladım, üzüldüm, ancak hayvanın yanına geldiğimde küçük yaraların dışında ağır bir şeyi yoktu. Kaldırıp yola devam ettik. İftara yarım saat kadar kalmıştı ki arkadaşlarım,

— Biz dayanamayacağız, orucu bozacağız, dediler.

— İftara çok az kaldı orucunuzu bozmayın, diyerek yalvarıp rica

etmeme rağmen maalesef oruçlarını bozdular. Çocuk yaşıta olduğumuz için orucunu bozan arkadaşlarımızı Cenab-ı Hakk inşallah sorumlu tutmaz.

Zıkkıma Sakın Alışma

Çocuktum, ilk mektepte okuyordum, köyde bir düğün vardı, düğünlerde geceleri meşale yakar, gösteriler yaparlardı. Merhum babam iki kardeş bizi denemek için serbest bıraktı, ama arkamızdan hep takip etmiş. “Bana arkadaşını söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim.” prensibinde olduğu gibi bana da bir iki arkadaşım “Kim görecek!” diyerek تنها bir yerde bir sigara verdiler.

Biz sigaraları yaktık, daha bir iki çekmeden babamı karşımda gördüm. Bana hiçbir şey demeden, kızmadan elimden tutup eve götürürken nasihat etti. Hâlbuki kendisi de sigara içiyordu. Rahmetlik dedem de tütün içermiş, babama nasihat etmiş “Evladım bak bu zıkkıma sakın alışma, sonra bırakamazsın.” dediğini anlattı. Ben de bir daha da içmeyeceğime dair söz verdim.

Aradan yıllar geçti merhum pederimle kış günü at üzerinde yolculuk yaparken ben oldukça üşümüştüm. Peder sigarayı yaktı bana da uzattı, “Isınırsın.” dedi. Gerçekten samimi teklif ediyordu. Ben de ilk defa beni yakaladığı anı hatırlattım ve “Ben söz verdim, asla içmeyeceğim.” dedim ve bir daha da içmedim.

Bunlar Gâvur Aleti mi

Bu aradaTahir Öğretmen (Fakir Baykurt) peşimizi bırakmadı. Beni öğretmen okuluna göndermek için ciddi gayret gösterdi. Hatta masraflarımı yükleneceğini taahhüt ederek ailemi ikna etmişti. Ben de çocukluk hâli okumak, öğretmen olmak istiyordum.

Merhum babam, medreseler kapanmadan bir ay kadar okumuş, harf inkılabı ile medreseyi kapatmışlar. Hocası Haşim Ağa, zahire tüccarı unvanıyla at sırtında talebelerinin köylerine gidip irşada başlamış. Tam öğretmen okuluna gideceğim günlere tevafuk etmişti. Babamın da hocası olan Haşim Ağa, evimizde yatılı misafir olmuştu.

Pederim şehirden ilk defa köye bir bisiklet, bir de radyo getirmiş. Köyün mollaları; bisiklete şeytan aleti, radyoya da gâvur aleti deyip, tenkit ederek “Bunları kullanmak haramdır, kullanamazsın.” demişler. Peder de bunu hocasına soruyor. Haşim Ağa Hocaefendi radyoyu istiyor. Sabah seher vaktinde Kahire radyosundan Kur’ân açıp dinliyor ve ağlıyor.

Peder,

— Hocam niçin ağlıyorsun, diye sorunca Haşım Ağa Hocaefendi,

— Evladım ben Kur’ân’ı çok anlamam, ama nankörlüğümüze ağlıyorum. Allah kâinatı yaratmış, insanın emrine vermiş. Yeryüzünü namütenahi nimetlerle donatmış. İnsanı da varlıkların en güzeli ve en mükemmeli olarak yaratmış, buna rağmen insanlar Allah’ı inkâr ediyor, Allah’a baş kaldırıp isyan ediyor. Evladım ben işte bunun için ağlıyorum. Ya sen Kur’ân’ı anlasan başını kayalara vurursun, diyor.

Peder, hocasının bu ifadelerinden sonra, “Allah’ım bana dört evlat verdin. Bunların birisini hiç olmazsa Kur’ân kursuna vereyim; Allah’ı, Peygamberi ve dinini öğrensın.” deyip bir karar veriyor.

Tahir Öğretmen, öğretmen okuluna gitmem için ısrar ediyor, ama peder vermiyor. Verdiği karar üzerinde durarak önce o yıl Isparta’da yeni açılan İmam-Hatip Okulu’na kayıt yaptırmak için gidiyor, ancak çok müracaat olduğundan yer kalmadığı için kabul etmiyorlar. Orada pederin üzüldüğünü gören yaşlı bir amca,

— Evladım, bu yıl bir Kur’ân kursuna çocuğunu ver. Kur’ân öğrensın, ama seneye geç kalma, diyor.

Peder, beni gayriresmî olan Çardak Kur’ân Kursu’na götürüyor. Hocamız İdris Tanrıöver bilâücret (ücret almadan) o vazifeyi deruhte ediyordu. O zaman Çardak köydü. O köy halkının güzel bir âdeti vardı. Her aile bir talebe alır, kendi evladı gibi bakımını yapar, onların okumalarını sağlardı. Beni de dede-baba dostu olan bir aile almıştı. Herkesin saygı duyup hürmet ettiği Selçuk ailesine mensup o evde, Medine isminde bir nine vardı. Babam ikinci sene beni Isparta İmam-Hatip Okulu’na götürmek üzere niyetlenince, Medine Nine,

— Oğlumu hafız yapmadan kimseye vermem, dedi ve beni bırakmadı.

Gelin, Katılın!

Hafta sonları istasyona tren seyretmeye iner, tren gelinceye kadar da çınarların altında oynardık. Orada makasçı bir Mustafa amca vardı. Nurları bilirmiş. Bize kendisini çok sevdirdi. Namaz vakti gelince,

— Haydi benim bülbüllerim, der ayağımızdan tutar çınar ağacına çıkarır, bize ezan okuttururdu. Kendisi imam olur, biz de cemaat olup namaz kılardık.

1958 yılında Çardak Kur’ân Kursu’nda olduğum zamanlarda bir gün istasyonda oynarken Mustafa amca iki eliyle telaşla bizi çağırdı,

— Dünyanın en büyük âlimlerinden Bediüzzaman Hazretleri buradan

gececek, gelin çocuklar ona bir selam verelim, deyip bizi Denizli-Afyon ana yoluna götürdü. O zaman yollar stabilize ve bozuk, vasıtalar da çok azdı. Makasçı Mustafa amca bizi asker gibi yolun kenarına dizdi. Kendisi de onbaşı gibi başımızda, Üstad Hazretleri gelene kadar bekledik.

Resimlerde gördüğümüz gibi başı poşulu hâliyle Üstad Hazretleri, iki eliyle bize doğru selam vererek yavaş yavaş geçip gittiler. Daha sonra iki eliyle verdiği o selamın mahiyetini abilerden işitmişim,

— Gelin bu yüce davaya katılın der, iki eliyle selamlar, aynı zamanda dua edermiş.

İnşaallah o mübarek zatın dualarının bereketiyle bugüne kadar Allah (celle celâluhu), hizmet-i imaniye ve Kur'âniye'de bizi istihdam buyurdu. İlelebet bütün kardeşlerimizle beraber Allah (celle celâluhu) bu yüce davadan ve ona hizmet etmekten ayırmasın. Âmin.

Annenin Sözü'nü Tutmayınca

Çardak Kur'ân Kursu'nda iken ara sıra köye izne gelirdik. Bir defasında köyden Kur'ân Kursuna at arabasıyla geri dönerken merhum annem,

— Evladım hava bulutlu, yağmur yağabilir, şu kepenegi al, sonra gönderirsin, demişti. Ben de onun zahmetine katlanmamak için kepenegi almadım. Yolda öyle bir yağmur tuttu ki hiç ıslanmadık bir tarafım kalmadı. Kendi kendime, “Annenin sözü'nü tutmadığın için başına gelen bu sıkıntıya katlanmak zorundasın.” dedim.

Gölde Tehlikeli Yolculuk

Yine böyle bir izin dönüşü idi ve başımızda bizden iki yaş büyük misafir abilerimiz vardı. Bu abiler dağın eteğinden dolaşarak yolu uzatmayalım diye bizi gölün içinden geçirmeye kalktılar. Göle girdik, balçık çamura ayaklarımız batıyor, yürüyemiyoruz. Su gırtlığımızı kadar gelip dayandı. Bu arada akşam karanlığı da bastırdı. Kaldık gölün içinde. Kendi kendime diyordum ki “Şimdi bu gölde ölüp kalacağız. Burada olduğumuzu kimse tahmin edemeyecek, cesedimizi de bulamayacaklar.”

Bunları düşünüp ağlayarak, birbirimize tutunup saatlerce zor şartlar altında yürümeye devam ettik. Suyun seviyesi biraz aşağı inmeye başlayınca ümitlenerek çıkacağımıza inandık ve saatler sonra gece yarısı karaya çıktık. Yorgun, bitkin bir vaziyette, vakit gece olmasına rağmen biraz dinlenip yolumuza devam ettik.

Ortalık zifiri karanlıktı, önümüzde şakilerin eskiden yol kestiği kocaman bir dağ vardı. Islak elbiselerimizle can havliyle birkaç saat içinde o dağı aştık. Demek, Allah (celle celâluhu) yaşamamızı mukadder kılmış ki böyle bir tehlikeden kurtulmuş olduk. Şimdi anlıyorum ki o günkü o maddi engeller, kader planında bugünkü davamızın önüne çıkan engellerin sinyallerini veriyor ve bizi bugünlere hazırlıyormuş.

Kıskançlığın Getirdiği Sıkıntılar

Yine Çardak Kur'ân Kursu'nda talebe iken, bir gün merhum Ahmet Dedem ziyaretime geldi.

Bana,

— Oğlum ömrüm ya yeter ya yetmez, deyip beni pazara götürdü ve bana mavi renkli, baklava dilimi desenli bir takım elbise aldı. Ayrıldıktan bir hafta sonra emr-i hak vuku bulup dedemin vefat ettiği haberi geldi. Bir daha görüşemedik onunla. Yıllar sonra çoluk çocuğa karıştığım dönemlerde gördüğüm rüyamda ben muvazzaf askermişim. Anons ettiler, ziyaretçiniz var diye, yanımda çocuklarımdan Muhammed Sait de vardı. Ziyaret yerine gittiğimizde, ziyaretçimin merhum Ahmet Dedem olduğunu gördüm. Hoş safadan sonra bana,

— Oğlum bu çocuk kim, dedi. Ben de,

— Dede bu torunun, dedim. Onu sevip okşadı, sonra vedalaşıp ayrıldık.

Daha sonra maalesef birkaç talebe, “Sen daha çok seviliyorsun.” diye beni kıskanmaya başladı ve bu yüzden huzursuzluk çıkartıp bana tuzak kurmaya kalktılar. Nihayetinde aramızda kavga çıktı. Bu kavgadan sonra merhum dedemin aldığı elbisemi gece çantamdan çıkarıp jiletle kestiklerini gördüm. Bu yüzden karakollara düştük, mahkemelik olduk. Benim yaşım tutmadığı için hâkimle babam muhatap oluyordu. Huzursuzluk çıkaranların anne babaları gelip yalvarıp yakardılar, merhum babam da onları affetti, ama amme hukukundan devlet onları affetmedi ve cezalandırdı.

Bu Kabirde Dinimiz Gömülü

Çardak Kur'ân Kursu'nda okurken belli aralıklarla sıra-ı rahim için bizi köye izne gönderiyorlardı. Köyümüzün seksen yaşlarında Hüseyin Hafız isminde bir imamı vardı. Ehlullahtan olduğuna inandığım bu zatı çok seviyordum.

Kendisini babam da çok severdi. Bir gün elimden tutup beni

kabristana götürdü. Ziyarete bulunup dua okuduk. Sonra bir kabrin başına geldik ve ağlayarak bana dedi ki:

— Evladım Hafız Efendi, bu kabirde cenaze yok, dinimiz gömülü.

Meğer Kur’ân harfleriyle tedrisat yasaklanınca, halk bütün tefsir ve hadis gibi kaynak kitapları, evlerinde bulundurmaktan korktuklarından dolayı götürüp bu kabre gömmüşler. Bu, beni oldukça etkilemişti.⁵

DENİZLİ HAFIZLIK YILLARI

Cenaze Yıkayacak İmam Yok

Çardak Kur’ân Kursu’nda Kur’ân öğrendikten sonra köyde cenaze yıkayacak kimse kalmadığı için beni köye imam yapmak istediler. Peder, büyüklerini kıramadığı için buna sıcak bakmıştı. Annem ise,

— Oğlum cahillik çok kötü, kalma bu köyde, git oku, diye ısrar etti ve beni bir saman veya koyun kamyonuna bindirip Denizli’ye gönderdi.

Kamyoncu beni Denizli’ye indirip,

— Hadi işin rasgelsin evladım, deyip bıraktı. Elimde hiçbir adres yoktu. İlk defa büyük bir şehre geliyordum. Caddede giderken sakallı bir ihtiyar amcaya yaklaşip selam verdim ve,

— Amca ben okumaya geldim. Kur’ân Kursu nerede, bana tarif eder misiniz, dedim. İhtiyar heyecanla elimden tuttu,

— Gel evladım, dedi ve beni bir esnafa götürüp,

— Bu çocuk okumak istiyormuş, deyip ona teslim etti. O ihtiyarın beni teslim ettiği zat, Kur’ân Kursu dernek başkanı Şekerci Mustafa amcaymış. Bir pusula yazarak beni Denizli Merkez Kur’ân Kursu Hocası Mehmet Aydınoglu’na gönderdi. Aydınoglu Hoca, İstanbul’da meşhur Hasan Akkuş Hocaefendi’nin talebesiymiş. Kendisine pusulayı verdim, okuduktan sonra benim Kur’ân okuyuşumu kontrol etti ve bana,

— Sen hafızlığa başlayabilirsin, dedi. Fakat Kur’ân gözümde büyüdü. Bu koca kitap kafama nasıl girecek diye üzüldüğümü arkadaşlarım hocama haber vermişler. Aydınoglu Hocam beni çağırdı, birinci cüzün birinci sayfasını göstererek,

— Git bu sayfayı ezberle, dedi. Ben de bir kenara çekilip yarım saatte o bir sayfayı ezberledim. Beni çağırıp dinledi ve,

— Şimdi daha yirmi üç buçuk saat var, sen yarım saatte bir sayfayı ezberledin. Senin vazifen her gün bir sayfa ezberlemektir, dedi.

Allah'ın izniyle bir buçuk yılda hafızlığı bitirip hocama yardımcı hoca olarak bir müddet daha orada devam ettim. Aynı zamanda İzmir Kestane Pazarı'na gidene kadar Denizli Çarşı Camii'nde de altı ay kadar vekaleten imamlık yaptım. Tam o tarihlerde 1960 İhtilali oldu. O günlerde ailem de köyden Denizli'ye göç ettiler.

Yetim Kalmanın Zorlukları

Annemler dört kardeş, en büyükleri validemdir. Annem yedi yaşında iken anneannem vefat etmiş. Merhum dedemin de dört kardeşi varmış. Kalabalık bir aile. Merhum dedem, anneme ekmek ve yemek yapmasını öğretmeye çalışmış. Merhum annem anlatırdı,

— Babam bütün ihtiyaçlarımızı karşılamada çok zorlanıyordu. Kardeşlerim dâhil, bizim yemeğimizi babam yapıyor, başımızı ve çamaşırımızı yıkıyordu. Evin en büyüğü ben olduğum için bana ekmek ve yemek yapmasını öğretmişti.

Horasan Tarafından

Ömrünün son zamanlarında dedemin gözleri biraz görmez olmuştu. Bir gün yeni açılmış ve üzerine henüz beton atılmamış bir kuyuya düşmüş. İki gün arama neticesinde kuyuda vefat ettiği tespit edilmişti. Annem bu acı ölümü hatırlar, ağlar ve üzülmüdü. Ben de

— Anneciğim! Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) hükmen şehitleri sayarken suda boğulanları da zikretmektedir. İnşallah dedem de şehit olmuştur. O kadar çok kendini üzme, diyerek onu teselli etmeye çalıştım.

Dayım Fehmi Bey, merhum dedemin ceddinin eski Horasan'dan geldiğini, ömrünün son anlarında ifade etmişti. Dedemler bir fetret dönemi yaşamış olmalarına rağmen medeniyet görmüş bir beyefendi gibi torunu ve henüz bir çocuk olmama rağmen, bana hitap ederken isminin arkasına hep “efendi” tabirini ilave ederdi.

Dünyada Tüketmeye Niyetim Yok

Babamın babası olan Ahmet Dedem de benim için,

— Benim oğlum memleket ve milletimize faydalı olacak ama ben göremeyeceğim, derdi. 12 yaşında ilk Kur'ân'ı hatmettiğim zaman iki kasa lokum almış, birisini cami kapısına bırakmış, diğer lokum kasasını da kucağına alarak ev ev dolaşarak çocuklara dağıtmıştı. Dedem, garip, fakir ve yetimlerin sürekli yardımcısı olduğu için tanınır ve sevilirdi.

Rahmetli dedem cihan harbinden gazi olarak döndüğünde devlet

dedeme maaş ve madalya takdir etmiş. Dedem ise “Ahiret nimetlerini dünyada tüketmeye niyetim yok.” deyip reddetmiş. Vefatından sonra devlet, babaanneme de aynı şeyleri teklif etmesine rağmen pederim razı olmamış,

— Anne, babam kabul etmedi, sen de kabul etme, devlete yük olmayalım, demiş. Babaannem de kabul etmemiş.

Merhum babam bunları anlatırken ben,

— Baba keşke alsalardı da o parayla talebe okutsalardı, deyince,

— Oğlum o zaman öyle şeyler bilinmiyordu, demişti.

Sana İtimat Etsinler Diye

Zaman zaman diyanet imamları yıllık izne çıktıklarında yerlerine vekaleten Kur’ân kursu talebelerinden imam talep ediyorlardı. Bir defasında Hocamız Mehmet Aydınoglu beni de Denizli’nin Delikliçınar Camii’ne vazifelendirmişti. Benim vazifeye gidiş ve gelişlerimde sağa sola gidip gitmediğimi, sinema afişlerine takılıp takılmadığımı kontrol eder, görünmeden arkamda namazı kılar ve sonra arkamdan takip ederek kursa kadar gelirmiş.

Bu türlü tecrübelerden sonra şehrin merkezinde bulunan Bayramyeri Çarşı Camii’nin imamı askere gittiğinde, vekaleten beni o camiye vazifelendirdi. İlk gün Mehmet Aydınoglu Hocam ile gittik, beni caminin yönetimine tanıttı. Vakit girer girmez ezanı bizzat kendisi okudu. Sonra da sarığı cübbeyi bana giydirmeye kalktı. Ben kabul etmeyince, ısrar etti, kendisi müezzin olarak benim arkamda namazı eda etti. Namazdan sonra yaya olarak Kur’ân kursuna doğru beraber yürürken,

— Hafız Efendi seni niçin imam yaptım, arkanda namaz kıldım biliyor musun, dedi. Ben de,

— Hayır efendim, diye cevap verdim. O zaman,

— Cemaate güven gelsin, bak hocası bile arkasında namaz eda ediyor deyip, sana itimat etsinler niyetiyle seni mihraba geçirip kendim müezzin oldum, dedi.

Ve’r-Ruhân

Hafızlık yaptığım dönemde, Rahman sûresini ezberlerken on ikinci ayet olan “Ve’l-habbü zü’l-asfî ve’r-rayhân” ayetinin sonundaki “ve’r-rayhân” kelimesini “ve’r-ruhân” diye ezberlemişim.

Hayatımda büyük yeri bulunan ve hafızlığımı dinleyen merhum Mehmet Aydınoglu Hocam, gayet sakin bir şekilde,

— Hem bu galatın kalıcı olmaması hem de beni hatırlayıp hayırla yâd etmen için senin canını azıcık yakacağım deyip, parmaklarıyla iki dudağımı kıştırıp biraz da canımı yakarak orası “ruhân” değil “rayhân” diyerek tashih etmişti.

Zilzâl – “Eştâten”

Yıllar sonra Amerika’da kaldığım zamanda, yine Zilzâl sûresinde galat değil ama secavendin bulunmadığı bir yerde durduğumu Hocaefendi tespit etmiş. Tevazu, mahviyet ve edep insanı benim bulduğum anlarda namazlarda bu sûreyi okuyarak benim bu hatamı düzeltmemi beklemiş. Ama ben fark edemediğim için bir gece kaldığım odaya, bazı zamanlarda yaptığı gibi geldi, benimle biraz sohbet ettikten sonra,

— Namazın sıhhatine mâni değil, ama konumun itibarıyla tenkide vesile olabileceği endişesiyle hatırlatmayı uygun gördüm. Zilzâl sûresinin altıncı ayetinde “Eştâten” kelimesinden sonra durak yok, sen orada duruyor, ama geriden almıyorsun, diye beni uyardı. Ben de,

— Efendim Allah razı olsun ben fark edemedim. Şer-i şerife muhalif başka hatalarım var ise, rica ediyorum mutlaka hatırlatın, deyip teşekkür ettim.

RİSALE-İ NURLAR İLE TANIŞMA

Muzaffer Arslan Ağabey

Hafızlık yaptığım dönemlerde idi, o zaman küçük bir Risale-i Nur dershanesi vardı, kurstan kaçak olarak bazen oraya derse gidiyorduk. Muzaffer isminde bir zat gelirdi. Bu zat kendini nurlara adanmış, evlenmemiş, şehir şehir sırtında çantasıyla dolaşır, ders yaparak Hizmet’i anlatırdı. Denizli’ye de belli mevsimlerde uğrardı, biz de dersine katılırdık.

Derse katıldığımız bir gün, onun pantolonunun dizlerinin yamalı olduğunu gördüm. Ayakkabıları da dikkatimi çekmişti, çok eskiydi. O gün ders yaparken duyulandı ve şöyle dedi,

— Kardeşlerim, ben de bir işe girip çalışsam, bu Hizmet’i dolaşarak anlatan tanıtan kimse yok, mecburen böyle dolaşıyorum. Çantamdaki risaleleri ve Cevşen gibi dua kitaplarını satarak geçimimi temin ediyorum. Derslere gelen çok insan da olmayınca bazen aç kalıyorum. Ben üç gündür doğru dürüst yemek yemedim. Hastane veya hapisneden çöp tenekesine atılan ekmek ve yemeklerden bir kaba

almak suretiyle karnımı doyurdum.

Bu ifadeleri ruhuma oturmıştı doğrusu. Daha sonra öğrendim ki Fethullah Gülen Hocaefendi'nin, Erzurum'da iken Üstad Hazretlerinin yakın talebelerinden ilk tanıştığı ağabey, bu Muzaffer Arslan Ağabey imiş. Hocaefendi, Muzaffer Arslan Ağabeyi ve orada tanıdığı Risale-i Nur cemaatini, hayalinde ve idealinde yaşattığı sahabeye benzeterek onlara gönülden bağlandığını yer yer ifade ederdi.

Ahmet Feyzi Kul ile Tanışma

Mahallede Şakir adında bir bakkal vardı. Bir gün eve giderken Bakkal Şakir Ağabey dükkânından sessizce,

— Hafız, deyip beni çağırdı. Yeni ihtilal olmuştu ve herkes korku içindeydi. Baktım tahta sandalyeye oturmuş, kambur bir ihtiyar var içeride. O zat Ahmet Fevzi Kul amca imiş. Üstadın talebesi olan bu zat ile orada tanıştık, çok güzel şeyler anlattı. Benim çok hoşuma gittiği için Üstadı da daha evvel Çardak'ta selamlayıp tanıştığımın dolayı kendisine,

— Amca akşam bizim eve gelir misin, dedim.

Ben zannediyordum ki Şakir Ağabeyle ikisi gelecek. Fakat 10-15 kişi çıkıp geldiler. İhtilal ortamı olduğu için pederim, onların da Nur Talebesi olduğunu bildiği için çekinip evi terk etti. Gece 12'ye kadar kalkmadılar.

Daha sonra peder davanın aleyhinde olduğundan dolayı değil, ihtilal ortamının endişesinden dolayı anneme, “Bu çocuk başımıza bir iş çıkartacak, biraz dikkatli olsa.” diyerek, annem vasıtasıyla bana ikazda bulundu.

İsimsiz Kahramanlar

Bir gün sıla-ı rahim yapma niyetiyle köye giderken ilk defa Kur'ân kursuna başladığım Çardak'a uğradım. Orada bulunan baba dostu Hüsameddin Selçuk amca'yı ziyaret ettim. Merkez Camii'nde vazifeli hafız arkadaşım Selahaddin Bey, Risale-i Nur Külliyyatı siparişi vermişti. Hüsameddin amca Külliyyatı görünce hanımına,

— Sandığı bir açar mısın, dedi ve oradan el yazması, hatt-ı Kur'ân ile yazılmış iki risale gösterdi. Onları yıllar evvel oradan geçen birileri, Hüsameddin amcaya hediye etmişler. O da korkusundan onları sandığın en altına koymuş. Benim götürdüğüm paketten Lemalar'ı aldı, o gece onu okuyup bitirmiş.

O günün zor şartları altında ayaklı posta, isimsiz kahraman abilerimiz,

köy köy dolaşarak büyük zorluklarla teksir edip çoğalttıkları eserleri böyle etrafında bildikleri insanlara hediye etmişler. Mahrumiyetlerin zirvede olduğu, her an başlarına büyük sıkıntıların gelme ihtimalinin bulunduğu o dönemde böylesine fedakârca, aşk ve şevkle her şeyi göze alarak hizmet etmeleri, bizlere bir şeyler anlatmalı ve mesuliyetimizi hatırlatmalıdır.

Erledere köyünün şimdiki adı “Dereköy”dür.

Fakir Baykurt (1929-1999) Asıl adı Tahir olan Fakir Baykurt, 1929 yılında Burdur’da doğdu. 1948’de Gönen Köy Enstitüsü’nü bitirdikten sonra köy öğretmeni olarak çalışan yazar, 1955’te Gazi Eğitim Enstitüsü’ndeki eğitimini tamamladıktan sonra Sivas, Hafik ve Şavşat’ta Türkçe öğretmenliği yaptı. Daha sonra da değişik görevlerde bulundu. Şiir, roman ve hikâye alanlarında eserler veren Baykurt aynı zamanda sol ideolojideki öğretmenleri örgütleyerek Türkiye Öğretmenler Sendikası’nın (TÖS) ve Türkiye Öğretmenler Dernekleri Milli Federasyonu’nun (TÖDMF) genel başkanlığına seçildi. Yazılarından ve faaliyetlerinden dolayı değişik zamanlarda soruşturma geçirdi ve uzun süre cezaevinde yattı. 1979’da Almanya’ya göç etmek zorunda kaldı ve 1999’da Essen şehrinde vefat etti.

18 Temmuz 1932 tarihinde Diyanet İşleri Başkanlığı’nın bir genelgesi ile Türkiye’deki bütün camilerde ezan “Tanrı uludur (x4) Şüphesiz bilirim bildiririm Tanrı’dan başka yoktur tapacak (x2) ...” şeklinde Türkçe olarak okunmaya başlanmıştır. 1941 yılında ise Arapça ezan resmen yasaklanmış olup aynı yıl çıkarılan 4055 sayılı kanunla Türk Ceza Kanunu’nun 526. maddesine bir fıkra eklenmiştir. Değişikliğe göre, Arapça ezan okuyanlar ve kamet getirenler, üç aya kadar hapsedilecek ve 10 liradan 200 liraya kadar para cezası ödeyeceklerdi. 1950 seçimlerinde iktidara gelen Demokrat Parti, Arapça ezan yasağını kaldırmış ve ezan 18 yıl sonra tekrar aslı hüviyetiyle okunmaya başlanmıştır. 16 Haziran 1950 tarihinde minarelerden yankılanan “Allahu ekber! Allahu ekber!” nidaları halkı büyük bir sevince gark etmiştir.

3 Mart 1924 tarih ve 430 Kanun numaralı Türkiye Büyük Millet Meclisi tarafından kabul edilmiş olan Tevhid-i Tedrisat Kanunu çıktıktan kısa bir süre sonra o yıllarda dinî eğitim veren medreseler kapatılmış, medreselerin yerine dinî eğitim vermesi amacıyla 1923-1924 öğretim yılında ülkenin değişik yerlerinde 29 imam hatip okulu açılmış, ancak bu okullar da 1930-1931 öğretim yılında ilgi görmediği gerekçesiyle tamamen kapatılmıştır. Aynı yıllarda Arapça ve Kur’ân öğretimi yasaklanmış, 1928 yılında yapılan harf inkılabının ardından bu yasak daha sıkı şekilde uygulanmaya başlanmıştır. Özellikle 1940’lı yıllarda Kur’ân eğitimi verdiği, Arapça ezan okuduğu veya kâmet getirdiği gerekçesiyle genç-yaşlı birçok kişi takibata uğramış, işkenceye maruz kalmış, para ve hapis cezalarına çarptırılmışlardır. Evlere ve camilere yapılan baskınlarda ele geçirilen Kur’ân-ı Kerimler, Kur’ân Elifbaları ve diğer Arapça/Osmanlıca kitaplar suç unsuru kabul edilmiştir. Baskı ve cezalardan korkan halk, bu tür kitapları toprağın altına gömmek suretiyle veya başka yöntemlerle saklama yoluna gitmiştir.

İZMİR DÖNEMİ

YOLUMUZU KESMEK İSTEYEN ŞAKİLER

Hafızlık yaptığım için sene kaybından dolayı ben ve benim durumumda olan talebeleri, Kestanepazarı İmam-Hatip ve İlahiyatta Öğrenci Yetiştirme Derneği yönetim kurulu, kura usulüyle Türkiye'deki imam-hatip okullarına dışarıdan imtihan vermek üzere, gönderiyordu. Benim kuram Adana İmam-Hatip Okulu'na çıktı ve oradan diplomamı aldım.

Adana İmam-Hatip Okulu'na İzmir'den imtihana giderken otobüste beş-on arkadaş vardık. Bir de solcu bir öğretmen ve onun kızı vardı. Bu öğretmen bizden rahatsız oldu ve bize sataştı. Bu ara şakiler (eşkıyalar) Toros dağlarında otobüsün yolunu kesti. Otobüs durmayınca arkadan büyük taşlar, silahlar atıldılar. Arka cam kırıldı ve bize sataşan adamın kızının bileği kırılan camla kesildi. Biz o kızcağızın tedavisine yanımızdaki malzemelerle yardımcı olduk. Şoför en yakın bir şehre arabayı çekti ve onları hastaneye bıraktı, biz yolumuza devam ettik.

İlim Öğrenme Arzusu

Eskiden köy yerlerinde ebeveynler mürüvvetini görme heyecanıyla çocuklarını bir an evvel evlendirmek istiyordu. Hafızlığımı bitirdikten sonra köyün ileri gelenlerinin de arzusu ve teklifiyle biraz da köyümüze imam yapma niyetiyle erken yaşta peder ve hocam anlaşılarak beni evlendirdiler.

Akabinde Denizli Kur'an Kursu'ndan sonra bu kursun bağlı olduğu dernek aracılığıyla İzmir Kestanepazarı İmam-Hatip ve İlahiyatta Öğrenci Yetiştirme Derneğine talebe olarak gönderildim.

İzmir'e Kestanepazarı'na talebe olarak geldiğimden altı ay veya bir yıl kadar sonra idare heyetinden bazı insanlar benim evli olduğumu öğrenmiş. Basmahane semtinin üst taraflarında daha evvel kapatılmış ve bir hallaççıya verilmiş bir cami varmış. Fıkıh hocamız Şaban Düz, mahallenin ileri gelenlerini organize ederek o camiyi temizletip hazırlattı. İdare heyeti de beni gayriresmî olarak oraya vazifelendirdi. Bu caminin küçük bir bahçesiyle beraber bir odası vardı, eşim Ayşe Hanımefendi ve kızım ile birlikte orada kalmaya başladık.

Eşyalarımı otobüs terminalinden o camiye taşıma vesilesiyle bir abiyle tanıştım. Daha sonra bu abi ailesini alarak bizi ziyarete geldi. Bir

tane kız çocuğumuz vardı. Kışın hava çok soğuk olduğundan dolayı küçük bir kömür ocağı getirmişlerdi. Gece zararlı olur diye söndürüp yatmıştık. Kızımız orada hasta olmuştu. Gece saat üç-dört sularında akrabamız olan Hasan Ural Abinin evine gittik. Sabah ben derse giderken tereddüt ve şüpheli gittim. Akşam ders dönüşünde kızımı sağlıklı olarak Hasan Abinin evinde, kendisiyle aynı yaştaki kızıyla oynarken bulmuş ve çok sevinmişim.

Daha sonra İzmir Altındağ semtinde yeni yapılmış Koşu Kavak Camii'ne yine gayriresmî olarak vazifelendirildim. Bu camide vazife yaparken eşim rahatsızlandı ve ameliyat olmak zorunda kaldı. İzmir Eşrefpaşa Hastanesi'nden çıkamadan, bir yaşındaki kızımız Fatıma'yı Allah'a ve bize emanet ederek ruhunun ufkuna yürüdü.

Buna rağmen ben tahsilime devam ettim. Hanım vefat edince, bir yaşında yetim kalan kızımın bakımını, çocuğu olmayan ve benim üzerimde de büyük hakkı bulunan halam üstlendi.

Eşim vefat ettikten sonra hastanenin anlaşılmış olduğu bir eczane, benim altından kalkamayacağım bir borç çıkardı. Daha evvel evlerinde hatim okumakla vazifelendirildiğim esnada tanıştığım Mahmure ablaya ricada bulundum. O gidip eczacıyı sorgulayınca, eczacının hastanenin ilgili bölümüne ait o güne kadar terâküm etmiş olan borçlarını bizim üzerimize yazdığı ortaya çıktı.

Bu abla Fransız kolejinde okumuş, oldukça kültürlü ve imanlı birisiydi. Başı açıktı, ama ezan okunur okunmaz, özel namaz elbisesini giyer vazifesini ifa ederdi. Beyi de bana fizik dersi veriyordu. Bir gün Mahmure abla,

— Sen ileride din adamı olacaksın, şimdiden kendini hazırlayıp cemaatine konuşmaya başlaman gerekir, deyip bana erkân-ı imaniye ile alakalı birkaç konuşma metni de hazırlayıp teşvik etti. Allah ebediyen razı olsun.

Helal Para Nerdeyse Gelir

Burada çok enteresan bir vaka anlatmak istiyorum. Denizli Merkez Camii'nde vekaleten imam-hatiplik vazifesini deruhte ettiğim dönemde, bir cuma namazında henüz tanımadığım bir şahıs, arkamda cuma namazı eda edince, “Allah'ım bana emanet kız evlatları verdin, şu imam gibi damatlar lütfeyle!” diye dua etmiş.

İlk eşimin vefatının aradan bir yıl kadar geçmişti ki ailem benim çok üzüldüğüm zannıyla tekrardan beni evlendirme teşebbüsüne girdiler. Netice olarak Denizli Merkez Camii'nde “Allah'ım bana emanet kız

evlatları verdin, şu imam gibi damatlar lütfeyle!” diye dua eden zatın kızıyla yeniden evlendim.

Allah’a gönülden, ihlasla yapılan o dua, cuma vaktinin icabet saatine isabet etmiş olacak ki Allah duasını kabul etmiş. Kader-i ilahi, Allah bu zatın kızıyla yuva kurmayı nasip etti.

Bir gün bu kayınpederim olan Hacı Ali, ticaret dönüşünde cüzdanını düşürmüş. Eve geldiğinde parasını düşürdüğünü fark ediyor. Hacı Anne de üzülerek,

— Bir cüzdanına sahip olamıyorsun, diye sitem ediyor.

Bunun üzerine Hacı Baba, Hacı Anneye,

— Hanım merak etme, o helal para nerdeyse gelir, diyor. Üç gün sonra cüzdanı bulan bir kadın, nüfus cüzdanından sorarak arayıp buluyor kayınpederi ve cüzdanını getirip parasıyla beraber teslim ediyor.

Minibüs Şoförü

Altındağ Camii’nde vazife yaptığım günlerde okuluma minibüslerle gidip geliyordum. Bir minibüsçü vardı, hep sarhoştı. Millet onun arabasına binmeye korkuyordu. Aradan yıllar geçti. Bir gün Merhum Ahmet Talu kardeşimiz kendi nikâhına katılabilmem için bana bir araba göndermiş. Beni almaya gelen zatın o sarhoş minibüs şoförü olduğunu görünce,

— Sen filan kişi değil misin, dedim.

— Evet dedi ve bana bir vakasını anlattı:

— Ben sizin bildiğiniz o hâlde iken, bir hac şirketi beni şoför olarak davet etti. Kara kara düşünmeye başladım: “Allah’ım bu hâlde iken nasıl hacca giderim?” Buna rağmen karar verdim. Gün geldi millet gözyaşlarıyla uğurlama yapıyor, ben direksiyonumun başındayım, neyse hac kafilesi hareket etti. O andaki milletin o heyecanı ve gözyaşları beni öyle etkiledi ki direksiyona kapandım dakikalarca ağladım. Hacı adayları benim niye ağladığımı bilmiyorlar ve beni teselli etmeye çalışıyorlardı. Hâlbuki ben geride kalan günahlarıma ağlıyordum. İşte o gün tövbe ve istiğfar edip Allah’a çok şükür almakta kurtuldum ve böylece hac yapma şerefine de nail oldum.

Büyüklerin Sözünde Hikmet Vardır

Kestanepazarı’nda başımızda hem müdürümüz hem de hocamız olarak Yaşar Tunagür Hocaefendi vardı. (Allah rahmet eylesin) Kendisi Bağdat’ta okumuş. Bir de İzmir Karşıyaka müftüsü olan, Mısır Ezher

Üniversitesi'nde okumuş Osman Kara Hocaefendi vardı. Bunlar birbirini çok severler, bir araya geldiklerinde Arapça konuşurlardı. Ben de onların bu Arapça konuşmalarını dinleyince heveslenirdim. Bir gün Yaşar Hocama,

— Beni Mısır'a gönderir misiniz, diye ricada bulundum. O gün beni makul bir şekilde başından savdı.

Daha sonra tekrar gidip, rica ettim. Dedi ki:

— Oraya gitmek için para lazım.

Bunun üzerine ben de Kemeraltı Caddesi'nde ayakkabı tüccarlığı yapan, Kestanepazarı Camii cemaatinden, Uşşaki Tarikatı'na mensup, daha sonraları bizim bayan hizmetlerimize sahip çıkan, o yolda koşturan Hacı Fahreddin Abimize gittim. (Allah rahmet eylesin.) Dedim ki:

— Abi ben Mısır'a okumaya gideceğim, bana borç para verir misin? Ömrüm varsa sonra sana öderim.

Hiç düşünmeden kasasını açtı, bana o günün parasıyla üç bin lira verdi. Parayı alıp Yaşar Hocama tekrar geldim,

— Hocam, ben parayı buldum deyince,

— Bulduk başa belayı, dedi ve beni karşısına oturttu ve,

— Bak evladım, büyüklerin sözünde hikmet vardır. Ben sana diyorum ki senin burada kalman Mısır'a gitmenden daha hayırlıdır, dedi. Bunun üzerine,

— Efendim ben de büyüklerimin sözünü tutuyor ve Mısır'a gitmeyip burada kalıyorum, dedim ve parayı götürüp Fahreddin Abiye geri verdim.

Meğer Yaşar Tunagür Hocaefendi, Diyanet İşleri Başkanlığı'na tayin olacaktı, yerine de Fethullah Gülen Hocaefendi'yi getirmeyi kararlaştırmış. Onun için beni Mısır'a göndermemiş. Allah kendisinden razı olsun.

Düşünlere Daha Çok Dua Etmeli

Talebelik dönemimde ilk vazife aldığım yıllarda, bir ailenin çocuklarına Kur'ân öğretme vesilesiyle evlerine gittiğimde, bu aile ile tanışan bir bayan da eve gelmişti. Kendisi şarkıcı imiş, her gece fuarda programları olduğunu söyledi bana ve ilave etti,

— Ben hiç namazımı geçirmem, ezanla birlikte namazımı eda ederim. Böyle deyince şaşırıştım.

Bu ve benzeri insanları bataklıklarda gördüğümüz zaman, onları

tenkit etmekten, ayıplamaktan daha çok, onlara acıyıp dua etmek gerekir. Böyle nice zaruretlerin zorlamasıyla veya dünyanın cazibesine kapılarak çamura batmış ve çıkamayan insanlara bir tekme de biz vurarak daha çok batırmaktan ziyade, onlara şefkatle el uzatmak ve onları o bataklıktan çıkarmaya çalışmak asli vazifemiz olmalıdır.

ASKERLİK YILLARI

Askerliğin İlk Dönemi

1965 yılı mayıs ayında Kestanepazarı'nda talebe iken imam-hatip okulunu dışarıdan bitirmeye tek dersim kaldığı bir anda, şikâyet üzerine alelacele beni askere celp ettiler. Askerliğimin iki aylık acemilik dönemini Isparta'da, diğer iki ayını da Bursa'da daha evvel askerî lise olarak kullanılan mekânda personel kursu olarak bitirdim.

Isparta'da acemilik dönemi sonrası, dağıtım için heyet beni huzuruna aldı ve epey meşgul etti. Sonunda komando birliğine gönderildim. Oraya gittiğim ilk günün sabahı bizi eğitime çıkardılar. Her gün iki-üç saat spordan sonra sıcaklığın bağrında çadırın altında ders yapılıyordu. Bir gün başımızdaki komutan dört saat ders yaptı. O ders yaparken ben, “Şimdi komutan anlattığı şeylerin özetini kim anlatacak diye sorar.” diye düşündüm. Bundan dolayı bazı nirengi noktaları masanın altında avucumun içine not aldım. Hakikaten dört saat sonra komutan,

— Bu anlattığım konuyu kim özetleyecek, dedi. Baktım hiç parmak kaldıran yok. Mecburen ben elimi kaldırdım; bana “buyur” dedi. Aldığım notları değerlendirerek bir saat kadar konuşup özet yaptım. Bu, komutanın çok hoşuna gitti ve ertesi gün beni kitapları tanzim edip sisteme koyma adına kütüphane sorumlusu yaptı.

Merkez şubede yedek subay olarak vatani vazifesini yapan ve sivil hayatta imam-hatip müdürü olan Adil Bey'le bir defa beraberken görülmüşüz. Ondan dolayı Isparta'da dağıtım esnasında imam-hatipli olduğum işaretlenmiş ve onun için beni komando bölüğüne uygun görmüşler. Adil Bey ise, bir çavuşa,

— Bu arkadaş Bursa personel kursuna gönderin, diye talimat vermiş. Çok ağır şartlar altında bir hafta komando bölümünde kaldıktan sonra beni alelacele eski Bursa Işıklar Askeri Lisesi binasındaki personel kursuna gönderdiler.

Mescit

Bursa Askeri Işıklar Lisesi'nde 125 yıldır mescit olarak tahsis edilen

terk edilmiş bir yer vardı, ama namaz kılınılmıyordu. Ben burayı temizleyip namaz kılmaya başladım. Kısa zamanda 10-15 kişi olduk. Bursa Merkez Jandarma Karakolu'nda bir subay mukaddesata küfretmiş, imanlı bir astsubay buna karşı gelince aralarında kavga çıkmış. Bu olay üzerine askerî mahkeme astsubaya bir ay oda hapsi vermiş. Benim askerliğimi yaptığım Işıklar Lisesi'nde onu bir odaya hapsedmişler. Bu oda mescide bitişik bir oda idi.

Bu astsubay, hapsedildiği odanın penceresine oturuyor, saz çalıyor. Bir gün bakıyorum aynı yerde Kur'ân okuyup ağlarken görüyorum. Pencerenin demir parmaklıkları var. Ben mescide namaz için gittiğimde pencere önünde görüşüyorduk. Baktım demir parmaklıkların biri oynuyor onu kaldırıncaya oradan bir insan girip çıkabiliyor. O günden sonra bu astsubay buradan girip çıkarak cemaate katılmaya başladı.

Mahkûmun Namazı Olmaz mı

Bir gün bir yatsı namazı kılarken onu odasında bulamayan nöbetçi subayı telaşlanıp nöbetçileri sıkıştırmış. Neticede birisinin işaretiyle mescide gelmiş. Ben de namazdan sonra, namaz kılmaya gelen askerlere sohbet ediyordum, onu da dinlemiş.

Postallarıyla mescide girdi,

— Buranın vazifelisi kim, dedi. Ses çıkmayınca tekrar sordu. Ben dedim ki:

— Komutanım sizler tarafından buraya vazifelendirilen kimse yok. Ben imam-hatip çıkışlıyım, onun için gelen arkadaşlara namazı ben kıldırıyorum. Bu defa o astsubaya dönerek,

— Senin burada ne işin var, diye sorunca o da nöbetçi subayına,

— Burada ne yapılır! Namaz kılmaya geldim, dedi.

— Kapı kilitli, buraya nasıl girdin, diye sordu.

— Ben giririm, dedi.

— Komutan sen mahkûmsun, deyince,

— Mahkûmun namazı olmaz mı, diye cevap verdi.

Nöbetçi amiri zannetti ki o astsubay kerametvari bir şekilde mescide geldi.

— Neyse bu işi çok karıştırmayalım, dedi ve onu alıp götürdü tekrar odaya kapattı. Gevşek parmaklık demiri öylece sır kaldı.

Samimi, halis bir niyetle yapılan ibadetlerde Allah'ın (celle celâluhu) her zaman bir kolaylık lütfettiğini çok kişilerden değişik vesilelerle hep

duyduk ve dinledik. Orada bunun bir örneğine bizzat şahit olmuş olduk.

Sınıfı Bastılar

Yine bir gün mescitte idik. Biz personel kursuna giderken bir arkadaşım ısrar etti, mescitteki kitabı çantaya koyup götürdük. O gün derse hoca gelemedi. Biz sınıfta iken baskın yapıлып okuduğumuz dini kitaplara el konuldu ve mahkemeye sevk edildik.

Bilahare okul komutanı beni davet etti ve sorguladı. Neticede benim ifadelerimden memnuniyetini ifade etti ve bana,

— Mahkeme dosyanı iptal ediyorum, dedi. Sonra,

— Evladım burada her türlü insan var, biraz daha temkinli ve dikkatli olun, diyerek tembihte bulunup beni affettiğini söyledi.

Bilahare,

— Sivil elbisen var mı, diye sorup beni evine davet etti. Ben de,

— Komutanım, elbiselerim depoda, anahtarı da yüzbaşımda, deyince,

— Ben yüzbaşıya söylerim, dedi. Sonra tarih vererek,

— Servis arabasına biner gelirsin, dedi.

Hani Haberin Yoktu?

Bursalı bir asker gece kaçıp evine gitmiş. Bölük komutanı gece kontrolde arkadaşı yatağında göremeyince, beni uyandırıp sordu. Ben de bilmediğimi söyledim. Ertesi gün o askeri sorgulayınca o da beni kastederek,

— Elbiselerini almaya gittim, diye cevap veriyor. Yüzbaşı beni çağırdı,

— Hani haberin yoktu, senin elbiselerini almaya gitmiş, niçin yalan söylüyorsun, diyerek sopayla üzerime yürüdü. Ben de kaçtım. Arkamdan sopayı fırlattı. Ertesi gün komutan yüzbaşmayı arayarak benim elbiselerimin depodan verilmesini söyleyince öbür askerin yalan söylediği ortaya çıkmış oldu. Yüzbaşı beni tekrar çağırdı, elbiselerimi verip,

— İyi ki dün kaçtın, boşuna dayak yiyecektin, deyip tebessüm etti.

Bir gün bizi Uludağ'a çıkardılar. Orada torunlarıyla şakalaşan ihtiyar bir nine gördüm. Asker olarak bizi görünce çağırıp ikramda bulundu. Ben de nineye dedim ki:

— Torunlar çok sevimli maşallah. Nine bana,

— Evladım bu çocuklar dertleriyle beraber büyüyorlar, şimdi böyle cıvılcıvılcı oynayıp durduklarına bakmayın, yarın büyüdükçe dertleri de

büyüyecek, demişti.

İskenderun ve Bir Tevafuk

Kursumuz bittikten sonra kuralarımız çekildi, bana İskenderun 50. Piyade Alayı Karargâh Bölüğü çıktı. Orada Karargâh Bölüğünde askerliğime devam ederken mübarek ramazan ayına girdik. Kurmay Albay Hasan Varımlı ismindeki alay komutanıma bir yazı yazarak, askerin oruç tutması ve teravîh kılabilmesi için izin istedim. Komutan derhâl emir verdi. Genel konular dershanesinin mescit yapılması için müsaade etti. O dönem askerliğini yapan ne kadar müftü, vaiz, imam varsa hepsini o mescitte vazifelendirdi. Bana da her gün teravîh öncesi sohbet etme yetkisi verdi. Bayram namazına bütün subaylarımı davet ettim, ama kendisinin iştirak etmesini uygun görmedi.

Bir gün halkın talebi üzerine Çarşı Camii'nde vaaz etmek üzere bana izin verildi. Namazdan sonra cemaat etrafımı sardı ve,

— Fethullah Hoca'yı tanıyor musun, diye sordular. Hocaefendi 1964 yılında İzmir'e Yaşar Tunagür Hocamı ziyarete gelince, bizim sınıfımıza da teşrif buyurduklarında onu görmüştüm. Onun için cemaate,

— Tanıyorum, dedim. Bunun üzerine cemaat beni alıp bir yere götürdüler. Gittiğimiz yer derslane imiş, orada malumat verdiler. Tevafuk, meğer Hocaefendi de askerliğini İskenderun'da yapmış ve benim vaaz ettiğim camide de vaaz etmiş. Ama bir gün şikâyet edilmiş, bunun üzerine camiden alınıp askeri hapishaneye götürmüşler.

Onlar Boş Şeyler Okuyorlar

Yaptığım vaaz vesilesiyle halk, vaaz ve hutbe vermeye devam etmemi arzu ederek komutanımıza talepte bulunmuşlar. Dine karşı mesafeli bir bölük komutanı üsteğmenimiz vardı. Bana,

— Bizim mahallede halk seni istiyor gidip onlara da konuşsan, dedi. Ben de onu kırmamak için bir defa da o camide hutbe vermiştim.

Üsteğmen, nöbetçi olduğu bir gece koğuşumuza gelmiş, bazı askerler yataklarında bir şeyler okuyor ya da bir şeylerle meşgul oluyorlar. Benim yatağım koğuşun en sonunda olmasına rağmen yanıma gelip bana ne okuduğumu sordu.

— Komutanım ben yatakhaneenin en sonunda yatıyorum. Diğerlerine değil de neden direk gelip bana sordunuz, deyince,

— Onların boş şeyler okuduğunu biliyorum, onun için direk sana geldim, dedi.

Biz Bu Vatanın Toprağını, Halkın Namusunu Koruyoruz

O dönemde birinci Kıbrıs çıkarması mevzu bahis idi. Bundan dolayı üç ay Mersin-Silifke ormanları içinde kaldık. Her gün dağ ve deniz eğitimleri yaptırılıyordu. Alay komutanımız Hasan Varımlı, çok iyi bir insandı. Hatta dağda kalırken, bir asker o dağ köylerinde bir kız çocuğuna musallat olmuş, o çocuk da herhâlde kolunu ısırmış. O zaman askeri topladı, bir konuşma yaptı. Ormanlar başımda dönmeye başladı, öyle bir heybetli göründü ki o askeri bulsaydı ne yapardı bilmiyorum. Konuşmasında,

— Biz bu vatanın toprağını, halkın namusunu korumak için buradayız, nasıl olur da sen bir bacımıza musallat olursun, dedi. Herkesi soruşturduğu hâlde o asker bulunamadı. Meğer subaylardan birisi onu kamufle etmiş.

Bir gün çıkartma gemisiyle Kıbrıs’a gitmek üzere denize açıldık. On yedi mil kalmıştı ki bir emirle çıkartma iptal edildi ve geri döndü. Daha sonraki bir çıkartmada edindiğimiz bilgiye göre bizim alayımız Kıbrıs’ta tamamen yok olmuş.

KESTANEPAZARI’NA DÖNÜŞ VE FETHULLAH GÜLEN HOCAEFENDİ İLE TANIŞMA

Katıldığım ilk Konferans

Terhis olur olmaz İzmir’e Kestanepazarı Yurdu’na geri döndüm. Kaydım henüz silinmemişti. Tekrar tahsilime devam etmeye başladım.

Öğrendim ki Fethullah Gülen Hocaefendi, Türk Ocağı’nda “İslam ve Pozitif İlim” başlığı altında bir konferans verecekti. Hafız arkadaşarımdan İbrahim Özdemir bana haber verdi, birlikte katıldık. Hatırımda kaldığı kadarıyla “Yirminci Söz”deki peygamberlere ait mucizelerin, beşerin ataleti bırakıp başarı ve muvaffakiyetleri adına birer teşvik kamçısı olduğunu çok güzel özetlemişti. O gün ayaküstü kendisiyle tanıştık. Ben kalbimden gelen bir duyguyla “Allah’ım ölünceye kadar bu zatla beraber bana hizmet etme fırsatını lütfeyle!” diye dua ettim.

Sinemaya Kaçan Gençler

Kestanepazarı’nda henüz Hocaefendi gelmeden evvel, talebelerin arka kapıdan kaçarak sinemaya gitme alışkanlığı vardı. Biz de gece ana kapı kapandığı için aynı yoldan Risale-i Nur derslerine kaçardık. Yer yer talebeler caminin önündeki boşlukta zamansız top oynarlardı.

Hocaefendi Kestanepazarı’na geldiğinde yatacağı bir odası, yatağı

yoktu. Merdiven altı boşluğu idare odasıydı. Altı ay o odada masa başında oturur, arada yatan talebeleri dolaşır, üstü açılanların üzerini örter ve kaçakları da tespit ederdi.

Cami avlusunda top oynayan talebelere bir saat izin verir, kendi de başlarında beklerdi. Ondan sonra da katiyen oynamaya izin vermezdi.

Bizlere de risale dersine gitmeye izin vermez,

— Caminin sermahfilinde dikkat çekmeden okuyun, derdi.

Sinemaya kaçanlara da nasihat eder,

— Siz millete rehberlik yapacaksınız, bu tür şeyler uygun düşmüyor, bir daha yapmayın, diye tembihte bulunurdu.

Hafız bir arkadaşım şunu nakletti:

— Ben bir gün sinemaya kaçtım. Hocaefendi beni yakaladı ve,

— Bir daha yapma, dedi. Aradan bir zaman geçti ben bir daha kaçtım. Yakalanırım korkusuyla diğer bir yatakhane vardı, oraya gittim, baktım önümde Hocaefendi var. Yine yakalandım.

— Bana söz vermiştin, dedi başka hiçbir şey demedi. Çok mahcup oldum. Aradan bir zaman geçti ben bir daha kaçtım. Bu defa üçüncü bir yata Khanemiz vardı, oraya gittim. Yine Hocaefendi beni merdivende karşıladı. O bana hiçbir şey demeden,

— Hocam sen Allah'ın veli kulusun, söz veriyorum bir daha kaçmayacağım, dedim. Çok mahcup oldum. O da bana,

— Unutma, sen hafızsın, arkadaşlarına örnek ve model olmalısın, dedi.

Hazırlıksız Hutbe

Bir cuma günü Kestanepazarı Camii'ne cuma namazı kılmaya gelmiştim. Caminin imamı İbrahim Kılıç Hocamla beraber otururken bir talebe geldi ve İbrahim Hocama,

— Efendim, Hocaefendi rahatsız hutbeye çıkamayacak, hutbeyi siz vereceksiniz, dedi. İbrahim Hocam da benim başımı okşayarak,

— Hafızım var, biz yaşlandık, artık o minberlere çıkamayız, deyip vazifeyi bana tevcih etti. Ezana beş dakika vardı,

— Benim hiçbir hazırlığım yok hocam, ben yapamam, dedim. İbrahim Hocam da,

— Sizleri ben “Yapamam.” demek için mi yetiştirdim, deyip sitem etti.

Mecburen hutbeyi ben verdim. O gün, “...müşrikler nasıl sizinle topyekûn savaşıyorlarsa siz de onlarla topyekûn savaşın! Ve bilin ki

Allah, ilahî sınırlara saygılı olup fenalıklardan sakınanlarla beraberdir.” (Tevbe sûresi, 36) ayetini hutbe konusuna me’ haz yaparak hutbeyi verdim. Hocaefendi de başı gözü sarılı arka mahfilde namazı kıldı. Grip olmuş, oldukça rahatsızdı.

Dokuz Yıla Bedel Dokuz Ay

Namazdan sonra yine bir talebe gelip,

— Abi sizi Hocaefendi çağırıyor, dedi. Tahta kulübesine gittim, oldukça rahatsızdı ve yalnızdı. Kapıyı kilitledi, ikindiye kadar kimseyi kabul etmedi. Beni daha yakından tanımak için bazı sorular sordu. Fevkalade bir tevazu ve mahviyet içindeydi. Ben de bundan cesaret alarak,

— Efendim bu yaşa geldik, bir ilim okuyamadık, bize ders okutur musunuz, teklifinde bulundum.

— Ben ilim falan okutamam, ama sen ısrar edersen beraber müzakere ederiz, cevabını aldım.

Bu vesileyle, o yıl (1967) yeni açılan Yüksek İslam Enstitüsü’nden beş altı arkadaşla beraber, Hocaefendi’den ders okumaya başladık. Diğer arkadaşlar yaz tatilinde köylerine gidince ben yalnız kaldım. O dokuz ayda, dokuz yıllık feyiz ve bereketi Allah (celle celâluhu) lütfeyledi. Bilahare yalnız kalınca bana,

— Askerliğini yaptın, Diyanet’ten bir vazife al, dedi. Böylece aktif hizmete beraber devam etme fırsatını Allah lütfeyledi.

Daha sonra tekrar Arapça okumaya başladık. Eski Arap şairlerinin Arap edebiyatı üzerine yazılmış Katru’n-Neda adında -nahiv ağırlıklı olmakla birlikte kısmen sarf konularını da içeren- bir şiir kitabıyla tekrar derse başladık, ama oldukça zorlanıyordum. Şiirleri ezberleyebilmek ve mahcup olmamak için geceleri uyumadan ders çalışıyordum.

Mevlid

Hocaefendi’nin Kestanepazarı’nda vazifeli olduğu dönemde, yönetim kurulu üyelerinden bir zat mevlid tertip etmiş. Ben de bu mevlide iştirak etmişim. Eskiden beri talebelerden kıraati ve sesi uygun olan talebeleri talep edilen yerlere gönderirler, kurum da oralardan talebenin iâşesi için gelir temin ederdi. Talebelere de küçük de olsa harçlık verirlerdi. Bu zat bana da para vermek istedi, ben kabul etmedim. Sonra bir gömlek getirmiş. Onu da kabul etmeyince Hocaefendi’ye gidip durumu arz etmiş.

Hocaefendi beni çağırıp,

— Sen talebesin, bunu alabilirsin, demişti.

Ruhî Sıkıntı ve Depresyon

Kestanepazarı İmam-Hatip ve İlahiyatta Öğrenci Yetiştirme Derneğinin ilk kurucularından olan Raif Cilasun doksan küsur yaşına kadar eğitim hizmetleriyle meşgul olmuş hizmet ehli bir zattı. O yıllarda maalesef Halk Partisi iktidarı dinî faaliyetlere çok olumlu bakmıyor, hatta türlü zorluklar çıkarıyordu. Raif Cilasun amcamız, sırf bu derneğin açılmasını ve devamını sağlamak ve buradaki İslami hizmetleri tek parti zulmünden korumak için Halk Partisi'ne üye oluyor ve parti yetkililerine,

— Bu millet asırlardır Müslüman, birileri sizi gizli gizli dinsiz olarak lanse ediyor. O insanları bu kadar sıkıştırmayın, diyerek Kestanepazarı ve diğer yerlerdeki İslami hizmetleri korumaya çalışıyor.

Camilerin kapatılıp ahır yapıldığı o dönemlerde bile, Müslümanlara bu kadarcık olsun müsamaha edilmiştir. Günümüzde Müslüman kimliği taşıyan ve onu araç olarak kullanan, Tiran ve aveneleri (Erdoğan ve AKP hükümeti), Hizmet'e ait ne varsa medyasından eğitim kurumlarına kadar kilit vurdular. Buralara destek veren halkın alın teri ile kazandığı mallarına, mülklerine ve ülke ekonomisine çok büyük katkıda bulunan şirketlerine çöktüler. Üç yüz bine yakın kamu personeli ve özel sektör çalışanını, işinden gücünden mahrum bırakıp açlığa terk ettiler. Kadın, erkek, çocuk, yaşlı, hasta on binlerce masum insanı mahkûm edip nicesinin ölümüne sebep oldular. Hamile kadınları, bebekli anneleri hiç acımadan hapse attılar, aileleri parçaladılar. Tek partinin en şiddetli olduğu dönemler de dâhil, tarihin hiçbir döneminde bu ülkede böylesine şümüllü bir zulüm yapıldığı görülmemiştir. Maalesef bugün, Raif Cilasun gibi insafli birkaç insan çıkıp da “Yeter artık! Bu insanlara bu kadar zulmetmeyin!” demedi, diyemedi.

Raif Cilasun ömrünün son demlerinde, Kestanepazarı dışında İzmir'in Hatay semtinde çift minareli caminin alt katını kız imam-hatip yatılı yurdu yapıp, bazı talebelere dışarıdan imtihan verdiriyordu. Az da olsa yurtdışından gelen talebe de oluyordu.

Avrupa'dan bir aile kız çocuğunu bu kursa getirip teslim etmiş. Kız, - gerçek sebebini bilemiyoruz- psikolojik bunalıma girmiş. Ne yaptığıını bilmeyecek hâle gelmiş. O kurumda yönetim kurulunda bulunan, Hocaefendi'yi ve bizleri iyi tanıyan bir esnaf, Hocaefendi'den ricada bulunuyor.

Hocaefendi beni çağırdı. Bir dua yazmış. Bana,

— Ben gidemem, o çocuğa bu duaları okur musunuz, diyerek o duaları bana verdi ve gitmem için ricada bulundu. Ben de üç gün gidip, 12 yaşında olan o çocuğa orada bulunan insanların yanında o duaları okudum. Biiznillah, o kız şifa buldu. Daha sonra bu kız, ipek bir bez üzerine, yeşil ipek ipliklerle bir Lafza-i Celal işlemiş ve bana hediye olarak göndermişti.

Yine Orkide Ailesi'ne mensup, lisede okuyan bir kız çocuğu, bunalım geçirip aynı rahatsızlığa maruz kalmış. Hocaefendi'den yine ricada bulundukları için yine beni göndermişti. Aynı duaları ona da okudum ve Allah'ın izniyle o çocuk da şifayâb oldu.

Hocaefendi bir gün bana,

— Böyle rahatsızlıklar sık oluyor ve bundan sonra da olabilir. Hatt-ı Kur'ân ile bu duaları herkes okuyamayabilir. Bu duayı Latin harfleriyle bir hattata yazdırıp, ihtiyacı olanlara verirsin, buyurmuşlardı. Ben de Hasan ismindeki hattat bir hocamıza yazdırdım. Bu türlü rahatsızlıkları olanlara veriyordum.

Bir gün cemaatimden yaşlı bir zat,

— Hocam beni geceleri hiç uyutmuyorlar. Ne olur bana bir oku ya da bir dua ver, dedi. Ben de o fotokopiden bir tane verdim ve,

— Bunu oku, dedim. Ertesi gün geldi,

— Hocam Allah razı olsun, bugün rahat bir uyku uyudum, dedi.

1980 İhtilâli olduğunda iki ay gaybubette kaldım. İhtilalin elli ikinci günü, sıkıyönetim mahkemesinde yargılanıp beraat ettim. 1983'te Bornova hadisesi ile tekrar içeriye alındım. Bir ay hücre hapsinde yattıktan sonra askerî cezaevine intikal günü, bizi televizyon ve gazetelere vermek üzere ekranların karşısına çıkardılar. Dikkat ettim, masanın üzerine suç delili diye yerleştirdikleri Risale-i Nurlar ve tefsirlerin arasına, benim fotokopi yaptırdığım o duaları muska yaparak koymuşlar. Maksat beni muskacı olarak lanse edebilmek.

Bilâhare o duaları küçük bir kitapçık yaparak bastırdım. Bu dualar, binlerce hastanın biiznillah şifa bulmasına vesile olmuştur.

DOKUZ YIL EZAN OKUNMAYAN CAMİ

Hocaefendi'nin talebi üzerine Diyanet İşleri Başkanlığı'na müracaat ettim. İzmir'de bir tek kadro var, o da İkiçeşmelik Karakol Camii'ne ait. Bu camiye elli kadar insan müracaat ediyor. Yüzde yüz puanla benim kazandığım ilan edildi. Bilahare imtihanın iptal edildiği duyuruldu. Meğer hatırı sayılan bir zatın yakını o camiye nakil istemiş ve onu oraya

naklen tayin etmişler.

Bir ara Kestanepazarı Derneği'nin onursal başkanı Ali Rıza Güven amca bana,

— İmtihan nasıl oldu, diye sordu, ben de şikâyet maksatlı değil, sorduğu için imtihanın iptal olduğunu söyledim. O da nezaketten “Açmış olduğunuz imtihanı kazanan bu insanın hakkını iptal etmeyin.” diyerek, benim tayininin gerçekleşmesine vesile oldu. Oldu ama, Müftü Bey benim şikâyet ettiğimi zannederek bana sitem etti.

Dokuz sene, imam ve müezzini olduğu hâlde sadece cuma kılınan, dokuz yıl ezan okunmayan bu camiyi, minaresi dâhil A'dan Z'ye bütün bakım ve temizliğini kardeşim Hüseyin Şengül ve eşimle beraber dört ayda ancak bitirebildik.

Minare, güvercinlerin yuvası hâline geldiği için balta ile son basamağa kadar kazıdıktan sonra kova ile su taşıyarak minareyi yıkadık. Sonra caminin iç temizliğine başladık. Minber üstündeki kitapların üzeri bir karış ince toz ile kaplıydı. Bahçe temizliği ve bodrumdan çıkan dört arabalık terâküm etmiş malzemeyi temizleyip attık.

Bodrumu mutfak yaptık, bahçe kenarlarını çiçeklerle süsledik. Ardından dokuz sene sonra ilk defa ezan okununca, mahalleli çocuklar ve kadınlar balkonlara çıkarak ezanı merakla dinlediler. Bu caminin hariminde tarihçesini tam bilemediğim üç veya dört adet mezar vardı. Benim akşamları bazen işim oluyordu. Hanımefendi haklı olarak korkuyor, yalnız kalmak istemiyordu. Ben de,

— Bunlar bizim muhafızlarımız, hiç korkma diyor, onu teselli ediyordum.

Cami cemaatinden Mustafa Menekşe Abi ve eşi Hatice yenge, haftanın birkaç günü ellerinde yemek tenceresi çıkar gelirlerdi bizi yalnız bırakmamak için. Mustafa Menekşe Abi daha sonra camide sabah namazının farzını eda ederken, imamın arkasındaki safta vefat etti. Ben de vefa gereği hâlâ Hatice yengeyi arıyor hâl ve hatırını sorup duasını alıyorum.

İKİÇEŞMELİK KARAKOL CAMİİ'NDEN BUCA YAYLACIK CAMİİ'NE TAYİN

Kan Davalı Aileler

Dört ay sonra İkiçeşmelik Karakol Camii'nden, Mimarlık Fakültesi'nin yakınındaki Diyanet'e bağlı Buca Yaylacık Camii'ne tayin

edildim. Buca Yaylacık Camii'ne tayin olduğumu duyan arkadaşlarım dediler ki:

— Orası gangster yeri. Kan davalarının devam ettiği bir yer.

Meğer ben o mahalleye tayin olmadan az evvel, iki kahvenin ortasında, yol üzerinde iki kişi birbirlerine saldırarak, vücutlarına otuzar tane bıçak saplamışlar. Kavga edenler, kahvehanedeki halka yalvarıp,

— Bizi ayırın demelerine rağmen, kimse bıçakların arasına girmeye cesaret edemediği için orada ikisi de ölüp kalmış. Bunu bana anlattılar. Doğrusu ürperdim, ama tayin edildiğim için gitmek zorundaydım.

Ben eşyalarımı aldım. Buca'daki Yaylacık Camii'ne gitmek üzere minibüs durağına geldim. Orada değnekçilik yapan, kabadayı görünümlü bir adam,

— Sen kimsin, dedi. Ben de,

— Hocayım, Yaylacık Camii'ne tayin oldum, dedim. Şoförlere seslendi. Hepsi asker gibi hazır ol vaziyetine geçtiler,

— Bu hocayı kapısına kadar götüreceksiniz, dedi. Şoförler beni camiye kadar getirdiler.

— Ben ineyim, dememe rağmen, beni zorla evime kadar götürdüler. Meğer bu zat, Böbrek Ali diye kan davası olan bir aileye mensupmuş. Herkes ondan çekinip korkuyordu.

Aradan bir hayli zaman geçti. Bizleri çok seven bir aile ile bu değnekçi olan zatın aileleri arasında kavga çıktı. İki taraftan birer kişi öldürüldü. Caminin dernek başkanı olan Merhum Hacı Mustafa amca ile aralarına girdik,

— Her iki aileden birer kişi öldü. Şimdi ödeştiniz. Ne olur bu işi devam ettirmeyin. Hem Allah haram kılıyor hem de çoluk çocuklarınız gece gündüz devamlı korkuyor, huzursuz ve panik içinde yaşıyorlar, diyerek ikna edip bunları barıştırdık.

Ne olur olmaz düşüncesiyle bu aileden birinin hicret etmesini sağladık. O aile de Buca'dan ayrılıp göç edip gitti. Barışmış olduğu diğer aile kahvehanenin karşısında dükkân işletiyordu. Daha sonra göç eden aile, akrabalarını ziyarete geldiğinde, kahvehanede otururken şeytan her ikisine de vesvese veriyor. Şehir meydanında silahlı çatışmaya giriyorlar. Nihayet bir ailenin hiç erkeği kalmıyor. Öbür aileden kalan bir erkek de müebbet hapse mahkûm oluyor.

İkna Edilen Gençler

O günlerde Şule Yüksel Şenler Hanımefendi'nin konferansları meşhur olmaya başlamıştı. Mezarlıkbaşı semtindeki bir sinemada sadece

bayanlara mahsus düzenlenen bir konferansına eşimi getirmiştım. Sinemanın yola bakan cephesinde konferansın bitmesini bekliyordum. Mübarek ramazan ayı idi ve hâliyle oruçlu idim. Bu arada ağızlarında sigara olan üç genç geldi. Sinema önünde seyyar satış yapan bir manav vardı. Ben hemen kafamda bir senaryo kurdum ve manava biraz yüksek sesle dedim ki:

— Bu aldığım meyvelerin parasını bugün benden alma.

— Niçin, diye sordu.

— Param yok da onun için, diye cevap verdim.

— Paran yoksa alma, dedi.

— Yapma etme, eve varacağım çocuklarım elime bakacaklar, dememe rağmen kabul etmedi. Gençlere döndüm ve şöyle dedim:

— Bakın bir kilo portakal veya mandalinayı, yalvarıp rica etmeme rağmen manav efendi parasız vermedi. Allah (celle celâluhu) sayısız nimetler lütfetmiş. Akıl, şuur, göz-kulak, el-ayak ve paha biçilmez kıymet ve değerdeki bu uzuvları ücretsiz, bedavadan verip ve bizleri nimetler denizinde yüzdürüyor. Buna mukabil, siz Allah’a teşekkür etmiyor, oruç tutmuyorsunuz.

Bunları söyleyince gençlerin ellerinden sigaraları düştü,

— Abi özür dileriz, bilemedik, düşünemedik, tövbe bir daha oruç yemeyiz, dediler.

Demek ki insanların hatalarını yüzüne vurmadan, kavl-i leyyin, tatlı dil ve güler yüzle onları ikna edecek bir şekilde, meselelerimizi sevgi ve şefkatle anlattığımız takdirde kabul görmemesi mümkün değil. Onlara haşın, sert bir şekilde,

— Siz komünist misiniz, dinsiz misiniz? Müslüman değil misiniz, diyerek ve onları azarlayarak ikaz etseydim hem dine hem Müslümana hem de oruca düşman olurlardı.

ÜSTAD BEDİÜZZAMAN HAZRETLERİNE DAİR BİRKAÇ HATIRA

Allah Rızkıma Genişlik Verdi

Bu mahallede oturan cami cemaatinden, Üstadımızla irtibatı olan merhum Abdurrahman Cerrahoğlu Abi ile tanıştım. Aynı sokakta “Sipahioğlu Tebeşirleri”nin sahibi olan Necati Sipahioğlu Abi ile de tanıştım. Allah rahmet eylesin, her ikisi de müstesna insanlardandı.

Bu abilerle sık sık bir araya geliyor, dertleşip musahabelerde

bulunuyorduk. Bir defasında Hacı Abdurrahman Abi bana şunları anlattı:

— Benim Hatuniye Camii muhitinde bir kitapçı dükkânım vardı. Orada Risale-i Nurları da gizli bir şekilde satıyordum. İstihbarat mensupları sık sık geliyor, araştırıyorlardı. Artık baş edemez oldum, dükkânı satıp hacca gittim, dönüşte izimi kaybettirip buraya, Buca'ya yerleştim. Maddi gelirim olmadığı için Fransızların yayınladığı bazı kitaplardan yapıştırıcı (tutkal) ve alkolsüz dolma kalem mürekkebi yapmayı öğrenip, imal etmeye karar verdim.

Evvela tutkal imalatına başladım. Piyasaya arz ettim. Maalesef bir türlü satamıyordum. Tutkallar kurudu, işe yaramaz hâle geldi. Onları çöpe atacak iken, Üstad Hazretlerinden bir selam geldi. Üstadı ziyarete gidenlere,

— Abdurrahman kardeşimiz ne yapıyor, diye sormuş. Onlar da,

— İyidir efendim, demişler.

— Hayır, ben maddi durumunu soruyorum, deyince,

— Biraz sıkıntısı var, demişler. Üstad Hazretleri,

— Selam söyleyin! Onun maddi sıkıntılarını üzerime alıyorum, demiş.

Bu selam geldikten sonra bir gün tanımadığım birisi kapımı çaldı. Ve dedi ki:

— Sen tutkal yapıyormuşsun. O tutkalları lütfen bana paketler misin?

Ben de dedim ki:

— Onlar bozuldu, artık ben onları atacağım. Tutkallara baktı ve,

— Hayır, biraz kaynamış su getir, dedi ve tutkalların içine sıcak su koyarak paketledi ve paketletti. Ardından,

— İmalata devam et, ben tekrar geleceğim, deyip tutkalları alıp gitti. Ondan sonra müşterilerim çoğaldı, Allah rızkına genişlik verdi.

Hız. Ali'ye (ra) Mensup Zat

Hacı Abdurrahman Abi anlatmaya devam ediyor:

— Ben bir dönem tarikat sohbetlerine katılıyordum. İzmir Konak'ta bulunan meşhur saat kulesi yanındaki tarihi bir camide, devlet erkânına vaaz-hutbe veren, altı-yedi dil bilen, Şeyh Mithat Efendi diye bir zat vardı. Ben kafama takılan her şeyi soruyordum. Talebeler, müritler bana biraz sitem ettiler,

— Hazret bizim ihtiyaçlarımızı anlatır zaten, sen durmadan soru sorup onu rahatsız ediyorsun, deyince, ben soruları kestim.

Hazret bir gün:

— Oğlum Abdurrahman sen bunlara bakma, sorularına devam et, deyip sonra da,

— Yakın zamanda Hz. Ali'ye mensup bir zatla tanışacaksın. Sakın onun peşini bırakma, dedi.

Bu ara annem Üstad Hazretlerini duymuş, tanımış. Annemin vesilesiyle ben de Üstad Hazretlerinin ziyaretine gittim. Huzurda oturuyoruz, evrad ve ezkârını bitirdi ve bana dönüp doğrudan dedi ki:

— Kardeşim Abdurrahman! Hz. Ali'ye (ra) mensup zat benim, ama sakın beni bozuk Alevilerden zannetme.

Ben şaşırmışım. Mithat Efendi öyle dedi, ziyaretine gittiğim zat da böyle karşıladı, gerçekten hayret içerisindeydim.

Arafat'ta Bayılmışım

Yine Hacı Abdurrahman Abi anlatıyor:

— Ben hacca gitmişim. Böbreklerimde sürekli taş oluşuyordu. Arafat'ta yine böbrek sancısı tuttu. Orada bayılmışım. Baygın hâlde iken Üstad Hazretleri, “Kardeşim Abdurrahman! Sancın çok fazla galiba” deyip başımdan kuyruk sokumuma kadar sıvazladı ve dua etti. Gözümü bir açtım ne sancı var ne sıkıntı var ne de Üstad var. Film çektiirdiğimde, taş Üstad'ın elini bıraktığı yere kadar gelmiş. Vücut onu attıktan sonra Elhamdülillah bir daha taş oluşmadı.

Mücvir Abdullah Efendi

Bir gün, Mesut Kızılhisarlı Ağabey bizi İzmir Güzelyalı'da bulunan evine sohbete davet etti. Aralarında İzmir eşrafından Nefi Akyazılı amcanın, ev sahibinin oğlu Abdullah ve onun üniversiteden arkadaşlarının da bulunduğu kalabalık bir topluluğa Risale-i Nurlardan sohbet yapıyorduk. Bu sırada Medine'de mücvir⁶ olarak bulunan birisiyle Hacı Kemal Erimez Ağabey çıkageldiler. Hacı Kemal Abi, bu zat Medine'de mücvir Abdullah Efendi. Sizlere Üstad'la alakalı bir hatıra anlatacak dedi:

“1950'li yıllarda İstanbul'da idik. Daha Medine'ye gitmemiştim. Bediüzzaman Hazretleri'nin bir otelde kaldığını öğrendik. İki arkadaş Bediüzzaman Hazretleri'ni ziyaret etmeye karar verdik. Otele giderken birimiz limonu severmiş diye yarım kilo limon, birimiz de taze hurma gelmiş diye yarım kilo hurma alıp gittik. Önce odasına giremedik, tam ayrıldık giderken bir zat koşturarak geldi ve ‘Üstad sizi çağırıyor.’ dedi ve özür dileyerek bizi içeri davet etti.

Kaldığı odaya girdiğimizde Bediüzzaman Hazretleri bir ranzanın

üzerinde oturmuş sohbet ediyordu. Biz biraz dinledik, tam hurmayı takdim edecektik ki elini ranzanın altına uzattı yapraklarından koparıncasına bize taze hurma ikram etti. Ellerin yapraklar arasındaki hisirtisini hissettik. Bir müddet sonra hiç olmazsa limonu verelim diye düşündük, bu sefer yine elini ranzanın altına uzatıp aynı yaprak hisirtisi ile bize taze limon koparıp verdi. Çok şaşırdık. Sonra öğrendik ki istiğna düsturuna binaen hediyeleri kabul etmiyormuş.”

DIŞ HEKİMİ HÜSEYİN ILGAZ BEY

İyi ki Peşimizi Bırakmadın

Buca’da dışçılık yapmakta olan Hüseyin Ilgaz diye bir abiyle tanıştım. Hüseyin Bey ve teyzezadesi Dr. Özcan Bey hemşehrim idi. Bunu bahane ederek sık sık muayenehanelerine ziyarete gidiyordum. Ben binaya girerken Hüseyin Bey pencereden beni görüyormuş. Sohbet esnasında bazen işine engel olduğum için, “Yine geliyor.” dermiş. O dönemde bir siyasi partiye meyilli olduğu için, ben de o partinin mitinglerine ve halka açık sohbetlerine gider ve oralarda onlara görünürdüm. Sonra da o mevzular üzerinde sohbet ederdik. Uzun zaman sonra meseleleri kavrayıp hakikatleri öğrenince,

— Hocam Allah senden razı olsun, iyi ki peşimizi bırakmadın. Yoksa ömrümüz bâd-ı hevâ boşa geçip gidecekti, diyerek teşekkürünü ifade etmişti. Daha sonra teyzesinin oğlu dış hekimi merhum Dr. Özcan Bey’i yanına alarak uzun müddet beraber çalıştılar. Bu vesileyle o da Hizmet’i tanımış oldu.

Tentürdiyot Kalmamış

Bir defa Hüseyin Bey’le Karadeniz seyahati yaptık. Artvin taraflarında trafik polisi yolumuzu kesti ve kontrol sırasında arabada bulunması gereken her şeyi sordu. Araba Mercedes idi ve o dönemde çok az bulunurdu. İzmir plakalı olduğu için mi bilemedik, ceza vermeyi kafaya koymuş olan polis, bir eksik bulamadı. En son,

— İlk yardım çantası var mı, diye sordu.

— Var, deyip onu da gösterdik. Bu sefer de,

— Tentürdiyot var mı, dedi.

— Var, dedik. Şişeyi aldı,

— Bunun içinde tentürdiyot kalmamış, dedi ve cezayı yazdı.

MEDRESE-İ YUSUFİYE’Yİ ALLAH BİZE DE TATTIRDI

Buca Yaylacık Camii'nde vazifeliyken, kürsüden Risale-i Nurlardaki iman hakikatlerini (direk kitaptan değil de notlar alarak) anlatmaya çalışıyordum. Yaşar Tunagür Hocam, Diyanet İşleri başkan muavini iken, Buca kampına geldiğinde Hocaefendi'ye,

— İmamlardan Risaleleri anlatan var mı, diye sorduğunda, karşısında idim, beni gösterdi. Ben de cuma günleri vaaz ve hutbelerimde imana ait konuları işlerken, Risalelerden istifade ettiğimi söyledim.

Daha sonra Buca ve Şirinyer'de imam ve müezzinlerin büyük çoğunluğu ile ilmimizi ilerletme adına bir araya gelip, allâme Hamdi Yazır merhumun “Hak Dini Kur'ân Dili” tefsirini okumaya başladık. Münasebet yakaladıkça üzerini kapladığım Sözler'den de aynı konuyla alakalı bahisler okuyordum. Tam biteceği günlerde idi ki Hizmet'in aleyhinde olan bir imam,

— Bu ikinci kitabı merak ettim, çok güzelmış, kime ait, diye sorunca, ben de kitabın kabını yırttım, ama Sözler olduğunu gördü. Ancak zamanla onun yumuşadığını müşahede ettim. Hatta yıllar sonra karşılaştığımda, kurban derisi münasebetiyle nezarete alınmış, beni görünce gülerek,

— Medrese-i Yusufiye'yi Allah bize de tattırdı demişti.

AYDINLAR CEMİYETİ VE İLK IŞIK EV

Işık Evi

Bu dönemde mimarlık fakültesinden bazı talebe arkadaşlar cuma namazına iştirak ediyor, farzı kılıp ayrılıyorlardı. Bunlarla tanışabilmek için bir gün fakültenin kafeteryasına gittim. Talebe dağılırken bu arkadaşların bir tanesinin peşine takılıp kaldığı yeri tespit ettim. Bir gece Abdullah Aymaz Hocamı alarak ziyaretlerine gittik ve tanıştık.

Bu arkadaşlarla irtibatı daha iyi sağlayabilmek için İzmir Karşıyaka'da kurulmuş bir Aydınlar Cemiyeti vardı. Bu cemiyetin bir şubesini Buca'da açmıştık. Bu talebe arkadaşları da cemiyete üye kaydediyorduk. Bu arkadaşlar talebe olduğu için kayıt paralarını cami cemaatinin imkânı müsait olanlarından alıyorduk. Haftada bir gün bu arkadaşlarımızla Cemiyet binasında sohbetler tertip etmeye başladık.

Daha sonra bu arkadaşların kaldığı yerler müsait olmadığından bunlara Cemiyet adına, iki dönüm üzerine kurulu tarihî ve sekiz odalı güzel bir yer kiralayıp oraya taşınmalarını sağladık. Kirayı ödeyecek imkânımız olmadığı için yarısını Aydınlar Cemiyeti'ne ödettiriyorduk. Cemiyetin yeterli imkânı olmadığından, cami derneği idare heyeti

başkanına, kullanılmayan halı ve kilimlerden talebelerin altına sermek üzere ricada bulunduk.

Bu ilk evde kalan arkadaşlar Salih, Mehmet ve Halil İbrahim ismindeki arkadaşlar idi. Kendisinden ders okuduğum için bu sohbetlere Hocaefendi'yi de davet ediyordum. Haftada iki-üç akşam soru-cevap şeklinde sohbette bulunuyordu. Bu birkaç arkadaşımızın gayretleriyle altı ay sonra 60-70 arkadaş sohbetlere gelmeye başladı. Bundan evvel sohbetlerimizi caminin sermahfilinde üç-beş kişiyle yapıyorduk.

Allah'ı ve Resûlullah'ı Anlatıyoruz

Hocaefendi Buca'daki bu evde sohbetlere devam ederken hiçbirimizin tanımadığı bir kişi, başına bir takke koyup içeriye giriyor ve sohbetleri dinliyordu. Bunun farkına varınca hocamıza,

— Efendim içimize bir istihbaratçı giriyor, ne yapalım, diye sorduk.

— Biz silah fabrikası kurmuyoruz, Allah'ı ve Resûlullah'ı anlatıyoruz. Gelsin, dinlesin. Sadece ajan olduğunu bildiğinizi bildirmeyin, dedi.

Bir tek evin bulunduğu, üç-dört talebenin olduğu günlerde bile peşimizi bırakmayan bir zihniyet, bugün dünya markası hâline gelmiş bir Hizmet'in elbette peşini bırakmayacaktır ve bırakmamaktadır.

Bu ev bizim için çok büyüktü. Evi ısıtma ve temizlemede zorlandığımız için daha uygun bir yere taşındık. Bizden sonra sol zihniyeti temsil eden Türkiye Öğretmenler Sendikası Başkanı o evi kiralamış, anahtarını benden almaya geldi.

— Orası çok büyük, temizliği de zor, dememe rağmen kiralandılar. Meğer o dönemin sağ-sol çatışmalarında sol zihniyeti temsil eden gençlerin önde gelenlerinden Mahir Çayan'ın arkadaşlarını oraya yerleştirmişler. İki hafta geçmeden emniyet birimleriyle çatışma çıktı, onlardan birisini öldürdüler.

O dönemin müftüsü, öldürülen gencin Allah'a inanmadığı için cenazesinin kılınamayacağını ifade etmişti. Cenaze kıldıracak insan bulamayınca müftü beyi sıkıştırmışlardı. Cami haricinde yaşlı bir zatı bularak o vazifeyi yaptırdılar.

İKİ VELİ BİRİ HIRSIZ BİR VELİ

Nasuh Amca

Cami cemaatimizden, ehlullahtan, halis, muhlis, fakir ve garip bir Nasuh amca vardı. Eşi hacı teyzeyle beraber kefen parası olarak

biriktirdikleri o günün parasıyla üç bin liraları varmış. Bir gün Hacı Veli diye birisi geliyor. Kendisine daha önce yardım eden Söke'den tanıdığı birinin ismini vererek,

— Size yardım gönderdi, ama arabam kaza yaptı. Bana biraz para verin arabamı çektireyim. Hem size ait olan eşyaları hem de paranızı getireyim, diyor. Kefen paralarını alıp gidiyor ve bir daha da geriye dönmüyor.

Hırsız Hacı Veli

Yine cemaatten Sandıklılı İbrahim amca vardı. Ramazan-ı şerif ayıydı,

— Hocam misafirim var, iftarı beraber yapalım, deyip beni de davet etti. İftar sofrasında bir süre bekledik, misafiri gelmedi. İbrahim amcaya,

— İftarı teravihten sonra yapalım, dedim ve ben camiye, vazifeme döndüm. Teravihten sonra yine uzun zaman bekledik.

— İbrahim amca misafir kimdi? Başına bir şey gelmiş olmasın, dedim. Dedi ki:

— Hocam! Hacı Veli diye birisi geldi. Sandıklı'dan, damadımdan hediye getirdiğini ve kaza yaptığını söyleyerek bizden biraz para aldı, gitti. Ben de,

— İbrahim amca o Hacı Veli gelmez, dedim. Çünkü Nasuh amcanın kefen parasını alıp kandıran oydu. O hırsızın teki, Hacı Veli takma ismiyle sizin gibi herkesi kandıran biri.

Camiye gelmeyen bir komşumuz vardı, bu olaydan sonra İbrahim amca camiye her geliş gidişinde evinin balkonundan “Hacı Veli!” diye bağırır ona takılırdı. Bir gün gayet ciddi bir şekilde balkondan şöyle bağırıyor,

— İbrahim Bey! Maalesef Hacı Veli beni de çarptı.

“Gülme komşuna gelir başına.” diye bir tabir vardır. Onun için kimseyi kınamamak lazım.

Gerçek Hacı Veliler

Rahmetle anmış olalım, her Hacı Veli böyle sahte değildir, gerçek Hacı Veliler de vardır. Ortaköy'de yurda nezaret eden -Allah rahmet eylesin- bir Hacı Veli amca vardı ki kendini Hizmet'e adanmış, gece gündüz koşturup duran, ehlullahtan bir zat idi. Ve yine aynı köyde zeytin ve zeytinyağı tüccarlığı yapan bir Hacı Veli abimiz daha vardı ki Hizmet yolunda âdeta yarışıyorlardı.

Kitabın Adı Mesnevi

Mersinli Yeni Camii’nde vazifeli iken, mihrapta öğle, ikindi ve yatsı namazları öncesi cemaate tefsir, hadis ve fıkıh dersleri yaparken, risalelerden de okuyordum. Bir gün Mesnevi okurken beni takip eden sivil bir komiser, pencereden gözetlemiş. Sonra önüme gelip oturdu. Ders bittikten sonra ben kitabı çantama korken,

— Hocam o kitabın adı neydi, yazarı kim, diye sorunca,

— Ben de o kitabın adı “Mesnevi”, yazarı da “İbn Mirza” deyip çantaya koydum, fermuarını kapattım. O da ısrar etmedi. Sadece kitap hakkında takdirini belirtti. İnsan bilmediği şeyin ekseriyetle düşmanı oluyor. Keşke insanlar doğruyu, gerçeği araştırabilseler.

Hucurât sûresi 6. ayette Rabbimiz, *“Ey iman edenler! Herhangi bir fâsık (ilahi emirlere muhalefet eden) size bir haber getirecek olursa, onu iyice tahkik edin, doğruluğunu araştırın! Yoksa gerçeği bilmeyerek birtakım kimselere karşı fenalık edip, sonra yaptığınıza pişman olursunuz.”* buyurmaktadır.

Cebimde Para, Elimde de Adres Yok

Konya Büyükkoyuncu Hizmet Vakfı, Anadolu ve Fen liseleri için bir konferans düzenlemişti. Konferansı Hocaefendi verecekti. O vesile ile ben de Konya’da idim. Dönemin Konya müftüsü Habib Hocamızla hukukumuz olduğundan, cemaatten beni tanıyanlar rica etmişler. Habib Hocamın talebi üzerine Mevlâna Hazretlerinin yanındaki Yavuz Sultan Selim Camii’nde Miraç gecesi münasebetiyle bir vaaz-u nasihatte bulunmuştum.

O gün beni camiye doktor arkadaşlar götürmüşlerdi. Camiden sonra cemaatten birçok insan,

— Hocam seni gideceğin yere götürelim, demelerine rağmen doktorlarla döneceğimi hesap ederek kabul etmemiştim. Cemaat tamamen dağıldı, kimse kalmadı, ama beni getiren doktorlar da piyasada görünmüyordu. Alelacele getirildiğim için cebimde para yok, adres de yok. Mecburen orada bir kenara oturarak beklemeye koyuldum.

Bir süre sonra doktorlar çıkıp geldiler.

— Hayırdır, dedim.

— Hocam camide talebelerden birisi yakazaten Efendimizi (sallallahu aleyhi ve sellem) görünce heyecandan bayılıyor, çevresindeki gençler de etkileniyorlar. Biz bayılan talebeyi alıp hastaneye götürdük. Onun için geç kaldık, kusura bakmayın, dediler.

Vaaz esnasında bir kargaşa olmuştu, fark etmiştim, ama herhâlde birisi hastalandı diye tahmin etmiştim. Doğrusunu doktorlardan öğrenmiş oldum.

Adaşım Güzel Bir Yurt Yapmış

Konya’da bir akşam beni eğitim semineri için bir yurda götürdüler. Yaklaştığımızda ışıklı, büyük bir levha gözüme çarptı. Baktım Mehmet Ali Şengül Yurdu yazıyor. Arkadaşlara,

— Allah razı olsun, bir adaşım çok güzel bir yurt yapmış, Allah mizanına koysun deyince, arkadaşlar birbirine bakıp tebessüm ettiler ve,

— Hocam o, sizin isminiz, dediler. Şaşırmıştım, çünkü gerçekten benim haberim yoktu.

Âdem Gencer Yurdu Olmalıydı

Bir defasında neşet ettiğim Yeşilova kazasında vaizlik yapan Orhan isminde, tanımadığım bir zat telefonda ısrarla beni arıyor ve Yeşilova’ya davet ediyordu. Ben de bir gün söz verdim. Oraya gittiğimde, beni tanıdığını söyledi. Meğer 1958 yılında beraber okuduğumuz, Âdem Gencer isminde bir arkadaşımın damadı imiş.

Şehre vardığımızda bir konferans ilanı gördüm. Baktım konuşmacı olarak benim ismim yazıyordu. Mecburen düğün salonunda konuşmamı yaptım. Bu davet, bir yurt temelini atılması içinmiş. Yurt temelini atacağımız yere vardığımda, sürpriz bir şeyle karşılaştım. Yurdun isminin “Mehmet Ali Şengül Yurdu” olarak tescil ettirildiğini gördüm. Orhan Bey’e,

— Yurdun ismini yanlış yazmışsınız, bu yurdun adı “Âdem Gencer Yurdu” olmalıydı. Çünkü merhum alın teriyle kazanarak yaptırdığı üç katlı evini, Hizmet’e bağışlayarak ruhunun ufkuna yürümüştü. Bu hak ona aitti, dedim.

Temel atma mahallinde yanıma bir genç geldi. Bir ara kulağıma eğilip,

— Hocam sizi Samsunlu biliyorduk, siz buralıymışsınız, dedi.

— Evet dedim ve siz kimsiniz, diye sordum.

— Ben buranın kaymakamıyım, deyince,

— Buralarda Hizmet hakkında yanlış bilgilendirmeler var. Size zararım olmasın diye sizinle beraber olamadım, kusura bakmayın, dedim. Tanıştığımızı belli etmeden yurdun temelini beraber atmış olduk.

BUCA KAMPLARI

Hacı Mustafa Amcanın Atı

Hocaefendi, 1968 yılında kendi gayretleriyle, çok zor şartlar altında çadırlar diktirerek Buca Kaynaklar köyü yakınlarında kamp yapmaya başladı. Emniyetten izin alınarak yapılan bu kampların amacı, Kestanepazarı talebelerinin hem dinlenmelerini temin etmek hem de yaz tatilinde bilgilerini ve maneviyatlarını canlı tutmaktı. Ben de bu kamplara Hacı Mustafa Apa amcanın atıyla gidip geliyordum. Aynı zamanda bu zat cami dernek başkanı idi. Daha sonra eski bir motosiklet aldım, onunla gidip gelmeye başladım. Bir gün Abdürrahim Hoca, diye bir arkadaşımı motorun arkasına almıştım. Köyün köpekleri bize saldırdı. Arkadaşımızın ayak baldırından ısırıldı. Onu hastaneye götürüp kuduz iğnesi yaptırdım.

Yolda İki Parçaya Ayrılan Motor

Yine bir gün kamptan vazifeme yetişebilmek için motorla tozlu köy yolundan süratle gelirken, önümdeki yol yılan gibi kıvrım kıvrım oluyordu. Merak ettim neden bu yol böyle diye. Tam şehre geldiğimde dar bir sokakta viraj alırken, motor ikiye ayrıldı ve ben de yolun ortasında oturup kaldım. Meğer motorun şasesi kırılmış, bir milim tutuyormuş, ondan yapıyormuş. Vazifeye yetişebilmek için süratle gelirken, motor kırılıyorsa sebepler dairesinde bir tarafım sakatlanabilirdi.

Allah'ın takdiri, o anda önümde gitmekte olan, at arabasıyla şehir içi nakliyesi yapan cemaatimden Haşim amcanın at arabasını sollayıp geçemediğim ve fren yaptığım bir anda motor ikiye ayrıldı. Haşim amcaya,

— Sen bunu arabaya yükle, tamirciye götür, ben vazifeye gidiyorum, dedim. Kırılan o motoru tamir ettirip, bir bisikletle değiştirdim ve kampa onunla gidip gelmeye başladım.

Ben Dersimi Aldım

Kamplar çok bereketli idi. Şehrin gürültüsünden ve her türlü günahlardan uzak bir hâlde; kafaları ilimle donatmak, kalpleri ve gönülleri feyiz ve bereketle doldurmak, maddi-manevi değerlerimizi sevdirmek, gelecekte vatana, millete ve insanlığa hizmet edecek bir neslin yetişmesine vesile olmak ve onlara sahip çıkmak adına ciddi gayretler yapılıyordu.

Yemekler hasırlar üzerinde, yer sofrasında yeniyordu. Bir gün hukukçu Hafız Ahmet abi kampa, hukuk fakültesi son sınıf talebesi olan

Zafer isminde bir arkadaşımızı getirmişti.

Üzüm mevsimi olduğu için köylüler imam-hatip talebelerine üzüm getiriyorlardı. Bu üzümleri talebelere dağıtırken bir talebeye biraz büyük salkım, diğerine de küçük bir salkım düşmüş. Büyük salkımı olan talebe, arkadaşı görmeden kendine ait olanı ona, onun küçük salkımını da kendine alarak değiştirmiş. Diğer arkadaşı bunu fark edince bu defa o, diğer arkadaşı görmeden salkımların yerini değiştirmiş. Bu hukukçu arkadaş da bu manzarayı seyretmiş.

Yemekten sonra Hocaefendi'nin çadırında otururken, sohbet esnasında bir münasebet yakalayarak bizlere,

— Ben dersimi aldım, deyip bu manzarayı anlattı. Bu çocuklar 11-12 yaşında kendi arkadaşını nefsine tercih edecek kadar faziletle davranırken; bizler milletimizin hak ve hukukunu savunacak hukuk insanları olarak, yer yer hukuk fakültesi yemekhanesinde meyve gibi basit sebepler yüzünden kavga ediyorduk. Bazen bu kavgalarda tabakların havada uçtuğunu görüyordum. Bu çocukların olgunluğu, arkadaşını kendine tercih etmesi ve aralarındaki sevgi ve muhabbeti mukayese ederek kendimden utandım.

Kaza Anında “Allah!” Çığlığı

Bu kamplar birkaç yıl böyle devam etti. O dönemde, araba ve şoför bulunamadığı için Dr. Mustafa Asutay Bey'in Volkswagen marka arabasında Hocaefendi biraz şoförlük öğrenmişti. Kampa gelip giden talebeleri ve ihtiyaçlarını bir kamyonetle, Buca Yerli Camii'nin yanından kampa kendisi getirip götürüyordu. O dönemde Kur'ân dinlemeyi âdet hâline getirmeye çalışıyordu. Bir seferinde yolda radyodan teybe Kur'ân aktarırken, virağı alamayıp arabayı devirmişti. O anda yanında bulunan İsa Bey'in “Allah!” diyerek çığlık attığı da teybe kaydolmuş.

Mekke Emirinin Kampı Ziyareti

Zaman zaman kamplara misafir de gelirdi. Daha evvel İzmir gezici bölge vaizliği yapan ve aynı zamanda Kestanepazarı müdürlüğünü de deruhte eden ve daha sonra Diyanet İşleri Reis Yardımcısı olarak Ankara'ya tayin edilen merhum Yaşar Tunagür Hocamız; Mekke emiri, hukukçu Muhammed Mahdum Hoca'yı getirmişti. İkinci namazının edasından ve koro hâlinde yapılan tesbihatlardan sonra hasırların üzerinde sohbet ederken bu zat,

— Ben sahabe hayatını Müslümanlara hep kitaplardan okuyup anlatıyordum. Burada fiilen sahabe hayatını yaşayan ceyyid ve cedit bir

nesille karşılaştığm, deyip ağlamaya başlamış ve dizlerinin bağı çözülmüştü.

Bu kampların masraflarını Kestanepazarı Derneği yüklenmekle beraber, derneğin yükünü azaltabilmek için tanıdığımız ve güvendiğimiz tüccarların yaptığı yardımlar kabul ediliyor ve bunun dışında, yurtiçi ve yurtdışından başka hiçbir yardım kabul edilmiyordu. Nakliye işlerini ise —Allah rahmet eylesin— Ali Özer kardeşimizin bir motoguzisiyle yapmaya çalışıyorduk.

Çok verimli olan bu “Kestanepazarı talebe kampları” daha sonra Buca kampları olarak meşhur oldu ve benzeri kamplar birçok şehirde yapılmaya başladı.

Su Kuyusu

Buca Kestanepazarı dinlenme ve ders çalışma kampları dört aya yakın sürüyordu. Zaman zaman Türkiye’nin muhtelif yerlerinden bu kampa katılan talebeler de oluyordu. Kamp yeri biraz iptidai idi. Orada aynı zamanda bir peynir imalatçısı da vardı. Su ihtiyacı basit bir kuyudan elde ediliyordu. Kalabalık olduğu dönemlerde peynirciler de su kullandığı için talebeye yetmiyordu.

Bir kilometre mesafede bir kuyu daha vardı. Suyun yetmediği anlarda oradan arabayla su taşınıyordu ve zaman zaman peynirciler bu durumdan rahatsız oluyordu. Bunun üzerine Hocaefendi bir gün kendisi kuyuya indi, bir metre kadar kuyuyu kazarak derinleştirdi ve hep beraber dua ettik. Elhamdülillah o kuyu kamp yaptığımız dönemlerde üç dört sene bizi idare etti.

KAHVEHANE SOHBETLERİ

Kıraathaneleri Asli Hüviyetine Kavuşturma

İnsanlığın iftihar tablosu Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) nübüvvetle şerefleendiği ilk günlerde, panayır panayır dolaşıyor korkunç bir fetret devrinden sonra insanları hakka çağırıyordu. Her yerde kendisine muhatap olacak, hakikatlere aşına gönüller arıyordu. Nerdeyse kapısını çalmadığı çadır ve aile bırakmıyor, fakat sevinebileceği, gerçeklere gönlünü açan insan bulmakta çok zorlanıyordu. Ama her şeye rağmen tebliğ vazifesine çok zor şartlar altında yılmadan devam ediyordu. Âdeta kışta bahar tohumları atıyor, meşru her yolu kullanıyordu.

Onun açtığı bu çığır, kendisinden sonra gelecek, hizmet ve gönül

erleri için kıyamete kadar vazgeçilmez bir yol ve düstur olacaktı. Aynı metot ve aynı samimiyetle o günün panayırları yerine, bugünün maddi-manevi nâmüsait hâle getirilmiş; Allah ve Peygamberden uzak, kibleyi camiye unutmuş insanların, gençlik ve ömürlerini tükettikleri kahvehanelere gitme zarureti hasıl olmuştu.

Aslı kiraathane (okuma yeri) olan kahvehaneleri asli hüviyetine kavuşturabilmek, okuyan ve düşünen insanların bir araya gelebileceği bir ilim irfan yuvası hâline getirebilmek oldukça zor olmasına rağmen Allah’a (celle celâluhu) dayanıp güvenerek “Bismillah” deyip işe başladık.

Allah’ın hikmetine bakın ki emniyetten izin alarak başlatılan kahvehane sohbetleri ilk defa tayin olduğum camiye bitişik bir kahvehanede başladı. Ki o oralar, kan davalarının olduğu bir bölge idi.

Fakir Aileler ve Yetimlere Sağlık Taraması

Evvela küçük çapta seminerler şeklinde hıfzıssıhha ile alakalı konular için doktorları davet ediyorduk. Onlar halka sağlıkla alakalı bilgiler aktarıyorlar ve insanlar da bu konuşmaları can ü gönülden takip ediyorlardı.

Meseleyi daha cazip hâle getirebilmek için camiden ilan ederek, cumartesi-pazar günleri yetim çocuklar ve fakir aileler için cemiyet binasında sağlık taraması yaptırıyor, halktan topladığımız kullanılmayan ilaçları da o insanlara ücretsiz veriyorduk. Bu cemiyet hizmetlerine halk yavaş yavaş ısınıyor, her geçen gün üyeler ve dinleyici kitlesi artıyordu.

Bir ara bu tür seminerleri kahvehanelere taşıma fikri aklımıza geldi. İlk defa Türk Ocağı Başkanı ve sağlık hocamız Dr. Baha Kitapçı ile halk sağlığı sohbeti başlattık. Sohbetleri bilahare o dönemlerde yeni açılmış olan Yüksek İslam Enstitüsü hocalarıyla devam ettirdik. Bu ara Yüksek İslam Enstitüsünde okuyan üç-beş arkadaş ile Hocaefendi’den Arapça dersi almaya başladık.

Hocaefendi ile İlk Kahvehane Sohbeti

Vazife yaptığım Buca/Yaylacık Camii’nin bitişğinde kahvehane işleten Mustafa amcaya defalarca,

— Buranın levhasında “kiraathane” yazıyor, “kiraathane” “kitap okunan, ilim irfan yapılan bir yer” manasına gelir. Onun için ben buraya bir kütüphane koyayım, caminin okuma yeri olsun diyerek, bir alt yapı oluşturmaya çalışmıştım. Ama bir türlü kabul etmemişti.

Kendisinden ders okuduğumuz dönemde bir gün Hocaefendi’ye,

— Bir cemiyetimiz var; doktorları davet ediyor, hafta sonları fakir insanları ücretsiz muayene ettiriyor ve ilaçlarını da halktan topluyoruz. Cemiyet binamızda ve kahvehanede Yüksek İslam Enstitüsü hocalarını da davet ederek sohbetler yaptırıyoruz. Zatiâliniz için izin alsam kahvehanede sohbet etmek için gelir misiniz, diye teklifte bulundum. “Evet” cevabı aldıktan sonra vilayete müracaat ettim. Emniyet de izin verdi ve mezkûr kahvehanede ilk sohbetimizi yaptık. Kahvehane sahibi Mustafa amca,

— Hocam kütüphaneyi hemen getir, deyip oyun kâğıtlarını sobaya atıp yaktı. Ben de evimdeki kütüphaneyi yükleyip kahvehaneye getirdim. Ve bilahare bu kıraathane uygulaması bütün İzmir’e ve bölgeye yayıldı.

Bir gün emniyete izin almaya gittiğimde birinci şube müdürü Süleyman Bey beni korkutmak için bağırdı, çağırdı ve kovdu. Koridora çıktığımda beni üzgün hâlde gören dördüncü şube müdürü Selahattin Bey beni odasına çekip,

— Evladım ona bakma ve yılma, sen insanlık hizmeti yapıyorsun, diyerek beni teselli edip gölümü aldı ve,

— Sen hizmetine devam et, dedi.

Ertesi hafta tekrar geldiğimde, Selahattin Bey beni görür görmez sopayla üzerime yürüdü ve ben de kaçtım. Dışarıda beklerken kâtibesine beni çağırttı ve şöyle dedi,

— Sen bunun eline “Her hafta cumartesi ve salı günleri mahalle karakol amirliğine haber vererek sohbet yapabilirler.” diye bir kâğıt yaz ver, bir daha bunun yüzünü görmeyeyim.

Ben de o yazıyı alıp fotokopi yaptırarak arkadaşlara dağıttım ve Türkiye’nin muhtelif yerlerinde kahvehanelerde sohbetler yapıldı.

Kahvehane Sohbetlerinin Mucidi

Bir gün Amerika ziyaretimde Hocaefendi’nin yanına kuzey Afrika ülkelerinden birkaç ilim adamı da gelmişlerdi. Dersten sonra,

— Hocam, Hizmet’in ilk günlerinde camilerde insanlar yokken kahvehanelere gidip oralarda sohbet ettiğinizi okuduk ve arkadaşlardan dinledik. Biz de memleketimizde bunun bir uygulamasını yapalım diyerek bir kahvehaneye gittik. Orada sohbet ettik. Bizi dinleyen bir zat, kendisi zengin biriymiş, “Ben size hemen bir okul yapıp vereyim.” dedi ve bunu kısa zamanda gerçekleştirdi. Allah, bu kahvehane sohbetinin mükâfatını hemen verdi, diye anlatınca, Hocaefendi bana dönerek gözlüğünün altından,

— Kahvehane sohbetlerinin mucidi burada, diye beni göstermiş ve iltifat etmişti.

Sohbete Yanıkkahveler’le Devam ettik

İkinci olarak, Buca Yanıkkahveler semtinde başka bir kahvehanede konuşma izni aldık. Konuşma yapılırken herkes oyun oynuyordu, birçokları oyunu bıraktılar, dinlemeye koyuldular. Arka tarafta küçük bir odada paralı kumar oynayanlar varmış. Onlar oyunu bırakmadılar, ama içlerinden bir tanesinin sohbet dikkatini çektiği için kumarda kaybetmiş. Sohbetin tesiriyle adam herkesin içinde kalkarak,

— Bir daha tövbe kumar oynamayacağım, diyerek beyanda bulundu. Bu türlü güzellikler bizim aşk ve şevkimizi daha da artırdığı için kahvehane sohbetlerine hız verdik.

Üçüncü olarak, Buca Üçyol semtinde yaptığımız kahvehane sohbetinde bütün anayollar kapandı, halk nezdinde fevkalade alaka toplamaya başladı.

Dördüncü olarak, Mimarlık Fakültesi’nin bitişiğinde Üniversite Kiraathanesi var idi. Orası tamamen talebe ile doluydu. O gün arkadaşlarla gençliği ve talebeleri ilgilendiren can alıcı sorular hazırlayıp kahvehanenin değişik yerlerinde oturarak bu soruları sorduk. Soru-cevap vesilesiyle sohbet tam dört saat sürdü. Yine bütün yollar tıkanmış, trafik kilitlenmişti.

Davanızda Samimi İseniz (!)

Bilahare bu sohbetleri Buca dışına taşıyarak Şirinyer’de İstasyon Kahvehanesi’ni seçmiştik. Oraya geldiğimizde müdavimlerin yaş ortalaması kırkın üstündeydi ve herkes kumar oynuyordu. Bu manzarayı gören Hocaefendi,

— Ben burada konuşmam, gençlerin olduğu bir kahvehane varsa oraya gidelim, buyurdular. Resmi izni İstasyon Kahvehanesi için almış olmamıza rağmen, bir sinema bitişiğinde lebalep gençlerin dolu bulunduğu ve yanında sinema afişine bakan bir sürü gencin mevcut olduğu bir yer bulduk. Bu kahvehanenin sahibini ikna ederek sohbeti orada yaptık.

Bütün gençler oyunu bıraktı ve dinlemeye başladı. Dışarıda afişlere bakan gençlerin de dikkatini çektiği için onlar da sohbe katıldılar. Bir tek masada yaşı kırkın üstünde bulunan birkaç kişi dinlemedikleri gibi, çok rahatsız oldular. Oyun taşlarıyla gürültü yaparak engel olmaya çalıştılar. Bir ara Hocaefendi o insanlara,

— Biz samimi olarak milletimize yararlı olma adına buradayız, eğer siz davanızda samimiyseniz taşlarla engel olmak çok az, gelin binayı başımıza yıkın da samimi olduğunuzu anlayalım, dedi.

Hocaefendi'nin İstasyon Kahvehanesi'nde niçin konuşmadığının hikmetini de o zaman anlamış olduk.

Beraat Kararı

Bu kahvehane sohbetleri böylece İzmir şehrinin muhtelif semtlerine; Karşıyaka, Bornova, Çiğli, Tepecik (Yenişehir), Mersinli gibi yerlere yayılmış oldu. Bir defasında Mersinli sohbetinde hadise çıkarıldı ve savcılığa intikal etti. Bu hadise 13 Mayıs 1969 tarihinde Çınarlı İstasyonu'ndaki Özden isimli şahsa ait bir kahvehanede olmuştu. Bazı kişiler o sohbetten rahatsızlık duyarak karakola şikâyet etmişlerdi. Karakolda tutulan bir zabıta cumhuriyet savcılığına intikal ettirilmişti. Savcılık 171 sayılı kanun hükümlerine aykırı görmüş, sohbet yapan Fethullah Gülen Hocaefendi'yi tutuksuz olarak yargılanmak üzere mahkemeye sevk etmişti.

Mahkeme iki yıl kadar devam etti. Mahkemeye başkanlık eden hâkim Sıtkı Bey, hukuku çok iyi bilen, neyin suç olup neyin olmadığını tefrik edebilecek kapasitede, gayet kültürlü bir hâkimdi. Hocaefendi'yi karşısında görünce,

— Hayırdır efendim, diye soruyor. Hocaefendi de vakayı rapor edip, suçsuz olduğunu beyan ediyor. Hâkim mahkemeyi bir gün erteleyerek, ertesi günkü duruşmada beraat kararı veriyor.

Aydınlar Cemiyetinin Feshi

Bu kahvehane sohbetleri, iman ve Kur'ân hizmetleri adına belli bir merhaleye sıçramanın ilk basamakları olmuştu. Hizmet belli bir seviyeye geldikten sonra, Aydınlar Cemiyetini feshetme ihtiyacı duyduk ve kapattık.

İman Ne Güzel!

Aynı dönemde benim vazife yaptığım muhitte bir karakol komiseri vardı. Mümkün mertebe cemaate katılır, bilhassa cumaları hiç kaçırmazdı. Bir gün bir çocuğu tren kesmiş, vaka karakola intikal ettiğinde bakıyor ki çocuk komiserin kendi oğlu. Buna rağmen onun fevkalade sabır, tevekkül ve teslimiyetle hadiseyi karşıladığını müşahade etmiştim. İman ne güzel! Allah'ın bir lütfü, cennette tekrar yavrusuyla buluşacağı ümidiyle böylesine tahammülfersa bir hadiseyi teslimiyetle karşılamaya vesile olmaktadır.

Kahvehane Sohbeti Konferansa Dönüştü

Bir gün Menemen'in Türkelli köyüne kahvehane sohbetine davet edilmiştim. Çok hasta olmama rağmen gittim. İzin aldığımız muhtar vefat etmiş, yerine geçen muhtar adayı "Benim haberim yok." deyip beni konuşturmadı. Köyden beni davet eden gençler, traktöre atlayıp kaymakama gitmişler, bir izin belgesiyle çıkıp geldiler. Bu defa bizim kahvehane sohbeti konferansa dönüştü. Caminin hoparlörlerini getirip kurdular, köy meydanında konuşmamızı yaptık. Sonra izin vermeyen muhtar adayı çok memnun olduğunu söyleyerek özür beyan etti.

Kaç Defa Tıraş Oldun?

Başka bir gün (1972 yılında) Salihli'nin Köseali köyüne kahvehane sohbetine davet edilmiştim. O günlerde sağ-sol hadiseleri çok canlı idi. Köye vardık. Muhtar, köy idare heyeti ve ihtiyarlar,

— Aman hocam! Bizim gençlere güvenimiz yok, size bir kötülük yaparlar, başımız derde girer. Ölünceye kadar vicdan azabı çekeriz. Mutlaka konuşacaksan kahvehanede değil camide konuş, dediler. Camiye gittik. Beş-altı ihtiyar bağ-bahçede çalışmışlar, yorgunlardı. Ben konuşurken uyumaya başladılar. Ben de beş dakika konuştuktan sonra "El-Fatiha!" deyip konuşmayı bitirdim.

Sonra buyur ettiler.

— Nereye, deyince,

— Kahvehaneye çay içmeye, dediler. Gittik, oturduk ve çaylarımız geldi. Ben kendi masamızda konuşmaya başladım. Kulak kabartanlar oldu, bunun üzerine sesimi yükselttim, bütün kahvehane dinlemeye başladı. Yoldan geçenlerin de dikkatini celp etti ve içerisi doldu. Kapıda birikenler "Sesi duyamıyoruz." deyince, caminin hoparlör teşkilatını getirip köy meydanına kurdular. Bir süre böyle sohbet ettik.

Köy muhtarı ve idare heyetinin güvenimiz yok dedikleri gençlere dedim ki:

— Geç oldu, yarın çalışmaya gideceksiniz. Bize izin verin! Bunun üzerine gençlerin hepsi birden,

— Biz yarın işlerimizi tatil ediyoruz, lütfen devam edin, dediler. Arkasından hemen bir genç bana soru sordu. Ben de orada bulunan ve ancak bastonlarına dayanarak yürüyebilen yaşlı bir ihtiyara, o gence cevap verebilmek için bir soru sordum:

— Dede zahmet olacak, ama sana bir sorum var: Ömründe kaç defa tıraş oldun?

Yaşlı amca şaşırđı ve,

— Evladım, ne bileyim, dedi. Ben de zaten bu cevabı bekliyordum.

— Haklısın ben de bilmiyorum, çünkü saymadım, yazmadım. Ama her tıraş oluşunda aynaya baktın değil mi, diye tekrar sordum,

— Evet deyince, ben de kendisine şu gerçekleri hatırlattım:

— Pekâlâ vücut sarayının penceresi durumunda olan o gözlerinin anne karnında montajını kim yaptı? Kaşlarını sürme gibi kim yerleştirdi? Erkekke sakal bitiren kadında bitirmeyen hangi kudret? Dişlerini sırma gibi ağzına yerleştiren hangi sanatkâr? Vücut plan ve projemizi bir sperme sıkıştıran, incir çekirdeğine kocaman ağacın planını çizen hangi mimar? Hiç düşündün mü?

İhtiyar amca ellerini dizine vurarak,

— Eyvah evladım! Treni kaçırdık, hiç bunları düşünmedik, deyip ağlamaya başladı. O soru soran gence de,

— İşte böylesine mükemmel bir varlık olduğumuzu bize unutturup, bizi yaratan Rabbimizi düşünemez, kalpleri ölü, kafaları kararmış bir nesil hâline getirdiler, dedim.

Normal şartlarda kahvehane sohbetimiz bir-bir buçuk saat devam etmesine rağmen o gün beş saat sürdü.

Buz Gibi Siyaset Yapıyorsun

Yine bir gün Torbalı Çakırbeyli köyüne kahvehane sohbetine davet edilmiştim. Tahsin ve Muharrem beylerle beraber gitmiştik. Ben konuşmama,

— Ticari ve siyasi olmayan, a'dan z'ye milletimizin ihtiyacı olan gerçekleri anlatmaya geldik, deyip söze başladım. On dakika geçmeden üniversitede okuyan ve ateist bir delikanlı, sözümü kesti ve,

— Buz gibi siyaset yapıyorsun, dedi, konuşmama itiraz etti. Onun âdetiymiş, her geleni soru yağmuruna tutup susturuyormuş. Halk ve benimle gelen arkadaşlarım o kadar öfkelenmişlerdi ki birisi cebindeki tesbihin ipini kırmıştı. Bir diğerrinin de önündeki suyu çay gibi yudum yudum içtiğini gördüm. Ve onlara işaretle hep sabır tavsiye etmeye çalıştım. Burada da normalde bir-bir buçuk saat süren sohbetimiz, dört-beş saat devam etti.

Neticede son olarak dedim ki:

— Arkadaşlar siz bu delikanlıya kızdınız, ama ben ülkemizin neslini, gençliğini temsilen bu soruları soran arkadaşımıza teşekkür ediyorum. Eğer bu soruları sormasaydı ben bir saat konuşacaktım, siz de -haklı

olarak- yorgun olduğunuz için çoğunuz uyuyacaktınız. Ama şimdi 4-5 saattir hiç uyumadan dinlediniz. Gençliğimizin en büyük derdi ve sıkıntısı olan meselelerin görüşüp konuşulmasına bu delikanlı vesile oldu. Ardından da gencin boynuna sarılınca onun da gözleri doldu ve milletin içinde bana teşekkür etti. Memnun ve mesrur olarak oradan ayrıldık.

Gökte Ararken Yerde Buldum

Denizli'nin Çivril kazası, kasaba ve köylerinde kahvehane sohbetleri için dolaşırken her gittiğimiz köy kahvehanesinde, bir genç dikkatimizi çekmeye başladı. Tavrı ve hareketleri rahatsız ediciydi. Bir ara geldi,

— Ben de sizinle dolaşabilir miyim, dedi. Biz de “peki” deyip kabul ettik. O dönemde hızlandırılmış üniversite hazırlık kursları başlamıştı. O delikanlı imam-hatip son sınıfta olduğunu söyleyince, kursa davet ettik. Davetimize icabet edip kurslara katıldı. Kursun son günlerinde abisini telefonla arayan bu genç,

— Abi, aradığımı gökte ararken yerde buldum deyip, ağlayarak konuşmakta zorlanmıştı.

Meğer din düşmanı diyebileceğimiz birileri, bu gence üç beş kuruş verip onu dinden diyanetten uzaklaştırıp kendilerini benzetmeye çalışıyormuş. Fakir, imkânsızlıklar içinde okumaya çalışan bu ve benzer gençleri, böyle ufak tefek maddi yardımlarla inançsız insanların ele geçirmeye çalıştıklarını o vesile ile öğrenmiş olduk.

Gıyabımda Verilen Mahkeme Kararı

Kahvehane sohbetleri için dolaştığımız bu dönemde, eskiden Zaviye daha sonra Zeyve ismini taşıyan bir kasabada yaptığımız sohbeti, fötr şapkalı bir zat da dinlemişti. Meğer o zat kasabanın belediye reisi imiş. O dönemde bu bölge komünistlerin kurtarılmış bölgesi olarak biliniyordu. Bilahare belediye reisi bizi mahkemeye vermiş. Aradan bir hayli zaman geçtikten sonra elime bir beraat kararı geldi. “Benim böyle bir mahkemem yoktu. Bu nereden çıktı?” diye şaşardım. Meğer yapılan şikâyet üzere, hâkimin gıyabımızda vermiş olduğu karar imiş.

SIZINTI DERGİSİ VE İLK YAZI DENEMESİ

Boş Yerleri Söz Verenler Doldursun

1980 öncesi ortalığın karışık, gençliğin perişan olduğu dönemlerde ses ve soluğun daha çok insana ulaşması niyeti ve mülahazasıyla, ilmî

ve imanî konuların anlatılacağı bir mecmua çıkarmaya karar verildi. Bu amaçla da var olan arkadaşlarla dergi için bir yazı heyeti oluşturuldu. Hocaefendi heyetteki arkadaşlara farklı konularda vazifeler tevdi etmişti. Benim için de aile üzerine yazılar yazmamı uygun görmüştü. Bir sonraki toplantıda, gelen yazılar okunuyor ve değerlendiriliyordu. Ben de “Şefkat” başlığıyla bir yazı yazmışım. Yazmış olduğum bu yazının, daha çok dinî ağırlıklı bir yazı olduğunu ifade ederek, Hocaefendi ileride çıkacak dinî bir dergide yayınlanması için arşive konulmasını söyledi. Toplantı sonrasında bir arkadaşımız,

— Ne biçim bir yazı yazmışsın, diye takılınca, ben kendimi bu işe hiçbir zaman layık görmediğim için bir daha yazı yazmadım. Arkadaşımızın sözünden alınmadım ve darılmadım, ama arkadaşımız benim kırıldığım zannıyla bilahare “Şaka yaptım.” diyerek özür diledi, ben öbür toplantılara katılsam da artık yazı yazmadım.

Yıllar sonra bir gün Hocaefendi, ben, Şerafettin Kocaman Bey ve Dr. Kudret Bey birlikte, iki Sızıntı dergisi, bir adet de Yeni Ümit dergisinin mizanpajını yapıyorduk. Hocamız mizanpajı bitirdi ve dergileri kapattı. Fakat, her üç dergiden de ikişer sayfa boş yerler bırakmıştı.

Önce arkadaşlar şaşkınlıkla birbirlerine bakiştılar, sonra Dr. Kudret Bey,

— Efendim, boş yerler vardı. Onlar ne olacak, deyince; Hocaefendi yazı gözlüğünün üstünden bana bakarak,

— Boş yerleri söz verenler doldursun, diye cevap verdi.

O gece odamda üç dergiye yazı yazmaya çalışırken gece saat üç sıralarında Hocaefendi odama teşrif buyurdular, ama beni ciddi bir şekilde yazı yazarken görünce,

— Yazı yazıyorsun seni meşgul etmeyeyim, dedi ve geri dönüp gitti.

YAMANLAR KOLEJİ

Yamanlar Kolejinin Temeli Atılıyor

Bozyaka'daki yurdumuza kolej ruhsatı alındıktan sonra kolejî büyütmeye adına geniş bir arsa aranıyordu. Karşıyaka Yamanlar'da bir tepenin üzerinde vakfın sekiz dönüm kadar arsası vardı. Vakıf mütevellisi ağabeylerimiz, arsanın tesviyesi için bir pazar günü dozerle gittiklerinde, sabahtan akşama kadar Cenabı Hak bol bir yağmur verdiği için çalışılamadı. İkinci hafta mütevelliden bir ağabeyimizi akrep soktuğu için onunla meşgul olmaktan yine çalışılamadı.

Tam bu günlerde Karşıyaka Yamanlar'da bir ihtiyar annemiz Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin (radiyallahu anhuma) efendilerimizi rüyasında görüyor, Peygamber Efendimizin bu iki mübarek torunu ona "Sen bir hayır yapmak istiyorsun, yapacağın hayrı İzmir'de Akyazılı Vakfı diye bir vakıf var, oraya yap." buyuruyorlar.

Bu annemiz Hakkı isminde bir yeğenini çağırıyor, "Evladım böyle bir vakıf var mı, bir araştır." diyor ve neticede annemiz vakıf mütevellisini evine davet ediyor. Hatırimda kaldığı kadarıyla Hacı Kemal, Naci Şençekiçer, Köse Mahmut ve Mustafa Ok ağabeyleri görünce onlara güvenip inanarak rüyasını anlatıyor ve sandıktan şimdiki Yamanlar Koleji'nin⁷ otuz üç dönümlük yerini bağışlayıp tapusunu veriyor. Üçüncü hafta Yamanlar Koleji'nin temeli burada atılıyor.

Bu anne rüyasında Karşıyaka'da bulunan diğer bir arsasında ay yıldızlı beyaz bir bayrak görüyor. Bunun üzerine orayı da Şifa Hastanesi için bağışlıyor. Yerinde ve isabetli eğitim ve sağlık hizmetlerini görünce bütün mülkünü vakfa bağışlamak için faaliyete başlıyor, ama ömrü kifayet etmediği için bunu gerçekleştiriyor.

Halim Dede

Gençlerin "Halim dede" diye tanıdığı ve bizim de Halim amca diye hitap ettiğimiz bir zat vardı. İlk defa vakfa gayrimenkullerini bağışlayan, kendini de Hizmet'e adayan bir gönül insanıydı. Ruhunun ufkuna yürüyünceye kadar hep inşaatların başında bekçilik yapıyordu. Bozyaka yurdu kolej olunca, Halim dedenin ismi de bahçıvan oldu. Onun için Hocaefendi, Halim amcaya sahip çıktı. Bozyaka Koleji'nde ona bir oda verdi ve hayatını orada sürdürdü. Âdeta kolejin paratoneri gibiydi; sabaha kadar uyumaz, Kur'ân okur, ibadet ve dua ederdi.

Bir defasında Hocaefendi bir belge yazıp eline verdi ve,

— Bu senin pasaportun, bununla her tarafı dolaşabilirsin, dedi. Arkadaşlarımız da gittiği her yerde ona sahip çıktılar. Daha sonra Hocaefendi, Halim dedeyi Medine-i Münevvere'ye gönderdi ve altı ay, bir sene kadar da orada kaldı.

İnşaatı Bitirip Beraber Gideceğiz

İzmir mütevellisinden Alim Dönmez isminde bir arkadaşımız hacca gitmeye karar vermiş ve parasını da yatırmış. Yamanlar Koleji inşaatının devam ettiği günlerdi. Hocaefendi bunu duyunca,

— Allah izin verirse inşaatı bitirdikten sonra hacca hep beraber gideceğiz, buyurdular. Bunun üzerine arkadaşımız hacca gitmekten vazgeçti ve parasını da getirip bana verdi. Ben de hocama arz ettim. Hocaefendi,

— O para ile tıp talebelerine bir kültür lokali açın, tavsiyesinde bulundular. Ve o şekilde Bornova'da tıp talebesi arkadaşlara bir kültür merkezi açıldı.

EMİRDAĞ'DA YURT TEMELİ

Ramazan-ı şerifin bir gecesi Gürbüz Paşa ile Turgutlu'ya uğradık. Oradan da Emirdağ'a yurt temeli atmaya gidecektik. Turgutlu eşrafından Osman Aykut amcanın evinin altı derslane idi orada sahur yapacaktık. Gürbüz Paşa, Osman amcanın dairesine gitti, ben ikaz etmeme rağmen kapıyı vurup uyandırdı. O, istirahat yeni çekildiği için davulcular hediye istiyorlar zannederek kalkmış, kapıda Paşa'yı bulmuş.

Neyse sahur yemeğinden sonra Osman amca'yı da arabaya alıp yola çıktık. Osman amca,

— Paşa beni nereye götürüyorsun? Yarın hafta sonu, yüzlerce işçinin ücretleri ödenecek, deyince Paşa,

— Osman amca bu gece ölseydin, yarın o işçilerin parasını kim ödeyecekti? Hiç itiraz etme, dönüşte bana dua edeceksin, deyip Emirdağ'a onu aldık götürdük.

Emirdağ'da kazanlarla yemek yapmışlar. Çoluk çocuk bayram neşvesi içinde yurdun temeli atıldı. Osman amca orada beş kamyon tuğla ve 25 bin lira nakit para yardım etti. Dönerken Osman amca Paşa'ya,

— Allah (celle celâluhu) senden razı olsun, ahiretim adına bana sevap kazandırdın, deyip dua etti.

Bunun Nasiplileri Kimler Ola!

Bir defasında pederimi ziyaret için giderken Sultanhisar’da meskûn, Üstadımızın talebelerinden Atıf Hoca’yı ziyaret etmek istedik. Boş gitmeyelim düşüncesiyle iki kilogram şeftali alarak kapısını çaldık. Hasta yatıyordu, biz şeftalileri hacı teyzenin bulunduğu, perdenin arka bölümüne paketi ile koyduk. Selam hâl hatırdan sonra Atıf Abi yatağından kalktı ve dışarıya çıktı. Biz de bir ihtiyacından dolayı zannederek bekliyorduk, bir ara pencereden bir baktım merdiven kurmuş ağaca tırmanıyor, hemen koşturdum,

— Abi hem yaşlı hem hastasın, ne yapıyorsun, dedim.

— Kardeşim, dedi, yattığım yerden ağacın dalında bir şeftali gördüm “Bunun nasiplileri kimler ola ki?” diye düşünürken siz geldiniz. O nasibinizi size ikram etmek için çıktım, dedi.

Atıf Hocamız yüz yaşında vefat etti. Son dönemlerde gözleri çok görmüyordu. Buna rağmen hacı teyze divitini mürekkebe bandırıyor, o şekliyle mesajlar yazıyor ve ziyaretine gelenlere onları dağıtıyordu. Talebelere Cevşen yazıyor, onları bize gönderiyordu, çocuklar okusunlar diye. Rahmetullahi aleyh.

MUHTELİF BİRKAÇ HATIRA

Ölümden Hiç Korkmuyor musunuz?

Bir dönem Türkiye’de Yüksek İslam Enstitüleri açılmıştı. Bu enstitülerin fakülte olması için siyasetle ilişkili olan talebeler dersleri boykot ediyorlardı. Bizim arkadaşlarımız bu boykota iştirak etmedikleri için sıkıntı yaşandı. Arkadaşlarımızı okula sokmama ve yer yer toparlanıp dövme gibi hadiseler oldu. Halk bunu duyup öğrenince, binlerce insan okulun etrafını sardı ve hiç müdahale etmeden boykotu kırdılar.

Uzun yıllar İslami kaynaklardan mahrum bırakılan neslimiz, inandığı dini bilmiyor, kafalar oldukça karışık, akla hayale gelmeyen sorularla cevabını bulamayan bir gençlik. Bu ihtiyacı giderebilme adına, hocamızdan rica ederek cuma akşamları camide herkese açık soru-cevap sohbetleri başlatıldı.

Bir gün sohbetten çıkıp Hatay caddesinde arabalarıyla giden arkadaşlarımız, birileri bir genci sıkıştırmışlar dövüyorlarken görüyor ve bu bizim arkadaşımız deyip, o döven gençlerle kıyasıya bir kavga yapıyorlar. Bizim arkadaşlar, o arkadaşı döven solcu gençlerin ellerinden silahlarını, bıçaklarını almışlar ve onları hastanelik etmişler.

Meğer onlar komünistlermiş, bizim arkadaşı başka birisine benzeterek kıştırıp dövmeye başlamışlar. Bir gün sonra gelip özür diliyorlar “Yanlılık oldu.” diye. Fakat bir tanesi diyor ki:

Yahu siz nasıl adamlarsınız, ölümden hiç korkmuyor musunuz?

Gediz Zelzelesi

1970 yılında Gediz zelzelesi vukuu bulmuştu. Biz de cemiyet olarak bir kriz ekibi oluşturup yiyecek, giyecek ve ilaç temini yaparak bir araba dolusu yardım götürmüştük. Şehre vardığımızda bir yangın enkazıyla karşılaştık. Şehir diye bir şey kalmamıştı. İlk karşılaştığımız genç bir insan, elinde yanık bir insan kemiği ile kendi kendine konuşup duruyordu. Bizimle muhatap olma durumunda değildi. Sorularımıza cevap vermedi ve kendi dünyasını yaşıyordu. Arayarak belli yetkilileri bulmaya çalıştık ve yardımlarımızı muhtaç olanlara dağıttık.

Enkazlar arasında dolaşırken sadece taş yığını, kıvrılmış karyola demirleri, yerde kaybolmuş beş altı katlı binalar ve çarşının merkezinde merkez caminin büyük kubbesinin, bahçedeki şadırvan kubbesinin üzerine geçmiş olduğunu gördük. “Allah-u Ekber!” deyip Rabbimizin azametini ve kudretini müşahede ettik.

Milliyetçi Öğretmenler Kongresi

Buca’da vazife yaptığım dönemlerde mimarlık fakültesinde okumakta olan talebe arkadaşlardan Aydınlar Cemiyeti’ne üye bulunan birkaç arkadaşla, Milliyetçi Öğretmenler Kongresi’ne dinleyici olarak katıldık. Ali Bey isminde mühendislik bölümünde okuyan bir arkadaşımız, benden ısrarla dilek ve temenniler kısmında konuşmamı istedi. Ben de,

— Biz üye değiliz, konuşturamazlar, deyip reddettim.

Buna rağmen arkadaşımız beni süratle öne doğru itti ve ben de geri dönemedim. Kongre başkanı haklı olarak,

— Öğretmen misiniz, üye misiniz, diye sordu.

— Hayır, dedim. Mevzuat müsait olmadığı için beni konuşturmak istemedi. Geri dönerken genç bir bayan öğretmen ayağa kalktı,

— Genç bir insanın onuruyla oynamayalım, ben konuşmasını teklif ediyorum, dedi. Kongre başkanı oylamaya sundu ve neticede bana konuşma hakkı doğdu.

Konuşmamda evvela o genç bayan öğretmene, sonra heyete teşekkür ettim ve dedim ki:

— Arkadaşlar ben öğretmen değilim, ama öğretmenlik aşkıyla yanan birisiyim. Din görevlisi olarak Diyanet’te çalışıyorum. Sizler ve bizler

bir bütünün iki parçasıyız. Sizler gelecek nesillerimizin kafalarını ilimle aydınlatırken, bizler de gönüllerini iman, ahlak ve faziletle donatabilsek, sağlıklı ve uzun ömürlü, maddi-manevi değerlerine sahip bir nesil yetiştirmiş ve güçlü, sağlıklı, dünya muvazenesinde sözü geçecek bir millet oluştururuz. Ayrı kaldığımız müddetçe siz de biz de kaybeder ve Allah (celle celâluhu) nezdinde sorumlu oluruz...

Bu muhtevada bir konuşma yapmıştım. Alkışlarla takdir ve tebci edilmmişti.

SÜRPRİZ ZİYARETLER

Ben Sevdiklerimi Rahatsız Etmekten Hoşlanırım

Eskiden dersler medrese tabir edilen dersanelerde yapılıyordu. Müstakillen talebelere böyle yerler açılması biraz garipsenmiş ve ayrıcalık gibi görülmüştü. Hâlbuki, halkın geldiği yerde talebeler derslerine çalışmıyordu, çünkü misafirlere hizmet vermek gerekiyordu. O dönemdeki arkadaşlar dört yıllık okulu sekiz yılda zor bitiriyordu. Hocaefendi, bizleri bir defasında Üstadımızın talebesi ve şoförü Bayram Abimizin nezaretinde devam eden talebe dersanelerini gösterebilmek için Ankara'ya götürdü. Dönüşümüzde gece saat iki sıralarıydı, Uşak'a gelmiştik. Hocaefendi, Uşak'ta yaşamakta olan Hafız Yılmaz Hoca'yı ziyaret edelim buyurdular. Ben de,

— Efendim, gece vakti rahatsız etmesek, deyince,

— Ben sevdiklerimi rahatsız etmekten hoşlanırım, buyurdular.

Daha evvel bir defa gitmiş olduğu o evi dar sokaklardan tarif ederek, tahta kapılı bir bahçe kapısının önünde durdurdu ve,

— Kapıyı çalın, dedi. Zili çaldığımızda Hafız Yılmaz Abi pijamalarıyla, uykulu ve dalgın bir şekilde Hocaefendi'yi karşısında görünce şaşırdı, nutku tutuldu, konuşamıyordu. Bir müddet sonra “Buyurun!” dedi ve bizi içeri aldı. İ'zaz ve ikramda bulundu, memnuniyetini ifade ederek bizleri uğurladı.

Geç Vakit Rahatsız Etmeyelim

Mersinli Yeni Camii'nde vazifeli iken gece iki-üç sıralarıydı, kapım çalındı, perde arasından merakla baktım, gelen Hocaefendi idi. Yanındaki arkadaş,

— Hocam çok geç rahatsız etmiyor muyuz, deyince o yine,

— Sevdiklerimi rahatsız etmekten hoşnut oluyorum, demiş.

Kapıyı çaldılar ve koşarak gittim “Buyurun efendim!” dedim.

Gecenin böyle geç saatinde geldikleri için bir sıkıntı mı var diye endişe etmiştim. İçeriye girer girmez,

— Bu gece uyuyamadım, bunaldım, onun için geldim, dedi.

Hocaefendi'nin Evimizi Ziyaretleri

Bir gün yine Hocaefendi, Şirinyer'deki eve bir gece vakti teşrif buyurdular. Salonda bulunan kütüphanenin yanına oturdular. Hoş beş ikramlardan sonra sabah namazına kadar benim kütüphanemde bulunan kitapları üçe ayırdılar. Tevhit, tefsir, hadis ve risaleler, normal dinî kitaplar ve bir de felsefi ve benzer kitaplar.

Bu gruptamanın üçüncü olanlarını evden çıkarmamı tavsiye ettiler. Herhâlde hizmet-i imaniye ve Kur'âniye ile meşgul olan insan çok olmadığından, endişe ettiler.

Emniyetçilerin Uygunsuz Davranışı

Buca Yaylacık Camii'nden sonra Şirinyer Koşuyolu Camii'ne tayin edildim. Burada vazife yaptığım dönemde bir gece saat ikiden sonra kapı ve pencerem son süratle çalındı. Gelenler,

— Aç kapıyı! diye bağıryorlardı. Perde kenarından baktığımda, üç-dört uzun boylu, iri cüsseli insan olduğunu gördüm.

— Kimsiniz, gecenin yarısı niçin beni rahatsız ediyorsunuz, diye sordum. Dediler ki,

— Biz emniyet görevlisiyiz. Ben de,

— Emniyetçi, vatandaşın huzurunu temin etmekle vazifelidir, bu saatte kapımı açamam, dedim.

Bunlar baskıyı artırdılar. Ben de,

— Siz emniyetçi değil, şakisiniz, ben size kapımı açmıyorum. İstiyorsanız kapımı kırıp girin, dedim.

Bunun üzerine,

— Biz sana sorarız, diye bağırarak gittiler. Sonra öğrendim, meğer komiser evine alkollü vaziyette gelmiş. Geldiğinde babasının ölmüş olduğunu görüyor. Korkusundan babasının yanına giremiyor ve emrindeki polisleri çağırarak,

— Gidin! Hocayı camiden getirin, sabaha kadar cenazeyi beklesin, demiş. Ertesi gün cenazeyi vazife yaptığım camiye getirmediler, başka bir camiye götürmüşler. O camideki vazifeli arkadaş ki içimizde en anlayışlı arkadaşımız odur, kendisine geceki hadise anlatılınca,

— Siz ona ne yaptınız ki size böyle tavır aldı, demiş. O komiser altı

ay beni gördükçe yol değıştirdi. Sonra bir gün karşı karşıya geldik.

— Hocam özür dilerim, biz yanlış yaptık, dedi.

MERHUM İBRAHİM HOCA’NIN RÜYASI

İbrahim Kılıç Hocamız Allah’tan çok korkan, günah işlemekten tir tir titreyen bir insandı. Her gün Karabağlar’daki evinden Kestanepazarı Camii’ne gelirdi. Caminin hem resmî imamıydı hem de hafız talebelerin hıfzını dinliyordu. Neredeyse on kilometrelik yolun bir kısmını otobüsle bir kısmını yürüyerek gelirdi. Gözü görmesine rağmen elinde baston taşır, âmâlar gibi yürürdü. Gözünün bir günaha kaymasından çok korkardı.

Elli yıldan beri Medine-i Münevvere’de doktorluk yapan, Yaşar Tunagür Hocamızın damadı Doktor Kahid, Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi’nde okurken İbrahim Kılıç Hocamızın evinde kalıyordu. O ev şu anda alt katı mescit, diğer katları Kur’ân kursu olarak kullanılmaktadır.

Bu vesileyle, ehlullahtan olduğuna inandığım merhum İbrahim Kılıç Hocamın gördüğü bir rüyayı paylaşmak istiyorum. Hocaefendi İzmir’e teşrif buyurmadan evvel, kendisini henüz tanımayan İbrahim Kılıç Hocam, rüyasında Ege bölgesinin korkunç bir kıtlık içinde, her tarafın kurumuş vaziyette olduğunu görüyor. Bu arada doğudan, Erzurum tarafından bir nehir, Ege tarafına doğru akmaya başlıyor ve bütün millet sevinç içinde tarlalarını o nehirden suluyor. Sonra her taraf yavaş yavaş zümrüt gibi yeşillenmeye başlıyor. Hocaefendi İzmir’e teşrif buyurup da Ege bölgesinde Hizmet gelişmeye başlayınca, merhum İbrahim Kılıç Hocam duygulu bir şekilde bu rüyasını anlatarak,

— Ben daha evvel gördüğüm rüyamın gerçekleştiğini gördüm, deyip dua edip seviniyordu.

ARKA ARKAYA GELEN TAYİNLER

Git Hocadan Özür Dile

İzinden dönüşümde müftülükten bir kâğıt gelmişti. Diyordu ki: “Bir aylığına geçici olarak Buca Merkez Camii’ne tayin oldunuz.” Daha sonra öğrendim ki Merkez Camii’nin imam ve müezzini camide kavga etmişler. O anda minarenin hoparlörü açılmış. Mahalleli camiinin avlusuna dolmuş. Müftü Bey, ben izin deyken o caminin imamı ile benim yerimi değiştirmiş. Bir aylık değişiklik, üç ay oldu, hâlâ devam ediyordu. Bilhassa yatsı ve sabah namazlarında, vasıta olmadığı için 10

km. yolu yaya gidip geliyordum. Müftü Bey'e,

— Efendim bir aylık demiştiniz, üç ay oldu, vasıta yok, zor gidip geliyorum deyince, bana,

— Bisiklet al, dedi. Ben de,

— Hocam param yok, alamam, dedim.

Öbür taraftan imam, Merkez Camii'nde kalmak istiyorum zannıyla beni sıkıştırıyor. Bir gün kabadayılardan Dazlak Recep diye birisi yolumu kesti, beni tehdit etti.

Benim ilk vazife yaptığım caminin dernek başkanı olan ve kazara bir adamın ölümüne sebep olan Hacı Mustafa amca, Dazlak Recep'in beni tehdit ettiğini duymuş. Kazara da olsa Hacı Mustafa amca bir insanın ölümüne sebep olduğu için herkes ondan çok çekiniyordu. Bir gün Hacı Mustafa amca, Kabadayı Dazlak Recep'in yolunu kesiyor,

— Senin kafanı da balta ile hallederim, git hocadan özür dile, diyor. Bu zat korkusundan dolayı bir fırsat bulup yanıma geldi, benden özür diledi.

Hizmet Edenlere Hizmet Edelim

Daha sonra beni görevlendiren müftü gitti. Yeni müftü ise beni oradan alıp, asli kadrom ile imam olarak Hatay Üçyol Kulalı Halil Efendi Camii'ne ikinci imam olarak tayin etti. Onun için bir hafta ben, diğer hafta Ali Çatak Hocamız nöbetleşerek vazife yapıyorduk.

Fakat burada da hiç rahat bırakılmadım. Sürekli Diyanet'e şikâyet edildim. Bu şikâyetler üzerine sorgulanmak üzere Diyanet İşleri Başkanlığı'ndan müfettiş geldi. Müftülükte beni sorgulamak üzere tahsis edilmiş bir odaya beraber girdik. Kapıyı kilitledi. İlk karşılaştığımızda müfettiş beyin siması tanıdık geldi. Tanıyordum, ama nereden tanıdığımı çıkartamadım.

Müfettiş Bey,

— Prof. Dr. Şerif Ali Tekalan Bey'in düğününde beraberdik, oradaki konuşmanızı dinlemiştim. O dönemde ben Sandıklı müftüsü idim. Ayrıca İzmir Bozyaka'da bir kahvaltıda bizi misafir etmişsiniz, diyerek kendini bana tanıttı ve,

— Biz doğru dürüst hizmet edemiyoruz, hizmet edenlere hizmet edelim, deyip boynuma sarıldı ve duygulu bir an yaşandı. Sorgulamamı yaptı ve herhangi bir suç unsuru olmadığını ifade etti.

Daha sonra ben şikâyet edenin, aynı camide vazife yaptığımız müezzin olduğunu öğrendim ve ona bunu hiç hissettirmedim. Fakat cemaatten genç ve karakterli Hakkı Efendi adında biri vardı. O bu

vakayı duymuş bana geldi,

— Hocam izin ver, şu adama iyi bir ders vereyim, dedi. Ama ben katiyen razı olmadım ve,

— Bizim ahlakımız kötülöklere iyilikle mukabele etmektir. Toplumu huzursuz edecek her şeyden içtinap etmek imanımızın gereğidir, diyerek onu teskin ettim.

Mersinli Yeni Cami

Bu hadiseden sonra burada rahat bırakmayacakları kanaatiyle müftölükte murakıp bulunan Nazif Bey bana dedi ki:

— İzmir Mersinli’de stadyumun yanında bulunan Yeni Cami boş durumda, kadronla beraber oraya tayinini iste!

Talepte bulundum ve oraya tayin edildim. Burada beş yıl kaldım. Cami inşaat hâlinde idi. Üst kısım yapıldıktan sonra alt kısmını talebelere yurt hâline getirdik. O semtte de talebeler için iki adet ev açtık.

Bu açtığımız evlere eşya alınması gerekiyordu, ama paramız yoktu. Hocaefendi’ye durumu arz ettim. Bana,

— Mehmet Ali Hocam evinde eşyan yok mu, dedi.

— Var efendim, dedim.

— O eşyaları tuttuğunuz eve götürün, dedi. Evde Hanımefendi’ye bu vakayı anlattım. O günün şartlarında basit denecek eşyaları da Hanımefendi’nin düğünde takılan takılarıyla almıştık. Allah razı olsun, o büyük bir olgunlukla,

— Hocam emrediyorsa götürün, dedi ve yükleyip götürdük. Kendimiz de borçlanarak zaruri ihtiyaçlarımızı yeniden satın aldık.

İnsan Bilmediğinin Düşmanıdır

Bu evlerden bir tanesinin yakınında komünist talebelerin de kaldığı bir ev varmış. Mahalleyi çok rahatsız etmişler. Bizim talebelerin kaldığı evin karşısında bir aile, diğer talebeler gibi zannederek bizim talebeleri şikâyet etmiş. Sokakta,

— Bunlar aileme karşı rahatsız edici tavırlarda bulunuyor, diye bağırmaya başlamış. İspartalı Hüseyin isimli bir talebemiz telaşla ağlayarak bana geldi,

— Hocam mahvolduk! Durum bundan ibaret, diyerek yaşananları anlattı. Beraber koşarak gittik, baktım meydan insanla dolu, adam hâlâ bağırıp duruyor. Kalabalıkları yararak adama yaklaştım ve,

— Seni tebrik ediyorum, keşke herkes senin kadar namusuna ve haysiyetine sahip çıkabilseydi, deyip koluna girdim ve onu kalabalıktan çıkardım. Bir kahveye oturup çay içerken,

— Beni tanıyor musun, dedim.

— Hayır, dedi.

— Şu minareyi görüyor musun? Ben o caminin imamıyım, dedim.

— Her gün sabah namazını orada kılıyorum, dedi. Beni devamlı cübbemle gördüğü için tanıyamamış.

— Bu çocuklar gerçekten senin aileni rahatsız ettiler mi, dediğimde,

— Hayır, ama mahallede bir grup talebe var, uzun zamandır mahalleyi çok taciz ettiler. Bunlar da tam evimin karşısında olduğu için onlar da aynıdır düşüncesiyle bunu yaptım, dedi. Ben de,

— O talebeleri oraya ben koydum, senin namusun tehlikeye uğrarsa senden evvel senin namusuna onlar sahip çıkarlar. Onlar imanlı, ahlaklı, fazilet sahibi gençlerdir. Onlardan ne sana zarar gelir ne mahalleye ne de vatana millete dedim.

Sonra müsait bir ortamda onu talebelerin yanına götürdüm. Orada onlardan özür diledi ve bu sıkıntıyı da böylece bitirmiş olduk.

HAC HATIRALARI

Manevi Evlatlık Teklifi

1963 yılında Kestanepazarı İmam-Hatip ve İlahiyatta Öğrenci Yetiştirme Derneğinde talebe iken, yönetim tarafından İzmir Altındağ Koşukavak Camii'ne vazifeli olarak gönderilmiştim. O caminin yerini Hacı Ramazan amca ve hanımı Hacı Şefika anne vermişler. Camiyi de İzmir tüccarlarından Hacı Hasan Sütçü isminde bir zat yaptırmış. Hacı Ramazan ve Şefika annenin camiye bitişik 20 dönüm şeftali bahçeleri vardı.

Hacı Şefika anne bana manevi evladı olmamı teklif etti. Ben de,

— Sizler bizim zaten annemiz makamındasınız, deyip onu mahcup etmemek için “evet” dedim. Bu defa o arsalarından 250 metrekare bir ev arsası verme mevzuunda ısrar etti. Ben de ücretsiz kabul etmedim. O da para almayınca öylece kaldı.

Aradan yıllar geçti, bu defa,

— O arsayı kabul etmedin, içimde ukde kalmıştı. Onun için ben hacca gideceğim, seni de götürüyüm teklifinde bulundu ve,

— Hem bana yardımcı olursun hem de sen hac vazifeni yapmış

olursun, dedi. Onun bu teklifini dinen uygun bulmadığım için mazeret beyan edip nazikçe geri çevirdim. O buna da oldukça üzüldü.

Benim Hiçbir Hazırlığım Yok

O dönemde merhum Hacı Kemal Abi hac seferleri tertip ediyordu. Hacı Kemal Abiye bir vesileyle bu vakayı anlattım ve,

— Sizin kafilede Şefika anneyi götürebilir misiniz, dedim.

— Olur dedi ve beraber ziyaretine gittik. Hacı annenin Kestanepazarı Derneği adına Hacı Bekir amcanın başkanlığında tertip edilen başka bir hac kafilesine dâhil olduğunu öğrendik.

Hacı Kemal Abi, “Sırf inancından dolayı kendisine teklif edilen bu hac teklifini reddetmiş, ama şimdi bunun gönlüne hac aşkı düşmüştür.” düşüncesiyle “Ben bunu hacca götüreyim.” diye benim hakkımda kelim-ı nefsi olarak karar vermiş.

Benim bir vesikalık fotoğrafımı bulmuş, haberim olmadan pasaport ve vizelerimi hazırlamış. Bir gün bana,

— Hazır ol, hacca gidiyoruz, dedi. Ben birden tuhaf oldum.

— Ne haccı Hacı Abi? Benim hiçbir hazırlığım yok, pasaportum ve vizem de yok, dedim. Meğer aynı durumu Hocaefendi için de düşünmüş. Hocaefendi’nin pasaportunu ve vizesini de hazırlamış. Teklif edince Hocaefendi,

— Hac da olsa emrivakiye gelemem, deyip kabullenmek istemedi. Fakat Hacı Abi ağladı, yalvarıp yakardı ve gönlünü etti. Hocaefendi de dâhil Allah nasip etti, hep birlikte hacca gittik. Böylece 1973 yılının aralık ayının son günlerinde hacca gidip, yeni yılın (1974) ocak ayında vazifeyi ifa ederek geri döndük.

Hac esnasında Şefika anneyi arayıp buldum. Beni görünce çok sevindi. Orada kaldığımız müddet içinde onların ihtiyaçlarını alıverdim ve onlara hizmet etme fırsatını Allah lütfetti.

O Andaki Manzarayı Anlatmak Zor

Cenabı Hakk’ın lütfedip nasip ettiği bu hac vazifesindeki manevi atmosferi ifade etmem mümkün değil. Gelecek hayrülhalef nesillerimize bir yad-ı cemil olarak kalabilmesi için orada yaşayıp şahit olduğum bazı hatıraları anlatmayı vazife telakki ettim.

Ankara’da ihrama girdiğimizde müthiş bir kar fırtınası vardı, titreyerek uçağa bindik. Üç saat sonra Cidde’ye indiğimizde gece idi. Bu sefer de buram buram terlemeye başladık. Hocaefendi valizleri taşıyan, bir gömlek bir etek içindeki o fakir insanları göstererek,

— Mehmet Ali Hocam, Sahabe Efendilerimizin kıyafetleri de bunlardan farksızdı, demiş ve gözleri dolmuştu.

Günlerden perşembe idi, o gece Mekke-i Mükerrerme'ye ulaştık. Hocaefendi,

— Biraz istirahat edin, hazırlığınızı yapın, sabah erkenden hep beraber Kâbe'ye gideceğiz, buyurdular.

Heyecan doruktaydı, ilk defa nasip olduğu için bir an evvel Kâbe'yi ziyaret aşkı ruhumuzu sarmıştı, ama emre itaat etmek zorundaydık. Sabahı iple çektik.

Hep beraber Beytullah'ı ziyaret etmek için otelden hareket ettik. Hocaefendi, daha evvel hazırlamış olduğu başta Türkiye'deki bütün Müslüman cemaatlerin liderleri olmak üzere, dünyada din-i Mübin-i İslam'a hizmet ettiklerine inandığı bütün tanıdıklarının, merhum Üstadımız başta olmak üzere bütün talebelerini, Hizmet'te koşan arkadaşların isimlerini; ayrıca onların ailelerinin, çoluk çocuklarının isimlerini, kendi aile efradı da dâhil bütün ehl-i imanı içine alan metrelerce uzunluktaki dua listesini, Kâbe'nin önünde sonuna kadar gözyaşlarıyla okuyup dua etmişti.

Sanki Kur'ân Yeni Nazil Oldu

Sabah namazını müteakip basit bir kahvaltıdan sonra heyecan dolu kalbimizle Kâbe'ye tekrar gelip ikinci katın en ön safında, müezzinlik mahfilinin tam karşısında cuma namazımızı eda ettik. Namazın hemen akabinde, başta Şeyh Mustafa İsmail, Mustafa Ragıp Galveş, Mahmud Halil el-Husarî, Abdulbasit Abdüssamed, İbrahim Şaşaî, Muhammed Sıddık el-Minşavî gibi dünyaca meşhur Mısır kâfileri peşi peşine Kur'ân okurken, başımızı secdeye koyarak, sanki Kur'ân yeni nazil oluyor, sanki Cibril (as) okuyor, sanki Resûlullah Efendimiz'den (sallallahu aleyhi ve sellem) dinliyor gibi, izahı mümkün olmayan manevi bir huzûzât içinde okunan Kur'ân'ı dinledik. Hocaefendi başını kaldırdığı zaman mermerin gözyaşlarıyla ıslandığını gördük. Başını kaldırdığı zaman bizlere,

— Sanki Kur'ân şu anda yeni nazil oluyordu hissini vicdanımda duydum, buyurarak iradesi dışında hıçkırıkla ağladılar.

Bundan Daha Güzeli Cennette Okunur

Bu vesile ile aklıma geldi. Hafızlığımı yaptıran Denizli Kur'ân Kursu hocası Mehmet Aydınoglu Hocam da hacca gittiğinde Arafat'ta minarelerden okunan Kur'ân'ı dinlemiş. Biz ziyaretine gittiğimizde hac

heyecanı hâlâ üzerindeydi. Bizlere oradaki hâtıralarını anlatırken, Arafat'ta dinlediği Kur'ân için,

— Bundan daha güzeli ancak cennette okunur, diyerek gözyaşlarıyla hissiyatını nakletmişti. Hafız hocam kendisi de meşhur Hasan Akkuş Hocamın talebesi idi. Kendisi de enfes Kur'ân okurdu. Allah hepsine rahmetiyle muamelede bulunsun.

Geçen Seneki Huzuru Kaybetmeseydim

Hocaefendi ile birlikte yaptığımız bu hac seferinde, Akyazılı Vakfı müteveli heyetinden emekli Albay Cemaleddin Gürlek Bey ve hanımı hacı teyze de vardı. O hac vazifesinden elde ettiği manevi atmosferin tesirinde kalarak, onlar bir yıl sonra tekrar hacca gittiler. Dönüşünde ziyaretine gittiğimizde, Cemaleddin Bey amca kulağıma eğildi ve,

— Oraya gitmekten pişmanlık duymak doğru değil, ama keşke ikinci defa gitmeseydim de geçen seneki zevk ve huzuru kaybetmeseydim, deyip duyulanmıştı.

Esselamü Aleyküm Ya Ahî!

Arafat'a gitme niyetiyle, beş vakti tamamlamak üzere bir gece Mina'da kalmıştık. Büyük bir çadırın içinde Afrikalı Müslümanlar da vardı, ama bize çok iyi bakmıyorlardı. Hocaefendi onların o hâlimden pek hoşnut olmadı. Merhum Hacı Kemal Abiyle bana,

— Arkadaşlardan çikolata, bisküvi ve biraz para toplayın. O siyahi kardeşlerimizin çocuklarına götürün, buyurdular. Alıp götürdük. Hacı Kemal Abi “Esselamü Aleyküm ya ahî” deyip kabile reisinin boynuna sarıldı. Adamın yüzündeki gerginlik yerini tebessüme bıraktı. Çocuklara çikolata, bisküvi ve harçlıkları dağıttık. Kabilenin bize karşı olan tavrı tamamen değişti ve yüzleri gülmeye başladı.

Gözümün Önüdeyken Kaybettim

Mina'dan sabah namazından sonra Arafat'a hareket ederken, Hocaefendi,

— Arafat'ta yalnız kalmak istiyorum, dedi. Ben Hacı Abiye,

— Hocaefendi'yi yalnız bırakmayalım, sen beraber git, teklifini yaptım. Buna karşılık Hacı Abi,

— Benim omuzumda kafilenin sorumluluğu var, sen git, diye ısrar edince, ben Hocaefendi'nin arkasına takıldım. Üzerinde cübbe, başında kocaman bir Osmanlı sarığı olduğu için hacılar içinde açık ve net belli oluyordu. Buna rağmen biraz gittikten sonra gözümün önünden

Hocaefendi'yi kaybettim. Bu defa ben de yalnız kaldım. Yanımda ne bir yudum suyum ne de su alacak param vardı. Arafat'a kadar kafilenin bayrağını arayarak yürüdüm. Arafat girişinde onları buldum.

Bilahare Hocaefendi istirahat için çadırı bir hayli aramış, ama bulamamış. Biz kafiyle vakfemizi yaptık. O anda abilerimiz, arkadaşlarımız, hacı ablalarımız âdeti kendinden geçtiler. O çevredeki bütün hacılar, yapılmakta olan o “vakfe”ye gözyaşları ve dualarıyla katıldıklarını, sonra bize söylediler. Benim de şahsım adına, o andaki hissettiğim manevi atmosferi ifade etmem mümkün değil.

Sürüden Ayrılanı Kurt Yer

Hocaefendi ile tekrar Mina'daki aynı çadırda buluştuk ve orada başından geçenleri anlattı. Bizden ayrıldıktan sonra kafilesini kaybetmiş ve muvazenesi bozulmuş birisi Hocaefendi'yi meşgul etmiş. Bisküvilerini, suyunu ona vermiş. İstirahat için çadırı bir hayli aramış, ama bulamamış.

Hacı Kemal Abi de o anda daha evvel kendi başından geçen bir vakayı anlattı,

— Sekizinci sefer hacca geldiğimde “Ben çadırımı kaybetmem.” diye içimden bir his geçti. O gün sekiz saat çadırımı aradım, ama bulamadım.

Biz de benzer bir vaka ile karşılaştık. Elinde çay tepsisi bulunan genç bir bayan ağlıyordu. Üzüldük ve kendisine,

— Yardımcı olabilir miyiz, bir sıkıntınız mı var, dedik. Meğer çadırından çay bardakları yıkamak için çıkmış ve başı dönmüş. Kendi çadırını da bulamamış, nerdeyse çadırında iki kilometre uzağa gitmiş. Kafilesini öğrenip kadını götürüp teslim ettik.

Onun için Hocaefendi, kendisini de kastederek, Allah Resûlü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) “Sürüden ayrılanı kurt yer.” hadis-i şerifini hatırlattı ve cemaatten asla ayrılmamak gerektiğini işaret buyurdular.

Ravza-i Mutahhara ve Beytullah'ta Konuşma Teklifi

Üstad Hazretleri'nin talebesi Salih Özcan Abi, o dönemde Türkiye'ye giremiyor, Suudi Arabistan'da yaşıyordu ve o dönemin idarecisi Kral Faysal onun yakın dostu idi. Yetkililer Salih Özcan Abiye,

— Türkiye'den vaaz-u nasihatte bulunacak, tavsiye edeceğiniz yetkili ve güvenilir bir zat var mı, diye soruyorlar. Bir kişinin ismini verebilirim, ama kabul edip etmeyeceğine söz veremiyorum, diyor.

Bilahare Hocaefendi'ye Kâbe'de ve Ravza-i Tahire'de konuşma izni alındığına dair bu teklif getirildiğinde, Hocaefendi,

— Ben Beytullah'ta ve Huzur-u Risalet Penâhîde konuşmaya hayâ ederim dedi ve kabul etmedi.

Duasız Kaldım

Bir gün Kâbe'de ibadet, zikir ve fikirle meşgulken Türkiye'den birkaç tane milletvekili yanımıza geldi. İçlerinden birisi benim elimde deri kaplı güzel bir Cevşen vardı, ona talip oldu. Ben de onu ezberlemeye niyet etmiştim. Başka da olmadığı için biraz çekimser kalınca, Hocaefendi gözüyle işaret buyurdu, ben de verdim.

Ertesi gün,

— Hocam, dedim, duasız kaldım, bana birkaç tane dua yazıverin de hem okuyayım hem ezberleyeyim diye rica ettim. Bana,

— Bir kalem ve defter getir, dedi. Ben bir defter ve kalem alıp getirdim. Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) sabah-akşam dualarından birkaç tane yazıverdi. Onları ezberleyip sonra tekrar istedim. Bilahare Hocaefendi ileride bu türlü dualara ihtiyaç olacak düşüncesi ile "Mecmûatü'l-Ed'iyeti'l-Me'sûra'yı yazmaya karar veriyor ve onun üzerinde bir iki yıl çalışıyor. Bugün elimizdeki Dua Mecmuası bu vesileyle oluşmuş oldu. Daha sonra bir gün bu duaların ilk yazılan müsveddesini,

— Bunun müsebbibi sensin, deyip bana hediye etti.

Zemzemle Yıkandık

Bir gün Safa-Merve arasında ikinci katta iken, şiddetli bir yağmur başladı, Hocamla beraber camın önünde oturup seyrettik. Terâküm eden selin, Kâbe'nin altına yapılan ızgaralara taksileri sürükleyip getirdiğini müşahade ettik. Bir defasında da merak edip zemzem kuyusunun başına gitmiştik. Oradaki vazifeli hortumu üzerimize çevirip bir güzel bizi zemzemle yıkamıştı.

Medine-i Münevvere'ye

Mekke'den Medine-i Münevvere'ye bir taksi ile yola çıktık. Şoför radyoyu açtı. Durmadan şarkı dinliyordu, ben ikaz etmek isteyince Hocaefendi,

— Seni dinlemez, diye mâni oldu. Böylece Medine-i Münevvere'ye vardık.

Orada on gün Allah Resûlü 'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) misafiri olduk. Her gün gece saat ikide kalkıyor, Ravza-i Tahire'ye gidiyor, Allah Resûlü'nü selamladıktan sonra sabah namazına kadar ibadetle,

Kur'ân okumakla, zikir ve fikirle meşgul oluyorduk. Sabah namazını eda edip Efendimiz'i, Hz. Ebubekir ve Hz. Ömer'i (radiyallahu anhüma) ziyaret ettikten sonra, oradan Cennetü'l-Baki, Şüheda-i Uhud, Mescid-i Kuba, Mescid-i Kibleteyn gibi ziyaret yerlerine uğruyor, daha sonra kahvaltı yapmak ve biraz istirahat etmek için otele geri geliyorduk. Bilahare tekrar Mescid-i Nebeviye'ye gidiyor ve boş zaman geçirmemeye azami gayret gösteriyorduk.

Resûlullah'ın Huzurunda Ruhunu Teslim Etme Fırsatı

Bir gece yine Mescid-i Nebeviye'ye geldiğimizde, orada bir mü'minin sekerat hâlinde olduğunu gördük. Hizmet'in ilk mütevellilerinden Tüccar Naci Şençekicer Abi,

— Hocam bu zatı hastaneye götürürsek deyince, Hocaefendi hiç ses çıkarmadı ve Mescid-i Nebeviye'ye girdik.

Otelde kahvaltı yaparken Naci Abi,

— Hocam, o hasta hakkında benim soruma cevap vermediniz, deyince, Hocaefendi,

— Naci Bey, Allah (celle celâluhu) adamcağıza Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) huzurunda ruhunu teslim etme fırsatını lütfetmiş, sen onu oradan alıp Resûlullah'tan uzaklaştırma teklifinde bulundun. Adam zaten ölecekti, varsın Efendimizin huzurunda vefat etsin, düşüncesiyle uzaklaştırılmasını doğru bulmadığım için sükût ettim, demişti.

Siz de Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) Misafirlerisiniz

Bir gün, mutat olarak Şüheda-i Uhud'u ziyaret ettiğimizde, Hocaefendi tam dua anında tahammül edemedi ve yere düştü. Hz. Hamza ve Hz. Mus'ab ibn Umeyr'in (radiyallahu anhüma) kabirlerinin başında yüzünü topraklara sürdü. Çevredeki herkes gözyaşlarıyla o tabloyu seyretmişti.

Ziyaretten sonra Medine-i Münevvere'ye dönerken, Cenabı Hak Mekke'deki aynı yağmuru burada da verdi. Çukur yerlerde sel suları oluştu. Bizim karşıımızdan bir taksi geliyordu. Bizim şoför elini camdan çıkararak yavaşlaması için işaret etmesine rağmen öyle süratli geçti ki arabanın içine sel suları girdi. O anda bizim şoför haklı olarak, hoş olmayan bir şey söyledi. Hocaefendi de,

— O, bunu hak etti, dedi.

Her gün ziyaretlerimiz için taksicilere bir ücret veriyorduk, o gün bu şoföre de aynı parayı verince, yarısını geri verdi. Hocaefendi,

— Biz her gün bu ücreti veriyoruz, bu senin hakkın. Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) yakınlarına, hizmetleri karşılığında bu ücretleri vermek için biz buradayız, deyince, şoför kardeşimiz bize cevaben,

— Siz de Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) misafirlerisiniz. Allah Resûlü bana, “Benim misafirlerime menfaat karşılığında mı hizmet ettiniz?” derse, ben ne cevap veririm? Keşke imkânım olsaydı da size ücretsiz hizmet etseydim, diyerek hepimizi duygulandırdı.

Hediyesiz Hac

Hacda bulunduğumuz ilk günlerde Hocaefendi,

— Allah bir daha ya nasip eder ya etmez, şu an hac yapmaya geldiniz. Ahiret hayatınız adına yatırım yapma fırsatını Allah lütfeyledi. İbadetlerin sevabının bire bin, bire yüz bin olduğu bir kazanç mahallinde ibadet için bulunmaktasınız. Onun için zaruri ihtiyaçlarınızın dışında, çarşıda pazarda zamanlarınızı israf edip bu kazançları kaybetmeyin, diyerek nasihatle bulunduğu için elhamdülillah herkes ibadetin gerektirdiği şeylerle meşgul oldular. Kimse eşya alayım, hediye alayım diye vakit kaybetmedi.

Hac dönüşü gümrük kontrolünde polis çantalarımızı arıyordu. Başta Hocaefendi olmak üzere hepimizin çantalarında sadece çamaşırlarımız vardı. Bunun haricinde hiçbir şey yoktu. Polis hediyelik bir şey bulamayınca gözlerimize bakarak,

— Hayret, hiç hediye almadınız mı? İlk defa böyle bir şeyle karşılaşıyorum, diyerek şaşkınlığını ifade etti.

Yalnız bir abimiz başka birisine, kızı ve oğlu için birer tane saat aldırış. Bu zatın da hiçbir şeyden haberi olmadığı için Hocaefendi'nin de bulunduğu bir kahvaltı sofrasında o abiye hitap ederek,

— Çocukların saatini buyur abi, diye takdim edince o abi çok mahcup oldu.

Acaba Yanlış Bir İş mi Yaptım?

Avrupa'dan yeni Müslüman olmuş bir genç, ilk iman etmiş olmanın heyecanıyla hacca heveslenmiş ve hac ekibine dâhil olarak direk Mekke-i Mükەرreme'ye gelmiş. Milyonların bir arada olma mecburiyeti olan Arafat, Müzdelife ve Mina'da gönlünde beklediği temizliği bulamayınca “Acaba ben yanlış bir iş mi yaptım?” şüphesini veriyor şeytan.

Beraber geldiği arkadaşları bana bu durumu haber verdiler.

Kendisine,

— İslamiyet temizliği emreder. Gerçekten senin beklediğin gibi buraların pırl pırl tertemiz olması gerekir, dedim ve ona yanlışın İslam'da değil Müslümanlarda olduğunu anlatmaya çalıştım.

Üzölerek ifade etmem gerekir ki bu tür nahoş durumlar, bugün Müslümanların İslamiyet'i dört başı mamur bilememelerinden kaynaklanıyor, bu bir. İkincisi bir günde insan hiçbir şey yemese bile yaşayabilir veyahut herkes torbasına basit şeyler alarak et, tavuk gibi kirletici şeylerden uzak durabilir. Üçüncüsü bu kadar hacının bir araya geldiği kalabalıkta dünyanın neresinde olursa olsun bu kadar arızalar, eksiklikler, temizliğe riayet edememeler olabilir. Bütün bunlar insanlara tebliğe, telkinle öğretiler. İşte bu eksiklikler zamanla telafi edilmektedir. Bunlardan birisi de Mina'daki kurbanların durumu. İlk dönemlerde fevkalade rahatsız edici olmasına rağmen şu anda bildiğim kadarıyla bu husus çok ciddi ele alınmış, kurban kesimi ve etlerin değerlendirilmesi bir sisteme konulmuş.

Medine-i Münevvere'ye geldiğimizde bu gençle tekrar karşılaştık, baktım yüzü gülüyordu ve,

— Buralar çok güzel, çok temiz, deyip memnuniyetini ifade etti.

Dizlerimin Bağı Çözöldü

Ülkeden ayrılırken mevsim kış idi, Cidde'ye indiğimizde ise havalar oldukça sıcaaktı. Bundan dolayı birçok hacı adayı hastalanıyordu. Ekibimizde genç olmam itibarıyla hastalanmayan bir ben kalmıştım. Bir gün sabah namazı için otelde abdest hazırlığı yaparken lavaboda aniden dizlerimin bağı çözöldü. Arkamda bulunan İzmir'de Hizmet'in ilk mütevellilerinden Ekrem Bey kardeşimiz beni tuttu, düşmeme engel oldu.

Yatağıma götördüler. Hocaefendi, herkesi Mescid-i Nebeviye'ye gönderdi, kendisi benim başımda kaldı. Ben namaz vaktine kadar istirahat ederken, çarşıya gitmiş, değişik bitki çayları ve ilaç getirmiş. Onları bana içirdi, terletip iki defa çamaşlırlarımı değiştirdi. Namaza gitmeye gücüm yetmediği için Hocam da gitmedi ve bana imam oldu. Ben de oturarak ona iktida ettim ve namazı beraber eda ettik.

Ödeştik

Daha sonraları bir gün Hocaefendi Altunizade'de rahatsızlanmıştı. Ciddi şekilde terliyordu. O gün değiştirdiği atlet on beşin üzerindeydi. Artık o kadar hâlsiz kalmıştı ki atletini çıkarıp giyecek gücü yoktu.

Atletini ben değiştirdim. Biraz üzülr gibi olduğunu hissedince üzülmemesi için,

— Efendim, hacda Medine-i Münevvere ’de ben hastalandığımda Zat-ı Aliniz benim atletimi değiştirmiştiniz. şimdi de ben sizin atletinizi değiştirdim adalet oldu, demiştim.

Hastaneye gitmeyi hiç sevmediği hâlde, o gün artık tahammülü kalmadığı için bana,

— Acaba hastaneye gitsek mi, buyurdular. Ben de Hacı Kemal Abiye haber verdim. Hocaefendi’yi Vakıf Guraba Hastanesi’ne götürdük, hemen yatırdılar. Bir akşam arkadaşlar, ziyaret saati dışında biraz fazla sayıda hastaneye geldiler. Nöbetçi doktor niye kızdıysa bilemiyorum, koridordan bağırarak geliyordu. O kalabalığı görünce daha çok sinirlendi ve Hocaefendi’ye bağırarak,

— Niçin bunları getirdin, dedi. Hocaefendi, gayet sessiz ve sakin bir şekilde, masumane dedi ki:

— Doktor Bey onları ben getirmediim, kendileri gelmişler.

Bunun üzerine doktor mahcup bir şekilde, oradaki vazifelilere,

— Bunları dışarıya çıkartın, bu geç vakitte hastayı rahatsız etmesinler, deyip ayrılıp gitti.

Senden Başka Müslüman Yok mu?

Hac dönüşümüzde Afyon yakınlarında sabah namazı tehlikeye girmek üzere iken Hocaefendi şoförden,

— Namaz kılacağız durabilir misin, diye rica etti. Adam durmak istemedi ve Hocaefendi ile cedelleşmeye başladı. Bir ara Hocaefendi’ye karşı şoförün “Senden başka müslüman yok mu?” dediği kulağına geldi. Hemen koşturarak şoförün başına dikildim ve,

— Ben de Müslümanım, biz hacdan geliyoruz, lütfen durur musunuz, namaz kılacağız, dedim ve arkadan birçok arkadaşımız da,

— Biz de varız, diye çıkışınca şoför durmak zorunda kaldı. Orada karla abdest alıp karların üzerinde namazımızı eda ettik.

Sigara Parasıyla Hac

Bir bayram ziyaretine gittiğimizde beş kardeş hep beraber olmuştuk. Merhum peder bize nasihatlerde bulundu. Evde bir bayram neşvesi hissediliyordu. Bir ara kardeşim Hafız Hüseyin Efendi,

— Baba, belki evlatların babalara nasihati uygun değil, bunun şuurundayım, ama izin verirsen bir şey söylemek istiyorum. Ben senin

sigara paralarını hesap ettim, on yılda o paralar annemi, seni ve ilave bir kişiyi hacca götürüp getiriyor. Şu sigarayı terk etsen olmaz mı, deyince merhum peder biraz sarsıldı, ama bir kap içine sigaraları doldurdu, çakmağını da içine koydu,

— Evlatlarım siz şahit olun, Allah’a (celle celâluhu) söz veriyorum, şu andan itibaren sigarayı bıraktım, dedi ve bir gün sonra hayatta sigara hiç içmemiş gibi sigaradan tiksindiğini ifade etti. Allah’ın hikmeti tam on yıl sonra annem, babam ve dedemin yerine de ben üçümüz beraber hacca gidip geldik.

Merhum pederimden dinlemiştim, bir tarihte sigaranın aleyhinde olan bir Muğla müftüsü, bir de lehinde ve tiryakisi bulunan Adana müftüsü varmış. Muğla müftüsünün sigara aleyhinde yazdığı bir kitap Adana müftüsünün eline geçmiş. Belli bir zaman sonra Muğla müftüsü hacca giderken Adana’da meslektaşını ziyarete gitmiş, tam o anda Müftü Bey pipo içiyormuş ve Muğla müftüsünün de aleyhinde konuşmaya başlamış.

Muğla müftüsü kendini tanıtmadan, Adana müftüsüne hitaben,

— Hocaefendi şu anda ziyaretinize ben değil de Kâinatın Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem) teşrif buyursalardı, yine bu pipoyu böyle çekecek miydiniz, deyince hemen pipoyu kırıyor ve ifade tarzından anlayarak,

— Sen Muğla müftüsüsün, diyor.

Sigaradan Tiksindim

1978 yılında Ali Erdoğan abinin otobüsüyle hacca gitmiştik. Otobüste başka yolcularla birlikte Hasan Ural, Gürbüz Paşanın babası Mehmet amca ve PTT memuru olarak tanınan Ahmet amca ve Hacı Sıddıka teyze de bulunuyordu. Daha evvelden haccın sıhhatiyle ilgili tespit ettiğim altmış- yetmiş kadar mesele vardı. Dinin yasakladığı gıybetten kaçınma, Harem-i Şerif’i bırakıp lüzumsuz çarşı pazarda zaman israf etmeme gibi meseleler. Bu konuları anlatarak Mekke ve Medine heyecanını ruhlarımızda duyarak yolculuğumuza devam ettik.

Bunlardan birisi de sigara mevzuu idi. Şoförümüz Ali Erdoğan Abi sigara dumanından çok etkileniyordu. Onun için arabasına sigara içen kimseyi almak istemiyordu. Tiryaki olan bir zat akrabalarından ayrılmayıp bizim arabada kalmıştı. Yolda dayanamayıp sigara yaktı. Ali Abi de arabayı kenara çekti ve,

— Sigara içen arkadaşımız sigarayı söndürsün, çünkü sigara bana dokunuyor, söndürmeden yürümem, dedi. Biraz itiraz olsa da Ali

Erdoğan Abiyi ikna edip sigara içen zatı aşağı indirdik ve sigarası bittikten sonra yolumuza devam ettik.

Bu vesileyle sigaranın maddi-manevi zararlarını anlatmaya çalıştım. Duaların reddedilmediği bir beldeye gidiyoruz, orada Allah'a (celle celâluhu) çok dua edelim. "Allah'ım ne kadar hoşnut olmadığın alışkanlıklarımız var ise onlardan bizi kurtar ya Rabbi!" diye yalvaralım, dedim.

Dönüşte bu sigara tiryakisi hacı,

— Hocam hayatta hiç içmemiş gibi sigaradan tiksindim, Allah (celle celâluhu) senden razı olsun, vesile oldunuz, demişti.

Asansör Boşluğu

Annem, babam ve benim de dedem adına vekaleten niyetlendiğimiz hac yolculuğunu otobüslerle yapmıştık. Şam üzerinden Medine-i Münevvere'ye beş günde ulaşabildik. Hem giderken hem dönüşte Emevi Camii'nde namazlarımızı eda ettik. Dönüşte ekibimizde bulunan yaşlı bir hacı teyze vardı. Annem o teyzeyle meşgul oluyordu. Şam'da bir inşaat içinde abdest aldırılmaya götürüyor, karanlık olduğu için arkasının asansör boşluğu olduğunu görememişler.

Bu ara annem, teyzeye sesleniyor, ama ses vermiyor. Meğer asansör boşluğuna düşmüş. Annem onu arayayım derken nerdeyse kendisi de düşecekmiş. İnşaatta çalışan işçiler, istirahat ettikleri odadan bir ses duyuyor ve merak edip el feneriyle ararlarken teyzeyi asansör boşluğunda yatar vaziyette buluyorlar. Bize haber verdiler, acilen hastaneye kaldırdık. Mecburen o gece Şam'da kaldık. Teyzenin ilk tedavisi yapıldıktan sonra otobüsün arka camının önüne yatırarak İzmir'e kadar annem o teyzeye baktı. Daha sonra elhamdülillah sıhhatine kavuştu.

Yallah ya Seyyidi!

Almanya'da çalıştığım dönemlerde vergi iadeleri oluyormuş. İki-üç senelik terāküm eden vergi iadesini arkadaşlar kapalı bir zarfa koymuşlar, bana verdiler. Ben de zarfı hiç açmadan, kaç para olduğunu bilmeden, mahiyetini anlatarak Hocaefendi'ye takdim ettim. Hocaefendi aldı zarfı öpüp başına koydu ve geri bana iade ederek,

— Sen bunu al, hemşiremle beraber hacca gidin, buyurdu.

Daha evvel eşim Hatice hanımı rüyasında hacca götürmüşler. Hac farızasının yapıldığı her yere gittiğimizde ben buraları rüyamda ziyaret etmiştim diyordu.

Allah (celle celâluhu) için çok sevdiğim kardeşimiz Mehmet Altan Hoca bizi Medine-i Münevvere’de havaalanında karşıladı. Sekiz gün Peygamber Efendimizi (sallallahu aleyhi ve sellem) ziyaretten sonra Mekke-i Mükerreme’ye geçecektik. Mehmet Hocama,

— Bize bir bilet alıp gönder, dememe rağmen o katiyen kabul etmedi, ama ona da hac vizesi vermiyorlardı.

— Ben sizi arabamla götürürüm, alırlarsa Mekke’ye girerim yoksa, oradan döner gelirim, dedi ve ailecek beraber yola çıktık.

Mekke-i Mükerreme’ye yarım saat kala ailecek dünya kelamı konuşmama kararı alarak dört kişi hep beraber Mekke’ye girip hac yapabilmek için dua ettik. Kontrol sahasında bizi kuyruğa aldılar, önümüzdekileri çok ciddi arıyorlardı. Sıra bize geldi. Uzun boylu, sakallı bir memur yüzümüze baktı ve bizi aradan çıkarttı, hiç kontrol etmeden tebessüm ederek,

—Yallah ya Seyyidi, deyip bizi geçirdi. Biz de Allah’a (celle celâluhu) şükrettik.

O yıl hiç vasıtaya binmeden eşyalarımızı taşımak için iki tekerlekli bir pazar arabası aldık Mekke’den, Mina’ya, oradan Arafat’a, oradan da Müzdelife’ye ve tekrar Mina’ya hep yaya gidip geldik. Mina’da büyük bir çadıra girmiştik, kendimize göre تنها bir yer ararken yanımıza bir genç geldi. Bize,

— Burada bekleyin, dedi gitti. Biraz sonra iki ailelik yeni bir çadır getirip bize kurdu ve,

— Siz burada kalın, dedi.

Merakla sorduk,

— Zataliniz kimsiniz?

Dedi ki:

— Ben buranın amiriyim.

— Peki niçin bize bu iyiliği yaptınız? Bu çadırı bize niçin kurdunuz?

— Sizi hep takip ettim. Bu büyük çadırda çok rahat edemediğinizin farkına vardım. Onun için bu çadırı getirdim, dedi. Biz de orada üç gün çok rahat ettik. O kardeşimize de dua ettik.

Almanya’dan Tekrar Hac Seferi

Daha sonra 500 kadar hacı adayıyla Almanya’dan tekrar hacca giderken, Denizlili mütevellimizden Abbas isminde muhasebeci bir kardeşimiz, bizi havaalanından uğurlarken, kulağıma eğilip duygulu bir şekilde bizi götürecek uçağa Resûlullah Efendimizin de bindiğini

yakaza hâlinde müşahede ettiğini söyledi.

Zemzem Havuzu

Kâbe’de namazlarımızı, üst katta kılıyorduk. Yeğenimiz Muammer Arslan’ın hanımı Nurgül Hanımefendi rüyasında bizi orada namaz kıldığımız üst katta görüyor. Beytullah’ın olduğu katta ise zemzemden bir havuz olduğunu ve benim “Bu zemzem havuzuna atlayalım.” teklifime karşılık, onlar “Olur mu, buradan atlanır mı?” derlerken, ben atlamışım. “Hocamın atladığı yerde biz ne duruyoruz?” diyorlar ve hepsi atlıyor. Hepimiz zemzem havuzunda yıkanıyoruz. Bu rüyayı, inşallah Cenabı Hakk günahlarımızı yıkamıştır şeklinde yorumlamıştık.

Yanmayan Gençlik

Bir gün Medine-i Münevvere’de Hüseyin Avni Hocamın davetine gittiğimizde, orada Ali Ulvi Kurucu Hocamız, Yemen’den ve başka yerlerden hacca gelen âlim zatlarla ve değişik misafirlerle beraber olmuştuk. Gerçekten o gece unutulmaz, bereketli ve güzel bir sohbet olmuştu. Orada bulunan âlim zatlar, âlem-i İslam’ın dertleriyle alakalı değişik ifadelerde bulundular. Merhum Ali Ulvi Kurucu Hocamız da oradaki konuşmasında,

— Bir ömür boyu ateş içinde yanmayan gençlik bekliyordum. Allah (celle celâluhu) bu Hizmet vesilesiyle ölmeden önce bana yanmayan gençliği gösterdi. Şükürler olsun, deyip duygulanmıştı ve oradaki meclise aşağıdaki vakayı nakletmişti:

— Mısır’a talebe olarak gittiğimde seksen küsur yaşlarında bir hocam ağlayarak “yanmayan gençlik” ifadelerini kullanmıştı. Ben de uzun zaman bu yanmayan gençliğin ne ifade ettiği üzerinde çok düşünmüştüm. Yıllar sonra ateşte yanmayan gençliği görünce o hocamı hatırladım. Harama ve günaha tenezzül etmeyen, kalbini Allah’ın rızasına kilitleyen, gece gündüz kendilerini hizmet-i imaniye ve Kur’âniye’ye adayan “yanmayan gençlik” meğer bunlarmış.

Sanki Bulut Aşağıya İndi

Bir defasında Kâbe’nin en üst kısmında cuma namazı eda ediyorduk. Beyaz bir bulut Kâbe’nin üzerine geldi ve tam farza durduğumuz an sanki bulut aşağı indi, yani çok güçlü bir yağmur yağdı, caddeler sokaklar sel oldu. Cuma namazında iken anlımızı secdeye koyduğumuzda başımız suya gömülüyor, seccadeler suyun üstünde yüzüyordu. Selam verdikten sonra iki üç kilometre kadar mesafedeki otelimize giderken caddelerde sel olduğu için zor anlar yaşadık.

Tam otelin önüne geldik, ama otele geçmek mümkün değildi. İnsanı alıp götürecek kadar güçlü bir sel akıyordu. Güçlü arkadaşlar, hanımlarını da aralarına alarak zincir halkası oluşturdu ve otele ancak öyle geçebildik. Ertesi günkü gazetelerden, bir hayli insanın bu selden boğulduğunu öğrendik.

NAMAZ ÜZERİNE KISA BİR TEFEKKÜR

Cehennem Daha Sıcak

Yine böyle bir cuma günü Kâbe'nin en üstüne orada yer bulabileceğim ümidiyle çıktım. Öyle sıcak vardı ki hacıların, Kâbe'nin üstündeki mermerlere basamadıkları için merdiven boşluğundaki küçük bir gölgeliğe sığındığını ve orada balık istifi olduklarını gördüm. Ben terasa doğru yürüyüp mermerler ateşe basmış gibi ayaklarımı yakınca “*Kul nâru cehenneme eşeddü harrâ.*”⁸ (De ki cehennemin ateşi daha sıcaktır.) ayetini, ünüm çıktığı kadar bağırarak okudum. Oradaki insanlar sıkışarak bana da ayaklarımı koyacak kadar bir yer açtılar.

Bu ara iki tane güçlü kuvvetli, ihramlı genç terasa çıkıp mermerlere basınca,

— Yandım Allah! diye bağırarak kendilerini üzerime attılar, “hacı hacı” deyip onlar da oradaki gölgeliğe sıkışmaya çalıştılar. Meğer o ihramlı gençler de Türklermiş.

Daha sonra Afrikalı kardeşlerimiz geldiler. Onlar sıcağa alışkın olduklarından nasırlı ayaklarıyla mermere rahat basıyorlar. Onun için terası daha çok onlar doldurdular. Merhameti, şefkati sonsuz Rabbimiz, ezan okunurken kocaman tepsi gibi bir bulutu tam Kâbe'nin üzerine getirip namaz bitene kadar bize şemsiyelik vazifesi gördürdü. Namazdan sonra vazifesi bittiği için o bulut dağılıp gitti.

Kendi kendime dedim ki:

“Ey namazın kıymetini anlamayan nefsim! Acaba öğlenin sıcağına dayanamayan sen, Allah muhafaza buyursun yakıtı insanlarla taşlar olan cehenneme nasıl tahammül edecek ve sabredeceksin?”

Cabir ibn Abdullah'tan (ra) naklen Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdular: “Cennetin anahtarı namazdır, namazın anahtarı da abdesttir.”⁹

O hâlde kim cennetin anahtarını almak isterse namazını kılsın ve o anahtar ile cennetin kapısını açsın. Namaz kılmayan kişi de namazı terk ederek neyi kaybettiğine dikkat etsin!

Ağaçlar, ormanlar namazın bir nevi kıyamını, dört ayaklı mahlukat rûkûsunu, sürüngenler secdesini, sabit gibi görünen dağlar ka'desini, hususiyle ilkbaharda tomurcuk hâle gelmiş yeşermeye yüz tutmuş nebatatın, ellerini açıp dua dua Allah'a yalvaran mü'minlerin duasını temsil ettiklerini görüyoruz.

Zaman tanziminde büyük rolü olan Ay'ın takvimcilik yapmasını,

ağlayarak bütün canlıların yüzünü güldüren bulutların sevk ve idaresiyle yağmurun gönderilmesini, güneşle dünyanın aydınlanmasını, hayatın devamına vesile olan konserve edilmiş rengarenk nimetlerin yüzümüze gülmesini; bizim yanıp kül olmamamız, donup buz kalıbı hâline gelmememiz için güneşin belli bir emre itaat ederek hâl diliyle Sâni-i Muhteşem Allah’a ibadet ve tesbihte bulunmasını; akıl, irade ve imanımızla müşahade ediyoruz.

“Rabbin bal arısına şöyle vahyetti: ‘Dağlardan, ağaçlardan ve insanların kurdukları çardaklardan kendine göz göz ev (kovan) edin. Sonra da her türlü meyveden ye de Rabbinin sana yayılman için belirlediği yolları tut!’ Onların karınlarından renkleri çeşit çeşit bir şerbet çıkar ki onda insanlara şifa vardır. Elbette düşünen kimseler için bunda alacak ibret vardır.”¹⁰.

Bu ayetlerde ifade edildiği gibi bal arısından örümceğe, denizin altında yüzen balıklardan göklerde süzülen kuşlara, atomdan yıldızlara, güneş sistemine kadar kâinatta her şeyin nizam ve intizama bağlı hareketleri; ilmi, iradesi, kudreti sonsuz Allah’ın varlığına ve birliğine delalet ettiği gibi aynı zamanda canlı cansız bütün varlıkların kendi dilleriyle Allah’ı zikrettiğini ve vazifelerini mükemmel şekilde ifa etmek suretiyle Allah’a karşı itaat ve kullukta kusur etmediklerini açıkça göstermektedirler.

Melekler dâhil her şeyin yaratıldığı andan itibaren Allah’a karşı aksatmadan bir ibadet neşvesi içinde vazifelerini ifa ettiği bir dünyada, akıl ve irade sahibi insanoğlunun Mevla’nın sonsuz nimetleri ve lütufları karşısında başkaldırıp asi olmasının, Allah’a karşı saygıda kusur etmesinin, zikir, fikir ve ibadetlerini terk ya da ihmal etmesinin, onun fitratına hiç de uygun düşmediğini, hiç de hoş olmayan acı bir tablo olarak görmekteyiz.

İnfitar sûresi 6, 7 ve 8. ayetlerde Cenabı Hakk, *“Ey insan, nedir seni o kerim Rabbin hakkında aldatan? O değil mi seni yaratan, bütün vücud sistemini düzenleyen ve sana dengeli bir hilkat veren ve seni dilediği bir surette terkip eden?”* buyurarak Allah’ın insanlar için yarattığı namütenahi nimetlere dikkat çekmektedir.

Namaz Bir Muhasebedir

Beş vakit namaz, günde beş defa hayatımızın, gençliğimizin ve saymakla bitiremeyeceğimiz Allah’ın sonsuz nimetlerinin hesap ve muhasebesinin yapıldığı vakitlerdir. Hz. Ömer(ra), Peygamber Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) bir hadis-i şerifinden mülhem *“Hâsibû enfüseküm kable en tühâsebû” (Ahirette hesaba çekilmeden*

önce kendinizi hesaba çekin.) buyurmuştur. Beş vakit namaz böyle bir günlük muhasebenin, cuma haftalık muhasebenin ve mübarek ramazan ayı yıllık muhasebenin en önemli vakitleridir.

Merhameti sonsuz Rabbimiz; bize nerede, ne zaman ve ne şekilde öleceğimizin belli olmadığı bu fani dünyada, her an çağırılma ihtimaliyle karşı karşıya bulunduğumuz hayatımızı israf etmeden, ahiretimiz adına en iyi yatırımda bulunabilme fırsatını vermektedir.

Mü'min, namazdaki huzuru ve Hakk'a yakınlığı namaz dışına da taşırırsa dünyaya ait bütün meşru işlerini Allah'la irtibatlandırıp ibadet hâline getirebilir.

Namazdaki huzurun kaybedilmemesi için kalbiyle Allah arasındaki engelleri kaldırıp, Mevla'dan başka hiçbir şeyin kalbe girmesine fırsat vermeden, huşû ve hudû -Allah'a karşı korku ve sevgi karışımı bir hürmet hâli, kalpte Allah korkusuyla devamlı itaat şuuru- içinde ibadetin eda edilmesi gerekmektedir. İhsan şuuru, Allah'ı görüyor gibi, sahip olduğum bütün nimetlerin hesabını Allah'a vermek üzere son defa bu ibadetimi yapıyorum, son gün ve gecemi yaşıyorum şuuru içinde namazın eda edilmesidir.

Bir kutsi beyanda Cenabı Hakk şöyle buyurur: “Ben salih kullarıma, ötelerde öyle mükâfat hazırladım ki ne göz görmüş ne kulak işitmiş ne de kimsenin hayaline gelmiştir.”¹¹

Salih; arızasız, kusursuz iş yapan demektir. Salihat, bizzat Cenabı Hak tarafından gözetildiği ve gözetileceği niyetiyle titizlikle ve dikkatlice yapılan ameller demektir.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Buhari ve Müslim'de geçen bir hadiste şöyle buyurmaktadır: “Cennet çepeçevre nefsin hoşuna gitmeyen şeylerle sarılmış, cehennem de nefsin hoşuna giden şehvâtla...”¹²

İnsan, bazen kâinattaki bütün nimetlere karşı Allah'a teşekkür manasına gelen namazla alakalı küçük meşakkatlere takılıp kalır. Sabah namazında sıcak döşeği terk etmek, soğukta soğuk su ile abdest almak, dünyaya ait olan işleri daha önemli görüp namazı terk etmek, her gün her gün bitmiyor deyip mazeret göstermekle Allah'a teşekkürden uzak kalmaktadır.

Hâlbuki insan, Allah'ın yarattığı nimetlerden bir çay, bir yemek ikram edene bile teşekkür eder. Hele birisi bir araba, bir ev hediye etse onun kulu kölesi olur, karşısında iki büklüm hâle gelir.

Amir olur, memur olur, işçi olur; bir ay her türlü meşakkate katlanır, karşılığında küçük bir maaş alır. Hayatı, akıl, irade ve şuuru, el ayak,

göz kulak, kalp ve ruhu paha biçilmez kıymet ve değerdeki bu nimetleri bize hediye eden, ücretsiz veren Allah'a (celle celâluhu) itaat edip kullukta bulunmak gerekmez mi?

Cenabı Hak Kur'ân'da *“Allah, karşılık olarak cenneti verip mü'minlerden canlarını ve mallarını satın almıştır. Onlar Allah yolunda mücadele ederler, öldürürler ve öldürülürler. Bu Allah'ın Tevrat'ta da İncil'de de Kur'ân'da da üstlendiği gerçek bir vaattir. Verdiği sözde Allah'tan daha sadık kim olabilir? O hâlde yaptığınız bu alışverişten dolayı sevinin ey mü'minler! Müjdeler olsun size, işte en büyük mutluluk, işte en büyük başarı!”*¹³ buyurmaktadır.

Bu büyük ve sonsuz mükâfata karşılık; yirmi dört saatten bir saati namaz için ayırmak, haftada bir cuma namazı kılmak, yılda bir ay oruç tutmak, imkânı olan için ömürde bir kez hacca gitmek, kırkta bir zekât vermek çok mudur?

Bütün bunların zevkle yerine getirilmesi, Allah'la (celle celâluhu) irtibatımızın güçlendirilmesine, sağlam bir iman gücüne sahip olmamıza, dünyaya niçin geldiğimizin farkına varmamıza bağlı.

Namaz; insanı nefsin esiri olmaktan, gayrimeşru arzu ve isteklerinden kurtarıp, kalp ve ruhun derece-i hayatına yükselten ve bizi yücelten çok önemli bir yoldur.

Namazı vaktinde eda etmek çok önemlidir, hususiyle vakti girer girmez eda etmek çok faziletli ve evladır. Bütün fakihler, müfessirler ve muhaddisler bu noktaya dikkat çekmişlerdir. Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) “Vakti geçmeden namaz kılmakta acele edin. Ve ölüm gelmeden önce tövbe etmekte acele edin.”¹⁴ buyurmaktadır. Evet hakkı verilerek eda edilen bir namaz, kul ile Allah arasındaki bütün engelleri yıkar, yok eder. İnsanı Allah'a en yakın hâle getirir.

Namaz evvela senin niyetinde yerini bulmalıdır. Niyetteki arayış, namazın Hak katında kabul görmesini sağlayacaktır. Niyette böyle bir sıhhat olmadan namazın ehemmiyetini nasıl idrak edebileceksin ki. Allah (celle celâluhu) bizlere kul olma şuuru ve fırsatı vermiş, akıl ve irademizle bizi serbest bırakmış, tefekkür ve tezekkür imkânına sahip kılmış. “Efelâ ya'kılûn” (Akletmezler mi?), “Efelâ yetefekkerûn” (Onlar düşünmezler mi?) ilahi beyanına kulak vererek “O ne kadar büyük, ben ne kadar küçüğüm. O ne kadar sonsuz, ben ne kadar sifırım.” mülâhazasıyla, namazla “O'nun azametini, kendi küçüklüğümü ilan etme zamanıdır.” deyip huzur-u kalple, namazın bütün erkânına riayet ederek, adabına uyarak namazımızı eda etmeye çalışmalıyız.

Üstad Bediüzzaman Hazretlerinin, İkinci Cihan Harbi'nde âdeta

kıyametlerin koptuğu, maddi-manevi her şeyin harap olduğu bir hengâmede savaşı hiç merak bile etmeyip sormaması üzerine, talebelerinin “Bundan daha büyük ne var ki?” diye sormaları karşısında verdiği cevap oldukça önem arz etmektedir.

Üstad Hazretleri der ki:

“Evet, bu Cihan Harbi’nden daha büyük bir hadise ve bu zemin yüzündeki hâkimiyet-i amme davasından daha ehemmiyetli bir dava, herkesin ve bilhassa Müslümanların başına öyle bir hadise ve öyle bir dava açılmış ki her adam eğer Alman ve İngiliz kadar kuvveti ve serveti olsa ve akli da varsa o tek davayı kazanmak için verecektir.”¹⁵

İşte bu dava Allah huzurunda bizi utandırmayacak, nedamet ve pişmanlık duyurmuyacak şekilde imanla huzura gitmemizi sağlayacak, imanımızı iz’an hâline getirip, amel-i salihin başında gelen namazla takviye etmek suretiyle gerçekleşecektir.

Evet, Allah (celle celâluhu) kâinatı bir mescit, Mekke’yi o mescidin mihrabı, Medine-i Münevvere’yi bir minber; kâinatın yaratılış vesilesi, insanlığın iftihar tablosu, Efendiler Efendisi Hz. Muhammed’i de (sallallahu aleyhi ve sellem) imam ve hatip olarak takdir ve tayin buyurmuş. Bizleri de elhamdülillah on dört asır geçmesine rağmen ve böylesine helaket ve felaketlerin insanları zillet ve sefaletle mahkûm ettiği bir devirde, o kâinat mescidinin şerefli imamına cemaat olma şerefiyle mükâfatlandırmıştır. Yeryüzünde bütün mabetler Kâbe’nin birer şubesi olması itibarıyla, inanmış, hakka kendini adanmış Müslümanların da o mabetleri boynu bükük, yetim bırakmamaları, namazlarıyla, ibadetleriyle oraları şenlendirmeleri icap etmektedir.

Mü’min maddi-manevi değerlerine sahip çıkarak Rabbi ile kalbi arasındaki bağı koparmadan, Allah (celle celâluhu) tarafından her an görülüyor olma ve bir gün menfi-müspet her şeyin hesabının sorulacağı şuuruyla yaşamalı ve sürekli Allah’ı (celle celâluhu) zikir ve Kur’ân-ı Mucizül-Beyan’ı virdizeban¹⁶ etmelidir.

Şuurlu bir Müslüman, Allah’a (celle celâluhu) ve O’nun kelim-i ezeli olan Kur’ân’a gereği gibi değer vermeli ve o yolda hayatını organize etmelidir. Mü’min, Allah’a (celle celâluhu) ve dininin dili olan Kur’ân-ı Kerim’e değer verdiği ölçüde değer bulacak, kıymet kazanacaktır.

Hususiyle namazlarımızı hakkını vererek eda etmeli, Kur’ânın tabiriyle ikame etmeliyiz. İkame; arızasız, kusursuz, ihsan şuuru yani Allah’ı (celle celâluhu) görüyor gibi, sen görmesen bile Allah (celle celâluhu) seni görüyor mülâhazasıyla namazını eda etmeye denir.

Cenabı Hak Peygamber Efendimize “ve tekallübeke fissâcidin”¹⁷ (Secdede, senin kıvrım kıvrım hâlini görmektedir.) buyurmak suretiyle bir bakıma namazın nasıl ikame edilmesi gerektiğini bize göstermektedir.

Hocaefendi’nin bir hadis-i şerife atfen buyurduğu gibi “İman ve namaz ikiz kardeşir. Ne var ki iman daha önce doğmuştur.”

NAMAZLA İLGİLİ BİRKAÇ HATIRA

Firmanız Nerede İstirahat Veriyor?

Bir zamanlar otobüs yolculuklarında rahat fetva verilebiliyor, otobüsün koltuğunda namaz kılınıyor idi. Hâlbuki harbin darbın olmadığı, yağmur ve sel gibi bir felaketin bulunmadığı ortamlarda %99’u Müslüman olan bir ülkede müsait bir yerde rahatça namaz edilebilirdi. Fakat alışılmış, Müslümanlar da tamamen sindirilmiş olduğundan kimse sesini çıkarmıyordu.

Bir gün İstanbul’dan Samsun’a giderken bilet satan adama sordum,

— Firmanız nerede mola veriyor?

— Abi niçin sordun?

— Namaz için, dedim.

— Eğer bir saat beklersen hem şoför hem muavin namaz kılıyor, kendileri hacı, seni onlarla göndereyim, dedi. Ben de,

— Beklerim, dedim, sevinip teşekkür ettim.

Zaten bizler biletlerimizi alırken namaz vakitlerini hesaba katarak kendimizi zorluyor idik. Çünkü şoförlerin büyük çoğunluğu namaz için durmuyorlardı. Hakikaten şoförümüz sakallı bir hacı idi. Ankara’ya yaklaşırken sabah namazı vakti çıkmak üzere, ben bekliyorum, şoför duracak, beraber namaz kılacağız diye.

Herkes uyuyordu. Şoförün yanına gittim,

— Namazı nerede kılacağız Hacı Bey, dedim. Dedi ki:

— Ankara’da kılarız.

— Güneş doğacak, dedim.

— Doğsun, dedi. Ben ısrarla rica ettim, durmak istemedi.

— O zaman beni indir, dedim, ona da vicdanı razı olmadı. Dedi ki:

— Biz hac yolunda bile müftüler fetva verip arabalarda namazımızı kılıyorduk, sen de koltuğunda kıl.

— Sevgili kardeşim ben fetva istemiyorum, ben kendim hocayım,

deyince bu defa,

— Bütün bu yolcular razı olmazlar, diye cevap verince dedim ki:

— Yahu bak bunların hepsi ölü gibi uyuyor. Namazı Allah (celle celâluhu) emrediyor, onlar izin vermezse namazı eda etmeyecek miyiz?

Zaman bir hayli sıkıştı. Bu sefer dedim ki:

— Müslüman yalan söyler mi?

— Hayır, dedi.

— Şimdi, dedim, ben sana deseydim affedersiniz “Benim tuvalet ihtiyacım var, sıkıştım.” duracak mıydın, durmayacak mıydın?

— Dururdum, dedi.

— Allahtan kork, benim namazımın bir çiş kadar değeri yok mu ki durmuyorsun.

Böyle deyince öyle bir fren yaptı ki bütün uyuyanlar uyandı ve ben abdest almak için koşturdum. Arkamdan birileri bağırıyolar,

— Dur beraber kılalım!

Baktım biri şoför biri de muavin. Namazdan sonra şoför koluma girdi,

— Allah (celle celâluhu) senden razı olsun, beni beynimden vurdun, dedi ve ilave etti,

— Tövbe bir daha namazımı tehir etmem.

Yolculukta Namaz İçin Bir Köydeyiz

Yine bir gün Paşa Bey’le pederimi ziyarete giderken, Nazilli yakınlarında bir köye ikindi namazını kılmak üzere girdik. Şadırvanda abdest alırken bir genç geldi. Elini yıkayıp ayrılırken Paşa çocuğa dedi ki:

— Biz ne yapıyoruz?

— Abi abdest alıyorsunuz.

— Peki sen bu vazifeyi yaptın mı?

— Ben yapmıyorum, deyince, Paşa çocuğun ruhuna girdi, ona abdest aldırđ. Ve dururken bir genç daha geldi, tuvalete doğru yürüdü ve birden geri döndü. Paşa onun da yolunu kesti,

— Niçin tuvalete girmeden geri döndün, diye sorunca,

— Abi üzerimde muska var, annem “O varken tuvalete girme.” demişti, hatırıma geldi, geri döndüm deyince, Paşa,

— Gel ondan daha önemli bir iş var, deyip onu da ikna edip ona abdest aldırđ. Çocukların ikisi de lise son sınıfta okuyormuş, namaz kılmasını da bilmiyorlarmış. Bizi taklit ettiler, beraber namazı eda ettik.

Onlara Sızıntı dergimizden birer tane hediye edip telefonlarımızı verip üniversite hazırlık kursuna davet ettik, geldiler ve Hizmet'e dâhil oldular.

İki Kurnalı Çeşme

Bir defasında ailecek Denizli ve İzmir arası seyahatimizde namaz vakti geçmek üzereydi. Kaptan efendiden namaz için ricada bulundum.

— Biz tur seferi uyguluyoruz, müşteriler İzmir'de bekliyorlar, onun için kusura bakmayın duramayız, dedi. Her ne kadar rica ettimse de durmadı.

Tam iki kurnalı bir çeşmenin yanına geldik otobüsün tekerleği patladı. Onlar lastik yaparken biz abdestlerimizi aldık, namazlarımızı eda ettik. Tabi açık alanda namaz kıldığımız için herkes de gördü. Sonra şoför geldi özür diledi ve,

— Beş dakika namazınız için durmadım, ama Allah (celle celâluhu) yarım saat bizi geciktirdi, dedi.

Dumlupınar Yokuşu

Konya'da Hizmet ile ilgili ufak tefek sıkıntılar vardı. Hocaefendi, Hacı Muammer Bey ve Mehmet Atalay Bey'le birlikte bizi oraya gönderdi. İşimiz bittikten sonra, gece geç vakit yola çıktık. Isparta yolu üzerinden gelecektik, baktık pelte pelte kar atmaya başladı. Şimdi dağlarda kalmayalım düşüncesiyle geriye dönüp Konya ovasından Afyon'a doğru hareket ettik. Kırk-elli kilometre sonra öyle güçlü bir kar yağmaya başladı ki şarampoller doldu, yolumuz kayboldu. Silgeçler çalışmadığı gibi araba da yürümez hâle geldi.

Arkadan 302 Mercedes bir yolcu otobüsü geldi, yol verdik önümüze geçti. Biz de onun izine takıldık, ama tekerleklerin arasındaki kar, önümüzdeki camı kapattığı için gidemedik. Kar üzerimizi neredeyse kapatmak üzereydi. Bilahare karşımızdan damperli bir kamyon geldi, tek başına bir şoför ümidini yitirmiş, o da korkmuştu. Geldiği tarafı sorduk, daha hafif olduğunu söyleyince o da bizimle geri döndü. Bir petrol ofisine sığındık. Orada depomuza benzin doldurduk. Bir müddet dinlendikten sonra, yol durumunu öğrenerek yolumuza devam ettik.

Sabah namazı yaklaşıyordu, Dumlupınar'a geldik. Yolun her iki tarafında otobüsler yolu tıkamış. Dumlupınar yokuşunda kaldık. Ortalık ağarmıştı, abdest için suyumuz olmadığından oradan bir demir bulup buzları kırmak suretiyle buzun altında akmakta olan sularla abdest aldık ve çenemiz birbirine vurarak fırtınalar altında, karın içinde namaz

kıldık. Öyle soğuktu ki arabanın kaloriferi sonuna kadar çalıştığı, camlar da tamamen kapalı olduğu ve paltolarımızı da giymiş olduğumuz hâlde üşüyorduk. Fırtına öyle şiddetliydi ki arabamızı devirecek diye korktuk.

Namaza Durmayınca

Bir gün yine İstanbul'dan Samsun'a dönerken Ankara'da ara verir diye hesap ettiğimiz otobüsümüz orada durmadan devam etti. Şoförden rica ettik, ama duramayacağını ifade etti. Bu durum karşısında sabah namazımız geçecekti. Ailecek gidiyorduk, çocuklar ve eşyalarımız da vardı onun için inemedik, tevekkül edip sabrettik. Kırıkkale yolunda bir Volkswagen taksi tuğla yüklü bir tırın altına girmiş, yol tıkanmış. En az elli otobüs kuyrukta idi. Farz namazlarda gösteriş, gurur, kibir olmayacağı için biz hanımefendiyle indik. Pardösümü tutarak ona abdest aldardım, ben de abdestimi aldım. Cemaatle namazımızı eda ederken bütün otobüslerin camlarından herkes bize bakıyordu. Biz gelip yerimize oturduk, bir hayli zaman yol açılıncaya kadar bekledik. Tabiki şoför mahcubiyetinden yüzümüze bakamıyordu.

Namazın Bereketi

Bir defasında Danimarka'ya giderken tam sınırda sabah namazı vaktinde öyle bir yağmur yağıyordu ki âdeta bulutlar yere inmiş gibiydi. Namaz vakti de çıkmak üzereydi ve dışarıda kılma şansımız yoktu. Orada bir bina görünüyordu, arabayı önüne çektik. O bina otel imiş. Baktık kapı açık, ama kimse yok. Necdet Başaran Hoca,

— Gelin, dedi, daldı içeri. İhtiyaçlarımızı giderdik, abdestlerimizi aldık, namazımızı eda ettik. Çıkarken orada uyuyan birisi uyanıp önümüze çıktı ve,

— Ne var, dedi.

— Biz ihtiyacımız için girdik, gidiyoruz, dedik, O da bize Almanca,

— Güle güle, dedi.

Bu lütf-i ilahiyi de namazın bir kerameti olarak gördük.

Yeniden Teravih

1963 veya 1964 yılında talebelik dönemimde Altındağ, Koşukavak Hacı Hasan Camii imamı iken, her gün akşamları teravih arası sohbet yaptığım için akşam abdestiyle teravihe gidiyordum. Hatırını kıramayacağım bir arkadaşım ısrarla iftara davet etti, abdestimi yemekten sonra alırım düşüncesiyle, her günkü alışkanlıktan dolayı

abdestli olduğumu düşünerek direk gelip kürsüye çıktım. Konuşurken dudaklarım birbirine yapışıyordu, fevkalade bir sıkıntı ruhumu sarmıştı, ama bir türlü sıkıntıyı çözmeden teravihe başladım.

Fevkalade ter ve sıkıntı devam ediyordu ve ben fevkalade zorlanmaya başladım. Teravih namazının son rekâtına gelmiştik ki Fatiha okurken abdestsiz olduğum aklıma geldi ve cami başımda dönmeye başladı ve ter cübbeden çıkıyordu. Ağzım okuyor, aklım millete ne diyeceğimi düşünüyordu. Caminin içi dışı dolu idi, selam verir vermez,

— Muhterem Müslümanlar siz de ben de bir imtihan olduk, sakın neden böyle oldu demeyin, sehivle teravihi abdestsiz kıldırımdı. Namazı yeniden iade edeceğiz, dedim ve arkamda bir hafız amca vardı, sarığı cübbeyi ona giydirdim, kendim bir kenardan dışarıya çıktım, abdestimi alıp geldim ve yeniden namazı eda ettik.

Elhamdülillah, Allah (celle celâluhu) büyük bir vebalden kurtardı ve dikkat ettim bahçedeki cemaatten bile bir kişinin gitmediğini görünce çok sevindim.

İtfaiyede Teravih Namazı

Kestanepazarı'nda zaman zaman idare heyeti talebeleri değişik yerlere teravih kıldirmaya gönderiyorlardı. Bir gün beni itfaiye merkezine gönderdiler. Teravihin on dokuzuncu rekâtına geldiğimizde bir alarm vurdu, bir baktım mescitte kimse kalmadı. Yangından sonra geldiklerinde son iki rekâtı tekrar eda ederek namazı tamamlamıştık. Bu ara müzelerini bana gezdirdiler. Samimi, hasbi, fedakâr o itfaiye erlerinin başkalarını yangından kurtaralım derken kendilerinin cayır cayır yanarak şehit olduklarını görünce oldukça duygulanmıştım.

Bu hatıra bana asrımızda milyonlarca genç neslimiz, küfür ve dalalet yangınında yanarken, gerekirse hayatı feda etme adına itfaiye memurluğu yapma ve onların imanlarını kurtarma vazifesini Cenabı Hakk'ın omuzlarımıza koyduğunu düşündürmüş ve bunun vicdanımda o gün sorumluluğunu bu vesileyle bir defa daha duymuştum.

Alman Müslümanların Namaza İştiraki

Yıllar sonra kaderin hakkımızdaki takdiriyle kendimizi Almanya'da bulduk. Bir defasında seyahatleyken bir benzin istasyonunda öğlen namazını eda etmek üzere ağaçların altına seccadelerimizi sermiş tam namaza başlayacağımız bir anda, bir Alman aile,

— Beklerseniz cemaate biz de iştirak edebiliriz, deyince bekledik ve

namazı birlikte eda ettik. Bu Alman Müslümanların namazımıza iştirakinden dolayı Allah'a hamdedip ne kadar çok sevinmiştik.

Namazda İken Saldırı

Bir defasında da Münih'te bir programımız vardı. Programa katılmak üzere Avrupa'nın muhtelif yerlerinden arkadaşlarımız gelecektlerdi. Berlin'den yola çıkan arkadaşlarımız bir benzin istasyonunda sabah namazını eda ederken o bölgede toplantı hâlinde bulunan dazlaklar bunlara saldırmış, namaz içindeyken arkadaşlarımızı feci şekilde dövmüşler ve beysbol sopalarıyla arabanın kaporta ve camlarını tahrip etmişler, dolayısıyla toplantıya katılamamışlardı. Biz de gelemedikleri için ciddi merak ettik, araştırma neticesinde başlarına böyle bir sıkıntı geldiğini öğrendik. Bu durumu Hocaefendi duyunca, yollarda açık yerlerde namaz eda edilmemesini, daha emniyetli ve kontrollü olmasına dikkat edilmesini, en önemlisi yolculukların namaza göre ayarlanmasını tavsiye etmişti.

Cidde-Mekke Arası

2006 yılında 600 kişiyle Tarık Çelen başkanlığında, Halil Şimşek Hoca'nın da bulunduğu bir hac seferimiz oldu. Vazifeliler bizi Cidde'den aldı ve Mekke'de sorumlu mektebe¹⁸ teslim etmek üzere yola çıkardılar. Biz bunlar bir yerde durup namazımızı eda etme fırsatı verirler diye gayet rahat idik, vakit daraldıkça baktık hiçbir hareket yok. Sorumluya ve şoföre rica etmemize rağmen katiyen durmadılar. Huzursuzluk meydana getirmeme adına sabredip namazlarımızı arabanın içinde eda ettik.

Bir metre kadar güneş çıkmıştı. Boş bir araziye arabayı çekti ve dalga geçer gibi bize inin diyordu. Arkadaşlar,

— Hocam izin ver şunu dövelim, bu adam dayağı hak etti, dediler. Ben de,

— Biz sevap kazanmaya geldik, günaha girmeyelim, deyip sabır tavsiye ettim.

Biz arabadan inmeyince kendisi bindi, bizi Mekke'de teslim ederken Tarık ve Halil hocalara,

— Gidin bu adamı şikâyet edin, dedim. Çünkü bu adam bizim namazımıza mâni olduğu gibi bizden evvel kim bilir ne kadar kişinin namazına mâni oldu, yine bizden sonra ne kadar mâni olacak bilemiyoruz.

Şikâyet neticesi hemen yetkililer geldi,

— Affediyor musunuz, yoksa şikâyetçi misiniz, diye sorduklarında, bütün arkadaşlar bana baktılar. Ben de şöyle dedim:

— Bizi dövselerdi affederdik, ama namazımıza mâni oldukları için şikâyetçiyiz.

Böyle deyince, hemen orada parmak izini alıp imzalattılar ve adamın vazifesine son verdiler. Adam özür dilemediği gibi bize hakaret ederek çekip gitti. Hâlbuki Allah (celle celâluhu) Kur’ân-ı Mucizü’l-Beyan’da, imandan sonra en önemli amelin namaz olduğuna şöyle işaret buyurmaktadır:

“Sabır göstererek, namazı vesile ederek Allah’tan yardım dileyin. Gerçi bu çok zor bir iştir, fakat içi saygı ile ürperenlere değil.”¹⁹

“Namazlara, hele salât-ı vustâya dikkat edin ve kalkıp huşû ile Allah’ın divanında durun.”²⁰

“O hâlde onların söylediklerine sabret. Güneşin doğmasından ve batmasından önce Rabbinin yüceliğini ilan et, O’na hamdet. Gecenin bazı vakitlerinde, gündüzün bazı taraflarında da O’na ibadet et ki Allah rızasına eresin.”²¹

“Ailene ve ümmetine namaz kılmalarını emret, kendin de namaza devam et. Biz senden rızık istemiyoruz, bilakis senin rızkın Biz’e aittir. Güzel âkıbet takvâdadır, yani Allah’ı sayıp haramlardan korunmaktadır.”²²

“Kendilerinden sonra yerlerine öyle bir nesil geldi ki namazı zayi ettiler; şehvetlerinin peşine düştüler. İşte bunlar da azgınlıklarının cezasını bulacaklardır.”²³

“Onlar namazlarında tam bir saygı ve tevazu içindedirler.”²⁴

“Onlar namazlarını vaktinde eda edip zayi etmekten korurlar.”²⁵

“Sana vahyedilen kitabı okuyup tebliğ et, namazı hakkıyla ifa et! Muhakkak ki namaz, insanı, ahlâk dışı davranışlardan, meşrû olmayan işlerden uzak tutar.

Allah’ı namazla anmak, elbette en büyük fazilettir. Allah bütün işlediklerinizi bilir.”²⁶ buyurmaktadır.

Cidde-Mekke arasındaki hac yolculuğunda namaz kılmak için hiçbir engel olmadığı ve yol boyunca on tane mescit bulunduğu hâlde rica etmemize rağmen Kur’an’ın namaza dair açık emirlerini kale almayan ve namazımızı eda etmemize mâni olan bu adamı şikâyet etme mecburiyetinde kaldık.

Uçağı Düşüreceksiniz!

Eğitim vesilesiyle dünyanın muhtelif yerlerine ziyaretlerim oluyordu. Uçaklarda zaman zaman namaz mevzuunda oldukça sıkıntı yaşıyorduk. Bu konuda onlarca hadise başıma geldi. Ne garip bir tecellidir ki namaz mevzuunda en büyük sıkıntıyı, halkı %99 Müslüman olan, on asır İslam’a sahip çıkmış bir milletin kurumu olan Türk Hava Yollarından çektik. 25 yıla yakın hava yolu seyahatlerim oldu, başka hiçbir hava yolu şirketi namazımıza mâni olmadı. Bilhassa bazılarına rica ettiğimizde bize namaz kılabilceğimiz özel yerler hazırladılar.

Bir defasında Türk Hava Yollarında kimseye mâni olmayacak uygun bir yer bulup tam namaza duracaktım ki bir hostes gelerek,

— Namaz kılmak yasak, dedi. Döndüm,

— Seni, beni yaratan ve bize şu anda uçuş imkânı veren Allah’ın emrettiği namazı kim yasak etmiş? “Allahu ekber!” deyip namaza durdum. Hiçbir şey yapamadı. Vazifemi bitirdikten sonra yarım saat bu konuda tartıştık. Kadıncağız en son bir şey diyemeyince,

— Uçağı düşürecekliniz, diye mukabele etti. Ben de dedim ki:

— Yemek dağıtırken, millet tuvalete taşınırken uçak düşmüyor, ben namaz kılarken mi düşecek? Korkma, uçağımızın düşmemesi için ben Allah’a karşı vazifemi yapıp dua ettim.

Bu türlü onlarca vaka olmuştur.

Kitapların Yazmadığı Üç Şey

Arandığımız günlerde idi. Hocaefendi ile mübarek Ramazan Bayramı günü Afyon’a yaklaşırken,

— Bayram namazını Afyon’da kılalım mı, dedik. Hocaefendi,

— Orada bizi tanırlar, buyurdular. Kırk kilometre mesafede bulunan küçük bir köye girdik. Yağmur yağmış, köy yolu çamur olduğu için battık. Arabayı iterek köye vardık. Köyde çoluk çocuk herkes camiye dolmuş, genç bir imam vaaz veriyordu. Yedi-sekiz kişi biz camiye girince imam biraz telaşlandı ve durdu. Hocaefendi secdeye kapanır gibi bir vaziyette olduğu için ben imamla göz göze geldim. İmam,

— Biriniz lütfen gelip konuşun, dedi. Ben de elimle işaret ettim “Devam edin.” dedim. Bu defa hutbeye ısrar etti ve biz kendilerinin okuması için rica ettik ve vazifesini tamamladı. Namazdan sonra bayramlaştık. İmam tanımadığı hâlde o zatın Hocaefendi olduğunu tahmin etmiş. Köyden ayrıldık Hocaefendi bize dedi ki:

— Bu genç imamdan kitapların yazmadığı, üç şey öğrendim, ama onları benden sormayın.

ZORLANDIĞIMIZ GÜNLER

1966-1967 yıllarında fiilen başlayan Hizmetimizin üç-beş esnaftan oluşan müteveli heyetinin yanında, bir de talebe hizmetleriyle iştigal edecek üç-beş arkadaşımız var idi. Bunlarla her hafta bir araya gelinir, memleket ve milletimize yararlı olacak hayrülhalef nesillerin yetiştirilmesi mevzuunda görüşmeler yapıp projeler oluşturulurdu. Bu çalışmalar hiç aksatılmadan bugünlere kadar geldi, hâlen de devam etmektedir. Hususiyle 71 muhtırasında, 80 ihtilalinde ve 28 Şubat döneminde zaman zaman görüşme yapacağımız yerler mevzuunda zorlandığımız günler oldu.

Keşke Çamaşırım Olsaydı

Bir gün Hocaefendi beni Ankara'ya çağırdı, soğuk bir havaydı. Garajda tek başına beni karşıladı. O an çok duygulu bir an yaşadık. Sonra Cebeci civarında Abdulkadir Abinin geçici olarak kiraladığı bir evde hocamla beraber kalıyorduk. Cuma günüydü. Bana,

— Cuma namazına gidelim, hazırlan, demişti. Evde su yoktu. Ani bir davetle geldiğim için çamaşırım falan da yoktu. “Evde su olmadığı için duş alamıyoruz, hiç olmazsa çamaşırım olsaydı da değiştirseydim.” diye gönlümden geçtiği an, Hocaefendi kapıyı çaldı, elinde birtakım iç çamaşırı vardı.

— Al bunları, üstünü değiştir, diye bana uzattı.

Petrol Ofisinde Toplantı

Bir defasında yine Ankara bölgesinde bir araya gelecektik. Yer bulamadığımız için Ankara Kırıkkale yolunda Çalışkanlar Petrol Ofisi'nin küçük bir mescidi vardı, gece 12'de o mescitte bir araya geldik. Sabah namazına kadar orada görüşmemizi yaptık, namaz kılmaya gelen birisi olunca saf düzeni oturmuş idik, herkes tesbih çekiyordu. O gittikten sonra görüşmemize devam ediyor ve sabah namazını kılıp ayrılıyorduk.

Diğer bir toplantı da kış günüydü ve hava oldukça soğuktu. Petrol ofisi sahibi Mehmet Bey, Erzurumlu olduğu için Hocaefendi'yi tanıyormuş, bizi orada görünce, az ileride kaloriferleri bulunan bir depoları varmış, bizi oraya götürmek için ısrar etti. Hocaefendi de o zatı kırmamak için kabul etti ve bir müddet görüşmelerimizi orada yapmaya devam ettik.

1980 Darbesinde İhraç Edilenler

1980 darbesinde iki bine yakın askerî talebe ve muvazzaf subay-astsubay ordudan ihraç edildi. Bunlardan bir talebe bunu bir türlü hazmedemedi, “Yakacağım yıkacağım.” diyor ve hadise çıkarmaya zorluyordu. Hocaefendi bana bununla bir görüşüp ikna etseniz buyurdular. İsmail Hocamla birlikte o gençle üç gün meşgul olduk, ama dinletemedik. Memleket ve milletimizin huzuru bozulmasın diye o talebenin çevresini kontrol altına alarak vereceği zararı önledik. Sonra o arkadaş bırakıp gitti. İlk defa böyle bir şeyle karşılaştığım için oldukça sarsılmıştım. Hayatımda iki defa bu türlü hadiselerden sinir krizi geçirmiştim, bir tanesi buydu.

Bir Kelime Dahi Takatim Kalmadı

İvedik Samanyolu Koleji’nde doktor arkadaşlarla iki günlük bir görüşme vardı. Hocaefendi oldukça yorulmuştu. Gece hiç istirahat edememiş. Saat bir sıralarıydı, program dışı beş-on arkadaş geldi,

— Efendim beş-on dakika da bize zaman ayırabilir misiniz, deyince,

— Bir kelime dahi söyleyecek takatim kalmadı, demesine rağmen,

— Efendim hiç olmazsa beş dakika beraber oturalım, deyince onları kıramadı. Salona girip divana oturur oturmaz kıvrıldı ve kendinden geçti. Doktorlar kucaklayıp başka bir odaya alıp müdahalede bulundu. Gerçekten hiç tahammülü kalmayacak kadar yorgun, uykusuz ve bitkindi.

Hutbeyi Bana Verdin

Bir cuma namazında Hocaefendi vazifeli olduğum camiye gelmiş. Camide yer bulamayıp bahçede bir ağacın altında cuma namazını eda ederken, tam farza durulduğunda güçlü bir yağmur yağmaya başlamış. Hocaefendi’nin her tarafı ıslanmış, pabucuna sular dolmuş. Bu olup biten hadiselerden hiç haberim olmadığı için namazdan sonra yurda geldiğimde, Hocaefendi tebessüm ederek,

— Bu hafta vaaz ve hutbeyi bana verdiniz, teşekkür, ederim deyince, cumayı bizde kıldığını o zaman anladım.

O gün Hocaefendi bana dedi ki:

— Ya o camiye yıkıp yerine büyük bir cami yaptırın veya senin tayinini daha büyük bir camiye yaptıracağım, dedi. Ben de,

— Baş üstüne efendim, dedim. Bunun üzerine camiye yıkıp yeniden yapma ile alakalı örnek bir ilan yazarak bana verdi.

Cami, yolun ortasında olduğu için yolun sağ tarafı ile sol tarafı iki

ayrı muhtarlığa bağılı idi. İki muhtarla beraber cami yönetim kurulunu toplayıp, onları ikna ederek, camiyi bir gün sonra gençlerle yıktık. Hatta karşı kahveden bizi gören sol görüşlü gençler, laf atıp dalga geçiyorlardı. Ve bugünkü mevcut modern çift katlı hizmet veren büyük bir caminin temelini attık. Hem yurttta hem camide inşaat devam ettiğı için maddi imkânsızlıklardan dolayı oldukça zorlanmıştık.

Buharla Yakma Sistemi

Bir ara mütehassıs hekimler Hocaefendi'nin bir hastalık sebebiyle ayağının kalçadan kesilme ihtimalini ifade ediyorlardı. Esnaf abilerden Hocaefendi'nin "Müftü Efendi" dediğı Mehmet Uslu abimiz, Manisa'nın Soma ilçesine bağılı Cinge köyünde bir zatın tedavi usulünden bahsedince, hemen o köydeki zatın getirilip bakması istendi.

O zat gelip ağırı merkezlerini tespit etti ve oraları kalemle işaretleyerek, çantasında getirdiğı iki gözenekli olan bir ağacın bir ucunu yaktı. Ağaç hava geçirdiğı için içi buharla doldu. Ağacı bir santim yaklaştırarak o yanık kısmı deriye değdirmeden buharla yaktı. Üzerine kara merhem sürüp kapattı. Yirmi dört saat sonra yanan deri kalktı ve iltihap akmaya başladı. Ağırı kesici iğne ve hap almadan üç hafta her gün yara kapanıncaya kadar pansuman yapmayı tavsiye etti.

Hocaefendi ile Van'daki kolejle alakalı bir ihtiyaçtan dolayı oraya ziyarete gitmiştik. Bitlis'te bulunan öğretmen Hüseyin Bey, Van'da olduğumuzu duyunca oraya gelmiş. İşimiz bittikten sonra döneceğimiz gün Hüseyin Bey bizi Bitlis'e davet etti. Hocaefendi,

— Daha sonra gelelim, şu an da çok müsait değiliz, demesine rağmen ısrar etti. Olmayınca, gidip tekerleğın önüne yatmış. Arabaya bindik, ama şoför arabayı süremiyor. Hocaefendi,

— Niçin sürmüyorsun, diye sorunca,

— Efendim arabanın önünde bir engel var, onun için süremiyorum, dedi. Hocaefendi camı açıp manzarayı görünce,

— Tamam tamam, kalk gidelim, buyurdular.

Bitlis'e hareket ettik. Önce Ahlat'a uğradık. Hocaefendi'nin ecdadı orada yaşamış. Sonradan Ahlat'tan Erzurum'dan taşınmışlar. Kendisi 14 yaşında iken orada Merkez Camii'nde vaaz vermiş. Hem vaaz verdiğı camiyi ziyaret ettik hem de o bölgede güzel baston yapıldığı için hediye etmek üzere baston alalım istedik. Çok iptidai bir dükkâna girdik. Birkaç baston beğendik. Almak istedik fakat usta vermedi. Çünkü cilasını yapmadığını söyledi. Biz böyle istiyoruz dememize rağmen, kabul etmedi. Hocaefendi de,

— Kabul etmez, boşuna uğraşıp zorlamayın, dedi. “Birazdan alalım.” deyip camiye gittik.

Camide abdest alıp kuşluk namazımızı eda ettik. Bahçede biraz oturduk. Caminin içinde küçük bir oda, odanın içinde de bir adam vardı. Bizi görünce odadan çıktı ve kim olduğumuzu sordu. Biz de,

— Misafiriz deyince,

— Nereden, dedi. Arabanın 35 plaka olduğunu görünce,

— İzmir’den mi geldiniz. dedi.

— Evet deyince,

— Orada Fethullah Hoca vardı, tanır mısınız, diye sordu.

— Evet, bizimle, diye cevap verince heyecanla Hocaefendi’ye koştu ve ellerine sarıldı. Israrla eve götürüp yemek yedirmek istedi. Tanışınca bu zatın İzmir Karşıyaka’da bizim hizmetlerimizle meşgul olan Hacı Kemal Değerli Abinin kardeşi olduğunu öğrendik.

Yemeğe gelemeyeceğimizi söyleyince,

— Madem yemek teklifimi kabul etmiyorsunuz, o zaman burada medfun bulunan Abdurrahman Gazi Hazretlerini ziyaret edin deyip kabrini tarif etti. Orada sadece çay içip, cılası bitmiş bastonları da alarak tekrar yola çıktık. Bu arada o mübarek zatın kabrini de ziyaret ettik.

Hocaefendi, Erzurum’da da türbesi olan Abdurrahman Gazi Hazretlerinin Ahlat’taki makberini ziyaret ettiğimizde,

— Burada ruhen farklı şeyler hissettim, Allahu a’lem Hazret, gerçek manada burada olabilir, dedi.

Bitlis’e giderken önce yol üzerindeki Tatvan’a uğradık. Orada bizi hepsi genç otuz beş kişi karşıladı, ama içlerinden bir tanesi zor hareket ediyordu. Hep birlikte Bitlis’te bizi davet eden zatın evine geldik. Orada o gencin belinin ağrıdığını öğrenince Hocaefendi, Gürbüz Bey’le birlikte bana,

— Bu gencin belini yakma sistemiyle tedavi edin, buyurdular.

Yakın bölgede hava geçiren, içi delik ağaç bulamadığımız için, misvak aklıma geldi. Bir enjektörle misvakı bir hayli deldik. Tam netice alamasak da kısmen maksat hasıl oldu. Daha sonra bu arkadaş,

— Allah Hocaefendi’yi beni tedavi ettirmek için yollamış, diyerek memnuniyetini ifade etmiş.

Hocaefendi’nin Bornova’daki vaaz ve hutbelerinde bir defa bulunmuş olan bir zat, ticari sıkıntısından dolayı büyük bir arsayı satacakmış. Arkadaşlarımız okul yapmak için arsaya talip olmuşlar. O zat, Hocaefendi’yi görünce,

— Ta İzmir’den buraya kadar gelmiş, benim şu kadar paraya ihtiyacım var, üzerini de ben eğitim için bağışlayayım, deyip o arsayı vermiş. Bilahare Allah nasip etti oraya güzel bir okul yapıldı.

HOCAEFENDİ’YE İZDİVAÇ TEKLİFİ

Hacâlet ve Nezâket İçinde Yapılan Bir Teklif

Tarih boyunca iman ve Kur’ân hizmetinin dert ve sancısını vicdanında duyan bazı büyüklerimizin; insanlığın küfür ve dalalette boğulduğu, zillet ve sefalet içinde cehenneme doğru sürüklendiği, ailelerin çocuklarına sahip çıkamadığı dönemlerde; evlenmek, yuva kurmak şöyle dursun, onu düşünmeye bile vakit bulamadıklarını biliyoruz. Hususiyle günümüzde helaket ve felaketlerin ortalığı kasıp kavurduğu bu devirde yangından nesil kurtarma derdiyle yanıp tutuşan, kendini tamamen bu davaya adanmış bulunan Hocaefendi’ye izdivaç teklifi hayalimizden bile geçmiyordu.

İslamiyet’te Kur’ân ve sünnet çizgisinde nikâh, çok önem arz etmektedir. İnsanın zor günlerinde yanında bir mahreminin bulunması, ona destek verip yardımcı olması açısından izdivaç bir nevi zarurettilir. Bilhassa tevhid nurunu ve nam-ı Celil-i Muhammedi’yi kıyamete kadar devam ettirecek, yaratılış gayesinin idrak ve şuurunda hayırlı nesillerin yetiştirilmesi adına da izdivacın gerçekten çok önemli olduğu izahtan varestedir.

Bundan dolayı uzun yıllar kendisine talebelik yapmış bazı arkadaşlarımız, derslerde ve bazı sıkıntılı anlarda, “Herkes kendini düşünüyor, beni düşünen yok.” gibi geniş manalı ifadelerden mülhem, kendi kanaat ve yorumlarına dayanarak, Allah nezdinde mesul olmamak için yaşça büyük olan birkaç arkadaşla beraber bizlere, Hocaefendi’ye nezâket dairesinde izdivaç teklifinde bulunmamızı ısrarla rica ettiler.

Şahsım adına böyle bir teklifi yapmakta oldukça zorlandığımı ifade etmeliyim. Çünkü Hocaefendi’yi tanıyabildiğim kadarıyla, onun mesaisine ayak uydurabilecek bir hayat arkadaşını hayalimde bile bulamıyordum. Senenin bayramları da dâhil, misafirinin olmadığı bir gün olmadığı için bu trafiğe ayak uyduracak bir aday düşünmek oldukça zordu. “Teklifi yapalım, sonra adayı düşünürüz.” mülahazasıyla karar verdik ve büyük bir hacâlet içinde teklifimizi yaptık.

Hocaefendi bu teklifimize cevap olarak,

— Ben böyle bir şey yaparsam, aile hukukuna riayet edemem. Çünkü ona vaktim yok, bunu yaptığım takdirde asli vazifemi ifa edememenin derdi ve sıkıntısından dolayı yaşayamam, belki ölürüm, buyurdular.

O zaman için Hocaefendi'nin derdini paylaşacak, bilhassa o dönemlerde derdi ve davasına ortak olacak bir eş bulma imkânı olmadığından ve böyle bir şeyin hayalinden bile geçmediğini kesinlikle bildiğimizden bir daha da öyle bir teklifte bulunmadık.

Misafire Karşı Fevkalade Hassasiyet

Bir defasında Hocaefendi, bir vesileyle bizleri karayolundan Erzurum'a götürmüştü. Orada akşamları aileler bizi misafir ediyordu. Akşam yemeğinde yeterince ikramda bulunmuş olmalarına rağmen biz yatmayı beklerken tekrar bir sofranın kurulduğunu gördük.

— Hayırdır dedik, dediler ki:

— Bu yatsılık.

Meğer Erzurum'da öyle bir âdet varmış. Tabii biz alışmadığımız bir saatte böyle bir yemek yiince, arkadaşlarımızdan birisi rahatsızlandı. Hocaefendi'nin kendisi, annesi-babası ve kardeşleri seferber olup sabaha kadar uyumadan arkadaşımızın sağlık durumunu takip ettiler.

SİVİL POLİSİN İTİRAFI

Özür Dileyen Sivil Memur

Benim asli vazifem dine hizmet etmektir ve devlet beni bu vazife için vazifelendirmişti. Allah'ı ve Resûlullah'ı tanıtmak ve sevdirmek, asli vazifem olduğu için genç-ihtiyar, talebe-öğretmen herkesle fırsat buldukça meşgul oluyordum. Yoksa aldığım ve çocuklarıma yedirdiğim maaş beni rahatsız ediyordu. Bundan dolayı öğle ile ikindi namazlarında camiye gelen lise talebeleriyle tanışıyor ve onlarla meşgul oluyordum.

Bir gün bir zat yanıma gelip benden özür diledi. Ben de dedim ki:

— Sizi tanımıyorum. Sizinle bir hakkımız hukukumuz olmadı, niçin özür diliyorsunuz?

Dedi ki:

— Ben sizi görevim gereği olarak beş yıldır takip ediyorum, bu beş yılda hangi partiye mensup olduğunuzu bile tespit edemedim. Ama ülkenin geleceği olan talebe ve gençlerle yakından ve çok samimi ilgilendiğinizi gördüm.

Ardından sözlerine şöyle devam etti:

— Bir gün kar yağmıştı, hava oldukça soğuktu. Öğleyin namazlarını kılıp giden talebelerden bir tanesi o soğukta namazını yalın ayak eda etmiş, sonra ayakkabısını giymeden, eliyle çamurlu ve ıslak çoraplarını sıkarak giymeye çalışıyordu. Siz sırtına elinizle dokunup bir şey söylediniz, sesinizi duymadım, ama zannediyorum “Bekle burada.” dediniz. Süratle gidip evden veya çarşıdan bir çift çorap ve ayakkabı alıp getirdiniz ve o talebeye giydirdiniz. Siz gittikten sonra ben camiinin dış kısmına geldim. O çocuğun bıraktığı ayakkabısının altının olmadığını gördüm, demek ki çorapla yere basıyormuş. Siz ayakkabı ve çorap vermeseydiniz o ıslak ve çamurlu çorabı tekrar giyip, altı olmayan ayakkabısıyla okuluna gidecek ve kim bilir belki de hasta olacaktı. Sizi takip ettiğim yerde, bu manzara karşısında oldukça duygulandım ve “Bu insanlar bu ülkeye asla zarar vermezler.” deyip, zatialinizden özür dileme kararı aldım.

Para Pul İstemiyorlar

Bu özür dileyen sivil memur daha sonra gelip,

— Bizim de lisede okuyan kontrol altına alamadığımız bir evladımız var, onunla da meşgul olur musunuz, dedi. Ben de,

— Tabii ki meşgul olurum, benim vazifem insan olan herkes için geçerlidir, ne zaman istersen getirebilirsin, dedim.

Bilahare çocuğunu getirip bana teslim etti. Ben de onu bir tatil programına gönderdim. Ailesi, gencin, yaklaşık üç hafta sonra bütün haylazlıklarını terk etmiş olarak, ahlak ve edeple mücehhez bir hâle gelmiş olduğunu fark ediyorlar.

Bir gün o memur tekrar geldi,

— Hocam biz utanıyoruz, oğlumuz namaz kılıyor, biz kılmıyoruz. İşin doğrusu abdest namaz hakkında doğru-dürüst bilgimiz de yok, deyince,

— Ben de bilmiyordum, ama hocalarımdan öğrendim. İsterseniz beraber müzakere eder, öğreniriz. Ben emrinizdeyim. Bildiğiniz kadarıyla hemen başlayın, abdest ve namaz için para pul istemiyorlar, dedim.

Yıllar Sonra

Aradan yıllar geçti. Bu aile, Hizmet’i tanımış, evlerde yapılan Risale-i Nur sohbetlerine katılmaya başlamış. Bu ara 12 Eylül 1980 ihtilalinde ev sohbetlerine katıldığı için bir baskınla içeri alınmış. O dönemde ben de Samsun’da ikamet ediyordum. Bir vesileyle geldiğim İzmir’den

Samsun'a dönerken otobüs terminalinde oğluyla beraber beni görmüş, peşimden seslenerek hasretle boynuma sarılıp, ısrarla bir çay ikram etti.

Sohbet ederken bana başından geçenleri anlattı. Bir ders anında baskına uğramışlar.

— Allah (celle celâluhu) bize de Medrese-i Yusufiye'ye girmeyi nasip etti, dedi ve arkasından,

— Bütün aile ve yakınlarım bu şerefli Hizmet'e dâhil oldular. Allah sizden razı olsun, siz vesile oldunuz, diye teşekkür etti.

NE OLUR ALLAH'IM BANA GERÇEĞİ GÖSTER

Mersinli Yenimahalle Camii cemaatinden Hacı Ahmet amcanın oğlu Ege Tıp Fakültesi'ni kazanmış. Ahmet amca, geçici olarak memleketini terk edip İzmir'e, sırf oğlu için taşındığını söyledikten sonra,

— Benim oğlumla da bu talebelerle meşgul olduğun gibi meşgul olur musun, diye rica etti. Ben de,

— Tabii hacı amca, emriniz olur, elbette ilgilenirim, dedim.

Bir pazar günü sabah kahvaltısına oğlunu getirip bizimle tanıştırdı. Daha sonra tekrar geldi ve,

— Hocam sizi çok sevdi, ne olur irtibatı kesmeyin, diye tembih etti.

Ben de Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'ne değişik vesilelerle uğradığım zaman, onu da ziyaret etmek üzere yanına gidiyordum. Pozisyon müsait değilse suçluluk hâleti olmasın, mahcup etmeyeyim diye görünmeden ayrılıyor, müsaitse hâl hatır sorup sonra müsaade istiyordum. Zamanla Hizmet'i sevdiği için benimseyip sahip çıkmaya başladı.

Mezun olduktan sonra kendi memleketinde hükümet tabibi olarak doktorluk yapmaya başladı. 1980'li yıllarda kendi beldesinin belediye reisi oldu. Bu dönemde toptan kuyumculuk yapan kayınpederinin, inancı olmayan felsefeci bir arkadaşı buna musallat oluyor ve oldukça kafasını bozuyor.

Tam ihtilal sıkıntıları dönemine rastladığı için Hocaefendi'ye ve bana ulaşamıyor, neticede tatmin edici bir ortam bulamayınca, bir gece evine kapanıyor ve beni kimse rahatsız etmesin diyor. Sabaha kadar seccadede Allah'a (celle celâluhu) yalvarıyor. "Ya Rabbi benim devam haksı ne olur bana bir çıkış yolu göster." diyerek dua ediyor ve sabah namazından sonra da ısrarla kapısının açılmasını talep eden ailesine kapıyı açtığında, o felsefeci zatın öldüğü haberi veriliyor. Ve tekrar secdeye kapanıp, "Allah'ım teşekkür ederim, benim davamın hak

olduğunu bana gösterdin.” deyip şükrediyor.

MERSİNLİ CAMİ CEMAATİMDEN ÜÇ YAŞLI ZAT

Düzelmek Üzere Bozulalım

Hafız Ferhat amca vardı; çok yaşlı olduğu için dizleri ağrıyordu. Namaz bitince latifeyele,

— Hocam düzelmek üzere bozulsak, tekrar buluşmak üzere dağılsak, derdi.

Benden Kurtulamazsın

Bir de Erzincanlı Hacı Mustafa amca vardı. Bu zat her gün sabah ezanı için gelir beni uyandırır, ben ezan okurken minarenin dibine oturur ve hıçkırıklarla ağlardı. Camiden benim evime zil teşkilatı yaptırdı.

— Hocam bu çocuklarla ilgilendiğinden sabah namazına kadar uyumuyorsun, biliyorum, ama benden kurtuluş yok, derdi.

Beş yıl boyunca hiç aksatmadan, sabah namazında bana bir cüz Kur’ân-ı Kerim okutturdu. Benim tayinim çıktı, aradan uzun zaman geçti. Hayattayken cenaze namazını benim kıldırمامı vasiyet etmiş fakat ben Samsun’da olduğum için maalesef haberim olmadı ve vasiyetini yerine getiremedim.

Hepsi Bitecek

Bir de Nasuhi amca vardı. Çok fakir olmasına rağmen etrafında cömertliği ile tanınırdı. Cömert olmasından dolayı tanıyanları çok fazla idi. Yaşlı ve çok hastalığı olduğu için baston yardımıyla küçük adımlarla yürüyebiliyordu. İki kilometre mesafeden bu küçük adımlarla her gün beş vakit camiye gelirdi. Kendisine,

— Nasuhi amca nasılsın, ağrın sızın var mı, diye sorduğumda,

— Hocam hepsi bitecek, bütün ağrılar dinecek, Allah (celle celâluhu) hepsinden kurtaracak Azrail’i (as) gönderip emanetini aldığı zaman, derdi.

Bir gün camiye gelirken anayolda onun küçük adımlarla yürüdüğünü şoför fark edememiş, çarparak ölümüne sebep olmuş. Allah (celle celâluhu) rahmet eylesin.

İLK KONFERANSLAR

İlk Altın Nesil Konferansı

Hocaefendi, 1968 yılında İzmir'e ilk geldiği senelerde Türk Ocağı'nda küçük çapta verdiği konferanstan sonra 1975 senesinde İzmir Fuarı'nda Ekici Över Konferans Salonu'nda oldukça önemli ve heyecanlı olan ilk Altın Nesil Konferansı'nı vermişti. O günkü mevcut arkadaşlarımızla konferans mahalline gittik. O günün şartlarına göre ciddi bir kalabalık vardı. Gençler ağaçların dallarına çıkmış, bizzat görerek pürdikkat dinleyebilmek için ağacı sarmışlardı. Biz de Hocaefendi ile perdenin arka tarafında bekliyorduk. Tecrübemiz olmadığı için Hocaefendi'yi ve konferansı dinleyicilere kimin takdim edeceğini düşünememişiz. Orada aklımıza gelince, birbirimize ısrarla takdimi birimizin yapması teklifinde bulunuyorduk fakat kimse çıkmak istemiyordu. Halk da heyecanla bekliyordu. Tam o anda, bir-iki arkadaşımız beni sırtımdan süratle sahneye ittiler ve geriye dönemedim. Mecburen İzmir'deki ilk Altın Nesil Konferansı'nın takdimini yapmak cebri bir şekilde bana düştü.

Darvinizm Konferansı

Darvinizm Konferansı da yine İzmir Fuarı Ekici Över Konferans Salonu'nda 9 Mayıs 1975 Cuma günü yapılmıştı. Hocaefendi'nin ve Hizmet'in çok ciddi aleyhinde olan Ömer Hoca adında bir müftü yardımcısı vardı. Benim vazife yaptığım mahallede oturuyordu ve belli zamanlarda da camiye gelip cemaate iştirak ediyordu. Kendisinin haberi olmadan lisede okuyan iki çocuğu bizimle irtibatlı idi ve evlere gidip geliyordu. Çocuklar, babalarının Hizmet'e olan muhalefetine üzülmüyorlardı.

Ben de fırsatı değerlendirerek bu zatı Darvinizm Konferansı'na götürdüm. En önde ona bir yer ayırtmıştım. Konferansta Hocaefendi'nin kullandığı tabirler ve terimler bir din adamının çok da alışık olmadığı şeylerdi. Vakıa Hocaefendi not almış, önünde beş-on sayfa kâğıt vardı. Buna rağmen o notlarına hiç bakmadan konferansını verdi. Konferanstan ayrılıp eve beraber dönerken bu zat,

— Ben yanılmışım, Hocaefendi'den özür, Allah'tan da af diliyorum. Olamaz! Böyle bir konferansı bir din adamı veremez, hem de irticali olarak. Bu zat farklı bir insan, deyip mahcubiyetini ifade etmişti.

İnsan tanımadığının düşmanıdır. Demek ki tanımadığımız ve bilmediğimiz kişiler hakkında hissî harekette kaçınmalı ve peşin kararlar muamele etmemelidir.

Kur'ân ve Bilim Konferansı

Yine aynı yıllarda Kur'ân ve Bilim Konferansı tertip edilmişti. Bu konferansa da Amerika'da tıp tahsilini yapmış, hastalarının büyük çoğunluğu Amerikalı olan bir doktordan, cemaatimden Muammer isminde BMC fabrikasında çalışan bir şoför arkadaşımız bahsetmişti. Bu arkadaşımız bir gün bana,

— BMC fabrikasının müsteşarı olan ve Karşıyaka'da muayenehanesi bulunan bir doktor var. Ben de onun şoförlüğünü yapıyorum. Bir gün kapısını açmak istediğimde, “Kul kula hizmet etmesin.” deyip arabanın kapısını bile bana açtırmadı. Ben de zatualinizi ona anlattım, merak etti. Sizinle tanışma ve görüşme talebinde bulundu, dedi. Ben de,

— Olur, tanışalım, dedim.

Bir gün Muammer Bey'le beraber ziyaretine gittik. Çok kültürlü bir insan olduğu konuşmasından anlaşıyordu. Tanışıp bir müddet sohbet edince, bir ara yanımdan ayrıldı ve elinde “Sözler” kitabıyla çıkıp geldi. Bana,

— Senin beslenme kaynağın bu kitap, dedi.

Daha sonra ben bu zatı Hocaefendi'nin Kur'ân ve Bilim Konferansı'na davet ettim. Ona da ön kısımlarda hususi bir yer ayırtmışım. Konferansa özel olarak hazırlanıp gelmiş. Konferansta bahsi geçen bütün kaynakları not etti. Konferanstan sonra o notları kaynaklarıyla karşılaştırmış ve en küçük bir hata bulamayınca, ileriki bir tarihte,

— Beni mutlaka bu zat ile tanıştırın, diye ricada bulundu.

Bilahare Hocaefendi randevu verdi, ama kendisi gelemedi. Evet, Allah takdir etmeyince hiçbir şey olmuyor, bir türlü tanıştıramadık, nasip olmadı. Daha sonra kendisi talep etmesine rağmen bu sefer de Hocaefendi müsait olamadı.

HİMMET GÖRÜŞMELERİ

Neslimize Sahip Çıkn!

Hizmet'i yavaş yavaş duyan ve gerçekleri görmeye çalışan insanların artmaya başladığı günlerdi. Birçok vilayette birer ev açarak hizmet başlatılıyordu. Adıyaman'da da böyle bir ev açılmıştı, ama oradaki arkadaş evin masrafını karşılayamıyordu. Oraya giden arkadaşımız tanıdığı, bildiği kimse olmadığı için himmet gerçekleştirememişti. Duruma vâkıf olan Hocaefendi bizi hem Malatya'da hem de Adıyaman'da o vazifeyi ifa etmek üzere gönderdi.

Birkaç gün evvelden arkadaşla, kimseyi ayırmadan çarşı esnafını

akşam dershaneye (talebe evi), çaya davet etmelerini rica ettik. Haberleri olmuş olacak ki Malatya'dan istihbarat elemanları peşimize takıldılar. Adıyaman'a kadar bizi takip ettiler. Adıyaman'daki istihbarat elemanlarına bizi devir teslim etmişler ki Adıyaman girişinde bizi yeni bir ekip karşıladı. Şoför arkadaşla rica ettim:

— Arabamızı emniyetin önünde bir parka çek!

Arabayı emniyetin önüne bırakıp çarşının sokaklarına girdik. Biraz dolaştıktan sonra akşam himmet yapacağımız eve gittik. O gece on sekiz kişi gelmişti. Derdimizi anlattık; millî ve dinî kaybettiğimiz değerlerimize bağlı bir nesil yetiştirebilmek için bu Hizmet'e sahip çıkın dedik.

Katılan insanlar o fakir çocukların burslarını tekeffül ettiler. O yılki evlerin masrafı karşılandı. Bu vesileyle Adıyaman'daki talebelerin masrafı yerli esnafın himmetleri ile sağlanmış oldu. O gece işimizi bitirip, emniyetin önündeki arabamıza binerek ayrıldık. Bir müddet bizi yine takip ettiler.

Yaktın Bizi Hocam!

Diyarbakır'daki kolej inşaatının tamamlanabilmesi için bir yardım programına davet edilmiştim. Salonun akşama yetiştirilebilmesi için en az yüz kişi ciddi bir gayretle çalışıyordu. Bir arkadaşımız yanıma yaklaşp,

— Hocam bugün bir rüya gördüm, dedi ve rüyasını anlattı:

— Rahmetlik Mehmet Özyurt Hocamın rehberliğinde, bugüne kadar şehit olan bütün abiler o inşaata çalışmaya gelmişler. Mehmet Hocam arkadaşlarına “Haydi arkadaşlar! Akşam burada sohbet olacak, burayı akşama yetiştirmemiz lazım!” deyip onları teşvik ediyordu.

Ben akşam sohbet esnasında bir münasebet yakalayp bu rüyayı anlattım. Bu bölge merhum Mehmet Özyurt Hocamın vazife yaptığı bölge idi. Gelenler merhumu çok iyi tanıyorlardı. Uzun yıllar buralarda hizmet etmiş, bu insanları Hizmet'e davet etmiş ve ona destek olmaları için çok çaba sarf etmişti. Rüyada kendisinin bizzat gelip noksan kalmış okul salonunun tamamlanabilmesi için şehit arkadaşlarıyla beraber gelip hizmet ettiğini duyunca, bu samimi tavır ve davranış karşısında, kendisini çok iyi tanıyan bir zat dayanamayp feryadı bastı:

— Yaktın bizi hocam!

Bu yanık feryadın ardından salon beş-on dakika hıçkırığa boğuldu.

Küçük Bir Bağ Mescidi

Bozyaka'daki yurda idareci olarak vazifelendirilmem sebebiyle, Mersinli Yeni Cami'den Bozyaka Kilimcitepe Camii'ne tayinimi istedim. Bu cami yurda beş yüz metre kadar yakın idi. Fakat menfi cevap aldım. Mecburen Mersinli'den gelip gidiyordum. Oldukça zor oluyordu. Birkaç ay geçtikten sonra tayininin Kilimcitepe Camii'ne yapıldığına dair tebligat aldım. Kilimcitepe Camii o zaman, yüz kişilik küçük bir bağ mescidi idi. Bu semt ise oldukça gelişmiş ve büyümüşü. Artık cami ihtiyaca cevap veremiyordu. Onun için camiyi yıkıp yeni bir cami inşaatı başlattık.

Onlar Çok Sıkıntılılar

Bir gün bana içi naylonlu, sağlam, sarı bir zarf getirdiler. Baktığımda, Almanya'dan Kur'ân hafızı olan bir hanımefendinin; zarfın içine bilezik, Mark, yüzük ve küpe gibi şeyler koyduğunu, bir de pusula yazmış olduğunu gördüm. Rüyasında yurdun ve caminin olduğu inşaatları ve caminin mihrabında beni görmüş. Kendisine Kâinatın Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem) “Onlar çok sıkıntılılar, bir yardım gönder.” buyurmuşlar. O da rüyadan sonra hem kendisinin verdiği hem de komşularından topladığı yardımları o zarfın içerisine koymuş ve bana göndermiş. Ben de hayranlık duyarak, mektupla beraber zarfı Hocaefendi'ye götürüp verdim. Hocaefendi de duyulandı ve,

— Allah'ın böyle paratoner, muhlise kulları var! Allah, ta oradan buradaki sıkıntıları gösteriyor, buyurdular.

Manevi Kardeşlik

Cenabı Hak yıllar sonra Almanya'ya gitmemizi mukadder kıldı. Almanya'da okul açma gayretlerimiz oldu, ama o günlerde şartlar oluşmadığı ve henüz mevsimi gelmediği için izin vermediler. Aradan belli bir zaman geçti. Paderborn adındaki şehrin yakınlarında, içinde şatosu da bulunan, eski kraliyet ailelerinden kalma bir okulun ruhsatını vermeyi taahhüt ettiler.

Biz de bu okulun salonuna, eğitim hizmetlerine dost ve taraftar Avrupa çapında tanıdığımız vatandaşlarımızı ailecek davet edip, “Bu okulu satın alıyoruz.” diyerek yardım talep ettik. O gün insanımız unutulmaz bir coşkuyla bu işe talip olduklarını fiilen gösterdiler. Okulun peşinatına yetecek kadar yardımda bulundular. Fakat birkaç gün sonra maalesef, ne hikmetse yetkililer vazgeçtiler ve okulu bize vermediler.

O gün program sonunda değerlendirme konuşması yapmak üzere kürsüye gazeteci kimliğim olan Ali Haydar Polat müstear ismiyle davet edildim. Sahneye çıktığımda, yıllar evvel bana sarı zarfla yardım

gönderen Hafız Abla da orada imiş. Beni sahnede görünce, “Bu rüyada gördüğüm insan, ama ismi farklı, acaba kardeşi ya da akrabası olmasın?” deyince; eşimi tanıyan ve bilen bir hanımla gelip ona soruyorlar. İsmimi öğrenince beni yanlarına davet ettiler ve tanıştık. Orada bana hemen manevi kardeşlik teklif etti. Ben de “Benim zaten abim ve ablam yok.” diyerek kabul ettim.

Orman Haftası

Müftülük orman haftası münasebetiyle, ağaçların önemine ait bir hutbe tamim etmişti. Ben de o hutbede,

— Ağaçlara mutlaka önem verilmeli, korunmalı, yeni fidanlar dikilmeli, ormanlar oluşturulmalı, demiş ve ardından “insanın ormanlara nispeten binlerce defa daha değerli olduğunu, en azından ağaç kadar insana da önem vermemiz, neslimizin iman, ahlak ve terbiyesiyle de ciddi meşgul olmamız ve insanımızı ihmal etmememiz gerektiği hususunu ifade etmiştim. Maalesef bundan dolayı hakkımda soruşturma açıldı ve bir müfettiş gönderilerek sorgulandım.

Rü’yet-i Hilal

Ramazan-ı şerifte orucun, rü’yet-i hilal (çıplak gözle ayın görülmesi) ile başlaması mevzuu o günlerde ciddi gündem olmuştu. Ay takvimi, güneş takvimine göre her yıl on gün fark ettiğinden dolayı, oruç senenin yaz-kış her gününe uğramaktadır. Bazı yıllarda ramazan ayının ve Ramazan Bayramı’nın başlaması, Diyanetin uyguladığı takvime göre aynı güne tevafuk etmeyebiliyor.

Diyanet İşleri Başkanlığı Teftiş Kurulu’ndan bir müfettiş, İzmir müftüsü ile Hocaefendi’yi de işin içine katarak, İzmir’in Yamanlar dağına çıkıp, oradan hilal gözetleme programı oluşturmuşlar. İzmir çok sisli bir şehir olması itibarıyla, hilali görebilmek çok mümkün olmuyordu. Sonradan öğrendik ki meğer Hocaefendi’yi dağa çıkaracaklar, “İşte beraber çıktık, ama göremedik.” deyip ilan edeceklermiş.

Hocaefendi bu niyeti fark etmiş. Bir gün evvel bana dedi ki:

— Ben şehir dışına çıkıyorum, beni arayıp soran olursa haberin olsun, ben İzmir’de değilim, buyurdular. Ertesi gün Hocaefendi’yi aradılar. Ben de,

— Şehir dışındalar, dedim. O haftaki müftülük toplantısında, Müftü Bey gözünü bana dikerek,

— Rü’yet-i hilale davet ettiğimiz hâlde niçin gelmediler, niçin kaçtılar,

gibi tabirlerle oldukça sert bir tepki verdi. Ben de sükût ettim, cevap vermedim.

Takvimlerin yaptığı hesapların bazen tutmadığı, pratik uygulamalarda açıkça ortaya çıktığı müşahade edilmiştir. Bir defasında içlerinde benim de bulunduğum bir heyetle, Erzurum'un berrak havasında hem de caminin avlusundan hilali çıplak gözlerimizle gördük, buna rağmen takvim hesapları bir gün sonra ramazan ayını gösteriyordu.

Anadolu'da bir vilayette bir grup Müslüman dağa çıkmışlar, oradan hilali net bir şekilde görerek Müftü Bey'e geliyorlar ve,

— Hocam biz hilali gördük, Kur'an'a el basıyoruz, orucu ilan et, deyince, bu zat,

— Evladım ben size itimat ediyorum, biz orucumuzu tatalım, ama kanun mevzuudur, onu ilan edemeyiz, diyor.

Yazlık Ev

Vazifeli olduğum Bozyaka Kilimcitepe Camii inşaatının devam ettiği günlerdeydi, 2 Eylül 1980'de askerî ihtilal gerçekleşti. Bizler yani Hocaefendi, Abdullah Aymaz, İsmail Büyükçebe ve ben sürekli takip ediliyorduk ve gözaltına alınma ihtimalimiz kuvvetli olduğundan rapor aldık ve ortalık yatışincaya kadar vazifeden uzaklaştık. Çünkü fırtınaların en şiddetli olduğu zamanda insanlık dışı muamelelere maruz kalmaktan çekiniyorduk. Buna rağmen bazı arkadaşlara sıkıntı verdikleri oldu.

Üç-beş gün sonra Hocaefendi ve birkaç arkadaşla beraber Torbalı ilçesine bağlı Ortaköy'de, benim de akrabam olan Hasan Abimizin yazlığında buluştuk. Hava da maddi-manevi biraz serinlemişti. Yazlık ev olması itibarıyla pencereler camsız ve açık olduğu için geçici birer perde gerildi. Hasan Abi hiçbir Allah kuluna söylemeden bizi orada bir hafta kadar misafir etti.

Orada kaldığımız günlerde hiçbir kaynak bulunmadığı gibi işin doğrusu yanımızda kâğıt da yoktu. Buna rağmen Hocaefendi çimento kâğıtları üzerine "Son Karakol" yazısını kaleme aldı ve bizlere de teberrüken okudu. Hasan Abi her gün bizim işemizi getiriyordu. Bu durumdan çocuklarının ve ailesinin dahi hiç haberi olmamış. Yıllar sonra bir aile ziyaretine gittiğimde ben o günlerden bahsedince,

— İlk defa duyuyoruz, dediler. Allah ondan razı olsun.

Bahsettiğim o yazıyı teberrüken burada paylaşmak istiyorum:

Son Karakol²⁷

Karakol, sükûnetin, huzurun ve emniyetin remzidir. Ondaki düzen, huzur ve orada gözlerin uyanık oluşu, umumî emniyet ve muvazenenin en büyük teminatıdır. Ondaki kargaşa ve bunalımlar ise arkasındaki topluluklar için en büyük felakettir.

Anadolu, yıllar yılı kendine bağlı dünyalara karakolluk vazifesini gördü. Geçmiş asırlarda dünya emniyet ve muvazenesinde, en şerefli vazifenin ona ait olduğunda hiç şüphe yoktur. Sonra sırasıyla, onun livâları, sancakları birer birer kopup gitti. Fakat o, bütün rasânetiyle mevcudiyetini muhafaza etti ve yerinde kalabildi. Değişen bayraklar, yırtılan sancaklar yanında, asalet ve özünü koruma sadece ona müyesser oldu.

Evet, bütün bir geçmişle, elli bin defa, temiz bünyesine mikroplar saçıldı. Ve gülendam kameti yüzlerce defa ırgalandı; ama o, hiçbir zaman tamamıyla yerinden sökülemedi ve mağlup edilemedi.

Haçlı zihniyetinin hortlatılmasından, Cizvit papazlarının zehirleyici ve öldürücü gayretlerine kadar, bu karakolu yıkma ve karakol erkânını uyutma adına ne kadar oyun varsa hepsi denendi; ama milletçe hasımlarımız hesabına beklenen netice kat'iyen elde edilemedi. Düşman cefadan usanmıyor; karakol da “Bu can bu uğurda” deyip dayanıyordu... Bu mücadeleler karşısında onun sarsılmadığını iddia edemeyiz. Bu ulu ağaç birkaç defa hazan gördü ve kurtlanan koca gövdesi birkaç defa kabuğunu yeniledi; fakat hiçbir zaman devrilmedi. Semasının kararıp, bağrına üst üste hançerlerin saplandığı günlerde dahi, millî ruh kadranında, kendine ait zaman anlayışı ve onu gösteren rakamlar daima duru ve seçkin olarak okunabildi...

Bu efsanevî ruh, asırlarca, bünyesini tahrip etmek isteyen binbir paradoks karşısında yerinden oynamamış ve hep Malazgirt'teki, Kosova'daki ve Çanakkale'deki aşılmazlığıyla kendini korumuştur. Onun bu heybetli görünümü –az dahi olsa– ruhuna cemre düştüğü ve köküne yabancı bir kurdun, bir “dabbetü'l-arz”ın musallat olduğu zamana kadar da devam etmişti. O günden sonra ise artık o, içten içe yanan ve kömürleşen bir ulu çınar hâliyle, kendini yenileyemiyor ve dirilemiyordu. Yaşlanmıştı. Vefasız dostları, amansız hasımları vardı.

“Dost bî-pervâ, felek bî-rahm, devran bî-sükûn;
Dert çok, hem derd yok, düşman kavî, tâlî' zebûn.”

(Fuzulî)

Tam bu binbir kâbusun kol gezdiği dönemde idi ki; ortalığı bütün şiddetiyle beşinci kol faaliyetleri kapladı. Erotik²⁸ düşünceye masumiyet hil'ati giydirildi. Şehvet, en mergub bir meta hâline getirildi ve gençlik

âdeta bir hezeyan topluluğu oldu. Artık kendi ruh köküne bağlı olanlar “dogmatist” ve “formalist”²⁹ diye damgalanıyor; millet ve vatanını sevmek ayıp sayılıyordu. Bir “şirzime-i kalil”³⁰ her Allah’ın günü, çalakalem, millî ruhu ibtizal³¹ edici yazılar yazıyor, milleti kendinden kaçır ve kendine yabancı hâle getiriyordu.

Bu olup bitenler karşısında, temiz Anadolu halkı, ya kendine has sabır ve tahammül içinde beklemede veya hüsnüniyetin verdiği duru anlayışla, bütün bu acayıplıkları “bir suskunluk içinde” karşılamaktaydı.

Birer ruh sefaleti ve aşağılık duygusu timsali sayılan zavallı “entelijansiya”ımızın durumu ise bütün bütün yürekler acısıydı. Ona göre, şahsiyet gamzeden öze ait her nağme ordubozanlık; müstağriplik hesabına söylenen her türkü, Türk’e yücelik kazandıran bir madalyaydı!

Bu türlü kendinden kaçışlar ve haricî asimilasyonlarla iç değişiklikler, endişe verici buudlara ulaşmıştı. Ve artık, millet teknesinin, sağa-sola yalpa yapan bir vapur gibi batması her an mukadder görünüyordu. Dillerde binbir yabancı türkü, dudaklarda binbir öldürücü şarap.. kimi erotizmle sarhoş; kimi libido ile.. kimi eksistansiyalizmden medet umuyor; kimi hezeyan felsefesine dilbeste, durmadan mihrap değiştiriyor ve mâbuddan mâbuda (!) koşuyordu. İşte tam bu esnada, yabancı bir kısım eller, “hipnoz” görmüş bu ruhları metrolara bindirip harıl harıl kendi dünyalarına taşımaya başladılar. Cınnet nöbetleri içinde bütün bir nesil, Hasan Sabbah’ın yalancı cennetlerine benzeyen bu cennetlere davet ediliyordu.!

Dün bir şaşkınlık içinde “Mehlikâ Sultan’a Âşık” toy delikanlılar yerinde, bugün eli kan, üstü kan, bağı kan ve ne yaptığını çok iyi bilen kanlı deli bir nesil vardı. Artık dıştaki kargaşa ve hercümerce başka sebep aramaya gerek var mı? Tatmin edilememiş, doyurulamamış ve hatta terk edilmiş bir neslin, çeşitli kamplara ayrılması ve birbirini kıran kırana öldürmesi gayet normal değil mi...? Bugüne kadar onun iç inkırazını sezebildik mi? Onu soysuzlaştıran sebeplere inebildik mi? Hâlbuki, ona canavarlık öğreten tiranlar karşısında, sıyanet meleği gibi onun yanında olmalı değil miydik? Heyhât...! Binbir vahşet senaryosunun sahnelendirilmesi karşısında, sessiz ve infialsiz kaldık... Evet, bütün bir millet olarak arenalardaki kavgayı seyrederek gibi seyrettığımız bu kanlı boğuşmadan hiç mi hiçbir şey anlamadık.

Sahnenin bu rengârenk aldaticılığı, ortalığı inleyen valsın korkunç uyutuculuğu ve kostümün göz bağlayıcılığı karşısında, oynanan oyunun gerçek yüz ve vahşetini ilk sezen, son karakolun kahraman bekçileri oldu. Bu sezme, ümit dünyamızda yeniden kendimize gelmemizi ve kendi kendimizi idrak etmemizi temin etti. Aslında buna

bir sezme demek de uygun değildir. Bu, düşmanı kıskıvrak yakalama ve bir zaferdir; içtimaî bünyenin, haricî bir kısım erâcîften temizlenme, arındırılma ve aslına irca zaferi. Bu zafer, kendinden ümit edilenleri getirdiği takdirde, Türk'ün zaferler hanesinde en mualla yeri işgal edecektir. (Böyle bir ilk tefahhuse,³² sezişe, başka bir yazımızda selam durulmuş ve gaziler ocağının yiğit eri Mehmetçiğe teşekkürler sunulmuştu.)³³

Ne var ki yıllardan beri, binbir saldırı ile rahnedar olmuş bir bünyenin, böyle hemen bir muâlece ile iyi edilemeyeceği de muhakkaktı. Daha köklü ve daha gönülden bir hareket gerekliydi ki millî bünyeyi kemiren yıllanmış seretanlar³⁴ bertaraf edilebilsin...

Ve işte şimdi, binbir ümit ve sevinç içinde, asırlık bekleyişin tulûu saydığımız bu son dirilişi, son karakolun varlık ve bekasına alamet sayıyor; ümidimizin tükendiği yerde, Hızır gibi imdadımıza yetişen Mehmetçiğe, istihalelerin son kertesine varabilmesi dileğimizi arz ediyoruz.

Bursa'da Sürpriz Buluşma

Bu ara annem kanser hastası idi. İlaçları da çok fazla bulunmuyordu. Yanımda reçetesi vardı. Hocaefendi İstanbul'dan beni aradı ve "Yusuf Bekmezci Bey'i al ve beraber gelin." dedi. Sabah namazını eda ettik ve İzmir'den İstanbul'a doğru yola çıktık. Bursa'ya yaklaşırken öğlen namazı vakti girmişti. Bursa Beşevler'deki Nilüfer Koleji'nin temeli yeni atılmıştı. Kolej inşaatının hemen yanında da Küba Camii vardı. Yusuf Bey'in, "Namazı hem o camide eda edelim hem de kolej inşaatına bir bakalım." teklifi üzerine oraya geldik.

Hocaefendi de birkaç arkadaşıyla, İstanbul'da sıkılmış, bizden yarım saat evvel aynı yere gelmişler. Biz İstanbul'da nereye gideceğimizi bilmediğimiz için telefon açtık. Sesimizi odadan duymuşlar. "Gelin biz buradayız!" dediler. Biz de şaşırdık. Çünkü onlar bizi İstanbul'a davet etmişlerdi.

O gün akşam Bursa'da, vakıf mütevelli toplantısı yapılacaktı. Vakfın sekreterliğini Nevzat Türk Hoca yapıyordu. Nevzat Hoca toplantının yapılacağı yeri tespit ederek şehirden geri gelmişti. Öğlen namazını eda ettik, tam kalkacağımız sırada Jandarma ve Emniyet Birinci Şube ekipleri baskın yaptılar.

Baskının sebebi şuymuş: Caminin altı talebe yurdu idi. Bir aile, çocuğunu oraya yatılı vermek istemiş. Fakat baba tamamen muhalif olduğundan dolayı istememiş. Buna rağmen anne çocuğunu o yurda

yatılı olarak kaydettirmiş. Bunu hazmedemeyen baba gizlice gelip, cami tuvaletlerinin kapılarının arkasına, “Burası Atatürk’ün evidir.” diye yazı yazmış veya yazdırmış, sonra da Jandarma ve Emniyet birimlerine ihbarda bulunmuş.

Bundan dolayı oraya baskın yapmışlar. Akşama kadar orada sorgulandık. Sorgulayan tim komutanı, aramada Hocaefendi’nin kalp ilaçlarını görünce, “Bu zat kalp hastası ve devletin resmi memuru. İstanbul’dan doktordan geliyor, ifadesi alındı, adresi de belli. Bir kalp hastası bu kadar tutulmamalı!” deyip serbest bıraktı.

Benim için de “Annesi ağır kanser hastası, biran evvel ilaçlarını alıp götürmesi gerekiyor, aynı şekilde devlet memuru, ifadesi alındı, adresi belli. Onu da serbest bırakın!” emrini verdi. Yusuf Bekmezci Bey için de “Esnaf ve mal almak için İstanbul’a gidiyor, camiye namaz kılmak için uğramışlar!” diyerek onun da serbest bırakılmasını emretti. Tim Komutanı Cengiz Basmaz Bey yüzbaşı idi. Birinci Şube Amiri ısrarla hepimizi Emniyete götürmek istiyordu. Komutan mazeretlerimizden dolayı, onu dinlemeyerek bizi serbest bıraktı.

Vakfın sekreteri ve yurdun müdürü Nevzat Türk Bey’i, asker emeklişi olan ve muhasebeye bakan Mehmet Göçmen Bey’i ve bir kısım talebeleri alıp götürdüler. Arkadaşlardan birine dört yıl, diğerine de üç yıl olmak üzere, bir celsede hapis cezası verip mahkûm ettiler.

Bu arkadaşlara bir celsede bu cezayı veren sıkı yönetim mahkemesi hâkimi, meğer ateist bir kişiymiş. Avukatlar verilen bu karara itiraz ettiler, ama iki sene sonra cevap verildi. Dışarıdan mahkeme edilmek üzere serbest bırakıldılar. Bu ara Nevzat Hoca hapishanede hafız oldu. Bunlara ceza veren hâkim ise bir suistimalden dolayı sekiz yıl mahkûmiyet aldı ve ordudan atıldı.

Benim İçin Hizmetin Kalması

Bizler 12 Eylül Darbesi’nin ellinci veya altmışıncı günlerinde vazifelerimizin başına dönmek istedik. Bu ara annemin başında birkaç gün kalma fırsatım oldu. Annem bana,

— Oğlum senin için çok, Allah’ın takdiri ne zaman gerçekleşecek belli olmaz. Sen vazifene bak! Benim için hizmetin geri kalmasın, diyordu.

Bir gece ısrarla benim istirahat etmemi istedi. Ben de başımı onun yattığı divana koydum. Benim uyuduğumu zannederek, “Ey ıssız gecelerde kimsesizlerin Rabbi olan Allah’ım!” diyerek yalvarıp yakarmaya başladı. Beni de çok duygulandırdı. Ben ayrıldıktan birkaç

gün sonra hem annem hem de babaannem aynı günde ve aynı odada ihtilalin ellinci günü bir cuma sabahı ruhlarının ufkuna yürüdüler.

Arandığımız için cenazesine iştirak etmek üzere kabristan duvarının arkasında bekliyor idik, tam namaza duracakları an katılabildik. Eskiden “Beni oralarda öldürmek için ısrar ediyorsunuz.” diyen babaannem, annemin rahatsızlığı için birkaç gün evvelden köyden şehre gelmişti. Babaannemin hiçbir rahatsızlığı olmadığı hâlde annemin vefat ettiği günün akşamı aynı odada biri bir divanda, öbürü öteki divanda vefat ettiler. Annem, babam ve yeğenim Hasan, Hafız Ali Abinin kabri ile Hasan Fevzi Abinin kabirlerinin ortasında, bu abilere ellişer metre mesafede medfun bulunmaktadır.

Yeğenim Hasan’ın vefatı da babam Hasan Şengül’ün vefatı gibi ramazan ayında olmuştu. Mermer fabrikasında mühendis olarak çalışan yeğenim, mübarek ramazan ayında işçilerine bir gölgelik yaparken 32 yaşında iken beyninin üzerine düşüp beyin kanamasından vefat etmişti.

Definden sonra elbiseleri kontrol edildiğinde, cebinden bir pusula ile bir miktar para çıkıyor. O parayı arkadaşlarına ve talebelere iftar vermek için ayırmış. Gasletmek için yanına girdiğimde hayatta iken nasıl tebessüm ediyorsa o şekilde tebessüm ederken görmüştüm.

Nenemin vasiyeti olduğu için onu köye götürmek zorunda kaldık. Cenazelerden sonra istişare kararıyla benim vazifeme dönmem gerekti. Takipte olduğumdan dolayı, aynı gün beni alıp götürdüler. Sıkıyönetim mahkemesinde yargılandım ve mahkemem beraatla neticelendi. Ben de vazifemin başına döndüm.

Ben Yaşama Hakkımı Kaybettim

Hayat imtihanlarla doludur. Mevsim şartları gibi hayat şartlarının da karlı, buzlu, fırtınalı dönemleri olmaktadır. 12 Eylül 1980 Askerî İhtilali’nden sonra bir takım sıkıntı ve imtihanlara maruz kalmıştık. Hâlbuki bizim tek derdimiz, memleket ve milletimizin dünya kamuoyunda itibarını yüceltmek, ekonomisini geliştirmek, demokratik ortamın oluşmasını sağlamak ve bunu temin edecek kafası aydın, gönlü ahlak ve faziletle dolu nesiller yetiştirmektir.

Bu aydın nesilleri yetiştirecek eğitim kurumlarıyla alakalı çalışmalarımız esnasında, senelerce kader birliği yaptığımız bir arkadaşımız vardı. Bir yaz günü, terli atletimi durup dururken yüzüne gözüne sürmeye başladı. Tabi çok şaşırdım ve bu durumdan rahatsız oldum. Belli ki psikolojisi bozulmuş ve ruhen dengesini kaybetmiş. Darbenin getirdiği ağır baskıların, sıkıntıların yanında bir de böyle bir imtihanla karşılaşmış oldum.

İtimat ettiğim bir arkadaşla “Bunu bir kontrol altında tutabilir misiniz?” dedim. Meğer bu arkadaşımız borsa oynamış ve kaybetmiş. Zor durumda kalınca, borçlandığı parayı arkadaşlardan talep etmiş, fakat müspet cevap alamamış. Bunun üzerine onları tehdit etmeye başlamış.

Bundan haberim olunca arkadaşlara “Onu bana yönlendirin.” dedim. Bir gün buluştuk. Kendisine,

— İnsanlar hata yapabilir, ama hatalar tehdit yoluyla kapatılamaz. Bir dava adamına bu türlü şeylerin yakışmayacağı muhakkaktır. Yaptığın hatayı tashih edemeyince, nefsine uyduğun için o da seni ikinci bir hataya sevk ediyor. Hizmet’te gelecek nesillere kötü örnek olacak şekilde böyle bir kapı açılmamalı. Ben bir dostumdan borç bulayım, bu sıkıntıyı giderelim, ama sen nasıl ödemeye gücün yeterse, onu bilahare ödemelisin, diyerek onu ikna ettim.

Daha sonra bu kişi, borç aldığı parayı ödemek zor geldiğinden, birileri de kendisine maddi taahhütte bulunmuş olacak ki başta manevi abisi olarak benim ismim olmak üzere kırk üç arkadaşın ismini, Ankara’daki merkeze ihbar etmiş. Neticede o kişiler, kendisine vadettikleri şeyi de vermeyerek, alacakları bilgileri aldıktan sonra “Senin kendi arkadaşlarına bile hayrın yok.” deyip, eline bir yol parası vermiş ve bir tekme vurup kovmuşlar.

Daha sonra bana nedamet mektubu gönderdi. Mektupta, “Ben yaşama hakkımı kaybettim, Belgrad ormanlarında benim işimi bitirin.” diyordu. Ben de kendisine cevap olarak, “Hayatta iradi olarak karıncaya bile basmamaya dikkat ettim, sen ise benim katil olmamı teklif ediyorsun.” dedikten sonra “Sen yanlış kapıyı çalıyorsun. Allah’ın rahmet kapısı açıktır. Git, o rahmet kapısına müracaat et! O’nun affetmeyeceği günah yoktur.” deyip, Zümer sûresi 53. ayette, “*(Habibim) De ki: ‘Ey çok günah işleyerek kendi öz canlarına kötülük etmede ileri giden kullarım! Allah’ın rahmetinden ümidinizi kesmeyiniz. Allah dilerse bütün günahları mağfiret eder. Çünkü O, Gafur ve Rahimdir (çok affedicidir, merhamet ve ihsanı fazladır).*” buyurduğunu hatırlattım.

Demek ki samimiymiş. Neticede pişmanlık duyarak, sıkıntıdan vücudunun her tarafı çıban olmuş. Kovulmadan ve bir kenara bırakılmadan, bulunduğu sahanın dışında başka bir vazife ile istihdam edildi.

Deli Numarası

Zaman zaman iç bünyede de çürümelere rastlanabiliyor. Tam olarak

davanın ruhuna vâkıf olamayan, dinin temel prensiplerini gerçek manada hazmedemeyen kişiler, hislerine mağlup olup yanlış yapabiliyorlar. Birkaç defa mehdilik iddiasında bulunan birisi vardı. Bu şahsın, Hocaefendi ile halef selef olma iddiasıyla kendisinin vazifelendirildiğini, yavaş yavaş vazifenin kendisine tevdi edileceğini iddia ederek, çevresinde hiçbir şeyden haberi olmayan masum gençleri kendisine bağlamaya çalıştığını öğrendik.

Hocaefendi, konuyla alakalı benimle birlikte üç arkadaşı vazifelendirdi. Kendisinin vazifelendirildiğini ifade eden kişi ile yanında bulunan, önde görünen üç-dört kişiyi alıp getirdik. Bize yanlış yaptıklarını, vazgeçeceklerini, nedamet duyduklarını söylediler ve Kur'ân'a el basarak yemin ettiler. Buna rağmen tefrikaya devam ettiler.

Biz tekrar gittik, tek tek talebelerle görüştük. Görüştüklerimiz “Hocaefendi’nin bilgisi dâhilinde oluyor düşüncesiyle itaat ettik, bilmiyorduk.” deyip ondan ayrıldılar. En sonunda kendisini mehdi zanneden bu kişi, yanındakilerin ayrılıp gittiğini görünce, deli numarası yaparak bağırıp çağırdı. Böylece üç-dört tane genci bizden kaçırmış oldu ve neticede iflah olmadılar.

İnad-ı Küfri Mâni Oldu

İzmir’de Akyazılı Vakfının ilk mütevelli heyetinde bulunan, esas mesleği öğretmen olup sonradan ticarete atılan Zeki Sakman Bey, bir gün ateist birisi ile karşılaşılıyor. Soruları karşısında kendisi yeterli olamayınca, bana ısrar ederek,

— O ateistle görüşmek üzere Hocaefendi’yi evime davet etsem gelebilir mi, diye sordu. Meseleyi Hocaefendi’ye açtım,

— Müsait bir zamanda gidelim, buyurdular.

Bir gün Hocaefendi’yle vakıf mütevellisinden Hacı Kemal Erimez, Köse Mahmut Bey ve ben; Zeki Sakman Bey’in evinde o zatla akşam yemeğinde buluştuk. Yemekten sonra sorularına başladı. Hâşâ, Allah’ı inkâr ettiğini ifade etti. O dönemde kasnak teyplerden vardı. Zeki Bey bu teyple konuşmaları kaydediyordu.

Hocaefendi üzerinde ısrarla durarak tevhidi, nübüvveti, haşri ve diğer bütün iman erkânını delilleriyle ispatladı. Her konuyu bitirince,

— Tamam mı? İkna oldun mu? Kabullendin mi, diyerek adama soruyordu. O da,

— Tamam, diyordu.

Böylece iman erkânını, imanın altı rüknünü bitirdi. Ama bir türlü mağlubiyeti kabullenemedi. Sonra tekrar (hâşâ),

- Gelelim şu Allah meselesine, dedi. Hocaefendi de,
- Hani tamam, kabul ettim demiştin, deyince,
- Kafamda şüpheler kaldı, dedi.

Hocaefendi zaman ayırarak ona iman erkânını tekrar anlattı. Belki dört-beş saat sürdü. Neticede inad-ı küfri imanına mâni oldu, bir türlü kabullenmek istemedi. Hacı Kemal Erimez Bey dayanamayıp sükunetini bozdu ve,

— Efendim! Siz vazifenizi yaptınız, teşekkür ederiz. Bu arkadaş lütfen bize bırakın. Bu arkadaş sizin dilinizden anlamıyor, biz onun anlayacağı bir dilden konuşur, ona anlatırız, dedi.

Hocaefendi oradan ayrıldı. Hacı Kemal Abi bu adama,

— Beyefendi sana saatlerdir hakikatler anlatıldı. Kabul edersin veya etmezsin. Fakat sen “Tamam, anladım.” diyorsun, sonra tekrar “Gelelim şu Allah meselesine.” diyorsun. “Bizimle dalgamı geçiyorsun?” dedi. Sonra adamı nezâketle gönderdik.

Nefsi Müdafaa Yerine Sükût

Bir gün Cemal Hoca benim hakkımda bana şu hatırayı anlattı:

— Bize ders okuturken Hocaefendi’nin bir işi çıktı, birkaç günlüğüne bir yere gitti. O gün Mehmet Eldem Bey geldi “Burada çok yoruldunuz, sizi iki gün yazlığuma götüreyim. Oralar çok tenha, kimse yok, hava temiz. Biraz orada dinlenin.” diyerek bizi alıp oraya götürdü. Hakikaten çok tenha ve temiz bir yer idi. Orada birkaç gün kaldık, dinlendik, denize de girdik. Bu arada güneşte yandık. Dönüp geldiğimizde, biz farkında değiliz, yanmışız, kararmışız. Bizi görünce, nasıl ve nereden intikal ettiyse Hocaefendi, “O günkü derste Mehmet Ali Hoca sizi denize götürmüş.” dedi. Siz, Hocaefendi’ye karşı, “Ben öyle bir şey yapmadım.” diyerek kendinizi müdafaa etmediniz, sükût ettiniz. Hâlbuki bizi yazlığa Mehmet Eldem Bey götürmüştü.

Camilere Kilit Vurmak Zorunda Kalınır

1972’li yıllarda yaz aylarında Diyanet’in emriyle açılan yaz kursları oluyordu. Birçok çocuk o kurslara katılıyor, ama zaman zaman çocukluklarını yapıyor, gürültü çıkarıyorlardı. Ramazan aylarında teravihlerde de benzer yaramazlıklar yapılıyordu. Ben ramazan girmeden ve yaz kursları başlamadan cemaate “Camimize çocuklar gelecek, onları kovalamayın, gürültülerine kızmayın, cebinize şeker koyup ‘Aferin evladım.’ deyip başlarını okşayın, camiye cemaati ve namazı sevdiren, aralarınıza birer tane çocuk alıp gürültü yapmalarına

engel olmaya çalışın.” diyor, bu hususta ısrarla tembih ediyordum. Buna rağmen maalesef cemaatten bazı kişiler, bastonla çocukların üzerine yürüyüp onları kovalayıp korkutuyorlardı.

Bir gün farz namaza başlama anında saf düzenini kontrol için cemaate baktığımda, o çocukları kovalayan insanların çocuklar gibi birbiriyle şamata yaptıklarını gördüm. Aslında zaman zaman bu hâllerine şahit oluyordum. Bir gün yaşlı bir zatın, camiye gelmiş olan bir çocuğu, tam farza duracağımız bir anda bağırarak elinde bastonla kovaladığını görünce, hiç arkama dönmeden,

— O çocuğu kovalayan kim ise, lütfen camiye terk edip gitsin, dedim.

Benim bu ifademden fevkalade rahatsız olan bu zat, camiye gelmemeye başladı. Bunun üzerine bir gün habersiz evine gittim, kapısını çaldım. Beni içeri almak istemedi, ama zorla girdim. Boynuna sarıldım, helallik istedim ve kendisine meselenin önemini anlatıp,

— Biz eğer o çocuklara Allah’ı (celle celâluhu), Peygamber’i (sallallahu aleyhi ve sellem), din-i Mübin-i İslam’ı sevdirmez isek, bu camilere bizler ölünce kilit vurulur. Gördüğünüz gibi zaten camide gencimiz yok, diyerek gönlünü aldım.

Damat ve Gelin

Yaz kurslarında camide her yıl 200-300 çocuk olurdu. Ben onları yaşlarına göre grup yapardım. Önceden koro hâlinde makamla okunan kelime-i tevhidi, şehadet kelimesini, Fatiha’yı, İhlas-ı Şerif’i teybe kaydeder, bunları küçük çocuklara dinletirdim. Onlar da böylece ezberlerdi. Büyük çocuklara da Kur’ân’la beraber itikat, ahlak, siyer ve fıkıh gibi zaruri bilgileri öğretmeye çalışırdım.

Çocuklara cami içinde koro hâlinde okuduğumuz bu sûre ve duaları dışarıda yapmayın diye tembih ederdim, ama çocuklar camiden çıkar çıkmaz aynı camideki gibi mahalleyi cınlatırlardı. Yakınımızda bulunan kahvehanede inancı olmayan gençler bulunurdu. Bu gençler biraz rahatsız olurlardı, ama bir şey de diyemezlerdi.

Bozyaka Camii’nde vazife yaparken, 12 Eylül 1980 İhtilali’nden sonra gözaltına alınıp sıkıyönetim mahkemelerinde yargılandım. Beraat etmiş olmama rağmen vazifemden ihraç edildim. Bir vesileyle Samsun’da ticaret yapmaya başladım. Aradan epey bir zaman geçmişti ki İzmir’e geldiğimde, ziyaretimden haberi olan bir aile beni bir nikâha davet etti. Damat ve gelin zorla elimi öpmek istediler ve,

— Hocam! Zatiâliniz bizim hocamızsınız. Çocukken dinimizi, namaz ve abdestimizi cami kurslarına katılarak sizden öğrenmiştik, deyip

kendileri hislendi ve beni de duygulandırdılar.

Sizi Sayıklayarak Vefat Etti

Yine 12 Eylül 1980 İhtilali'nin ilk günleri idi. Hocaefendi ile birlikte aranıyorduk. Bir gün kendileri, kardeşi Mesih Bey'in evinde ikamet eden annesini ziyaret etmek istemişti. Eve vardığımızda polisler evi basmış, arama yapmışlar, anneden Hocaefendi'yi sormuşlar. Üst katta bulunan ev sahibinin balkondan,

— Sakın girmeyin! Evde polis var, demesiyle, evin bitişiğinde bulunan tuğla satış yerine girdik. O gün evde ciddi bir şey bulamadılar. Yaklaşık on yıl geçmişti ki Bozyaka Kilimcetepe Camii'nin yanından geçerken ezan okundu. Daha evvel vazife yaptığım bu camide namazımı eda edeyim diye girdim. Cami cemaatinden beni tanıyan ve bana sarılıp hasret giderenler oldu.

Cemaatten bir zat yanıma geldi, boynuma sarıldı ve beni bırakmayıp hıçkırarak ağlamaya başladı. Bu normal bir şey değildi. Sebebinin sorduğumda,

— Hocam keşke biraz erken gelseydin! Lise son sınıf talebesi olan Süleyman ismindeki evladım sizi sayıklayarak vefat etti, deyip beni de duygulandırdı.

Moralini Bozmadan Git Kendi Hizmetine Bak

1968-69 yıllarında Necmeddin Erbakan'ın parti kurma çalışmaları yaptığı dönemlerde, Nur Talebesi abilerin büyük çoğunluğu içtihatta bulunarak Adalet Partisi'ni, yani Süleyman Demirel'i desteklediler. Diğer birçok İslami cemaat Erbakan'ın Milli Nizam Partisi'ni destekliyordu. Biz de ortada kalarak, her partiye eşit mesafede olmayı, eğitime ağırlık vererek hizmet etmeyi tercih etmiştik. Fakat her iki taraf da bizi taciz ediyordu. Bu tercihten sonra sözlü ve yazılı çok ağır ithamlara maruz kalmaya başladık.

Yıllarca kader birliği yaptığımız, Hizmet'te beraber koştuğumuz bir arkadaşımızdan tahammülü zor, hakaret dolu bir mektup almıştım. İlk defa böyle bir şey başıma geldiğinden bu durum beni bir hayli rahatsız etmişti. Yanlış bir iş yapmayayım mülahazasıyla istişare yapmak için Hocaefendi'nin yanına gittim. Kendileri Hatay caddesindeki evinde, bel rahatsızlığından hasta yatıyordu. Hatta öyle ki bacağının kesilme tehlikesinin konuşulduğu günlerdi.

Yanında kimse yoktu, benim hâlimden, yüz hatlarımdan sıkıntılı olduğumu anlamıştı.

— Ne var, dedi. Kendisinin böylesine rahatsız olduğu bir anda onu tekrar üzmemem gerekirdi, ama mecbur idim. Onun da iyi tanıdığı bir kişiden bana gelen, söz konusu mektubu uzattım. Yattığı yerden mektubu okudu ve tebessüm etmeye başladı. Beni bu kadar etkilemiş ve üzmüşken zatıalileri tebessüm ediyordu, ben de hayret etmiştim.

Odasında iki kapaklı bir dolap vardı, bana,

— Orayı açar mısın, dedi. Ben dolabı açtığımda, iki sıra, en az otuz kırk kadar mektup vardı.

— Aralarından bir tanesini alıp okur musun, dedi. Ben de bir tanesini alıp okudum. İşin doğrusu dehşete kapıldım. Çünkü onlarda bana gelen mektuptan çok daha ağır ifadeler, hakaretler olduğunu gördüm. Sonra bana,

— Seninkiyle beraber bütün mektupları kömür sobasının içine koyup yakar mısın, dedi.

Ardından da tarihe geçecek şu sözleri ifade buyurdu,

— Bizim bunlarla uğraşacak vaktimiz yok. Git! Moralini bozmadan kendi hizmetine bak.

Mektubu Yazan Kişi

Bir gün Bozyaka beşinci katta otururken -Sebebi nedir bilmiyoruz.- Hocaefendi'de ciddi bir gerilim oldu ve birden kalkıp giyindi. Merhum Hacı Kemal Abiyle beraber biz de kalktık, beraber arabaya binip Aydın-Nazilli tarafına doğru yola çıktık. Aydın'a vardığımızda cuma namazı vakti girmek üzereydi. Taceddin Hoca'yı arayıp bulamayınca, Çarşı Camii'ne cuma namazı için gittik. Cami dolduğu için dışarıda kaldık ve tam farzda iken yağmura tutulduk. Ayakkabılarımız dahil her tarafımız ıslandı. Vaaz veren müftü beyi tanıyorduk. Hocaefendi "Bekleyip bir selam verelim." buyurdular. Tam selamlaşırken sivil polis oldukları anlaşılan üç-beş kişi yanımızda belirdi. Müftü Bey onları muhtemelen tanıdığı için bir mazeret beyan ederek bizden ayrıldı. Ardından o sivil ekip bizi takibe aldı.

Biz de değişik sokaklara girerek izimizi kaybettirip Nazilli'ye doğru yürüdük. İnşaat hâlinde olan Fatih Sultan Koleji'ne kimseye haber vermeden gittik ve inşaatı bakıp dua edip ayrıldık.

İncirlio'ya yaklaşırken Hacı Kemal Abi,

— Hocam burada güzel tahinli pide yapıyorlar, size bir pide ikram edeyim, dedi. Hocaefendi'nin de morali oldukça iyiydi.

— Hacı Bey madem öyle niyet ettin, peki olsun, dedi.

Pidecide otururken bir çerez arabası geldi. Pideci ile çerezci

birbirlerini tanıyorlarmış, hoşâmedi de bulunup, hâl hatır soruldu. Hocaefendi de çerezciye sıcak davrandı, ama bu arada da benim kolumu dürttü, fakat bir şey demedi. Bilahare yolda bana dedi ki:

— Pidecide kolunu dürtmüştüm.

— Evet efendim, ama bir şey dememiştiniz, dedim.

— Hani bir zamanlar sana, içinde benim için hakaretler dolu olan bir mektup okutmuştum, işte o mektubu yazan zat o idi, demişti. Ama o hakaret dolu mektubu yazan zat sanki o değilmiş ve hiçbir şey yokmuş gibi Hocaefendi, o zata samimiyetle muamelede bulunmuştu.

Yalanın Böylesi

Yıllar sonra herhangi bir parti ve siyasetle alakamızın olmadığını ifade sadedinde, bu hatırayı birkaç yerde anlatmıştım. Cemaatin sırtına yüklenilmeye çalışılan 15 Temmuz 2016 darbe girişiminden sonra, aleyhimizde yazılan ve yaktığımız bu mektupları; Hocaefendi'nin devlet aleyhinde ellinin üzerinde dosyası olduğu ve bunun birkaç tanesini benimle paylaştığı iftirasına dönüştürüp, binlerce yalan ve isnada böyle bir yalan daha ekleyerek, insanların kafasını bulandırmaya çalıştıklarını esefle öğrendim ve çok üzüldüm.

Meyhanedeki Mehmet

Vazife yaptığım camiye sabah namazına geldiğimde avluda bir genç, karanlıkta bir taşın üzerinde oturuyordu. O günlerde olaylar oluyor, camilere molotof kokteyli falan atılıyordu. Bundan dolayı endişelendim. Cemaatten birine,

— Şu genci takip et, biz namaz kılarken bir zarar vermesin, diye tembih ettim.

Namazdan sonra cemaatten bir genç yanıma geldi,

— Hocam bir arkadaşımı meyhaneden alıp buraya getirdim, dışarıda bizi bekliyor, dedi.

— Hemen içeriye al, diye rica ettim.

Tanıştık, adı Mehmet'miş. Meyhaneden geldiği için kafası çok yerinde değildi. Nasihat etmeye başlayınca aynı zamanda uykusuz olduğu için gözleri kapanmaya başladı. Onun için bir kahvaltı hazırlayarak sohbet etmeye başladık.

Mehmet'i meyhaneden getiren arkadaşımız,

— Hocam üç ay evvel ben de Mehmet gibi meyhanedeydim. Bir arkadaşım bana Rabbimi anlattı, yaratılış gayemi hatırlattı. Elhamdülillah üç aydır namazlarım devam ediyorum. Mehmet,

çocukluktan beri mahalle arkadaşım, onun meyhanede kalmasına vicdanım elvermediği için bir hayli zamandır Mehmet’le meşgul oluyorum. Dün akşam onunla meyhaneye ben de gittim. O alkol alırken ben ona bizi yaratan, yaratılan varlıkların en güzeli insan yapan Rabbimi anlatmaya çalıştım ve gönlünü edip bir arkadaşımın tavassutuyla size getirdim, dedi.

Ona dedim ki:

— Mehmet’i mümkünse ayık olduğu bir zamanda tekrar getir.

Sonra onları uğurlarken nefesimi tutarak Mehmet’e sarıldım ve “Sen küçük Muhammed’sin, sana sahip çıkamadığımız için özür diliyorum.” deyip duygulandım.

Giderken Mehmet arkadaşına,

— Bu Hoca ben sarhoşum diye bize kızmadı ve bize sarıldı, ben bu hocayı sevdim, demiş.

Gittiler sonra bir gün tekrar geldiler. Yine kahvaltı yapıp sohbet ettik. Daha sonra bir düğün yemeğinde salonda ben sohbet ederken direğin arkasına saklanan ve gizlenen bir genç dikkatimi çekti. Bana görünmek istemiyor, saklanıyordu.

Konuşmamı bitirdikten sonra o genci sordum. Dediler ki:

— O, Mehmet’ti, senden utandığı için gizleniyordu.

Yanıma çağırdılar, saçı sakalı kesilmiş vaziyette olduğu için tanıyamadım. Geldi ve,

— Hocam mahşerde sizi Allah’a şikâyet edebilir miyim, diye sorunca, bu soru karşısında heyecanlandım, etkilendim ve üzüldüm. Zira sorunun arkasından Mehmet,

— Hocam biz meyhanede çürürken siz neredeydiniz, sorusunu bir balyoz gibi suratıma indirmişti.

Benzer bir vakayı da Fransa’da yaşamıştım. Bu olayı anlatınca gençler önüme çıkıp,

— Biz de ahirette sizi Allah’a şikâyet edebilir miyiz, diye sormuşlardı.

Amerika’ya gittiğimde New York şehrinde bir sohbette bulunmuş, orada da bu iki vakayı anlatmıştım. Sohbetten sonra gençler önüme çıkıp,

— Burada da biz varız, mahşerde şikâyetçi olacağız, demişlerdi.

Gece Bir Mecnunla Karşılaşma

Şirinyer’de vazifeli olduğum caminin bahçesinde cuma ve bayram namazlarında kullanılmak üzere hasırlar vardı. Bir gece bir akıl hastası

yatacak bir yer bulamamış olacak ki hava soğuk olduğu için gelip o hasırların içine yatmış. Belli aralıklarla hareket ettiği için orada bir insanın mevcudiyetini hissettik, bunun hırsız olabileceği ihtimaliyle tedbirimizi aldık. Gece geç vakit birkaç arkadaş gidip kendisini ikaz etti, birden çıkıp fırladı bir de baktık ki her gün sokaklarda gördüğümüz mecnun. Onun bu hâline üzüldük. Gariban sonra gidip nerelerde yattı bilemedik, ama sabaha kadar bizi rahatsız etti.

Gece Üçte Nikâh

Bir gün kaldığım eve gece üçte birileri gelip zile bastı.

— Kimsiniz, diye sorduğumda, mahcup bir sesle,

— Efendim rahatsız etmeye hakkımız yoktu, ama uzaktan bir gelin getirdik, nikâh için rahatsız ettik, dediler.

Bu insanlar bana güven telkin ettiği için arabaya binip Alsancak'ta bir eve gittik. Nikâh için hazırlık yaparlarken ben de gelin ve damat dahil orada bulunan insanlara, yarım saat kadar nasihatte bulundum. Nikâhın önemini, aile olmanın mesuliyetini, izdivaçtan maksadın hayırlı nesillerin yetiştirilmesi olduğunu anlattım. Basit şeylere takılarak yuvayı yıkıcı tavrılardan uzak durulması gerektiğini ve cennette tekrar buluşacağımız güne kadar yuvanın sağlıklı yürütülmesi gerektiğini hatırlattım. Sonra nikâhlarını yapıp ayrıldım.

Medar-ı İftiharımız

Allah rahmet eylesin Hacı Kemal Erimez Abi zaman zaman dertlenirdi. “Hocaefendi’ye İstanbul’da bir defa vaaz ettirsem, ölsem de gam yemem.” diyordu. Nihayet Sultan Ahmet Camii’nde cuma namazında vaaz vermek üzere bir söz alındı. Cahid Erdoğan Bey, 27 Mayıs 1960 Askeri İhtilali sonrası görevinden ihraç edilenlerdendi. Hocaefendi’nin tüm vaazlarını ve sohbetlerini başından beri ilk elden kaydeden ve gelecek nesillere emanet eden kahraman bir abimizdi. Allah (celle celâluhu) razı olsun.

O gün Sultan Ahmet Camii’nde vaazdan evvel, bana dedi ki:

— Allah ve Resûlullah aşkına şu mihraba geç de Sûre-i Feth’i oku! Ben de,

— Abi buranın imamı değilim, müezzini değilim, buranın sorumluları var, sonra bize laf etmesinler, dedim. Tekrar,

— Allah ve Resûlullah aşkına, deyince mihraba geçip mikrofonu açtım ve Sûre-i Feth’i okudum.

Ondan sonra vaazlardan evvel Kur’ân-ı Kerim tilâveti âdet hâline

geldi. Sûre-i Fetih okunurken cemaat toplandı, ben okumayı bitirdim. Hocaefendi vaazına başladı. O gün camide dönemin Başbakanı Süleyman Demirel ve Dışişleri Bakanı İhsan Sabri Çağlayangil de vardı. Caminin imamı olan Gönenli Mehmet Efendi, Hocaefendi hutbe verirken, ön safın önünden gitti ve geri dönüşte hutbeyi bitirmesi için eliyle Hocaefendi'ye işarette bulundu.

Bunun üzerine Hocaefendi hutbeyi yarıda kesti. Herhâlde başbakan ve bakanın aceleleri vardır diye böyle bir şey yaptı. Tabii sonradan Gönenli Mehmet Efendi çok pişman olmuş ve özür beyan etmiş. Namazdan sonra Başbakan Süleyman Demirel, Hocaefendi'yi Bakan Çağlayangil'e, "Ülkemizin medar-ı iftiharî Fethullah Gülen Hocamız" diye tanıttı. Biz de yanındaydık.

Gelinlikle Karşılama

Bir gün oturuyorduk, Hocaefendi kalktı Hacı Kemal Abiye,

— Annene haber ver, ziyaretine gidiyoruz, buyurdu. Arabaya binip evlerine vardık. Hacı Kemal Abinin annesi Arap asıllıydı. Bizi kapıda karşıladı, ama ne müthiş bir karşılama! Merhum Hacı Anne doksan küsur yaşında, ama gelinliğini sandıkta koruyormuş, onu çıkarıp giymiş, defî de eline almış, "Taleal bedru" ilahisiyle Hocaefendi'yi karşıladı. Başta Hocaefendi olmak üzere hepimiz çok duygulandık. Bu ziyaretten kısa bir süre sonra da Hacı Annemiz vefat etti.

Nur Spor

Merhum Muharrem Kalyoncu ziyaretlerimizde bilhassa gençlere,

— Hangi spor takımını tutuyorsun, diye sorarak onlarla tanıştırdı. Kendi takımını sorduklarında da,

— Ben Nur Sporunu tutuyorum der ve bu isim altında hizmetleri anlatmaya başlar ve bizim önümüzü açardı.

Bir gün asansörde Hocaefendi'yle beraber yukarı kata çıkıyoruz. Asansör kata vardı, ama kapı açılmıyor. Biraz zorlayınca birisinin olduğunu fark ettim.

— Kimsin, niye açmıyorsun? Yanımda Hocaefendi var, aç kapıyı, dediğimde,

— O yanındakine söyle bizlere hep Bedir'den, Uhud'dan, Hendek'ten bahsediyor. Ne zaman gelecek bizim Bedir, Uhud ve Hendek'imiz dedi. Hocamız da,

— Allah ne zaman takdir buyurmuşsa o zaman, diye cevap verdi.

Meğer asansör kapısını tutan Muharrem Kalyoncu Bey'miş ve

asansörde Hocaefendi'nin olduğunu biliyormuş. Bu kardeşlerimiz böyle aşklı, şevkli, heyecanlı idiler.

Sesi Soluğu Çıkmadan Yatıyorlar

O gün vaaz için İzmir'den gelirken hem görelim hem ziyaret edelim diye Karaca Ahmet Mezarlığı'na geçtik. Aramızda İzmir Karşıyaka müftüsü merhum Osman Kara Hocaefendi de vardı. Rahmetli Osman Hoca, Ezher'de okumuş hatırı sayılır alim bir zattı. Mezarlıktan geçerken otobüste herkesin uyuduğu bir anda yüksek bir sesle,

— Ey altı üstünden zengin şehir! Selam olsun sana, deyince otobüste uyuyan herkes uyandı ve onlara,

— Bu sessiz şehirde bulunan ehl-i iman, sizin de selamınızı ve Fatiha'nızı bekliyor, deyip onlar için dua okuttu.

Sonra,

— Kim bilir ne kadar evliyaullahtan, ulemay-ı benamdan ve Allah'ın makbul ibadından insanlar, bu kabristanda bulunuyorlar. Ve yine nice dünyalara sığmayan firavun, deccal ve zalim insanlar da sesi soluğu çıkmadan bir metrelik toprakta yatıyorlar, dedi.

CAMİ ALTLARINDA AÇILAN YURTLAR

İhtilal Anarşistler İçin Yapılmadı mı?

Üniversite hazırlık kurslarının başladığı ilk dönemlerde, üniversiteye girme sınavları öncesi, valilik ve emniyet müdürlüğünden izin alarak talebelerin heyecanını almak üzere deneme imtihanları yapıyorduk. Daha sonra bu deneme sınavları, bir aylık hızlandırılmış kurslara dönüştü. Kurslara iştirak eden misafir ve fakir talebeleri, Akyazılı Vakfı, cami dernekleriyle anlaşıma yapıyor ve camilerin alt katlarını yurt hâline getirerek oralarda barındırıyordu.

Bir gün aniden sıkıyönetimden bir komutan, valilik ve emniyet müdürlüğünden birer yetkili Müftü Bey'le beraber gelip, iki yüz talebenin kaldığı bu cami altı yurtlarını boşalttırdılar. Vakıf yetkilisi olarak Yusuf Bekmezci Bey ve yurt müdürü olarak da ben bu heyetle muhatap olduk.

Yetkili olan komutana hitaben Yusuf Bekmezci Bey,

— Komutanım! İhtilali sokak anarşisi için yapmadınız mı? Bu çocuklara “Gidin siz de anarşist olun.” der gibi sokağa atıyorsunuz. Zıttalınız bu talebelerin yerinde olsaydınız, bir sıcak yuva, bir tas çorba ve istikbalinizi kazanabilmek için buralarda ders çalışma fırsatı

bulsaydınız, sizi gelip sokağa atsalardı nasıl karşıladınız deyince, komutan,

— Haklısınız, ama biz emri uygulamak zorundayız, diye cevap vermişti.

Üstad Bediüzzaman Hazretlerinin “Yetmez mi dert derman sana!” buyurduğu gibi, dert varsa Allah (celle celâluhu) dermanını da veriyor. Bunun üzerine biz cami dernekleriyle ve talebelerle görüşmek suretiyle, o yurtları yeniden oda oda kiralamak suretiyle, o talebeleri tekrar cami altı yurtlarına yerleştirdik.

Özür Dilerim

Yine dershanelerin açıldığı ilk günlerde Ankara’dan gelip, üniversite hazırlık kurslarına kaydolun bir talebeyi, cami altındaki bir yurda yerleştirmiştim. Aradan yıllar geçti. Bir arkadaşım olan Abdullah Bey’in oğlunun velimesine (düğün yemeğine) katılmak üzere Ankara’ya gitmişim. Bir park içindeki düğün salonuna doğru ailecek giderken, birisi peşimize takıldı. Ben, bu takip eden insanın istihbarat elemanı olabileceği hissiyle yol değiştirdim, fakat buna rağmen peşimizi bırakmadı.

Dönüp, “Birisini mi arıyorsunuz?” demeyi düşünürken, o bana yaklaştı ve,

— Hocam, dedi. Ben,

— Hayırdır sizi tanımıyorum, deyince,

— Ben yıllar evvel İzmir’de üniversite hazırlık kurslarına gelmişim. Bana o zaman siz yardımcı olmuştunuz. Tanıyamadığım için, “Acaba o mu?” diye tereddüt ederek peşinize takıldım. Özür dilerim, dedi. Ben de,

— Biz de senden şüphelendik, acaba bir istihbaratçı mı, diye cevap verdim.

Bilahare bu arkadaşla tanıştık. Adresini verip, bizi evine davet etti. Bir gün yolumuz düştü, davetine icabet ettik. Çok sevdiğimiz bir ailenin akrabası çıktı. Ayrılacağımız anda, Allah’ın adını anarak sırtındaki paltoyu bana zorla hediye etti.

CEZAEVİNDE YAPILAN SOHBETLER

Seni Mahşerde Allah’a Şikâyet Edeceğim

Vakıf adına çocuk ıslah evinden emaneten; sünger, yatak ve battaniye talebi için vakıf yetkilisi Yusuf Bey’le gittiğimizde orada tanıştığımız,

Cumhuriyet Başsavcı Yardımcısı Şevki Levent Bey, bizi çocuklarının sünnet merasimine davet etmişti. Bu vesileyle evine gittiğimde, davetlileri hâkim, savcı, avukat gibi kendi meslek sınıfından arkadaşlarıydı, onlara sohbette bulunmuştum. O gün Savcı Bey ısrarla,

— Benim çocuklara da nasihat eder misiniz, diye ricada bulundu. Kendi çocukları zannederek Savcı Bey'den haber bekliyordum. Gitmeyince bir cuma günü benim vazife yaptığım camiye cuma namazına geldi. Namaz sonunda bütün cemaat içinde ayağa kalkarak,

— Seni mahşerde Allah'a şikâyet edeceğim, benim çocuklara nasihat etmeye gelmedin, diye sesli olarak duygusunu ifade etti. Sonra anladım ki çocuklardan kasıt çocuk ıslah evindeki mahkûm çocuklarmış.

Mesele anlaşıncı Savcı Bey'e,

— Efendim! Buraya tayin edilmiş bir insan değilim, siz bu ihtiyacı müftülükten isterseniz, deyince hemen sözümü kesti ve,

— Kadrolu hapishane vaizleri var, ama maalesef onlar, mahkûmlar kendilerini çok dinlemedikleri için gelmek istemiyorlar, dedi ve ısrarla benim gelmem için rica etti. Zatıaliniz ve ben zor duruma düşmemek için resmi bir izin alsak dedim. Savcı Bey,

— Bütün sorumluluk benim, dedi. O zaman ben de Savcı Bey'e,

— İnşallah yarın geliyorum, dedim.

Oradaki mahkûmların yarıdan fazlasının talebe olduğunu öğrendim. İlk gittiğim günlerde mahkûmlar beni protesto ettiler. Bu arada içlerinde militan talebelerin bulunduğunu ve diğerlerini etkilediğini öğrendim. Fakat dışımı sıkıp sabrettim. Üç yıl, toplumumuzun yüz karası kabul edilen bu gençlere haftada bir nasihatte bulundum.

İlk gittiğimde; Savcı Bey, Müdür Bey ve bütün gardiyanlar olmasına rağmen, altı yüz kadar mahkûm hepsi birden el çırparak, masaya vurarak beni protesto ettiler. Ben de işi şakaya vurarak,

— Savcı Bey sen beni davet ettiğin için bu gençler alkışlayarak sana teşekkürde bulunuyorlar, deyince hepsi birlikte kahkaha ile güldüler. Biraz da onların havasında konuşarak programı kapattık.

İkinci hafta gittiğimde bu sefer hepsi birden sun'i öksürükle protesto ettiler. Bu defa,

— Savcı Bey! Kaloriferler iyi yanmamış herhâlde ki bu arkadaşların hepsi hasta olmuşlar. Bunların her biri altın değerinde kıymetli gençler! Bunlara iyi bakalım, hasta etmeyelim, deyip sohbetime devam ettim.

Neticede alıştılar. Üçüncü yılın ramazan ayında bu gençlerin %95'i oruç tuttu, %75'i de beş vakit namaza başladı.

Bir gün mahkûm olmuş Romen vatandaşlardan bir gencin cezası bitmiş. Tahliye edildiği gün, annesi olduğunu tahmin ettiğim bir kadın onu almaya gelmiş. Genç eşyalarını almış sevinç içinde annesine doğru giderken Savcı Bey’le beni görünce, koşarak gelip boynuma sarıldı. Bana dedi ki:

— Keşke cezam bitmeseydi de sohbetlerden mahrum kalmasaydım ve sizden ayrılmasaydım. Bize insan olduğumuzu öğrettiniz, dedi ve ağlayarak yanımdan ayrıldı.

Dünyaya Niçin Gönderildiğimin Farkına Vardım

Bir aile ziyareti için ailecek Antalya’ya giderken, Bucak’ta bir benzin istasyonuna tam güneş batarken yakıt almak üzere girdiğimizde, istasyonda çalışan bir delikanlı, arabamıza benzin doldururken, başını arabamızın camına dayayıp bakıyordu. Ben de “Birisini mi arıyorsunuz?” demek niyetiyle camı açtım. Bu genç beni görür görmez elinden hortumu atarak pencereden boynuma sarıldı.

— Dışarıdan içerisi çok görünmediği için sizi tam olarak tanıyamadım. “Acaba o mudur?” diye tereddüt edip ondan dolayı dikkatle içeri baktım, özür diliyorum, dedi. Merakla,

— Siz beni nereden tanıyorsunuz, diye sordum.

— Efendim! Buca Çocuk İslahevi’nde üç yıl sizi dinledim. Maziye dönük bütün hayatımdan tövbe ettim. Vesilenizle dünyaya niçin gönderildiğimin farkına vardım. Şimdi burada bir iş buldum, çalışıyorum. Namazlarımı da hiç ihmal etmiyorum. Bize Allah’ımızı, Peygamberimizi öğrettığınız için size teşekkür ederim, dedi.

Yaratılan varlıkların en şerefli olan insan rehberini bulur, hakikatlere aşına hâle gelir ise Rabbini ve Peygamberini tanır. Kur’ân’ın rehberliğinde yaratılış gayesinin şuurunu elde ederse, kimseye zararı olmayan ve kimsenin malında, canında, namusunda, haysiyet ve şerefinde gözü bulunmayan; memleket, millet ve insanlığa yararlı olacak ahlak ve fazileti yakalamış olur. Sahip çıkılamayıp ihmal edilen nesiller ise arzuları ve istekleri için her türlü kötülüğü yapmaya müsait hâle geleceklerdir.

Savcı Bey’le beraber cezası biten talebe çocuklara burs temin edip okumalarını sağlarken, okumayan işçi ve sanatkâr gençlere de iş buluyor, çalışmalarını temin etmeye çalışıyorduk. Çünkü cezaevinden çıkan bu çocuklara biz aracılık yapmazsak, kimse itimat edip iş vermiyordu. Öyle olunca da bu gençler yine bir suç işleyerek cezaevini boyluyorlardı. Keşke her dönemde Millî Eğitim, Diyanet teşkilatımız,

devletimiz ve özel sektör; kuracağı eğitim kurumlarıyla çocuk ıslah evlerini birer mektep hâline getirip, o sahipsiz, toplumun dışladığı nesillerimizin terbiyesi noktasında emek sarf edebilselerdi.

Bir öğretmenimiz Ramazan-ı şerifte, uyuşturucu alarak köprü altında yaşamakta olan sahipsiz gençleri, iftar ve sahur vakitlerinde davet ederek yemek yediriyor ve onlara sahip çıkıyor. Bayramda bu gençlere kıyafet temin ediyor, onlara gusül abdesti aldırıp, yeni kıyafetleri giydirip bayram namazına götürüyor. Sonra onlara iş bulmak suretiyle topluma kazandırıyor. Bu şekilde içinde oldukları kötü alışkanlıklardan kurtulmalarını sağlıyor.

Bir tek insanın gayretiyle bu neticeler elde edilebildiğine göre, millet ve devlet olarak bütün teşkilatlarıyla nesillere sahip çıkılabilse; hapishanelerde ve sokaklarda kimse kalmayacaktır.

Ne garip bir tecellidir ki ekser devletlerin demokrasi, insan hakları ve adaleti tesis etme yarışına girdiği bir dünyada; ülkemiz ve insanımızın da bu yarışa katılmasına katkıda bulunmak için binbir zorlukla, çile ve ıstıraplarla neslimize sahip çıkmaya çalışan, insanları layık olduğu yaratılış gayesine yükseltebilmek için çırpınan, hasbi ve faziletli eğitimciler; gece gündüz fedakârca gayret etmekte iken maalesef bu gayret ve fedakârlıklardan rahatsız olanlar, bu arkadaşlarımızı ve onlara ortam hazırlayan civanmert, kahraman ve necip milletimizi, kurumlarıyla beraber yok etmek ve köklerini kurutmak için ülkemize ve dünya kamuoyuna terör örgütü olarak lanse etmekte ve akla hayale gelmeyen iftira ve isnatlarla suçlamaktadırlar. Bunların kime ne için hizmet etiklerini anlamakta zorlandığımı ifade etmeliyim.

Sizin Hakkınızda Yanlış Bilgilendirildim

Bozyaka'da vazifeye devam ettiğim günlerdeydi. Cami arsasını veren ailenin oğlu olan Mehmet Kilimtepe arkadaşımızın akrabası ve aynı zamanda mahallenin muhtarı bulunan Tarık Bey, Hizmetimizin biraz aleyhinde idi. Bu zat daha sonra felç oldu. Zaman zaman Mehmet Bey'le ziyaretine gidiyorduk. Mehmet Bey camiden bir hoparlör çekerek benim vaaz ve hutbelerimi ona dinletiyormuş. Yine bir gün ziyaretine gittiğimizde çok ağladı ve,

— Sizin hakkınızda yanlış bilgilendirildim, deyip özür diledi.

Oğullarından en küçük olanı o bölgenin solcu gençlerinin temsilcisi idi. O genç de kan kanserine yakalanmıştı. Çok fazla su içemiyordu. Bir defasında bu gencin de ziyaretine gittik. Ağustos ayında kendisi bize soğuk vişne şerbeti getirdi. Ben de gerçekten üzülerek,

— Sen bir yudum suyu bile rahat içemezken, senin gözünün önünde bu soğuk meşrubatı biz nasıl içelim? Bu bizim boğazımızdan geçmez, dedim. Gerçekten duygulanmışım.

Genç gözlerini bizden kaçırıp odadan kayboldu. O günlerde tövbe edip Kur'ân öğrenmeye başladı. Tedavi için Ankara'ya gittiğinde, ömrü vefa etmeyip orada vefat etti.

Bu İşi Kim Yaparsa Yapsın

O günün şartları çok müsait olmadığı için Hocaefendi ile başlattığımız dersler iki defa inkıtaat uğradı. Sonra da hem Hizmet'in gelişmesi hem de 71 Muhtırası'nda Hocaefendi'nin hapse girmesi sebebiyle bir daha ders okuma imkânımız olmadı. Bir gün İzmir'e Yüksek İslam Enstitüsü açılınca,

— Efendim ben de tahsilime devam edeyim mi, deyince,

— Tamam ben de bir yere kayıt yaptırayım, bu işi kim yaparsa yapsın, deyip sitem etti. Ben de bir daha hiç o tarafa yönelmedim.

Mesaimizi tamamen Hizmet'e hasrettik. Daha sonra da kırıldı zannıyla gönlümü almak için,

— Sana benden başka kimse ders okutamaz, buyurdular. Daha sonra bir iki defa daha bu hususta pişmanlığını ifade etti.

Bu Dünya Ahiretsiz Olmaz

Bir gün bir arkadaşın evinde ateist yedi gençle, yatsı namazından sonra bir araya geldik. Sabah ezanına kadar sorulu-cevaplı sohbet ettik. Biz Abdullah Aymaz Hocamız ve ev sahibiyle beraber üç kişiydik. Onlar da yedi kişi idi. Sabah namazına yakın bir anda, içlerinden bir genç yumruğunu masaya vurarak,

— Bu dünya ahiretsiz olmaz, diye feryat etti.

Bu gence, arkadaşları bir zarar verirler, diye endişe ettim. Aradan dört-beş gün geçtikten sonra 12 Eylül 1980 İhtilali oldu. Sonra gazetelerden gördük ki o konuştuğumuz gençlerin her birisi solcu kesimin, İzmir bölgelerinin sorumluları imiş.

Komünist Kız

Komşumuz Mehmet Bey'in bir tanıdığı, komünist bir kızı evine davet etmiş. Beraber, sorulu-cevaplı saatlerce görüştük. O dönemde sağcı-solcu, inanan-inanmayan gençlik arasında ciddi bir hareketlilik vardı. Sohbetin neticesinde -Allah'a hamdolsun- kızcağız hayli etkilenmişti.

Tehdit Edilen Gençler

Bir dönem Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği mensupları, bazı zayıf gençleri para vererek, bazılarını da tehdit edip korkutarak Hizmet'in ve Hizmet mensuplarının aleyhinde konuşturuyorlardı. Daha sonra o gençlerden biri ile bir ortamda bir araya geldiğimizde,

— Beni zorla, tehditle, annemi öldüreceklerini söyleyerek konuşturdular, diye beyanda bulundu.

Meşin Şapkalı Adam

Bir gün başı meşin şapkalı, tek elinde deri eldiven bulunan bir zat geldi,

— Bana Kur'ân öğretir misin, dedi.

— Tabii, bu benim vazifem, dedim. Koltuğunda kıvrılmış bir elif cüzü ile geldi ve o gün Kur'ân öğrenmeye başladı.

Ertesi gün bana,

— Bir odalı kiralık yer lazım, yardımcı olur musun, dedi.

— Tabi, dedim. Daha sonraki gün,

— Ev aramaktan vazgeç, senin başını da yakmayayım, ben gidiyorum, dedi.

— Hayırdır sen kimsin, dedim. Benim talebelikten tanıdığım ve çok sevdiğim memleketten bir abimizin ismini verdi ve selamını söyledi. Ondan sonra dedi ki:

— Ben şu anda bir katilim ve arıyorum.

Bu esrarengiz adamın durumu beni ciddi meraklandırdı, bir kenara oturduk bütün derdini bana anlattı,

— Bir dönem ben komünisttim, birkaç adam öldürdüm ve müebbet hapse mahkûm oldum. Yıllarca hapishanede kaldım. Benim gibi dört-beş kişi daha vardı ve biz hapishanenin kabadayılarıydık. Hapishane müdürü kabadayı olan bizleri kullanırdı. Bir gün hapishane müdürü bizi çağırdı ve “Coplarınızı hazırlayın, yeşil komünistler geliyor, onlara haddini bildirin.” deyip bizi kapıya gönderdi.

Elleri zincirli ve kelepçeli on-on beş kadar insan, baktım içlerinde kimseye zararı olmayan, herkese faydalı, yakinen tanıdığım, mahallemizden bir zatın on beş-on altı yaşlarındaki oğlu Mehmet de var. Arkadaşlarıma dedim ki “Sakın müdahale etmeyin, bu işte bir yanlışlık var.” Mehmet de beni tanıdı. Öğle namazı vaktiydi. “Ramazan abi namaz kılmamız lazım.” dedi. “Tamam buyurun.” dedim. “Ama abdest almamız gerekiyor.” deyince, onlara abdestlerini aldirttim, namazlarını

eda ettiler.

Mehmet konuşmaya başladı, biz de konuşmasının etkisi ve tesirinde kaldık. İkinci vakti girdiği için tekrar namaz kıldılar ve bir sohbet daha, sonra akşam onları odalarına yerleştirdik. Ben komünisttim, ama Müdür Bey'in dediği yeşil komünistlik nasıl oluyor hiç duymamıştım. Mehmet'e dedim ki "Ula oğlum senin ne işin var komünistlikle?" deyince, "Ne komünistliği abi, ben Müslümanım elhamdülillah." dedi.

Ertesi gün hapishane müdürüne gittik. Müdür Bey'e "Kalk seni yeşil komünistlerin yanına götüreceğiz." dedik ve birlikte gittik. "Mehmet, bu bizim müdürümüz, dün bize anlattıklarını buna da anlat." dedik, tekrar sohbet etti. Müdür Bey dâhil hepimiz elleri kolları sıvadık abdest alıp namaza başladık ve sohbetlere devam ettik.

Daha sonra bütün mahkûmları sinema salonuna doldurup, Mehmet bunlar bizim hapis arkadaşlarımız (500-600 kişi var) bize anlattıklarını bunlara da anlat derken, hapishanede zamanla namaz kılmayan kimse kalmadı.

Hapishane müdürü adliye vekaletine; katillerin, canilerin ve zanilerin yıllarca hapishanede ömürlerini çürüteceğinize üç ay Risale-i Nur okutun, karıncaya basmaz, memleket ve milletimize faydalı insanlar hâline geldiğini görebilirsiniz, diyerek bir rapor tanzim etmişti.

İşte meşin şapkalı, deri eldivenli bu zat Denizli Hapishanesi'nde ıslah-ı nefis edip tövbe ediyor, ama bir bayram günü eski komünist arkadaşları buna takılıp mukaddesata küfredince ve ısrarla tahrik edilince, dayanamayıp silahını çekiyor, adamı öldürüyor ve kaçıyor. Bu vesileyle beni bulmuş, sonra da senin başını derde sokmayayım diye bırakıp gitmişti. Aradan beş-on sene geçti, bir gün otobüs terminalinde birisi arkamdan bağırıyor. Baktım bağırان, o meşin eldiven giyen Çolak Ramazan. Beni aldı, çalıştığı otobüs firmasının bürosuna götürdü. Çay içerken affa uğradığını, hapisten çıkıp bu firmada iş bulup çalıştığını ifade ederek hâline şükrettiğini söyledi.

AKYAZILI VAKFI VE BOZYAKA YURDU

İlk Yurdumuz

Güzelyalı'da yaşlı bir kadın ve kızına ait tarihî bir bina vardı. Akyazılı Vakfı orayı yurt olarak kiraladı. Hizmet Hareketi olarak ilk yurdumuz orasıdır. Ahmet Özer Hoca yurdun müdürüydü. Ben de Mersinli'den iki vasıta değiştirerek oraya derse gidiyordum. Yaşlı anne-kız, bitişik bir apartmanda oturuyorlardı. Onların tarafından sarkan bir meyve

ağacından yurdun bahçesine meyve dökülüyordu, yurt talebeleri “Haram olur.” diye onları yemiyorlardı. Bu davranış anne ve kızının çok hoşlarına gittiği için oranın kirasını onda bire indirdiler.

Söz konusu yer eski bir bina olduğundan, biraz fazla yağmur yağdığı zaman alt katı su basıyordu. Kovalarla oradan o suları boşaltmaya çalışıyorduk. Bir defasında Hocaefendi ile de aynı işi yapmaya çalıştık.

Bir gün otobüsle derse giderken bu anne ve kızına ait başka bir apartmanda kazan patlayıp yangın çıkmış, yangın bütün apartmanı sarmış. Apartmandaki bütün kadın, çoluk çocuk apartmanın üstüne çıkmışlar. İtfaiye geldi, merdiven kurdu, insanları indirmeye çalışıyor. İtfaiyeciler ellerinden tuttuğu hâlde bu insanlar itfaiye merdiveninden korkuyorlar, gelmek istemiyorlar.

Bir kuş, bir sinek o yangını hisseder etmez, kanatlarını açar ve uçup kaçır. Trolleybüste giderken bu manzarayı gördüm ve insanoğlunun ne kadar aciz olduğunu derin derin düşündüm.

Nefi Akyazılı Amca ve Zehra Teyze

Bozyaka’daki inşaatın arsasını, Fransız kolejlerinde okumuş, kültürlü, ahlaken mazbut, imanlı bir zat olan Nefi Akyazılı amca bağışlamıştı. O günlerde Üstad Hazretlerinin arabasıyla Ankara’dan İzmir’e gelmekte olan abiler kaza yaptı ve şoför vefat etti. Hocaefendi arabayı tamir ettirmek üzere İzmir’e getirtmişti. Tamirden çıkan arabayla Hocaefendi dâhil vakıf mütevellisinden birkaç abimizle Bozyaka Yurdu’nun arsasına bakmaya geldik.

O gün için arsa küçüktü, biraz kararsızlık oluştu. O sırada yağmur yağıyordu ve araba çamura battı. Ne kadar uğraşsak da arabayı çıkaramadık. Hocaefendi tevil buyurdular ve “Burayı yurt yapalım.” kararı verildi. Bu kararın ardından araba çamurdan çıktı.

O yıllarda imkânlar çok sınırlıydı. Abilerle bir toplantı yapıldı ve orada toplanan para ile temel atıldı. Zeminde kaya çıktığı için Hocaefendi dâhil temel kazarken ellerimiz kabağınca kadar çalıştık. Allah’ın lütfu ve keremiyle, inşaat kısa zamanda bitti ve 1976 yılında yurda talebe alınmaya başlandı.

Hocaefendi, kurulan vakfa arsayı bağışlayan Nefi amcanın soy ismini koymuştu. Çünkü vakfa ilk bağışı yapan Nefi Akyazılı amca idi. Bazı art niyetli kesimler tarafından Adapazarı’nın ilçesi olan Akyazılı’nın cumhuriyet döneminde Atatürk’e muhalefet ettiği ve vakfa bu yüzden kasıtlı olarak “Akyazılı” ismi konulduğu iddia edildi. Hâlbuki bunun asıl ve tek sebebi, vakfın Nefi Akyazılı amcanın soy ismiyle anılması

arzusu idi.

Türkiye'yi Dolaştık

O dönem birkaç arkadaş yurda talebe bulma maksadıyla Türkiye'yi dolaştık. Ama arzu ettiğimiz talebeyi bulamadık. Hâlbuki yurdun kapasitesi 100'ün üzerinde idi, fakat biz 25-30 talebe ile başladık. Hocaefendi'ye,

— Efendim buralar boş mu kalacak, deyince,

— Evet, dedi ve ilave etti:

— Siz bu mevcut çocukları; İslam'ın temel disiplinlerine uygun ilim, irfan ve ahlakla mücehhez; millî ruha bağlı, vatan ve millet aşkıyla dolu, sahabe ruhlu yetiştirirseniz, gelecek yıl alınacak talebelere bu çocuklar örnek ve model olmak suretiyle işleriniz kolaylaşır.

Yurt açıldıktan sonra vakıf mütevelli heyeti benim orada idarecilik yapmamı kararlaştırdı. Çok insanımız yoktu dolayısıyla Diyanet'te vazifem olmasına rağmen ısrarla benden rica ettiler.

Gerçekten de sonraki seneler kapasitenin iki üç katı müracaat olmuştu ve öğrencileri mecburen sınavla almıştık. Geri dönen öğrencileri gören Hocaefendi çok üzölmüş,

— Keşke yerimiz olsaydı, bunları da alabilseydik, demişti.

Allah'a Hesap Veremeyiz

İdareciliğe başladığım ilk günlerde Hocaefendi bana,

— Evde kış günü çocuklarının üstü açılınca ne yapıyorsun, dedi. Ben de,

— Efendim onlar Allah'ın emaneti, üşüyüp hasta olmasınlar diye üzerlerini örtüyorum, deyince,

— Şu anda uhdemize aldığımız bu çocukları anne babaları bize güvenerek teslim ettiler. Allah (celle celâluhu) bundan böyle bu çocukların hesabını anne babalarından değil, bizden soracaktır. Gece üstleri açılan bu çocukların da üzerlerini örtmek için sıcak döşegini terk ederek gelip üzerlerini örtmez isen, sen de ben de Allah'a hesap veremeyiz, mesul oluruz, dedi.

Bunun üzerine 10 yıl idarecilik yaptığım dönem boyunca ya geceleri eve gitmedim veya gece 2'de, 3'te kalkıp yurda geldim. Üzeri açılanların üstünü örttüm, annesini özlemiş uyuyamayıp ağlayan çocukların gözyaşlarını silip onları teselli ettim.

Bu zaman diliminde gece ne zaman geldiysem Hocaefendi'yi, ya

talebelerin kirlettiği tuvalet ve banyoları yıkarken ya bahçedeki yeni diktığımız fidanları sularken ya da odasında ağlarken buldum.

Bozyaka Yurdu’nda idarecilik dönemimde talebelerle aramızda geçen birkaç hatırayı paylaşmakta fayda mülâhaza ediyorum.

Terbiyede Gözyaşları

Merhum Hacı Nefi Akyazılı amcanın Hizmet adına mülk olarak bağışladığı arsada yapılmış olan ilk yurdumuzda idareciydim.

Elektrik Kurumu müdürü Osman Berberoğlu’nun inancı olmayan bir yardımcısı vardı. Osman Bey sabırla kavli leyyinle iki-üç yıl bu zatla ilgilenmiş ve neticede onun namaza başlamasına vesile olmuştu.

Her ikisinin de ilkokulu bitiren erkek çocukları olduğu için, onları getirip yurdumuza kayıt yaptırdılar. Belletmen arkadaşlardan birisi, yeni İslam’ı sevmeye başlayan bu insanın çocuğunu, yaramazlık yaptığı için tokatlamış.

Çocuk telefonla ağlayarak babasını arıyor. O da pürhiddet gelip bizlere görünmeden eşyalarıyla çocuğu alıp yurttan götürmeye kalkıyor. Ben tam kapıdan çıkarken bunları gördüm. Bina girişinde nöbet tutan arkadaşımıza telefonla seslenerek “Onlara engel ol ben geliyorum.” dedim, ama adam onu itip yere düşürüyor ve süratle yurttan ayrılıyorlar.

Ben camdan manzarayı gördüğüm için, hemen koşturup peşlerine takıldım. Caminin altında, zeytin bahçelerinde yakaladım. Önlerini kesip

— Gel, ilerde pişman olacağın bir işi yapma, dedim. Buna rağmen beni de itti ve ben de yere düştüm. Ben başımı toprağa koyarak üzüntümden ağladım ve öylece kalakaldım. Bilahare başımı kaldırdığımda baktım, çocuk eşyalarıyla yanımda duruyor, babası ise gitmiş.

Çocuğa,

— Baban nerede, dedim.

— Hocam, o gitti, dedi.

Ben de çocuğu alıp yurda getirdim ve ona biraz nasihat ettim ve,

— Bu türlü şeyler olabilir, bir daha olursa annenden babandan önce beni haberdar et, dedim. Bir hafta sonra baktım kapıdan babası geliyor. Nöbetçiye,

— Onu hemen içeriye al, dedim.

Adam, müdür odasına adımını attığı an yere düştü. Ben kollarından tutarak kaldırıp sandalyeye oturttum. Ama konuşamayıp dakikalarca

ağladı. Bilahare şu sözleri söyledi:

— Hocam Allah senden razı olsun. O gün senin gözyaşların olmasaydı çocuğumu da alıp daha evvelki inanç arkadaşlarının yanına götürecektim. Gözyaşların bize engel oldu. Size çok teşekkür ederim.

Kaçaklar

Bir gün aile özlemi ile üç çocuk kaçmış. O dönem sıkıyönetim vardı. Köylerine gidememişler, korktukları için yurda da dönememişler ve sokakta kalmışlar. Bir otobüs durağında, banklarda sırt sırta verip uyumuşlar. Devriye gezen bir binbaşı bunları alıp askeri hastanede yatırmış. Sabahleyin bana telefon etti,

— Burada üç talebeniz var, lütfen gelip alın, dedi. Alıp getirdim ve karşıma alıp bunlara nasihat ettim:

— Haklısınız, anne babanızı özlüyorsunuz, ama kaçmak çare değil. Özlediğiniz zaman haber verseniz, biz size izin veririz ya da anne babanızı çağırırız, hasret giderirsiniz.

Bu konuşmadan sonra söz verdiler ve,

— Bir daha kaçmayacağız, dediler.

Buna rağmen üç ay sonra tekrar kaçtılar. Yine nasihat ettim:

— Biraz sabretmezseniz okuyamaz ve istikbalinizi kazanamazsınız. Bakın diğer arkadaşlarınızın da anne babaları var, onlar kaçmıyorlar, dedim. Yine söz verdiler. Ama buna rağmen üçüncü defa tekrar kaçmışlar. Tren istasyonunda bilet alıp beklerlerken, biletçi bunların kaçak olduğunu tahmin edip,

— Çocuklar, siz iyi çocuklarsınız, buralarda hırsız uğursuz çoktur, paranızı biletlerinizi çalarlar, gideceğiniz yere gidemezsiniz. Siz biletlerinizi ve cüzdanlarınızı bana verin, tren gelince ben sizi bindireyim diyor ve gar polisini çağırıp,

— Bu çocuklarla arkadaşlık kur, nereden gelip nereye gidiyorlar öğren. Bunların kaçak oldukları kanaatindeyim, diyor.

İşin aslını öğrenince bana telefon ettiler ve,

— Üç çocuğunuz var gelip alın, dediler.

Bizi karşılarında görünce şaşırıp çocuklar. Bunları aldım, yurda getirirken “Bu üçüncü kaçış, azıcık sert davranayım, tedip edeyim.” diye karar verdim. Tam yurda girerken fikrimi değiştirerek durumu Hocaefendi’ye arz etmeye karar verdim. Çünkü onun haberi olmadan böyle bir tedip su-i edep olurdu.

Hocaefendi Yüksek İslam Enstitüsü talebelerine hadis dersi vermekte

idi. Çocukları alıp Hocaefendi'nin yanına götürdüm,

— Efendim bunlar yine kaçmışlar, deyince, çocuklara,

— Siz benim dersime girin, dedi ve onların yanında bana da dedi ki:

— Biraz kalın olsun, üç tane eğrilmez demir sopa getir, ben bunların ayaklarını kıracağım, bir daha kaçamasınlar!

Ben kendi kendime düşünüyorum: “Sopalar demir olunca bir demir sopa bile, yüz tane ayak kırar. Ama niçin üç tane istedi?” Problemi çözemedim. Onlar dersten çıkıncaya kadar ben üç demir sopayla geldim. Hocaefendi hepimizi odasına aldı. Tek tek çocuklara sordu:

— Ceza kime verilir? Çocuklar da tek tek,

— Suçlulara ceza verilir, diye cevap verdiler. Sonra bana sordu. Ben de,

— Aynı fikre katılıyorum, dedim. Zatıalileri de,

— Ben de sizin fikirlerinize katılıyorum, cezayı suçlular çeker, dedi.

Döndü bana ismime hitaben,

— Ceketini çıkar, dedi. Çıkardım. Kendi de çıkardı. Gömleklerimizi de çıkardı.

— Şimdi suçlular cezasını çeksin, buyurdular ve demir sopaları çocukların ellerine kabul etmek istememelerine rağmen zorla verdi ve dedi ki:

— Suçlu siz değilsiniz, biziz. Demek ki biz; kendimizi, dert ve davamızı size anlatamadık ve sevdiremedik. Onun için iki de bir kaçıp duruyorsunuz. Şimdi bu sopalarla büyük ve küçük hocalarınızı döveceksiniz, dedi ve zorladı.

Çocuklar ağlayarak,

— Biz size vuramayız, özür diliyoruz, bir daha yapmayacağız, dediler, ama Hocaefendi zorladı,

— Şayet siz bize vurmazsanız, o zaman ben sizin ayaklarınızı kırarım, dedi. Çocuklar sopaları yere attılar ayaklarını uzatıp,

— Hocam buyurun, ayağımızı kırın, ama biz size vuramayız, dediler. Hocaefendi sopaları almak için yere eğilirken Allah (celle celâluhu) bana bir cesaret verdi, Hocaefendi'nin kollarını tuttum ağlayarak,

— Allah (celle celâluhu) için bir defa daha affedin efendim, dedim. Bu defa Hocaefendi ağlayarak kıyafetlerini alıp karşı odaya geçti.

Bu çocuklar o günden sonra bir daha kaçmadılar.

Kaçaklardan Biri

Aradan 15 sene geçmişti. Ankara’da İvedik’teki okulumuzda Millî Eğitim ğretmenlerine seminer programı vardı. Bu programa konuşmacı olarak davetliydim. O gün rehberlik ve terbiye adına konuşmamın içinde bu hatırayı anlatmıştım. Oradaki ğretmen arkadaşlar, aralarından birisini kucaklayıp havaya fırlattılar,

—Efendim o kaçaklardan birisi burada, dediler. Seminere katılan bütün arkadaşlar tebessüm etti.

İnsanlğın Bu Terbiye Sistemine İhtiyacı Var

Abdullah Aymaz Hocam, bizim isimlerimizin yerine, Bayram ve Haydar Hoca müstear isimlerini kullanarak bu vakayı Sızıntı dergisinde neşretti. Daha sonra İngilizce The Fountain dergisi çıktığında aynı yazı orada da neşredildi. Arkadaşların naklettiğine göre Amerika’da bu yazıyı okuyan Prof. Dr. Sydney, talebe ve asistanlarına “Dünya insanlğının bu terbiye sistemine ihtiyacı var.” diyor.

Emir Yok rnek Olma Var

Bozyaka yurdunda, Hocaefendi ile bir misafir bekliyorduk. Tam misafir girişinde, çocukların yukarıdan pencerelerden atıkları kâğıt parçaları, kalem vs. vardı. Hocaefendi bana,

— Bahçede oynayan çocuklara bir zahmet söyle, orayı temizlesinler, buyurdular. Söyledim, ocuklar “tamam” dediler, fakat oyunu bırakıp gelmekte biraz geciktirler. Bunun zerine Hocaefendi bana,

— ocuklar gelmedi bir zahmet sen onları alabilir misin, deyince, ben hemen yerdeki çöpleri almak isterken çocuklar tepeme bindiler, bana yaptırmadılar. İşte o zaman,

— Mehmet Ali Hocam bizim terbiye sistemimizde “*Emir yok, örnek olma var.*” buyurdular.

İnşaallah Paratonerdir

Mübarek ramazan ayı idi, Koçarlı-Yeniköy’de bir yurt temeli atmak üzere Tatlıcı şemseddin ismiyle maruf bir arkadaşımızın arabasıyla mühendis Halil İbrahim Uçar ve benim aile efradım yola çıktık. Çoluk ocuk neşe içerisinde dualar ve şenliklerle temeli attık.

Ailemi Denizli’ye bırakıp sahur yemeğinden sonra İzmir’e dönerken, Aydın Merkez Camii’nde sabah namazını eda ettik. şoför arkadaş aşırı uykusuz olduğunu söyleyince, “Sen biraz arabada uyu.” dememize rağmen, “Uykum biraz açıldı, tekrar gelirse yolda istirahat ederim.” dedi. Ben de gece hiç uyumadığım için arabanın arka koltuğunda biraz

uzandım. Selçuk şehir merkezine geldiğimizde Şemseddin Efendi uyumuş, sağ tarafta park hâlinde duran şehir içi nakliyat işi yapan ve şoförü de içinde bulunan bir pikaba vurmuş. Vurmanın etkisiyle pikap, önünde bulunan damperli kamyonun altına girmiş ve hepimiz yaralanmışız.

Onları, etraftakiler alelacele alıp hastaneye götürmüşler. Arka koltuktan uyku içinde şoka girmiş olarak ara boşluğa düştüğümden kimse beni görmemiş. Yarım saat sonra uyandığımda, kazadan hiç haberim yok, koltuktan düşmüş ve kendimi arada yatar vaziyette buldum. “Ben buraya nasıl düştüm.” diye merak ederken, “Çok terlemişim.” diye elimi alnıma götürünce, kan olduğunu gördüm ve kaza yaptığımızı o zaman anladım. Halk görür görmez “Arabada bir kişi daha var!” deyip beni de apar topar hastaneye götürdüler.

Hastaneye vardığımda güneş doğuyordu ve hiçbir doktor ve hemşire yoktu. Ramazan-ı şerif olduğu için biz de oruçlu idik. Halil İbrahim Bey’in burnundan ve kafasından oldukça kan zayıyatı olmuş, benzi sararmıştı. Hemen oradan bir taksi kiraladım, direk İzmir’e getirdim. Günlerden pazar olduğu için devlet hastanesinde kulak-burun-boğaz bölümünün şefi olan Dr. Zafer Oğuz Bey’in evine götürdüm. Bizi görür görmez,

— Hemen hastaneye gidin, ben geliyorum, dedi. Tam dört saat Halil İbrahim Bey’in ağız ve burnundan cam kırıklarını temizledi. Kafasındaki damarı dikti. Bizim de ayak üzeri tedavilerimizi yaptı. Sonra ben oradan ayrılıp yurda geldim. Revirde kanlı elbiselerimle yatıyor idim. Hocaefendi geldi, -12 Eylül 1980 İhtilali’nden dört veya beş gün evveldi- sadaka verip dua etti ve,

— İnşallah bunlar bir musibetin paratoneridir, buyurdular.

Şakiler

Hocaefendi Antalya’da vaaz verecekti, biz de ailecek oraya katıldık. İlhan Bey, o zaman Manisa vakıflar müdürüydü. İlhan Bey’in arabasıyla Antalya’ya gitmiştik. Dönüşte Burdur’a girerken yolumuzu kestiler. Kimliği belirsiz birileri arabalarıyla bize sıkıntı vermeye başladı. İlhan Bey belli bir süratle yoluna devam ediyordu, fakat bu kişiler sollayıp önümüze geçiyor ve yolumuzu kesmeye çalışıyorlardı.

Hafif tümsek köprü gibi bir yere geldik. Bizim araba daha yeni ve sağlamca idi, onlarınki Murat 124’tü. Onlar 4-5 erkek idiler. Bizim arabada ailemle birlikte ben ve İlhan Bey vardı. O tümsekte arabamız hopladı, biz de biraz zorlandık, ama tümseği geçtik, onlar herhâlde kafalarını tavana vurdular ki arkamızdan gelemediler.

Bu defa İzmir'e geliyoruz, Nazilli'yi geçtik, yine bize bir araba musallat oldu. Yine aynı kişiler mi organize etti bilemiyorum. Defalarca yolumuzu kestiler. Nihayet arabadan inerek el ele tutup yolumuzu kapattılar. İlhan Bey hızını hiç kesmeden öyle bir süratle üzerlerine yürüdü ki canlarını zor kurtardılar. Kenara zor attılar kendilerini. Sonra onlar da geride kaldı ve bir daha gelmediler.

Rüyanı Anlat

İhtilal ortamında sık sık yurda baskın yapılıyordu. Bundan dolayı yurda giriş çıkış biraz kontrollü oluyordu. Bazen ister istemez sıkıntılar da yaşanılıyordu. O günlerde sıkıyönetim devam ediyordu ve gece sokağa çıkma yasağı vardı. Böyle bir ortamda Hocaefendi yapılması gereken bir işte bizim ihmalimizden dolayı çantasını aldı,

— Ben gidiyorum, dedi. Bütün gücümüzle rica etmemize rağmen mâni olamadık. Bazı abiler baygınlık geçirdiler, çok üzüldüler. Hatay caddesine doğru anayolda yürüyordu. Gece sokağa çıkma yasağı olduğu için Hocaefendi'yi yakalar, götürürler düşüncesiyle yalnız kalmasın, ben de arkadaş olayım diye peşine takıldım. Meğer oradaki herkes aynı şeyi düşünmüş, hepsi arkamıza takılmış geliyorlar. Tam Üçyol kavşağına varırken, Hocaefendi'ye,

— Allah aşkına arkana bir bak, dedim. Herkesin peşinden geldiğini görünce çekindi. Hemen arkadaki arabaya bindik, kimse görmeden tekrar yurda geri döndük.

Sabah ezanlarına az bir zaman kalmıştı, Hocaefendi odasına girdi, ben de şu anda mütevazi, küçük bir müze durumunda olan yere girdim.³⁵ Bir taraftan mahzun, bir taraftan sevinçliyidik. Hocaefendi fevkalade gerilim içinde ve hüzünlüydü, onun için biz de üzüntülü idik. Sokaktan kimse görmeden geriye döndüğümüz için de sevinçli idik. Başımı divana koyduğum bir anda dalmışım. Bu arada bir rüya gördüm.

Rüyamda aynı davaya gönül vermiş beş-on kader arkadaşım la beraber Bursa Ulucamii'nin çarşıya açılan yan kapısından içeriye girmek için zorlanıyorduk. Bu ara Hocaefendi fevkalade bir heyecan içerisinde vaaz u nasihatte bulunuyordu ve cami çok doluydu. Gözümüzle bir boşluk ararken, yönü cemaate dönük olan Üstad Hazretleri ile göz göze geldik. Yanında kim olduklarını bilemediğim büyük zatlar da vardı. Eliyle pencere kenarını işaret ederek bizi oraya davet etti. Tek sıra olup Hocaefendi'nin arkasından Üstadımızın yanına oturduk. Eliyle başımdan kuyruk sokumuma kadar sıvazladı.

Öyle anlaşılıyor ki Üstad Hazretleri de Hocaefendi konuşurken gelmiş. Çünkü konuşmayı bitirir bitirmez Hocaefendi, Üstadımızın

ayaklarına kapandı ve,

— Efendim huzurunuzda su-i edepte bulundum, zatıalınız varken ben konuşmamalıyım, dedi. Üstad Hazretleri, Hocaefendi'yi tutup kaldırdı ve sarılıp alnından öptü,

— Evladım şu anda konuşma sırası sende. Hizmet'i temsil nöbeti sende olduğu için biz seni dinlemek üzere buradayız, buyurdular. Tam bu anda minarelerden sabah ezanı okunmaya başladı ve ben “Allahu ekber! Allahu ekber!” sesiyle uyandım. Namazlarımızı eda ettik.

Güneş doğmak üzereydi, arkadaşlarımız kahvaltı hazırlığı yaptılar. Bozyaka'nın beşinci katında Hocaefendi'nin sağ tarafında oturuyordum. Bana doğru dönüp tebessüm ederek iki defa,

— Anlat, anlat, dedi. Ben sükût edince üçüncü seferinde,

— Gördüğün rüyayı anlat, dedi. Hâlbuki ben rüyayı kimseye anlatmamıştım. Mezkûr ifadelerle rüyamı anlatınca,

— Şimdi künefeler Mehmet Ali Hocamdan deyince Dr. Kudret Bey fitratı gereği ok gibi fırladı, kısa zamanda künefeler, geldi ve arkadaşlara ikram edildi.

Bu türlü sıkıntılı zamanlarda büyüklerimizin tesellilerine ihtiyacımız oluyordu ki rüya yoluyla bizleri rahatlatıyorlardı.

Melekler Temizlemişler

1980 İhtilali sonrası arandığımız günlerde aylık mutat görüşmelerimizi farklı yerlerde yapmaya çalışıyorduk. Bir ay da Bozyaka yurdunda görüşmüştük. O gece işimiz bittikten sonra Hocaefendi mutfakla yemekhaneyi bu gece bir temizlesek buyurdu. Hemen aşağıya inip kura çektik ve vazifeyi paylaştık. Her yeri pırıl pırıl temizledik. Varlığımızdan kimsenin haberi olmadığı için sabahleyin aşçı ve çalışanlar, kilitli kapıları açıp durumu görünce, “Bu gece yemekhane ve mutfakı melekler temizlemişler.” diye konuşmaya başlamışlar.

Gece Yapılan Sünnet

Hocaefendi, görüşmelerimiz geceye uzayınca uykumuzun açılması için kalkar, un helvası yapar bize ikram ederdi. Bir gün yine geç saatlere kadar görüşme yapmıştık. Hocaefendi ev sahibi Hüseyin Bey'e,

— Senin çocuklar sünnet oldu mu, diye sordu. “Hayır” cevabını alınca,

— Dr. Mahmut'a haber verin gelsin, çocukları sünnet ettireceğiz, buyurdu. Dr. Mahmut Bey o zaman daha tıp fakültesi öğrencisiydi, ama sünnet yapabiliyordu. Biraz sonra geldi, Hüseyin Bey'in çocuklarını

uykudan kaldırarak hazırladık ve sünnet oldular.

Hocaefendi'nin bu tür davranışları, emre itaatteki inceliği öğretme maksatlı olabilir. Hüseyin Bey ve ailesini o gün çok takdir edip tebrik etmişim.

Hep Derdi Kendin Çekiyorusun

Hocaefendi ve bizim arandığımız günlerdi. İzmir Fuarı'nın hemen yanında Kahramanlar semtinde talebe arkadaşların kaldığı bir ev vardı. Hocaefendi orada kalıyor, biz de oraya gidip geliyoruz. Bir gün baktım kendisi çok yorgun ve üzgün. Bir ara dedi ki:

— Kafamda on tane çözemediğim problem var, onlarla uğraşıyorum.

Ben şöyle demiş bulundum:

— Efendim bütün dert ve sıkıntıları hep kendiniz çekiyorsunuz, bizi süs çiçeği olarak mı yetiştirdiniz? Bizlere hiç sorumluluk yüklemiyorsunuz.

Hâlbuki, böyle demek ne kadar doğrudu bilemiyorum. Bunun üzerine Hocaefendi,

— Madem istiyorsun, kafamda on tane problem var, en hafiflerinden iki tanesini sana vereyim, hallet gel dedi.

Daha bana meseleyi anlatır anlatmaz bunun başımdan aşkın bir iş olduğunu anladım, ama böyle bir teklifle sorumluluğu da üzerime almış oldum.

O iki problemi çözmek üzere bir arkadaşımla gittim ve bir hayli uğraştık, mücadele ettik, ama halletmemiz mümkün olmadı. Geri Hocaefendi'nin yanına geldik.

— Lütfen o işi halletmeden gelmeyiniz, diyerek kapıyı kapattı ve bizi içeriye almadı.

Sonra biz tekrar gittik. Muhatabımıza bu sefer biraz tatlı-sert yaklaştık. “Bu iş ya olacak ya da şöyle bir sıkıntıyla neticelenecektir.” dedik. O da bizden müsaade istedi gitti. Bir müddet sonra boynumuza sarıldı,

— Allah razı olsun, iyi ki bana bastırdınız, o problemi çözdük, dedi. Sonra geldik ve Hocaefendi'ye müjde verdik,

— Elhamdülillah, o iş halloldu, dedik. Hepimiz sevindik ve memnun olduk.

Halletmeden Gelme

Denizli'de bir abimiz vardı. Çok aşklı, şevkli, gayretli, fedakâr ve

gece gündüz hizmete koşturan bir insandı, ama biraz asabi ve tez canlıydı. Çevresine bağırıp çağırıp insanları kaçıırıyordu. Tabii Hizmet de inkişaf etmiyor, her şey onun sırtına kalıyordu. Hocaefendi bir gün bana bir pusula gönderdi. Pusulada “Denizli’ye git, vazifeden atılma pahasına o işi halletmeden gelme.” diyordu.

Bu abiyi buldum, akşama doğru kerahet vakti idi,

— Abi hemen farzı eda edip geliyorum, dedim. Ben merdivenden çıkarken bana bağırıyor,

— Talebeler ekmek bekliyorlar, diye. Böylesine tez canlı idi. O gün sabaha kadar görüştük. Söz verdi ve verdiği söz üzere evini, dükkânını her şeyini satıp Denizli’den ayrılarak Antalya’ya hicret etti. Ondan sonra kimsenin işine karışmadı, orada sıradan bir insan olarak hizmetine devam etti. Denizli’de de o sene barajın önü açılır gibi hizmetlerde bir patlama oldu.

Selamımı Götürün

İstirahatli olduğum dönemde bir cuma günü Bornova’da Hocaefendi’nin vaazına katılmışım. O hafta Balıkesir yöresinde çok sevilen Şeyh Naci isminde ehlullahtan bir zat da oradaydı. Vaazdan sonra tanışmadıkları hâlde Hocaefendi o zatı odasına davet etti. Hoşbeşten sonra Hocaefendi dedi ki:

— Efendi Hazretleri biz bir kolej temeli atıyoruz, ama bir türlü su çıkmadı, lütfedip ayağınızı basıp dua ederseniz Allah (celle celâluhu) sizin vesilenizle su lütfeder ümit ediyorum, deyince,

— Estağfurullah efendim, deyip teklifi kabul buyurdular.

Karşıyaka-Yamanlar Koleji’ne doğru giderken, ben de arabadaydım. Şeyh Naci Efendi nezâketle Hocaefendi’ye hitaben dedi ki:

— Efendi Hazretleri, ben yakın bir tarihte Huzur-u Risalet Penahi’de idim, bir ara Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) karşımda tecessüm buyurdular, fırsatı ganimet bilerek “Ya Resûlallah! On asırlık mazisi bulunan şerefli milletimiz, hususiyle gençliğimiz dava-i İslam’dan her geçen gün uzaklaşıyor, ne olur himmet buyurun; ülkemize, milletimize teveccüh buyurup sahip çıkınız.” deyince, Efendimiz “Biz Anadolu’nun işini, Fethullah Hoca ve cemaatine havale ettik, selamımızı götürün.” buyurdular.

Hocaefendi başını aşağıya eğdi, koleje varıncaya kadar ağladı. Bu zat okumak üzere torununu Bozyaka’ya getirip teslim etmişti. O teşriflerinde kendisinin kaleme aldığı “Ya Resûlallah” isminde 400-500 sayfaya yakın bir kitabı bana da imzalayarak hediye etmişti. Resûlallah

âşığı bir zat idi.

Hüseyin Amcanın Rüyası

İzmir'in Torbalı ilçesinin bir köyünde yatılı Kur'an kursu vardı. Oranın dernek başkanı olan Hüseyin amca bir gün Bozyaka Yurdu'na bizi ziyarete geldi. Ayrılırken,

— Bu yurt gibi bizim orayı da değiştirebilir miyiz, diye sordu. Sebebi de Bozyaka'da kalan öğrenciler hem dinî tedrisat yapıyor hem de okula gidiyor, eğitim ve öğretimden geri kalmıyorlardı. Bunun üzerine,

— Bir gün gelelim, yerinde görelim, sonra yardımcı oluruz, dedik.

Bilahare Hocaefendi ile gideceğimiz gün sabah kendisini aradık, “Bugün geliyoruz.” dedik.

Biz yolda iken kendisi namazdan sonra, biraz daha dinlenmek üzere başını divana koymuş. O sırada bir rüya görmüş. Biz Torbalı'ya vardığımızda caminin avlusuna oturduk ve orada Hüseyin amcaya bekledik. Hüseyin amca yanımıza geldiğinde çok heyecanlıydı. Hocaefendi,

— Hayırdır Hüseyin Efendi, ne bu heyecan, diye sordu. Hüseyin amca,

— Sizi beklerken bir rüya gördüm, onun heyecanı var üzerimde, dedi ve rüyasını anlatmaya başladı:

Rüyamda siz gelmişiniz, aynen böyle avluda oturuyoruz. Şu anda sizin arkanızda duran cami rüyamda yok. Onun yerine dimdik bir duvar, ama ucu bucağı yok. Biraz oturduktan sonra siz kalktınız, “Haydi arkadaşlar, şimdi bu duvarı tırmanacağız.” dediniz. Ben de içimden “Yahu bu duvar nasıl tırmanılır, insan düşer buradan.” diye geçirdim. Size malum oldu ki bana döndünüz “Bak Hüseyin Efendi, nasıl tırmanılıyor göreceksin.” dediniz ve yürüdünüz. Arkadaşlar da arkanızdan yürüyordu.

Ben bunu görünce kendime kızarak,

“Hocaefendi bilmese öyle der mi?” dedim ve arkanızdan yürümeye başladım. Siz ufukta kayboldunuz. Ben ise öyle bir noktaya geldim ki dermanım kalmadı. Aşağısı uçurum, yukarıya da yürüyecek halim yok. Tam o sıra siz yukarıdan başınızı uzattınız, “Ne haber Hüseyin Efendi?” dediniz. Ben de “Affedin Hocam, özür diliyorum.” deyince elinizi uzattınız ve beni yukarı çektiniz.

Düzlüğe çıkınca muhteşem bir manzara vardı. Herkes bembeyaz elbiseler içinde, etrafta ağaçlar, çiçekler, evler, villalar; evlerin altından

akan dereler... “Burası cennet mi acaba?” diye düşünürken oğlum kapıyı tıkladı, “Baba misafirler geldi.” dedi.

Hocaefendi,

— Hüseyin Efendi yorumu da içinde olan bir rüya görmüşsün. Ama bir cümleyle bir şey ilave edeyim dedi ve ekledi:

— Bu Hizmet’te ileride karşımıza çok büyük engeller, dağlar büyüklüğünde yokuşlar çıkacak, fakat biz Allah’ın izniyle bütün engelleri aşacağız.”

Biz Kur’an kursunu gezdik, bazı değişiklikler yapılması için tavsiyelerde bulunduk. Yurt açmak için kaymakamlığa nasıl müracaat etmesi gerektiğini anlattık.

Biz ayrıldıktan sonra Hüseyin Efendi gerekli evrakları hazırlayıp kaymakam götürmüştü. Kaymakam imam-hatipte okumuş, ama üniversitede fikrî durumu değişmiş. Kuran kursu ibaresini görünce okumadan evrakları fırlatmış. Dağılan kâğıtları toplayıp tekrar dosyaya koyan Hüseyin amca, o kızgınlıkla kaymakamın önüne gelip ona birkaç ağır söz söylemiş ve çıkmış.

Arkadan “Beni tutuklarlar.” diye biraz da çekinerek eve gitmiş. Daha sonra öğreniyor ki o gün kaymakamın tayini çıkmış.

KAYSERİ’DE YURT VE KOLEJ ÇALIŞMALARI

Burada Sahabe Kokusunu Alıyorum

Allah’ın (celle celâluhu) İzmir’de ikinci bir Medine ruhunu başlattığı günlerde, Anadolu insanı vaazlara gelip çalışmaları görüyor, Bozyaka’yı örnek alıyor ve kendi şehirlerinde aynı hizmetleri gerçekleştirme adına ciddi bir gayret içine giriyorlardı.

Bir cuma günü Kayseri’den İzmir’e Hocaefendi’nin vaazını dinlemek için bir otobüs dolusu din görevlisi ve tüccar gelmişti. İçlerinde emekli bir imam olan Ali Oruç Hocaefendi de vardı. Bu zat, cuma namazında aralarında binlerce liseli, üniversiteli genç delikanlının da bulduğu cemaatin, vaazı coşku ve gözyaşları içinde dinlediğini müşahade ediyor. Ertesi gün de Bozyaka’da bir kahvaltı verildi. Hocaefendi küçük bir musahabede bulunduktan sonra Ali Oruç Hocaefendi ayağa kalktı,

— Vallahi burnuma sahabe kokuyor, dedi. Boynunda büyük bir poşusu vardı, onu yere serdi,

— Arkadaşlar, bir dönem din adamını dilenci hâline getirdiler. Ben çocukken camilerde Kur’ân okuyup, karşılığında mendil serip cemaatten çok defa para toplayarak okudum. Şimdi de günahlarımı

kefaret olması için iman ve Kur'ân hizmetine, gelecek nesillerimize sahip çıkma adına bir dilencilik yapacağım. Kayseri'nin yurdunu burada mendil açıp öyle döneceğiz, deyip ağlamıştı. Poşunun üzeri para, senet ve çekle doldu ve öyle ayrıldılar.

Üç gün sonra bana telefon edip hamal pazarının yanındaki Şeyh Burhaneddin Yurdu'nu tuttuklarını söyledi ve “Bize müdür gönderin.” diye talepte bulundu. Bunun üzerine o yurda müdür olarak Kayserili Mustafa Bey vazifelendirildi.

Herkes Ceplerini Boşaltsın

Kayseri'ye Kılıçaslan Koleji'nin temelini atmaya gittiğimizde, bir akşam, mısır patlar gibi çevrede silahların patlatıldığı bir muhitte görüşmelerimizi yaptık. Arsanın yakınındaki köy, kolej yapımına razı değildi. Ali ve Durdu hocalarımız köylüleri ikna ettiler. Gözyaşları, Kur'ân tilâveti ve sohbetlerle temel atıldı ve hemen orada bir himmet gerçekleştirildi. “Allah ve Resûlü aşkına herkes ceplerini boşaltsın.” denince, orada bulunanlar cüzdanlarını ters çevirip her şeylerini verdiler. Evlerine dönecekler herkes birbirinden borç minibüs parası istiyor, ama kimsede para yok. Orada öyle unutulmaz bir gün yaşanmıştı.

Torunlarıma Sahip Çık

Kayseri'ye üniversite okumak üzere gönderdiğimiz bir arkadaşımız vardı. Yalnız kalmaması için yanına geçici bir süre için başka bir arkadaş verdik. O dönemde Kayseri'de bekâra ev vermeyi aileler çok uygun bulmuyorlardı. Arkadaşlarımız ev aramak üzere her gün şehri dolaşıyorlar.

Emekli imam ve aynı zamanda tüccar olan Durdu Hocaefendi bir gün bir rüya görüyor. Rüyasında Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), “Durdu Hoca, yarın sana iki tane torunumu göndereceğim, onlara lütfen sahip çık.” buyuruyor. Sabaha kadar uyuyamayıp heyecanla bekliyor. Sabah namazı için camiye, oradan da işyerine gidip Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) “torunlarım” dediği kişileri beklemeye başlıyor.

Arkadaşlar ev ararken gözlerine mağazanın önünde bekleyen bir zat takılıyor. Bu hacı amca bize yardımcı olur belki deyip caddeden sapıp ona doğru yürümeye başlayınca, Durdu Hocaefendi dudaklarını ısırp “İşte Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) torunları geliyor.” deyip hisleniyor. Onları misafir edip yedirip içirdikten sonra,

— Çocuklar sizi yine bekliyorum, deyip uğurluyor.

- Ali Oruç Hocaefendi'nin boş bir dairesi olduğunu bilen Durdu Hoca,
— Ali Hocam iki çocuk var, senin evi onlara kiralayacağız, deyince,
— Hocam beni apartmandaki insanlar kovarlar, bekâra ev verme mevzuunu siz biliyorsunuz, diyor. Durdu Hoca,
— Bu başka bir şey, bu evi bu çocuklara vereceğiz, diye ısrar ediyor.

Bu iki arkadaşımız camide cemaat haricinde biri imam diğeri cemaat olmuş namazlarını eda ederlerken, Ali Oruç Hocaefendi onlara katılıyor, namazdan sonra,

- Evladım ben böyle cemaatle namaz kılacak şuurda gençleri ilk defa görüyorum, siz kimsiniz, deyip onları oğlunun yazıhanesine götürüyor. Orada tanıştıklarında bu gençlerin, Durdu Hocaefendi'nin kendisine tavsiye ettiği gençler olduğunu öğrenince duygulanarak,
— Verdim evi, diyor, ama apartmandan da her gün tepki bekliyor.

Kayseri'de bulunduğum bir gün Ali Hocaefendi; Kayseri Tıp Fakültesi'nde öğretim üyesi olan Profesör İbrahim Bey ile Profesör Yusuf Bey, Dudu Hocaefendi ve beni yemeğe davet etmişti. Asansörle çıkarken bir liste asmışlar, listeye bizim arkadaşların kaldığı dairenin ödeyeceği elektrik paralarını da yazmışlar. Ali Hocam onları görünce duygulandı,

- Elhamdülillah, komşularım talebeleri kabullendiler, diye sevinmişti.

Yurtlara Mubassır³⁶

12 Eylül 1980 Askerî Darbesi'nden sonra Kayseri ve Akşehir'de Emniyet, yurtlarımıza mubassır tayin etti. Hocaefendi, İlhan Bey'le beni bu problemi çözmek üzere Kayseri'ye gönderdi. Kayseri sıkıyönetim komutanı Salih Paşa'ya gidip durumu izah ettik. Bizimle Emniyet Müdürlüğüne bir subay gönderdi ve meseleyle ilgilenmesini emretti. O gün Emniyet, mubassırını geri çekti.

Aynı durum Akşehir'de de gerçekleşmişti, hatta orada talebeleri dağıtıp yurda el koydular. Biz Kayseri Emniyet Müdürlüğünden aldığımız belgeyle Akşehir'e gelip kaymakama belgemizi gösterdik ve orada da mubassırlar kaldırıldı, yurtlar tekrar açılmış oldu.

İz Kaybettirme

İhtilalin meydana getirdiği atmosferden dolayı sürekli takip altındaydık. Bir gece Bornova tarafından gelirken biraz geç kalmıştık ve Emniyetin önünden geçmek zorundaydık. Arabanın içinde oturmakta olan sivil polisler Hocaefendi'yi tanıyarak peşimize takıldılar.

Hocaefendi'nin kaldığı Çeşme'deki dershaneyi (öğrenci evini) öğrenmemeleri için Kadifekale Ballıkuyu tarafına dar sokaklara girerek izimizi kaybettirdik ve sonra Çeşme dershanesine gittik.

Bayram Otel

Yine bu sıkıntılı günlerde Hocaefendi ile görüşmemiz gerekiyordu. Bizi kendileri Antalya'ya davet ettiler. Niçin davet edildiğimizi bilerek İzmir'den çıktık. Her zaman olduğu gibi peşimize sivil polisler takılmışlar ve bizi Isparta'ya kadar takip etmişler. Biz de Bekir Bey'i ve asker arkadaşım olan kardeşi Selman Bey'i ziyaret etmek istemiştik, onun için Bayram Otel'i'ne uğradık.

Bekir Bey bizi hiç tanıımıyormuş gibi muamelede bulundu, ben manzarayı anladım, biz de müşteri gibi davrandık. Bir fırsat bulup yanıma yaklaşarak kulağıma,

— Arkanızda takip var, arka tarafta bir kapı var, oradan çıkıp ayrılın, dedi. Biz de ayrılıp Antalya'ya doğru yola devam ettik.

Kırılan Bardaklar

Antalya'da Hocaefendi'yle görüştüğümüz esnada, bütün çay bardakları döküldü, birkaç tanesi kırıldı. Onları toplayıp mutfağa giren arkadaşlar, bardakları tekrar düşürdüler. Biz Hayati Yavuz, Cahid Erdoğan ve Mehmet Uslu abilerle İzmir'e dönecektik, Hocaefendi sadaka toplatıp dua ettirdi ve bize de “Dikkatli gidin.” diye tembihte bulundu.

Bucak yolunda bir köyden geçerken süratimiz 30-40 km idi, yavaş yavaş süratleniyorduk, sağ tarafta otlamakta olan bir boğa birden süratle koşmaya başladı. Çiti atlayıp su arkını da geçti, yolumuzun önüne çıkıp koçların tokuştuğu gibi var gücüyle gelip bizim Mercedes arabasına tosladı.

Arabanın ön kaportası kıvrılıp ön camımızı kapattı. Bize vuran boğa buna rağmen kalkıp kaçtı. Bizim ilk kırılan bardakların tevili görülmüş oldu. Bu mevzuyu konuşarak yola devam ederken, koskoca ovada nereden geldiği belli olmayan bir merkep yavrusu aniden yolumuza çıktı. Orada da bir tehlike atlatmış olduk. Bu hadiseyle ikinci defa kırılan bardakların da tevili görülmüş oldu.

TUZCU CAHİT ERDOĞAN

Ben Senin İşine Karışıyor muyum

Merhum Cahit Erdoğan Abiyi 1960 senesinde tanımuştım. Hava astsubayı idi. Vazifeli olduğum Denizli Çarşı Camii'ne caminin yönetiminde olan ve inşaatını takip eden Hüseyin Tomaş Abiyle beraber resmî elbisesi ile namaza geliyordu.

Çok geçmeden irtica isnadıyla ordudan ihraç edildi. Daha sonra İzmir'de bir tuz fabrikası kurdu. Kestanepazarı'na talebe olarak geldiğim günlerde de kendisiyle görüşüyorduk. Hocaefendi İzmir'e vazifeli olarak teşrif buyurunca, Hocaefendi'nin konuşmalarını teybe kaydetmeye başladı. Hocaefendi'nin, kayıt cihazları zaman zaman kendisine rahatsızlık verip dikkatini dağıttığından dolayı Cahit Abiyi uyardığı oluyordu. Ama o gizli saklı yine kaydediyordu.

Bir gün yine böyle Hocaefendi'nin ikazı karşısında Cahit Abi,

— Hocam ben senin işine karışıyor muyum? Lütfen sen de benim işime müdahale etme, demişti.

Aradan yıllar geçti; konferanslar, kahvehane sohbetleri, vaaz ve nasihatler, himmet görüşmeleri vs. hemen hemen hiçbir şeyi kaçırmadı. Cahit Abinin bu fedakârca gayretlerinden dolayı Hocaefendi'nin Avrupa'da yapmış olduğu sohbetleri ve konferansları dahi elimizde mevcuttur.

Evlatlarım Ölseydi

Cahit Abiye yardımcı olması için Mehmet isminde Menemenli bir arkadaşımız verilmişti. Sıkıntılı dönemlerde bazı bantları bir yere koymuş, sonra da nereye koyduğunu unutmuş ve bantlar kaybolmuştu. Bantların kaybolduğu günlerde Cahit Abi,

— Çocuğum ölseydi bu kadar üzülmezdim, deyip hüzünlenmişti.

Allah (celle celâluhu) onu mesleğinden edip tarihe mal olacak şekilde, gelecek nesillere bir yad-ı cemil olarak kalması için sanki Hocaefendi'nin vaazlarını, sohbetlerini ve konferanslarını kaydetmek üzere vazifelendirmişti.

Daha sonra Cahit Abinin gayretleriyle İstanbul'da herkesin istifade edebilmesi adına, televizyon ünitesinin ilk temelleri sayılan Sema Video açıldı.

Bunun Kıymetini İyi Bil

Bir gün Hocaefendi, “Cahit Efendi! Allah sana yüz tane Fethullah Hoca vazifesi yaptırdı, bunun kıymetini iyi bil.” dedi ve bir defasında da bizlere “Dünyada cennetlik bir insan görmek isteyen varsa Cahit efendiyi görebilir.” buyurdular.

Tanıyabilecek misin?

Hocaefendi’nin Antalya vaazı öncesi kürsüde aşr-ı şerif okumuştum. Merhum Cahit Abi onları kaydetmiş, vaazdan sonra İzmir’e dönerken arabanın içinde bana dedi ki:

— Sana hoşuna gidecek çok güzel bir Kur’ân dinleteceğim.

Ben de o günlerde Mısırlı okuyucuları çok seviyor, çok dinliyordum. Kafamı onlara kodladım. Açtı ve dinledik. Vakıa kıraat benimkine benziyordu, ama cihaz çok güzel kaydetmiş, onun için sesimi tanımakta zorlandım.

— Cahit Abi, ya bu zat beni taklit etmiş veya ben onu taklit ediyorum, deyince, merhum gülmeye başladı ve,

—Bu, bugünkü vaaz öncesi kaydolan aşr-ı şerif dedi.

Tuzcu Cahit Abiyi Kaybettik

Vefatından az evvel kanserden ameliyat olmuştu. Bu arada ben işlerimi takip için Güneydoğu’ya gitmek zorundaydım. Oralar oldukça karışık. Cahit Abi hasta yatıyordu, ama ondan evvelbiz de ahirete geçebilirdik. Helallik alabilmek için hastaneye gittim. Şakavari olarak,

— Daha evvel güçlü idin, elini öptürmüyordun, şimdi hastasın, mâni olamazsın deyip elini öptüm. Bana dedi ki:

— Allah aşkına elimi bırakma, ben de senin elini öpeceğim.

Engel olamadım o benim elimi öperken ben de tekrar onun elini öptüm ve duygulu bir şekilde helalleşip ayrıldık.

Vazifem gereği on bir vilayet dolaştım. En son Elazığ’da kalabalık bir kitleye hitap ederken sesim tamamen kesildi. Mikrofona dudaklarımı dayadım,

— Allah’ım seni tanıtmak ve sevdirmek için sohbet ederken sesimi kestiğin gibi ne olur, son nefeste de yine senin yolunda ölmeyi nasip et, deyince salonda bir fırtına koptu, sekiz-on arkadaşımız bayıldı. Arkadaşları ayıltmaya çalışırlarken ben de bir arkadaşın başına gittim ve onun o şehrin vazifelisi olduğunu öğrendim. Tam ayılırken bizi görünce tekrar bayıldı ve hastaneye kaldırdık.

Ertesi gün Üstad Hazretlerinin birinci talebem dediği Albay Hulusi Bey’i kabri başında ziyaret ederken, tam o anda telefon çaldı ve “Cahit

Abiyi kaybettik.” dediler. Birdenperde açıldı ve Cahit Abiyi dünyadaki dostlarının omuzlarında, ahiret dostlarının da onu karşılamaya geldiklerini müşahade ettim.

Müzedede Ezan

Antalya vaazına katıldığımız gün, o dönem müze olarak kullanılan Yivli Minare Camii’ne Tahsin Şimşek Bey’le ziyarete gittik. Pazar olduğu için daha çok askerler vardı. Caminin içi doğrusu çok temiz değildi. Orada bulunan Mushafların üzerinde bile ince toz tabakası gördük ve üzüldük. O hüznle minareye çıktık, şerefede dolaşırken Tahsin Bey, “Hocam Allah için bir ezan oku.” dedi. Allah için olunca ben de şerefeyi dolaşarak ezan okudum. Askerler dikkatli dikkatli baktılar. Aradan üç ay kadar geçmişti ki gazeteden Yivli Minare Camii’nin müzeden camiye çevrilmiş olduğunu öğrendim ve Allah’a hamdettim.

Kâlû Belâ’da

Yıllar evvel Albay Hulusi Abi İzmir’e teşrif buyurmuşlar. Ben Mustafa Birlik Abinin mağazasında oturuyordum bana,

— Gitme Hulusi Abi geliyor, dedi. Ben de bekledim. Hulusi Abi geldi, selamdan, hoşamediden sonra karşılıklı otururken şehadet parmağını kaldırarak bana uzatıp,

— Kardeşim seninle nerde tanışmıştık, deyince, daha evvel tanışmadığımızı bildiği için benden evvel Mustafa Birlik Abi,

— Kâlû belâ’da abi, dedi. Çünkü ben Hulusi Abiyi ilk defa görüyordum.

Garip Bir Köylü

Hocaefendi’nin vaazlarına gelen, kayıt yapmaya çalışan bir kişiyle tanışmıştım. Soma’nın bir köyünden fakir, garip bir insan. Kömür kamyonlarına binerek her hafta vaaza geliyor. Bana kaydettiği konuşmaları bir hafta kahvehanelerde dolaşarak insanlara dinlettiğini söyledi. Böylesine aşk ve şevkle hizmet eden bu insanlar, doğrusu bizlere heyecan veriyor, Rahmet-i İlahinin celbine vesile olacağı inancını bize telkin ediyordu.

Bir gün Akhisar Kur’ân Kursu’nda hafızlık cemiyetine Hocaefendi de davet edilmiş, mazeretinden dolayı gidemediğinden beni göndermişti. Merhum Şahin Hocamız ısrarla benim de konuşma yapmamı arzu ettiler. Orada *“Evet, Biz ileride onlara delillerimizi gerek dış dünyada gerek kendi öz varlıklarında göstereceğiz; ta ki Kur’ân’ın, Allah tarafından*

gelen gerçeğin ta kendisi olduğu onlar tarafından da iyice anlaşılacak. Rabbinin her şeye şahit olması yetmez mi?” (Fussilet sûresi, 53) ayetini me’haz yaparak bir konuşma yapmıştım. Şimdi ismini bile bilmediğim bu zat, oradaki konuşmaları da kaydederek köylere götürüp halka dinleteceğini söylemişti. Köy hizmetleri ta o günlerde başlamıştı ve binlerce köye hizmet götürülmüştü, ama maalesef hakkını vererek devam ettiremedik.

Çıyan

Bir gün bir mevzuyu sormak üzere Hocaefendi’nin odasına gitmiştim. Kapı açıktı, zannediyorum gömleğinin kopmuş bir düğmesini dikiyordu. Benim dikkatimi çekti, atletinin üzerinde sarı renkte çizgiler, sanki uyurken bir haşerat dolaşmış gibi görünüyordu. Kendisine bunu söyleyince, odanın her tarafını aradık bir şey bulamadık. Sonra eşyaları tamamen dışarıya çıkardık yine bulamadık. Döşemeleri söktük altında kocaman siyah bir çıyan yatıyordu. “Onu öldürmeyin, habis bir ruhu temsil ediyor olabilir. Bismillah deyip zararsız bir yere bırakıp gelin.” dedi.

Bunun üzerine onu insanların olmadığı uygun bir yere bıraktık.

H. Hamza

Hocaefendi ve yanındakiler bir seyahat dönüşü, İstanbul’a gelirken bir vadide sele tutuluyorlar. Kocaman otobüsleri, asırlık ağaçları kökünden sökerek sürükleyip getiren sel; Hocaefendi’nin içinde bulunduğu arabayı da sürüklemeye başlıyor. Araba nihayet köprünün çıkış noktasında korkuluklara takılıyor. Arabanın üzerinden aşan seller içine de girmeye başlayınca, Hocaefendi, Allah’ın tasarruf sahibi kullarından Hz. Hamza’dan (ra) medet istiyor. Tam bu sırada sel, oraya kocaman bir ağacı sürükleyip getiriyor. Ağacın dallarına tutunarak çıkıyorlar.

Mehter Marşıyla Karşılama

Bir gün merhum Karşıyaka müftüsü Osman Kara Hocaefendi gelmiş. İhtilal dönemi olduğundan kendisini yurda almamışlar. Kendisi o sıralar aynı zamanda felçliydi. Merhumun morali bozulup gitmiş. Hocaefendi bunu haber alınca,

— Mehmet Ali Hocam, bir araba gönder Osman Hoca’yı getirt, dedi. Bir araba gönderdim. Onlar dönüş yolunda iken Hocaefendi bana,

— Teybe bir mehter marşı koy, Osman Hoca gelir gelmez onu hoparlörle seslendir. Bir de on bir çocuk hazır bulundur. Ben de

görünmeyen bir yerde durayım, gelir gelmez dikkat çek, mehter vursun öyle karşılayıp gönlünü alalım, dedi.

Geldi ve biz Hocaefendi'nin dediklerini aynen uyguladık. Osman Kara Hoca,

— Siz olmasanız benim buralarda ne işim var, deyip Hocaefendi'nin ve benim boynumuza sarılıp ağladı.

Teâl ya Muâz

Bir gün Mısır'dan öğretim görevlisi bir profesör gelmiş. Hocaefendi'yle tanıştırmak üzere o zatı yurda getirdiler. Bir abinin evinde yemek organizesi yapılmıştı. Benim vazife yaptığım Bozyaka Camii'nde akşam namazını eda edip o eve yemeğe gidecektik. Caminin bahçesinde otururken bahçede oynamakta olan çocuklar vardı. O günlerde Hocaefendi, muhiplerinin çocuklarına hep sahabe ismi koyuyordu. Oynayan çocukları görünce, “Teâl ya Enes, teâl ya Muâz, teâl ya Mus'ab!” diye çağırdı ve çocuklar koşarak geldiler ve ellerini öptüler.

Misafir olan Mısırlı profesör hayranlıkla,

— Bunların gerçek adı böyle mi, diye sordu. Hocaefendi de,

— Evet, diye cevap verdi. Bunun üzerine profesör çok duygulandı ve,

— İnşallah bu çocuklar isimleriyle sahabe efendilerimizi temsil ederler, dedi.

Akşam yemeğinde Hizmetimiz bu zata anlatılınca,

— İnşallah yeni bir sahabe ruhu ihya oluyor, diyerek duygulandı ve,

— Ümit ederim âlem-i İslam'a ve dünyaya model bir nesil olurlar, dedi.

Romanyalı Talebeler

Henüz eğitim hizmetleri adına yurt dışına çıkış başlamadan evvel, yakın ülkelerden birer ikişer talebe getirilip eğitimleri sağlanarak geri göndermeler oluyordu. Hatırimda kaldığı kadarıyla Romanya'dan iki talebe gelmişti. Koyduğumuz ev ve yurtlarda arkadaşlar bunları kontrol altına almada oldukça zorlanmışlardı. Bir defasında bir müdür arkadaşın kolunu bile kırmışlardı.

Mecburen bunları Hocaefendi'nin bulunduğu Altunizade'ye getirdiler. Beşinci katın güvenilir yer olduğunu bilen Hocaefendi'nin ziyaretçileri ceket ve çantalarını dolaba koymuşlar. Hocaefendi onlara, “Ben birinizin Hz. Ebubekir, birinizin Hz. Ömer olmasını istiyorum.”

demesine rağmen, bu iki delikanlı o misafirlerin çantalarından on bin dolarlarını almışlar. Misafirler, ilk başta Hocaefendi'yi üzmemek için bunun duyurulmasını istemediler, ama ileride duyduğu zaman da bize sitem eder endişesiyle kendisine haber verdiğimizde fevkalade rencide ve rahatsız olmuştu.

“Araştırın.” buyurdular araştırıp sorduk, bir netice çıkaramadık. Orada bulunan herkesi Hocaefendi dinledi. O çocukların tavır ve davranışları, ses tonları ve mimiklerinden şüphelenerek bunları sıkıştırdı. Sonunda çocuklar parayı çıkardılar. “Niçin yaptınız?” diye kendilerine sorulunca,

— Bizim ülkemizde bu suç değil, anamız-babamız bile bizi çalmaya teşvik ediyorlardı, onun için yaptık, dediler.

Hocaefendi onlara çok değişik hediyeler, hatta bir miktar para hazırlayarak,

— Siz istediniz ben vermedim mi? Beni misafirlerime karşı mahcup ettiniz, dedi. Sonra hazırladığı hediyeleri,

— Bütün bunlar sizin, alınız. Ben sizin birinizin Hz. Ebubekir, birinizin Hz. Ömer olacağınızı beklerken beni hayal kırıklığına uğrattınız deyince,

— Söz veriyoruz, inşallah öyle olmaya çalışacağız, dediler.

Bu Kitap Bizi Çok Güzel Anlatıyor

Eğitim hizmetlerimizin aksaksız yürüebilmesi adına, mutat istişare toplantılarını hiç aksatmıyorduk. O dönemde mütevelliden çok az kişinin yazlığı vardı. Bir defasında bu istişareyi, İstanbul-Bağcılar'da Ali Rıza Tanrısever Abinin yazlığında yapmıştık. Hava sonbahara dönmüştü ve geceleri soğuk oluyordu.

Hocaefendi evde mevcut bulunan kütüphaneden o dönemde çocukların merakla okuduğu resimli Tommiks kitaplarından bir bölümünü okumuş ve bana,

— Bak bu kitap bizi çok güzel anlatıyor, demişti.

Ben de,

— Buyurun, okuyun efendim, dedim.

Hocaefendi de hatırımda kaldığı kadarıyla şöyle bir bölüm okudu:

“Zalim bir hükümdar, riyyetine kızarak susuz, derin ve geniş bir kuyuya onları hapseder. Günlerce aç susuz kalan bu insanlar, feryad ü figan etmeye başlarlar. İçlerinden birisi ‘Böyle bağırp çağırarak buradan kurtulamayız, herkes sükût etsin, istişare edelim.’ der. İstişare

sonucu ortaya konan değişik alternatifler neticesinde bu zat, ‘Kuvvetliler alta yatıp az kuvvetliler onların üzerine ve en sonunda en zayıfımızı yukarıya çıkarmak suretiyle itfaiye çağırarak kurtulma şansımız olabilir.’ der. Başka çare olmadığı için planı uygularlar ve hepsi kurtulur.”

Bunu okuduktan sonra Hocaefendi gözünü gözüme dikti ve,

— İki-üç asırdan bu tarafa âlem-i İslam’ın atıldığı kuyudan kurtarılmaları ve gelecek nesillerin de öyle bir kuyuya düşmemelerini sağlama adına, var mısın neslimizin ayakları altına yatmaya, dedi.

Bizim zaten öyle bir taahhüdümüz vardı. Allah (celle celâluhu) bizi ve neslimizi böyle bir taahhütten mahrum etmesin. Âmin

Kayıкта İstişare

Bir gün arandığımız dönemlerde İstanbul’da abiler, “Mütevelli toplantısını Boğaz’da yapalım.” diye kararlaştırmışlar ve bir kayık kiralamışlar. Mütevelliden Recai Bey’in ehliyeti olduğu için kaptanlığı o yapıyordu. Fakat kayık çok alçak ve küçük bir şeydi. On kişi kadar ancak alıyordu. Ben elimi suya değdirebiliyordum. Ufak bir dalga olsa, su, içine girecek.

Kayık yavaş yavaş Boğaz’da yüzüyordu ve biz bu arada görüşmemizi yapıyorduk. Bir ara Hocaefendi baktı “Allah göstermesin burada bir şey olsa, boğulsak sıkıntı olur, çok emniyetli değil.” manasında bir şeyler ifade etti. Daha büyük ve yüksek bir şey de kiralanabilirdi, ama imkânlar çok olmadığı için Boğaz’da bir defaya mahsus olmak üzere böyle tehlikeli bir toplantı yapılmış oldu.

Ağlanacak Günde Gülenlerle

Bir toplantımızı da ileriki yıllarda Mehmet Özyurt Hocamla beraber bir trafik kazasında şehit olan Bayram Abinin İstanbul’daki yazlığında yapmıştık. Sonbahardı ve havalar serinlemişti. Bir minibüs ile mısır tarlalarından geçerek eve tam güneş batma anında ulaşmıştık. Birkaç arkadaşımız kahvaltı türü bir şey hazırlıyorlardı., Tabii emsal (aynı yaştaki) insanlar bir araya gelince bazen şakalaşmalar olabiliyor. Onlar da kendi aralarında öyle bir şaka yapmış olacaklar ki üç-dört defa gülme sesleri geldi.

Hocaefendi ile ben salonda pencere kenarında oturuyorduk. Birkaç defa gülme sesini duyunca, arandığı dönem olduğu için mahzun ve gergindi: “Ağlanacak günde gülen bu insanlarla ben bu davayı götüremem.” deyip kalktı arabaya bindi ve bizi terk edip gitti.

Arkadaşlarımızla bir hayli üzüldük. İstişare neticesinde “Temsilen bizim adımıza gidip özür dileseniz.” dediler. Ben de,

— Yalnız olmaz, bana iki arkadaş daha verin, dedim. İlhan Bey ile Naci Bey’i uygun gördüler.

— Kaldığı yeri sadece ben biliyordum. Sabri Bey (rahmetullahi aleyh), evi kendisi için hazırlamış olmasına rağmen Hocaefendi’yi kendi nefesine tercih ederek arabasıyla birlikte evini onun hizmetine tahsis etmişti. Biz yazlık evden oraya gelinceye kadar geç vakit oldu, rahatsız etmekten çekinerek kapıyı vurduk. Hocaefendi kapıyı açtı,

— Sizi kim davet etti buraya, deyip kapattı. İki arkadaşımız, istişare için gittiğimiz yazlık evden arkadaşları alıp bir dostun evine getirmek üzere ayrıldılar. Ben de aşağıdan bir tahta parçası bularak, sabaha kadar kapının açılmasını bekledim. Sabahleyin kapı açılır açılmaz içeri almasalar bile zorla girmede kararlıyım. Nitekim sabah kapı açılınca içeri almak istemediler, ama ayağımı eşiğe koydum ve girdim.

Hocaefendi hiç konuşmuyor, fevkalade gerilim var. Vazife yapıp odasına giriyor. Şehir de oldukça sisli idi. O gün ve gece ben de üzüntülü olduğum için bir türlü uyku gelmedi. Buzlu cam bulunan bir odada oturuyor idim. Zatıalileri salonda yürüyordu. Farkında değilim, gölgem dışarıya düştüğü için beni görmüş,

— Bunlar ne laf dinlemez adamlar, yat diyoruz, yatmasını da bilmiyorlar, diye bağırınca ben hemen kıvrılıp yattım.

Ertesi gün kahvaltıya çıktı, sis de açılmaya başladı. Bir ara fırsat bulup,

— Efendim arkadaşlar yemiyor, içmiyor, mahzun-mükedder özür dileyip affetmenizi bekliyorlar, deyince kahvaltıdan hemen kalkıp odasına girdi. Ben tahmin ettiğim için hazırlanıp bekliyorken Hocaefendi de hazırlanmış vaziyette odadan çıktı ve beraber arkadaşların olduğu yere geldik.

Kapıdan içeriye girdiğimizde odayı hıçkırık sesleri sardı. Arkadaşlarımız ağlıyorlardı. Biz de selam verip oturduk, on-on beş dakika ağlamakla geçti. Hocaefendi sessizliği şu sözleriyle bozdu,

— Arkadaşlar ben annem, babam, kardeşlerim ve akrabalarımın beş-altı sene ayrı kalmama rağmen hasretlerine dayandım. Yemin ediyorum sizin bir aylık hasretinize dayanamıyorum ve “Önden bir iki kişi erken gelse de hasret gidersem.” diye yollarınızı gözlüyorum. Zaman zaman bu asrın insanların yanına sizi koyuyor, “Bu insanlar melek mi?” diyorum. Bazen de sizi alıp hayalimde sahabe Efendilerimizin yanına götürüyor bir onlara bakıyor, bir de size bakıyorum, “Bunlar da

Müslüman mı?” diye tereddüt ediyorum. Allah aşkına, Allah Resûlü’nün ashabıyla beraber olmak mı yoksa bu asrın insanının yanında bulunmak mı istersiniz, dedi.

Bütün arkadaşlarımız,

— Allah bizi Efendimiz ve ashabından dünya ve ahirette ayırmasın, dediler.

Ticaret Tavsiyesi

İzmir’de Hizmet’e her türlü desteği veren esnaf abilerimiz ona sahip çıkma adına bir araya gelir, dertleri paylaşırlardı. Bir gün böyle bir araya gelişte, Hocaefendi abilere farklı bir mevzuda tavsiyelerde bulundu.

— Ticareti siz benden iyi bilirsiniz, ama işlerinize dokunmadan bir miktar parayı ayırırsanız, bir süre de arkasını aramasanız. Bu şekilde ortak bir şirket kurup büyük, katlı alışveriş mağazaları gibi bir şeyler açsanız. Bir katında giyim, bir katında ayakkabı, bir katında gıda vs. şeklinde. Başına da bu işten anlayan birisini koysanız, demişti.

Kendisi abdest almak için odadan ayrıldığında bir esnaf abi,

— Hocaefendi kitaplarda okuduklarını bize tavsiye ediyor, demişti.

O zaman daha “AVM”ler hiç bilinmiyordu. Buna o günün şartlarında güç yetirilemeyeceği için Hocaefendi abilerden, küçük paralar toplayarak Hira ve Küba süpermarketlerini kurdurdu. Maksat hem bir ticarete model olması hem de -Allah vermesin-, ortalık çok güven telkin etmediği için bir sıkıntı olursa, evlerde kalan talebe arkadaşların üç-dört aylık ihtiyacının oralardan karşılanmasıydı.

Hocaefendi’nin tavsiyesinden yaklaşık on yıl sonra yavaş yavaş açılmaya başlayan AVM’ler, bir gün yine böyle bir buluşmada gündeme geldi. O gün bunu ütöpik bulan abimiz ayağa kalktı,

— Hocam on yıl önce bize AVM tavsiye etmiştiniz. Ben de Hocaefendi kitaplarda okuduğunu bize tavsiye ediyor, demiştim. Sizden özür diliyorum, deyince Hocaefendi,

— Aklınız on yıl geriden geliyorsa ben ne yapayım, diye latife yaptı.

1983 Bornova’daki Baskın

Bornova Lisesi’nde din kültürü ve ahlak bilgisi öğretmeni olan Ahmet Bey, velilerinden birkaç kişiyi ve arkadaşlarını evine davet ediyor. Eğitim fakültesi öğretim görevlilerinden Ömer Nuray Hoca, misafirlere ikram etmek üzere Urfa tatlısı yapmak istiyor, ama evde tereyağı yok. Ahmet Bey, komşusu PTT Başmüfettişi İsmail Aslım Bey’den tereyağı talep ediyor. Tam bu anda bir şikâyet üzere ev baskına uğruyor. Biri ev

sahibi, biri tatlı yapan diğeri de kapıda tereyağı veren bu vaziyette yakalanıyorlar.

Emniyet apartman kapısını tutuyor Ahmet Hoca'nın evine gelen herkesi tutukluyor. Bunların içinde İzmir Millî Eğitim Müdürü Aysal Aytaç, Ege Üniversitesi Kantinler Müdürü Naim Sarıcalı ve onun kayınpederi, Bursalı iş adamı iki kardeş de bulunuyor.

Bursalı iş adamları alacak tahsili için geldikleri Bornova'da namaz için camiye uğruyorlar. Caminin imamı Mehmet Hoca da tanımadığı hâlde "Siz misafirsiniz, bir çorba içirmeden sizi göndermem." diyor. Onlar ısrarla geri dönmek istiyorlar, ama arabaları bir türlü çalışmıyor. Diyorlar ki "Hocam çok gönülden talip oldun, senin çorbanı içmeden Allah bizi göndermeyecek." Bunun üzerine Mehmet Hoca'yı, Ahmet Hoca'nın evine bırakıp yollarına devam etmek üzere geldiklerinde evin önünde onlar da tutuklanıyor.

Dört-beş gün sonra tam öğle vakitlerinde benim de evimi bastılar. Çocukları bir odaya, beni ayrı bir yere tecrit ettiler ve evi didik didik aradılar. Eski Diyanet İşleri reislerinden merhum Allame Elmalı Hamdi Yazır'ın "Hak Dini Kur'ân Dili" tefsiri, Süleyman Çelebi hazretlerinin Mevlid-i Şerif'ini dâhil evden üç çuval kitapla çıktılar. Yurtta Hocaefendi'nin kaldığı odayı ve beşinci katı da taramak suretiyle, oradan da Kur'ân kasetleri ve değişik şeyleri alıp götürdüler.

Arkadaşların Hizmet'i birilerine tanıtıyoruz zannıyla getirdikleri insanlar, bazen istihbarat elemanı olabiliyordu. Onlar da basit paketler içinde kayıt cihazlarını saklayarak konuşmaları kaydetmeye çalışıyorlardı. Çoğu zaman Hocaefendi dâhil biz onları tavır ve davranışlarından anlıyorduk. Öyle olunca Hocaefendi hâl hatır sorup başka bir şey konuşmuyordu.

Hiçbir zaman, hiçbir dönemde gizli kapaklı, ülkeye ve milletimize zarar verecek şekilde bir çalışma olmamış, daima şeffaf, açık hareket edilmiş olmasına rağmen görünmeyen bir zihniyet, gönülleri öyle istediği için bugün de olduğu gibi Hizmet'e hep gizli bir örgüt havası vermeye çalışmışlardır.

İlk defa Emniyet karşısına çıkıyor idik, bu konularda hiç tecrübemiz yoktu. Emniyete varır varmaz, -birinci şube müdürü imiş-, Altay isminde içi kin ve nefret dolu, zalim bir adam, henüz bizi resmen teslim almadan evvel, benim adımın Mehmet Ali Şentürk olduğunu öğrenir öğrenmez kafamıaniden betona vurdu. Beynimde bir sıcaklık hissettim, herhâlde beyin kanaması geçirdim, zannıyla olduğum yere çöktüm. Öğrendiğime göre bu adamı daha sonra ailesi, çoluk çocuğu terk etmiş, uyuşturucu müptelası olarak sokaklarda ölü bulunmuş. Onun akıbetinin

böyle olması işin doğrusu yaptığı o zulme rağmen rikkatime dokundu, “Keşke duymasaydım.” dedim.

Benden bir gün sonra da Hocaefendi’nin iki kardeşi Mesih ve Salih Beyleri evlerinden alıp getirdiler. Daha sonra sayıyı otuz ikiye tamamladılar. Emniyetten askerî ceza evine götürürlerken yolda bir simitçiye de aldılar. Garibanın hiçbir şeyden haberi yok, simitleri orada kaldı. Sonra anladık ki “Otuz üç kişi getirin.” diye emir varmış. Eksiği de simitçi ile doldurmuşlar. 163/1 maddesinden, “Devletin temel nizamlarını yıkıp, yerine şeriat devleti kurmak isteyen yeraltı Nur örgütü olarak” yargılandık. Üç hafta Emniyette hücre hapsinde sorgulandıktan sonra sıkıyönetim askerî mahkemesine sevk edildik.

Yıl 1983 idi ve biz tutuklandık. Mahkememiz neticeleninceye kadar geçen süreyi 1971 Muhtırası sonrasında Hocaefendi’nin de kalmış olduğu Narlıdere’de geçirdik.

O günler, İzmir’in bir asırdır hiç görmediği bir soğuk vardı. Havanın -40 derecelere düştüğü en soğuk günlerdi. Saçaklarda kol kalınlığında, bir metre boyunda buzlar sarkıyordu. Mahkememiz birkaç ay sürdü. Hâkime, “Bunlardan dördünü kesin tutuklayacaksınız.” diye yukarıdan emir verilmesine rağmen o bizi çapraz sorgulamaya aldı ve neticede, “Her ne kadar bu insanların tutuklanması emri verilmiş olsa da vicdanım elvermediği için beraat veriyorum.” dedi. Dedi, ama kendisini kısa süre sonra sürgün edildiği Sarıkamış’ta buldu.

Olamaz Olamaz

Aradan yıllar geçti. Bir gün süpermarket işleten ve eskiden komşusu olduğum Mehmet Kilimtepe Bey beni yemeğe davet etti. Bize beraat veren Hâkim Bey emekli olmuş. Mehmet Bey, yakın komşusu olduğu için onları da ailecek davet etmiş, böylece bizi evinde buluşturdu. Uzun seneler geçtiğinden ve biz mahkûmken sakallı olduğumuzdan dolayı o anda beni tanıyamadı. Bir hayli sohbet ettikten sonra Hâkim Bey,

— Tanışamadık, kim bu arkadaş diye sorunca, Mehmet Bey,

— Bu arkadaşımız “Yeraltı Nur Örgütünün lideri”, deyince heyecanla ayağa kalktı,

— Olamaz! Olamaz, deyip hayretini ifade ettikten sonra,

— İyi ki beraat vermişim, dedi. Ardından boynuma sarılıp duygulandı ve ilave etti:

— Zaten o gün, bu insanlar bu ülkeye zarar vermezler kanaati bende hâkim olmuştu. Onun için tehlikeyi göze alarak beraat vermiştim.

Bu öyle bir dava ki başta peygamberler olmak üzere ona sahip çıkan

herkese; küfür ve dalaletin temsilcisi zalim muktedirler, hayal dünyalarında hazırladıkları senaryoları, ellerine geçen fırsatları kullanarak her dönemde bu türlü zulüm ve işkenceleri reva görmüşler.

Sırr-ı teklifin gereği olarak bu dünyada Cenabı Hak; sâdık ve kâzibleri, dünya mektebinde dersine çalışıp çalışmayanları ortaya çıkarma adına, imtihana tabi tutmuş ve tutmaktadır ve tutacaktır. Zira Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) “Cihat kıyamete kadar devam edecektir.” buyurmuşlardır.

Allahu Tealâ da Kur’ân-ı Mucizü’l-Beyan’da, *“Elif, Lâm, Mîm. Mü’minler sadece ‘İman ettik.’ demeleri sebebiyle kendi hâllerine bırakılacaklarını, imtihana tâbi tutulmayacaklarını mı zannettiler? Biz elbette kendilerinden önce yaşamış olanları denedik. Allah elbette şimdiki mü’minleri de imtihan edip iman iddiasında sadık olanlarla, samimiysiz olanları bilecektir.”* (Ankebut sûresi, 1-3) buyurmaktadır.

12 Eylül 1980 İhtilali sonrasında binlerce ordu mensubu sorgusuz sualsiz ihraç edilmişti. Aile, çoluk çocuk zor durumda kalan bu insanlardan bazıları, meseleyi hazmetmekte oldukça zorlanmışlardı. Tanıdıklarımızdan bazılarının “yakıp yıkalım” demelerine karşılık, vazifemizin bu olmadığını, tam aksine ıslahçı bir rol alarak memleket ve milletimizin itibarını yükseltmemiz gerektiğini vurgulayarak huzursuzluğun önünü almaya çalıştık.

Beni Bu Kürsüde Öldürseler Dahi

Hocaefendi’nin İstanbul camilerinde vaaz verdiği dönemde, suikast yapılacağı iddiaları gündeme gelmişti. Süleymaniye Camii’nde binlerce kişiye, “Beni bir gün sizin gözünüzün önünde bu kürsüde öldürseler, içinizden bir kişi dahi sokağa dökülürse, mahşerde onun yakasını tutar Allah’a şikâyet ederim. Bizim vazifemiz fitne fesat çıkarmak, ortalığı katıp karıştırmak, milletin huzurunu bozmak, idarecileri zor durumda bırakmak değil; ıslahçı rol oynayarak, huzur, güven ve emniyeti tesis etmeye, adaleti ikame etmeye yardımcı olmaktır.” demişti.

Memleketimiz, milletimiz ve insanlık hakkında bu kadar müspet düşünülmesine rağmen, hayalimizden bile geçmeyen birtakım isnat ve iftiralarla bugün gelinmiş olan bu nokta, vicdan taşıyan her insanı mahzun ve mükedder kılmaktadır. Bu durum karşısında sokakları kirletmeden, zulme zulümle mukabelede bulunmadan, kanun ve adalete saygı duyarak haklarımızı hukuki yollarla arama, müdafaa etme ve sabretmekten başka yolumuz yoktur.

Vazifemi Yaptım mı?

Hocaefendi'nin Edremit'e sürgün edildiği dönemde, orada Necmeddin isminde ağır ceza reisi bir hâkim vardı. Çok samimi, çok fedakâr, gayretli bir insandı. Bir defasında ben de vaaza katılmak üzere Edremit'e gitmiştim. Bu Beyefendi, on-on beş kişi bizi evinde yatılı misafir etti. Biz salonda istirahat ettik, sabah namazı vaktinde bir ezan başladı, arkadaşlar fırlayıp kalktı ve heyecanlandılar. Meğer camiden evin salonuna hoparlör bağlatmış.

Hocaefendi, tayini çıkıp Edremit'ten ayrılırken Peygamber Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) Veda Haccı'nda ashab-ı kiram efendilerimize; "Tebliğimi yaptım mı? Tebliğimi yaptım mı?" dediği gibi "Muhterem cemaat ben vazifemi yaptım mı? Şahitlik yapar mısınız?" deyince, Hâkim Bey cemaatin önüne çıktı, "Cemaat ben şahitlik yapıyorum, sizde yapıyor musunuz?" diye bağırdı. Böylesine samimi, fedakâr olan bu hâkim abimiz Edremit'teki öğrenci kampında Hocaefendi'nin yatağında ruhunun ufkuna yürüdü.

Mahkemeniz Beraat Etmiş İse de

1983 yılı Bornova baskını dolayısıyla devam eden mahkememizin beraatından on beş gün geçmişti ki bir yazı geldi. Yazıda "Her ne kadar mahkemeniz beraat etmiş ise de vazife yapmanız sakıncalı görüldüğünden ihraç edildiniz." deniyordu. Merhum Mehmet Özyurt Hoca'ya da aynı tebligat yapılmıştı.

Hocaefendi, hapse girdiğimiz andan itibaren, arkadaşlarda moral bozukluğu olmasın diye İzmir'den hiç ayrılmamış. Her gece üç-beş abi ve arkadaşla görüşerek onların moral ve motivasyonunu canlı tutmaya çalışmış.

Mahkememiz beraatla sonuçlanıp dışarıya çıktığımız günlerde, kıyafet değiştirerek bulunduğu yere gelmemizi istemiş. Bir akşam biz de zatıalilerinin yanına gittik. Orada ne yapacağımızla alakalı istişare edildi. İstişare neticesinde İzmir'den ayrılmamız gerektiğini ifade buyurdular.

İkimiz için kura çekildi, bana Samsun, Mehmet Özyurt Hocama da Diyarbakır çıktı. Böylece yurtiçi hicretimiz başlamış oldu.

Edremit'te Hacı Arif Çağan Abimiz

Hocaefendi Edremit'te vaiz olarak vazifeliyken her hafta İzmir'den oraya gelip gidiyordu. Hacı Arif amca bir gün cuma vaazında Hocaefendi'nin sohbetini çok beğeniyor. Bunun üzerine çok sevdiği ve itimat edip güvendiği, o bölgede tanınan ve sevilen Sarı Hoca ismiyle maruf zata gidip Hocaefendi'yi anlatıyor.

Bir cuma beraber vaaza katılıyorlar. Vaazı ve hutbeyi dinledikten sonra fikrini soruyor. O zat da hakperest bir insan olduğu için,

— Evladım bu zatın ilmi kesbî değil, vehbî, sen bu zatı bırakma, diyor.

Bunun üzerine Hacı Arif amca Hocaefendi'ye geliyor ve ona sahip çıkarak destek oluyor. Kendisi zeytin tüccarı olan bu amcamız, yetiştiriciler kendisine geldiğinde onlara bir fiyat verir, ama hemen malı almazmış.

— Evladım şimdi git bütün toptancıları dolaş, daha fazla fiyat veren olursa ona malını sat, dermiş. Müşteriler dolaşır, en fazla bu hacı abi verdiği için gelir malını ona satarlarmış. O da verdiği üzerine biraz daha koyar, öyle almış.

Hacı Arif amca küçük yaşlarda ticarete başladığı için o günlerden itibaren memleket, millet ve neslimizin yararı adına harcamak üzere bir kenara altın ayırıp biriktirmeye başlamış.

Hocaefendi ile tanışıp camiye gelen gençleri ve aynı zamanda hizmetleri de görünce, biriktirdiği bu altınları getirip neslimizin yararına kullanılması için vakıf yetkililerine teslim ediyor. Böylece Allah, Hizmet'in İzmir'den çıkıp bütün Türkiye'ye yayılmasına bunu vesile yapıyor. Allah, Arif Çağan Abimizi Firdevs'iyile mükâfatlandırın.

Mücvir: Mekke veya Medine'ye yerleşen veya bir süre ikamet eden kimse anlamında terim. Yamanlar Koleji, açıldığı ilk yıllardan itibaren diğer kardeş okullarla birlikte Türkiye'nin en başarılı eğitim kurumları arasında yerini almış, özellikle Uluslararası Bilim Olimpiyatları'nda ülkemize onlarca madalya kazandırmıştı. Maalesef 15 Temmuz 2016 kumpası gecesi bu güzide kurum, eli baltalı bir grup eşkıyanın saldırısına uğradı, akabinde de benzeri yüzlerce müessese ile haramilerce gasp edildi. Diliyor ve umuyoruz ki nice insanın emeği, alın teri ve gözyaşlarıyla hayat bulan bu ve benzeri kurumlar bir gün yine aslî sahiplerine iade edilir.

⁸ Tevbe sûresi, 81. ayet

⁹ Ahmed ibn Hanbel, Müsned, 3/341

¹⁰ Nahl sûresi, 68-69

¹¹ Buhari, Bed'ü'l-Halk 8, Tefsir, Secde 1, Tevhid 35; Müslim, Cennet 2, (2824); Tirmizi, Tefsir, (3195).

¹² Buhârî, Rikak 28; Müslim, *Cennet* 1.

¹³ Tevbe sûresi, 111

¹⁴ Münâvî, Feyzü'l-kadîr, 5/65

¹⁵ Bediüzzaman Said Nursî, Şualar, s. 190, Şahdamar Yayınları, İstanbul 2007.

¹⁶ Viridizeban: Dile dolamak, dilden düşürmemek.

¹⁷ Şûrâ sûresi, 229

¹⁸ Mekteb: Suudi Arabistan'da hac işlemlerinin yapıldığı ofis.

¹⁹ Bakara Sûresi, 45

²⁰ Bakara Sûresi, 238

²¹ Taha Sûresi, 130

²² Taha Sûresi, 132

²³ Meryem Sûresi, 59

²⁴ Mü'minun Sûresi, 2

²⁵ Mü'minun Sûresi, 9

²⁶ Ankebût Sûresi, 45

²⁷ Sızıntı, Ekim 1980, Cilt 2, Sayı 21

²⁸ Erotik: Şehvanî.

²⁹ Doğmatist ve formalist: Kesin fikir beyan eden ve şekilci kimse.

³⁰ Şirzime-i kalil: Küçük ehemmiyetsiz cemaat.

³¹ İbtizal: Verilen bir nimetin kadrini bilmeyip kötüye kullanma.

³² Tefahhus: İnceden inceye araştırma.

³³ "Asker" yazısına işaretir.

³⁴ Seretan: Kanser.

³⁵ Bahsi geçen yer, Fethullah Gülen Hocaefendi'nin İzmir'de bulunduğu dönemlerde ikamet ettiği Bozyaka Yurdu'nun beşinci katıdır. Maalesef burası diğer müesseseler gibi 15 Temmuz kumpasından sonra haramilerce gasp edilip yağmalandı.

³⁶ Mubassır: Okullarda veya yurtlarda öğrencilerin durumu ile ilgilenen ve düzeni sağlamakla görevli kimse. Burada mubassır "kayyım" anlamında kullanılmış.

SAMSUN DÖNEMİ

SAMSUN'DA HİZMET'İN İLKLERİ

Samsun'da Ticaret

Vazifeden ihraç edildikten bir süre sonra Samsun'a taşındım. Hocaefendi Mehmet Özyurt Hocamla bana sermaye olarak 500'er lira vermişti. Onunla istişare ederek, her ikimiz de mesleğimize uygun olan birer kitap-kırtasiye dükkânı açmaya karar verdik.

Samsun Kefeli Camii yanında Emniyet Müdürlüğünün giriş sokağındaki köşede işlemeyen bir bakkal dükkânını 750 TL'ye devren satın aldım ve 250 lira borçlandım. Bir testere, bir keser ve çivi temin edip bir marangozdan çıkma tahta alarak, dükkânda çalışmak üzere anlaşılmış olduğum Zeki Bey ile rafları yaptık. Raflar çok düzgün olmadığı için kitap kaplarıyla üzerlerini kapladık ve boş görünmesinler diye evimdeki kitapları getirip yan yan dizerek onları kapatmaya çalıştım. Sonra Marangoz Mustafa diye bilinen tanıdığım yaşlı bir zata 300 lira borçlanarak bir vitrin yaptırdım. Borcum 550 liraya yükseldi.

Toptan kırtasiye malzemeleri satan bir hacı amcaya derdimi anlattım. “Benim filan adreste bir dükkânım var, mal ver, satıp ödeyeyim.” dedim. Beni tanıımıyordu, haklı olarak mal vermedi. Milliyetçi gençlere ait bir toptancıya gittim, onlar da vermedi. Sonunda sosyal demokrat emekli bir öğretmen vardı, ona gittim, sadece kimliğimi söyledim. “Buyurun istediklerinizi alın.” dedi.

Oradan sadece bir koli kırtasiye malzemesi aldım. İş yeri sahibi zat aldığım malzemeleri az görerek “Hocam, bu kadar malzemeyi sormadan da alabilirdin.” dedi. Ben de teşekkür edip ayrıldım.

Allah'ın izniyle kısa sürede borçlarımı kapattım. Rabbim beni mahcup etmedi. O zatla alışverişimiz devam etti. Uzun zaman, sermayemiz olmadığı için sadece vitrine koyabildiğimiz ürünler üzerinden satış yapmak zorunda kaldık.

İftarı Açar Açmaz

İlk dönemlerde tanıştığımız çok kimse yoktu. Samsun'da esnafılık yapan Çarşambalı gençlerle bir akşam iftar yaptık. Beni davet eden arkadaşımız,

— Hocam bunların çoğu sigara tiryakisi, iftarı açar açmaz çıkabilirler,

sen iftar anında ancak bunlara bir şeyler anlatabilirsin, demişti. Ben de sadece iftarımı açtım, onlar yemek yerken yolunu bulup bir şeyler anlatmaya çalıştım.

İzmir’de 80 küsur yaşlarında bütün gayrimenkullerini Hizmet’e bağışlayan ve vaaza giderken Hocaefendi’ye,

— Hocam ben arabanın önüne oturayım, benim sakalım olduğu için kötülük yapmak isteyenler, beni sen zannetsinler, bana kötülük yapsınlar, senin yerine ben öleyim, diyen bir Halim dedemiz vardı.

Bu zat bir gün bana,

— Ben yaşlandım, her an ölebilirim, şu paketi al gittiğin yerde gençlere verirsin, demişti. Ben de içinde ne olduğunu bilmeden aldım. O gün iftara gelen Çarşambalı gençlere hikâyeyi anlatarak paketi açtım. İçinden vaaz kasetleri çıktı. Ben de o arkadaşlara birer tane dağıttım. Ben dâhil hepimize yetecek kadar kaset varmış. Herkese birer vaaz kaseti, bana da bir ezan kaseti düştü.

Bir İstihare Yapar mısınız?

O gece vaaz bandını (teyp kaseti) alan İbrahim Bey isminde bir arkadaşımız, o bandı sahura kadar Samsun sokaklarında arabayla dolaşarak üç defa dinlemiş. Ertesi gün beni arayarak “Sizinle görüşmek istiyorum.” deyip benden randevu istedi.

Bilahare görüştüğümüzde anlattı: Babası buna, “Sen şimdi askere git gel, beyaz eşya mağazasını sana teslim edeceğim.” diye söz vermiş. Ancak asker dönüşü bunun eline 10 bin lira verip “Git başının çaresine bak.” demiş. Bana,

— Hocam satılık dükkân var, 10 bin lira istiyor, ben bu parayla dükkânı mı alayım, yoksa sermaye mi yapayım? Bir istihare yapar mısınız benim için, deyip ricada bulundu.

İstiharede yeni filizlenen bir ekin tarlası gördüm. Kardeşimize,

— Sen o dükkânı al, babanın kredisini kullanarak mal alıp sat, ama asla babanı mahcup etme, dedim. Şimdi zannediyorum birkaç tane kuyumcu dükkânı var. Babasının vefatından sonra beyaz eşya mağazasını da kendisi işletmekteydi.

İbrahim Bey kardeşimiz bir defasında bütün mütevellinin vakfa yaptığı himmete denk miktarda himmet etmişti. Bunu bana şöyle anlattı:

— O gün himmet ettim. Aradan birkaç gün geçti, bir ihtiyar geldi dedi ki: “Evladım ben babanın arkadaşayım, bu günlerde Allah’ın emaneti bir kız ve bir erkek evladımı evlendireceğim, bir bahçem var onu alır mısın?” “Tabii” dedim, istediği paradan fazla vererek onu memnun edip

gönderdim. Aradan altı ay kadar zaman geçmişti ki bir zat daha geldi, “Senin bir bahçen varmış, satar mısın?” dedi. “Evet” dedim. Verdiği fiyat bütün vergileri hariç net kâr olarak vakfa yaptığım taahhüt miktarı kadardı.

Kendi kendine, “Keşke daha fazla taahhüt etseydim.” diye hayıflanmıştı.

Vefalı Dostlar

Yine Samsun’da bulunduğum ilk günlerde tanışmış olduğum fedakâr, muhlis ve genç bir kardeşimiz olan Ebubekir Bey, babasından almış olduğu haftalık ücretinin büyük çoğunluğunu Hizmet’e ait eğitim vakfına veriyordu. Bu kardeşimiz, iman ve Kur’ân hizmetinin Samsun’daki ilk temsilcisi olarak, insanlığın iftihar tablosu Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) ve Hulefa-i Raşidin Efendilerimizin yolunda yerini alıp eğitim hizmetlerine hâlâ devam etmektedir.

O dönemden bugüne kadar vefa ve sadakatlerinden en küçük bir şey kaybetmeyen fedakâr kardeşlerimize, abilerimize ve ablalarımıza müteşekkirim.

Hassaten Karadeniz Kitabevi’nde benim her türlü sıkıntılara ortak olan Zeki Bey’e şükranlarımı sunar, babası merhum Yaşar Abiye de Allah’tan rahmet dilerim. Orada birçok kardeşimiz benim en sıkıntılı dönemimde vakıf ve eğitim hizmetlerinde bana destek oldular ve çok büyük fedakârlıklar yaptılar.

Tekrar İçeriye Alırlar Endişesi

Samsun’a gittiğim 1983 yılında, aranmasına rağmen Hocaefendi, bizleri de ziyaret etmek için Samsun’a teşrif buyurmuşlar. Biz de İzmir Sıkıyönetim Mahkemesinde yargılandığımız davadan beraat almıştık. O mahkeme kararını imza karşılığı bize vermeleri gerektiği için defalarca Emniyetten beni arıyorlar. Ben de hocama ulaşamayınca Hacı Muammer Bey’le istişare edeyim diye Trabzon’a gitmiştim. Hocaefendi tam o günlerde Samsun’a teşrif buyurmuş, Trabzon’a gittiğimi öğrenince çok uykusuz ve yorgun olduğu hâlde Trabzon’a gelmiş. Benim durumumu, Emniyetten çağırdıklarını, onun için İzmir’e gittiğimi öğrenince, beni tekrar içeri alırlar endişesiyle oldukça rahatsız olmuş. İsmail Hocam, “Hocaefendi’nin bu kadar rahatsız olduğunu daha önce hiç görmemiştim.” diye bana anlatmıştı. Ben İzmir’e gittim karakola imza verip beraat kararımı aldım ve hemen malumat verdim. Böylece rahatlamış olduk.

Arabamı Yaktılar

PKK'nın en aktif olduğu günlerdi. Yollar kesiliyor, arabalar yakılıyor, insanlar öldürölüyordu. Böyle bir dönemde biz de bölgeyi dolaşıyorduk. Hacı Muammer Bey'le Kumru'ya giderken bir zat elini kaldırdı. Güven olmasa da biz o insanı arabamıza aldık. Arabaya aldığımız bu insan, nakliyecı imiş. Belli bir yere geldiğimizde bize,

— Tam burada arabamın önünü kesip beni indirdiler ve arabamı gözümün önünde cayır cayır yaktılar, beni bile yakabilirdiler, dedi.

Benzer bir durum her an bizim başımıza da gelebilirdi, ama biz ülkenin doğusu batısı demeden hizmetlerimize devam ettik.

BİR BANTLA OLUŞAN YAKINLIKLAR

Kur'ân Sesini Duyunca

Yine bir gün Aybastı yolunda müthiş yağmur yağıyordu. Bölge çok dağınık olduğu için ilkokul çocukları kilometrelerce yürüyerek okullarına gidiyorlar. O gün yağmurdan ıslanmış olan o çocukları arabamıza alalım istedik, fakat hiç birisi gelmediği gibi bizden kaçıyorlardı. Çünkü güven ve itimat yoktu, çocuklar haklı olarak tanımadıkları kişilerden korkuyorlardı. Çok üzüldük ama aklıma teybe Kur'ân bantı koymak geldi. Kur'ân bantını teybe koyup sesini sonuna kadar açtım, çocuklar birden kulak kabarttılar ve Kur'ân'ı duyar duymaz arabaya hücum ettiler. Bu defa arabaya binmek için kavga etmeye başladılar. Biz de onları parça parça alıp evlerine götürdük.

Bunu Bana Satar mısın?

Bir gün Ankara'dan Samsun'a dönerken otobüste yanımda asker bir çocuk vardı. Kulaklıklarıyla "walkman"den³⁷ rock müzik dinliyordu, ama otobüste herkes duyuyordu, fakat kendisi farkında değildi. Onu önlemek için hemen iki tane simit aldım, bir tanesini ona ikram ettim. Bu ara,

— Onu sonra dinlersin, ben sana başka bir şey vereyim, dedim ve Hocaefendi'nin ölçü kasetini verdim. Walkmanine koyup dinledi. Kaset biter bitmez,

— Abi bunu bana sat, dedi. Ben de,

— Vatani bekleyen askere satmak ayıp olmaz mı? Sana hediye ediyorum, dedim. Çok sevindi ve,

— Ben hayatımda ilk defa böyle bir şey dinliyorum, bunu bütün arkadaşlarıma dinleteceğim, dedi.

Zurnacı

Yine başka bir sefer Ankara-Samsun yolunda yanıma oturan bir zatla tanıştım. Nereli olduğunu ve ne iş yaptığını sorunca,

— Artvinliyim ve düğünlerde zurna çalıyorum, dedi. Bir münasebet yakalayarak kulaklıkla dinlemekte olduğum Hocaefendi'nin vaaz bandını ona da dinlettim. Talep edince bandı ona hediye ettim. Bu zat daha sonra Artvin'de müteveli olarak Hizmet'e sahip çıktı.

ORDU'DA HİZMET NASIL BAŞLADI?

Bir Daha Gelmeyeceğim

O dönem pazarlamacı sıfatıyla bölgeyi dolaşıyordum. Ordu'ya defalarca gitmeme rağmen bir netice alamadık. Karadeniz Kitabevi'nde ortağım bulunan Nihat Efendi için Samsun'daki dükkânı ikiye böldük ve Ordu'da Hizmet'imizi başlatabilmek için ona orada bir dükkân açtık.

Daha evvel her ay bölgeyi dolaşıyordum. Ordu'ya da aksatmadan gidip gelmeye başladım. Seneler geçti bir netice olmayınca arkadaşlara tatlı bir sitem ettim ve,

— Bir daha Ordu'ya gelmeyeceğim, dedim. Onlara belli usul ve sistemler tavsiye ettim. Ondan sonraki kararlaştığımız tarihte kar yağmıştı. “Normal zamanlarda gelmeyen bu insanlar, böylesine karlı bir günde hiç gelmezler.” diyerek onlar hakkında suizanda bulunmama rağmen her ihtimale karşı yine de gittim. Baktım 20-25 kişi mevcut idi. Allah'ın izniyle Ordu'da da böylece Hizmet başlamış oldu.

Maçı Beraber Seyrettik

Bir defasında yine Ordu'ya gittiğimde genç arkadaşları toplamışlar, o gün de millî maç varmış. Salona girdiğimde maçın bitmesine 15 dakika kalmıştı. Ben içeriye girer girmez televizyonu kapattılar. Gençlerin çehrelerinden gayrimemnun oldukları anlaşıyordu. O şekliyle sohbete devam etseydik, onların kafaları hep topta olacaktı, gönülden dinleme şansı olmayacaktı. Onun için ben yerime oturmadan gidip televizyonu açtım, beraber maçı seyrettik. Hepsinin yüzü gülüyordu. Çok memnun oldular ve can u gönülden sohbeti dinlediler.

Babası Kaçarsa Oğlu Koşarak Gelir

Ordu'ya gittiğimde İzmir döneminde üniversitede okurken tanıştığımız Fethi Bey ismindeki arkadaşı ziyarete gittik. Fethi Bey, Hizmet'le mesafeyi biraz açmıştı. Şehirden 10 km. kadar dışarıda

oturduğunu öğrendik. Hacı Muammer Bey’le evini arayıp bulduk. Kendisi, evinin önünde, açık arazide pijamalarıyla balık pişiriyordu. Tezgâhına arabayla dayandık. Bizi tanıyamadı ve biraz şaşırdı. Ben camdan,

— Bu balıkları yemeden gitmeyeceğiz, diye seslenince beni tanıdı, ama neredeyse şok geçiriyordu.

Bir hayli bekledikten sonra “Buyurun!” dedi. Biz içeriye girer girmez, beş yaşındaki oğlu koşarak gelip bana sarıldı ve kucağıma oturdu. Fethi Bey,

— Bu çocuk kimseye gitmiyordu, size koşarak geldi Hocam. Hayret ettim, deyince, ben de şakavari,

— Babası kaçarsa oğlu böyle koşarak gelir, dedim.

ADAPAZARI’NDAKİ YURTTA HABİS RUHLAR

Ülke çapında talebe yurtlarının yeni açılmaya başladığı günlerdi. Arkadaşlar Adapazarı’nda da bir binayı yurt olarak kiralamışlardı. Müdür olarak Hüdaverdi Adam Bey vazifelendirilmiş idi. Bu mülk sahibi zat, öğrencileri binadan çıkartmak istemiş. Fakat yer bulamadıkları için geciktirmişler.

Binayı habis ruhlar sarmış. Bilhassa Hüdaverdi Bey’i devamlı rahatsız ediyorlarmış fakat bu durumdan kimseye bahsetmemiş. Hocaefendi, arkadaşlarla beraber bir gün İstanbul’a giderken Adapazarı’nda yurttan gecelemişler. Hüdaverdi Bey odasını Hocaefendi’ye vermiş.

Hocaefendi istirahat için uzandığında başlamışlar kendisini rahatsız etmeye. Herhâlde terlemiş olacak ki atletini yıkayıp sobaya sermiş. Bir gürültü kopuyor ve atletin üzerine ıslanmış simsiyah is dökülüyor. Biraz sonra her tarafı pire sarıyor. İlerleyen saatlerde müthiş yağmur yağıyor gibi sesler duyuluyor, fakat dışarıda hiç ıslaklık yok. Bu defa kapılar, pencereler çarpılıyor.

Hocaefendi dışarıya çıkıyor bakıyor, herkes salonda uyuyor. Birisini uyandırıp,

— Bir ses duyuyor musun, diye sorunca,

— Hayır ben duymuyorum, diyor.

Sabahleyin Hocaefendi, Hüdaverdi Bey’i korkutmadan bu durumu anlatayım derken, o,

— Hocam ben aylardır her gün onu yaşıyorum, diye cevap veriyor. Bilâhare o yurt kısa zamanda boşaltıldı.

Bu yurttan habis ruhlara muhatap olan üç talebe varmış. Hocaefendi

onları İzmir Bozyaka Yurdu'na getirtti. İlk günlerde çocuklar rahatlamıştı. Ama daha sonra o çocukları tekrar buldular ve rahatsız etmeye başladılar. Gözleri olmayan insan görünümünde birileri çocukları korkutuyormuş. Duaya devam ederek Allah'ın izniyle o problem de izale edildi.

GİRESUN'DAN BİRKAÇ HATIRA

Babamın Kalbi Durur

Aynı dönemlerde Giresun'a da uğruyordum. O dönemde henüz bilmedikleri için birçok aile Hizmet'e karşı çıkıyordu. Bu tür ailelerin çocuklarıyla irtibatımız oluyor, ama çocuklar çekiniyor, korkuyorlardı. Ben de bölgede okul birincisi olan bazı çocuklara Samsun'da bir ev kiralayarak onlarla haftada bir iki defa buluşup meşgul oluyordum. Onlardan biri bir gün bana,

— Hocam, babam benim bu işin içinde olduğumu bilse kalbi durur, ölür, dedi.

İşte bu çocukların arasında Giresun'dan Mustafa isminde bir talebemiz de vardı. Kuyumculuk ve fırın işleri yapan babası, Hizmet'e aşırı derecede karşıydı. Bu arkadaşları, liseyi bitirinceye kadar korumaya gayret ettim. Mustafa, Ankara'da bir üniversiteyi kazanmıştı. Onu eve yerleştirmiştim, babasının haberi olunca onu alıyor, ehl-i dünya ve sorumsuz arkadaşlarının yanına koyuyor. Mustafa, babası gider gitmez, alıyor eşyalarını tekrar dershaneye geliyor. Ve neticede baba çocuğun üniversiteden kaydını sildirip onu Giresun'a getiriyor. Çocuk,

— Hocam ben ailemi terk edeceğim, diye tutturdu. Ben de,

— Senin gibi güzel bir çocuğa sahip bu aile kötü olamaz, onları yanlış yönlendirenler vardır. Sen evi terk edersen aile bağı kopacak, o zaman ileride kardeşlerine ve ailene ahiretlerini kurtarma adına davayı kım anlatacak, diyerek onu ikna ettim.

Ailesi, Mustafa'yı ehl-i dünya bir kızla evlendirmek istedi. Mustafa, onları kırmayacak şekilde direndi. Baba, kendisine bağlayabilmek için geliri oğluna ait olmak üzere bir fırınını Mustafa'ya verdi.

Mustafa ile ayda bir ormanlık alanlar içinde görüşüyorduk, çünkü şehirde babası, peşine bir hafife takarak sürekli takip ettiriyordu. Bir gün yurttan idik, babası şikâyet etmiş, polisler yurdu bastı. Ben de oradaydım ve aranıyordum. Hemen banyoya girdim. Arkadaşlar da alelacele, "Burası bozuktur kullanılamaz." diye banyonun kapısına yazı asmışlar. Böylece Allah muhafaza etti ve yakayı ele vermedik.

Bir gün Mustafa bana,

— Hocam ben bir miktar para biriktirdim, üzerini siz tamamlarsanız burada bir üniversite hazırlık kursu açalım. Ben babamı bu işe ikna ettim, dedi. Ben de,

— Tamam, dedim.

Mustafa, kursun hem sahibi hem de ilk talebesi olmak üzere bir üniversite hazırlık kursu açtık. Kurs neticesi Mustafa İngilizce bölümünü kazandı. Ankara’da üniversiteyi bitirerek İngilizce öğretmeni oldu. Mustafa kardeşimiz, Türkiye’deki değişik müesseselerde hizmet ettikten sonra birçok arkadaşımız gibi şu anda hicret ettiği yerde hizmetlerine devam ediyor.

Üç Rüya

Yaklaşık bir hafta içinde peşi peşine her gün bir rüya gördüm; rüyamda gökten yıldırım yağıyor, o yıldırımlardan bir tanesi de benim başıma düşecek diye büzülüp bekliyorum. O hâle geldi ki rüyada değil de artık gözümü kapattığım an yıldırım yağmaya başlıyordu.

Bir gün Merzifon’da beş-on arkadaşla görüşmemiz gerekiyordu. Oraya gitmek üzere sabah namazından sonra garaja doğru yaya yürüyerek gidiyorum, ilahiyat son sınıfta okuyan Dursun isminde bir arkadaşımız peşimden telaşla geliyor. Üzerimde hâlâ rüyanın etkisi devam ediyor,

— Hayırdır, ne var, dedim. Duygulandı ve dedi ki:

— Bir rüya gördüm, onun etkisi var üzerimde. Rüyamda Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Hocaefendi’ye sarıldı, onun sırtını okşadı.

Ben de,

— Hayırdır inşallah, dedim, ayrıldım.

Akşam Merzifon’da arkadaşlarla görüştüktan sonra birsi beni arka odaya çekti, duygusal bir tavırla bana sarılarak,

— Bu gece bir rüya gördüm, Resûlullah Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) size sarıldı, sırtınızı okşayıp alnınızdan öptü, dedi. O arkadaş da,

— Allah hayır etsin, deyip ayrıldım.

Oradan İzmir’e geldim. Bu üç rüyayı Hocaefendi’ye arz ettim. Bana dedi ki:

— Canını yakacak bir sadaka çıkar.

Kendisi de cüzdanında ne varsa verdi ve mevcut arkadaşlardan da

vakayı rapor etmeden sadaka topladı. Sonra,

— Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) bizleri muhatap alarak yapmış olduğu bu iltifat, bir musibetin geleceğine ve dışinizi sıkıp sabretmeniz gerektiğine işaretler, diyerek bu rüyaları yorumladı.

Gerçekten de bu rüyalardan kısa bir süre sonra Samsun'da 33 arkadaşımız tutuklandı. Hocaefendi o günlerde zaten aranıyordu. Ben ise bir yıl evime dahi giremeden bir apartman altında depo kiralayarak orada kaldım. Bir yıl sonra ben de tutuklandım ve bir arkadaşım ile beraber beşer yıl ceza aldık. Temyize başvurduk ve iki yıl sonra beraat ettik.

Hizmet'in Kerameti

İzmir Emniyet Müdürlüğü Birinci Şube'de sol görüşlü sivil polisler yoğunlukta idi. Bizim 1983 hadiselerinden sonra onları sürgün etmişlerdi. Diyarbakır'a giden Mehmet Özyurt Hoca'yı deşifre edip peşine takıldılar. Merhum bir yıl hapiste yattı. Samsun'a gelen polis ise beni deşifre edip peşime takıldı. Bir yıla yakın evime ve dükkânıma giremedim. Aranılan insan durumundaydım. Yakalanmadan önce bir yıl kadar kiraladığım depo gibi bir yerde kalarak hizmetlerime devam etmeye çalıştım.

Bir gün mütevelli toplantımız biraz gecikmişti, baktık yol kesilmiş, ciddi bir arama yapılıyor, bizi de bir kenara çektiler. Arkadaşlarıma dedim ki:

— Beni bugün götürürler, siz çaresine bakın.

Arabayı tretuvarın yanına yaklaştırmıştık, kapı tam açılmıyor. Ben, çıkamayacağımı bildiğim hâlde çıkmak için kendimi zorladım. Bunu gören amir, bana baktı ve,

— Beyefendi zorlama, otur sen yerinde, dedi. Arkadaşları arabadan indirip didik didik her tarafını aradılar. Sonra arkadaşlar arabaya bindiler. Herkes hayret içinde birbirine bakıyordu. Ben de şaka yaparak,

— Hizmet'in bu kadar kerameti olsun, dedim.

Beş Yıl Mahkûmiyet

Yukarıda ifade ettiğim gibi arandığım dönemde bir depo kiraladım ve yaklaşık bir sene orada kaldım. Kış şartları içinde ve kaçak yaşamak çok zor olduğundan, emekli askeri bir hâkim olan Albay Necat Bey'i avukat olarak tuttum. Emniyete teslim olmak üzere beraber Samsun'a gittik. Sıkıyönetim komutanı avukatın arkadaşımı. “Seni tanısn.” deyip beni komutanın yanına götürdü, iki-üç saat beraber olduk.

Komutan beni çok sevdi ve bana,

— Kapım açık, her zaman gelebilirsin, dedi.

Bir cuma günü avukatımla beraber Emniyete gidip teslim oldum. Bana,

— Cumartesi-pazar evine git ve pazartesi günü gel. İfademi alıp seni bırakacağız, deyip bana güven telkin ettiler. Fakat pazartesi gittiğimde beni bırakmayıp normal muameleye tabi tuttular ve bir hayli sıkıntı verdiler.

Daha sonra avukat komutana haber vermiş, komutan yaverini gönderip beni Emniyetten aldırđı, askeri hapishaneye götürdüler. Hapishanedeki yetkili subay,

— Hiçbir resmi evrakı yok, bu insanı ben kabul edemem, dedi.

Tekrar Emniyete geldik. Durum anlaşılmıştı, baktım bana karşı olan tavırlar çok değişmiş. Beni bir komisere yönlendirdiler. Komiser ifademi alıp Cumhuriyet Başsavcılığına sevk etti. Savcı da ifademi alıp bir yıl evvel açılmış olan bir davaya, tutuksuz yargılanmak üzere benim dosyayı dâhil etti. O dava dosyasında da Terme vaizi Necdet İçel, iş güvenliği müfettişı Halil İbrahim Uçar, ilahiyat son sınıf talebesi Murat Zortul ve arkadaşları ile birlikte otuz kûsur kişı vardı. Netice Murat Zortul ile bana beşer yıl mahkûmiyet verdiler.

Hâkimlerden Galip Gök Bey bu cezaya katılmadığını beyan eden bir gerekçe yazdı. Daha sonra temyiz mahkemesinde o gerekçe işimize yaradı. Allah kendisinden razı olsun. Temyiz mahkemesi iki yıl sürdü ve sonunda beraat ettik.

Daha sonra bir Samsun ziyaretimde eczacı Ahmet Bey’le beraber Galip Bey’i oğlu Avukat Mehmet Ali Bey’in bürosunda ziyaret ettim. O kadar memnun oldu ki tarif edemem.

“Samsunlu Hoca” Lakabının Hikâyesi

Hizmet hayatımın en zor dönemleriydi. İzmir’de bulunduğum 1983 yılının son ayları ile bilahare Samsun’da yaşadığım yıllardı.

Yer yer merak eden arkadaşlarımız “Sizi Samsunlu biliyorduk, meğer değilmişsiniz, nasıl oldu da Samsunlu Hoca oldunuz?” diye sorabiliyor. İşin doğrusunu ifade etmek gerekirse ben hiçbir zaman “hoca” olamadım, ama hizmet-i imaniye ve Kur’âniye’nin bereketiyle kendimi “Hocalar Hocası”nın yanında buldum.

Bir vesileyle Avustralya’ya eğitim konferansı için davet edildim. Turgutlu’da ismi Mehmet Ali olan bir arkadaş varmış. Birbirimizi hiç tanımıyoruz. O sıralarda vakfın üniversite kurmak üzere Kemalpaşa’da

bir arsası vardı. Bu arkadaş benim Avustralya’da olduğum günlerde rüyasında, üniversite yapılması düşünülen bu arsada yapılacak toplantıya Hasan Basri Hazretleri, İmam-ı Azam Hazretleri ve Mevlâna Celaleddin-i Rumi Hazretlerinin iştirak ettiğini görüyor. Yanlarında da büyükçe bir defter var, hizmet eden bütün insanların isimlerinin orada yazılı olduğunu ve bazı isimlerin ise üzerinin çizildiğini görüyor.

Bu zatlar beni orada göremiyorlar ve bu arkadaşşa “Samsunlu Hoca nerede?” diye sorduklarında, “Tanımıyorum.” diye cevap veriyor. “Nasıl tanımazsın, o Samsunlu Mehmet Ali Hoca’dır.” diyorlar. Kardeşimiz, bu rüyayı çevresindekilere anlatıyor. Sonra rüya Hocaefendi’ye de ulaştırılıyor.

Avustralya’dan iki talebe arkadaşım İzmır’e döndüğüm hafta, Hisar Camii’nde Hocaefendi’nin ramazan ayına mahsus pazar günleri yaptığı bir vaaza katıldık. Çok kalabalık olduğu için içeri giremeyip sokakta kaldık.

Bu rüyadan hiç haberim yoktu. Hocaefendi vaazda bu rüyayı anlatmaya başlayınca, heyecanlanıp başımı secdeye koydum, Alvar İmamının ifadesiyle,

*“Değildir bu bana layık bu bende
Bana bu lütuf ile ihsan nedendir?”*

deyip hıçkırarak ağladım. “Samsunlu Hoca” lakabının hikâyesi budur.

Kefenim İçin K  pelerim

Samsun’a ilk gittiğimde beş-altı adet m  teveli abimiz vardı. Bunlar; ayakkabı tamircisi Muhiddin amca, Ali amca, asker emeklisi Hızır amca, t  ccar Arslan Bey, bakır i  letmelerinde i  çi olan Ramazan Bey, muhasebeci Zeki Bey gibi zatlardı.

Bu abilerimiz, ilk defa himmet yapmak   zere   vrelerinden be  -on insan davet etmi  lerdi. Bu insanların   ok imk  nları olmadığı, bazıları da hi  bir   ey bilmediğ  i i  in o g  n hi  bir   ey diyemediler.

İstanbul’dan Ali Rıza Tanrısever Abimiz misafirimiz idi. Ayakta idi, olduk  a bunaldı ve sıkıldı. Tam bu esnada arka odadan sohbeti dinleyen bir hanım karde  imiz, pe  etenin i  ine k  pelerini koymu   ve aynı pe  eteye   unları yazıp g  ndermi  :

“Bu k  pelerim nik  hımda beyimin mehir olarak verdiğ  i k  pelerdir. Ahir   mr  mde kefenime ve cenazeme lazım olur d    nmesiyle   rt  m  n altında, kulaklarımda saklıyordum. Yapılan b  yle bir hizmetle yeti  ecek nesiller, umarım benim cenazemi ortada bırakmazlar. Abilerimin s  k  t

ettiği bu mecliste, benim küpelerim ne işe yarar bilemem, ama lütfen bunları kabul edin.”

Ben de bu pusulayı ve küpeleri Ali Rıza Abiye uzattım. Ali Rıza Abi çok duygulandı ve abilere,

— Sizden bu gece mutlaka bu dava adına bir para almam lazım. Bu küpeleri açık artırmaya çıkarıyorum, en yüksek parayı verene bu küpeleri bırakacağım, dedi ve himmeti başlattı. En sonunda en yüksek parayı kendi verip o küpeleri aldı.

Daha sonra bana, “O küpeleri en az 40-50 vilayete taşıdım ve vakayı anlatarak açık artırma yaptım. O kızımızın da inşallah büyük sevaplar kazanmasına vesile olmaya çalıştım.” dedi.

Kesbî Değil Vehbîdir

Hacı Muammer Bey’le belli aralıklarla ziyaretlerde bulunuyorduk. Bir gün Vedat Oğuz Bey’in 80 yaşlarındaki dedesini ziyaret etmiştik. Bu zat zannediyorum Ezher’de okumuş. Onun çok canlı, uyanık biri olduğunu gördüm. Dünyada olup bitenleri radyo ve televizyondan takip ederdi. Biz de ziyaretime giderken küçük bir hediye paketinin içine Hocaefendi’nin bir kasetini de koymuştuk. Bandı eline alır almaz hemen teybine koydu ve dinlemeye başladı. On dakika sonra kapattı ve dedi ki:

— Bu zatın elinde kayıtlı not falan var mı? Biz,

— Yok, deyince,

— Evladım bu zatın ilmi kesbî değil vehbîdir, sakın bu zatın peşini bırakmayın, dedi.

Ben Bu Fabrikayı İşletemem

Hizmet-i imaniye ve Kur’âniye’de zaman zaman sıkıntılarımız oldu, olmakta ve olacaktır da. Önemli olan böyle sıkıntılı dönemlerde istikrarı korumak, ifrat ve tefritlere girmemektir.

1980 Darbesi’nden sonra da birtakım maddi sıkıntıların mevzubahis olduğu günler oldu.

Böyle bir sıkıntı anında beş-on tane abimiz bir araya geldiler. Hocamız işin önemini anlattı, abiler oldukça duygulu ve coşkundu. Ali Rıza amca fabrikasının anahtarlarını koydu. Hocaefendi de anahtarları alıp öpüp masaya koydu. Daha sonra çağırıp,

— Sen Allah için bunları verdin, ben de melekler kayda geçsin diye aldım, kabul ettim. Ben bu fabrikayı işletemem, yeniden bu anahtarları ben sana Allah adına iade ediyorum. Onu işlet, bu millete ve memleketi

hizmet et, deyip geri verdi ve,

— Biz dünyaya değil, gönüllere talibiz, önemli olan hayrülhalef nesillerimize, vatan ve milletimize sahip çıkmaktır, dedi.

O gün dava şuuruna sahip bu gönül insanları da Hocaefendi'ye dua ederek,

— Allah kendisinden razı olsun. Bize Allah yolunda vermenin ve harcamanın zevkini tattırdı ve vermeyi öğretti, diyerek duygularını ifade etmişlerdi.

O gün bu bir avuç gönül eri, cömertçe mallarını ve mülklerini Allah yoluna feda ettikleri gibi sonraki yıllarda da nice infak kahramanı himmetle şahlandı. Bütün Hizmet müesseseleri Anadolu insanının himmetleriyle hayat buldu. Onun içindir ki bu Hizmet'in kaynağının, aziz milletimizin alın teri olduğunda kimsenin şüphesi olmasın.

Hüsñüzanna Memuruz

Ankara mütevellisinden halis bir abimiz bana sarı zarfla bir mektup göndermişti. “Sahabe ruhunu temsil eden, kendimize örnek aldığımız sizleri de bu ruhtan uzak görünce, oldukça sarsıldığımı ve bundan böyle artık kıyameti beklememiz gerektiği hususunun ruhumu sardığını ifade etmeliyim.” diye başlayan mektubunu okuyunca, doğrusu ben de maksadı kavrayamamakla beraber üzölmüştüim.

Sonra öğrendim ki bayanların bir araya geldiği bir mecliste hanımı, benim henüz ilkokula giden kızımın sırtında naylon gömlek olduğunu görmüş. O gömleğin ipekten bir gömlek olduğu zannıyla beyine bunu söylemiş. O zat da “Biz Hizmet'e para veriyoruz, onlar da kızlarına ipek elbise giydiriyorlar.” düşüncesiyle o mektubu yazmış.

Hâlbuki o günlerde geçimimizi zor temin ediyor ve kiralarımızı ödemekte zorlanıyorduk. Evimizin sokağında mahalle pazarı kuruluyordu, ufak çocuklar ister istemez pazarda satılan şeyleri annesinden istiyordu. O dönem, çok defa eşim Hatice Hanımefendi'nin parası olmadığı için kızım bir şey istediğinde “İnşallah baban getirecek.” diyerek çocuğu oyalamaya çalıştığı günlerdi. Bu arkadaşın iyi niyetli olduğunu bildiğim için hakkımı helal ettim. O da daha sonra gerçeği öğrenip özür beyan etti.

Köpekler Bile Para Ediyor

Samsun'a gidişimizin ikinci yılında yurt ve üniversite hazırlık kursunun açılışına önem verdik. Maddi imkânsızlıklar, bizi oldukça zorladı. Şehrin merkezinde beş katlı bir iş merkezi vardı ve ismi Eğribel

Pasajı idi. Bunun son iki katı boş olduğu için oraya talip olduk. Fakat sahibi kefil talep ediyor, biz de kimseyi kefil gösteremiyorduk.

— Ben Diyanetten emekli bir imamım kefil olarak yetmez miyim? Allah'ın izniyle kiranı ihmal etmeyip ödeyeceğim, dediğim hâlde yine vermedi.

Son bir defa daha gittim, tekrar rica ettim vermeyince, dedim ki:

— Bu ülkede köpekler bile para ediyor, kiranı ödeyemezsem benim boynuma bir ip takar Samsun pazarında satar, kiranı alırsın!

Biraz da duygulu bir şekilde yazıhanesini terk edip koridordan süratle yürümeye başladım. Adam arkamdan koşturarak yolumu kesti,

— Al şu anahtarları! Ödeyemezsen ödeme, dedi.

Kirası dört yüz lira idi. Beş-altı tane müteveli abimiz vardı, onların “Bu parayı ödeyemeyiz, mahcup oluruz.” demelerine rağmen ben imzayı attım. Bu kurumun adını “Sakarya Üniversite Hazırlık Dershanesi” olarak koyduk.

Mükâfat Ahirete Kaldı

1980 sonrası en sıkıntılı yıllar olmasına rağmen talebe hizmetlerinde büyük bir başarı elde edilmişti. Bunun üzerine Hocaefendi arkadaşlarımızı birer takım elbise ile mükâfatlandırdı. Bu hediyeleri Ulusoy otobüs kargosuna vermiştik. Almak üzere gittiğimde imzamin taklit edilerek paketlerin alındığını öğrendim. “Bu paketlerin sahibi benim, ben almadım.” dememe rağmen şirketin müdürü olan albay emeklisi zat benimle inatlaştı. Bunun üzerine kavga etmek yerine Ulusoy'un sahibine bir mektup yazdım ve durumu anlattım, ama maalesef bir netice alamadık. Ben de arkadaşlara

— Mükâfatınız ahirete kaldı, dedim.

Boş Camiye Vaaz

Ömrümün çeyrek asrı İzmir'de geçmişti. Hizmet yolunda uzun yıllar beraber olduğumuz kadim dostlarımızdan Yusuf Bekmezci, Mustafa Ok ve Muharrem Kalyoncu abilerimiz ailecek Samsun'a ziyarete gelmişlerdi. Ben de onları Rize'ye kadar gezdirip oradaki ailelerle tanıştırmıştım.

Seyahatte esnasında öğlen vakti namazımızı eda etmek için mola verdiğimiz bir petrol ofisinde biz abdest alırken, Muharrem Kalyoncu Abimiz kimsenin olmadığı camiye girmiş, kürsüye çıkmış ünü çıktığı kadar heyecanla vaaz veriyor, ama camide kimse yok.

— Ne yapıyorsun? Kime konuşuyorsun, diye abiler sorunca,

— Görmüyor musunuz, cami ağzına kadar cemaat dolu, ben onlara konuşuyorum. Tabii sizin kalp gözleriniz kör, onları görmüyorsunuz, diyerek şaka yapıp bizlere takılmıştı.

Allah bilir, belki de gerçekten o, camide bizim göremediğimiz bir cemaat görüyordu.

Bir Derdin Var

Samsun’a ilk gittiğim günlerde idi, adını Cumhuriyet koyduğumuz bir yurt açmıştık. Yurdun bazı ihtiyaçlarını almak üzere, büro malzemeleri yapıp satan Mustafa ve Ahmet isimlerindeki iki kardeşe gittik. Derdimizi anlatıp senetle yurt malzemelerini alabilmek için teklif ettik. Mustafa amca çekimser kaldı ve,

— Ben sizin dükkânınızı gördüm, daha yeni açılıyorsunuz, nasıl ödeyeceksiniz, dedi. Ben ısrar edince kabul etti. Senedin birini ödedim, ikinci senedin günü geldi, ama hiç paramız yoktu. Hafta sonuna denk geldiği için iki gün kazandık. Pazartesi sabah güneş doğarken saklandığım deponun camı tıklıyordu, baktım gelen Çorum’dan Bahattin isminde bazen evinde misafir kaldığım bir abiydi. Bana dedi ki:

— Bir derdin, sıkıntın mı var?

Ben de,

— İşte görüyorsun, depolarda saklanıyoruz, dedim.

— Hayır senin maddi bir sıkıntın var, dedi ve bana içinde para bulunan bir zarf verdi. Zarfın içindeki para, o gün ödeyeceğim senet borcumuzun tamamı kadardı.

Meğer o gece Bahattin Abi, rüyasında Peygamber Efendimizi (sallallahu aleyhi ve sellem) görmüş. Efendimiz, ona “Mehmet Ali Hoca, Samsun’da sıkıntıda” demiş, kaldığım depoyu da işaret etmiş ve ihtiyaç olan rakamı da söyleyip “En az o kadar olsun.” diyerek ikazda bulunmuş. Bunun üzerine abimiz harekete geçmiş.

Cenabı Hakk böyle başımızın daraldığı bir anda Hızır gibi bu abiyi göndermişti.

Hafız Gencin Rüyası

Samsun hayatımın ilk dönemlerinde, imam-hatip mezunu ve hafız olduğunu söyleyen bir talebe geldi ve “Hocam bir rüya gördüm anlatabilir miyim?” dedi. Oldukça heyecanlıydı. “Buyurun” dedim. Anlatmaya başladı:

— Beni Mescid-i Nebevî’ye, Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve

sellem) mihrabına imam yaptılar. Ben oraya layık bir insan değilim diyerek ısrarla reddettim, fakat o meclisteki büyükler sen hafızsın deyip ısrar ettiler. Ben de heyecanla mihrab-ı Resûlullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) geçip namazımı eda ettim. Arkama döndüğüm zaman başımı döndüren bir tablo ile karşılaştım. Çünkü tam arkamda Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) var idi, sağ tarafında Hulefa-i Raşidin, sol cenahında Aşere-i Mübeşşere, arka saflarda muhacir ve ensardan müteşekkil sahabe efendilerimiz. Sonra dikkat ettim sahabe efendilerimizin arkasında, hizmet-i imaniye ve Kur'âniye'ye kendilerini adanmış abileri ve ablaları gördüm.

Namazdan sonra Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) ayağa kalktı, Sahabe-i Kiram Efendilerimize (r.anhüm) hitaben, "Arkadaşlar hazırlanınız, sizin kan ve terinizle temelini attığınız dava-ı İslam'ı, 14 asır sonra omuzlarına almış, her türlü tehlikeleri göğüsleyerek, en ağır şartlar altında götürmeye gayret eden Anadolu'daki kardeşlerimizi hem tebrik hem de teftişe gideceğiz." buyurdular.

Ben oldukça heyecanlı bir şekilde, bir telefon olsaydı da Türkiye'ye "Allah Resûlü ve ashabı teşrif edecekler." diye bir haber verebilseydim, hicret esnasında Efendimiz ve ashabını '*taalel bedrü*'lerle karşıladıkları gibi, kim bilir abiler, ablalar, gençler ve çocuklar herkes Resûlullah Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) ayaklarının altına başlarını korlardı." diye düşünürken, Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) Anadolu'ya geldiğini ve teftiş ettiğini müşahade ettim.

Bir defasında benzer bir rüyayı Hocaefendi anlatmıştı ve bize Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) teftiş etmek üzere İzmir'e teşrif buyurduklarını, birisinin de tekmil verdiğini söylemişti. Sonra öğrendim ki tekmili veren kendisiymiş.

Ben Bir şey Bilmiyorum

Yine o günlerde idi. Ordu'da Hizmetimize nezaret edecek kimse yoktu. Namazlarını kaçırmayan Murat isminde kimya veya fizik öğretmeni bir arkadaşla tanıştık ve yaptığımız hizmetleri ona anlattık. Ardından,

— Seni bu anlattığımız Hizmet'le burada vazifelendirmek istiyoruz, deyince,

— Ben hiçbir şey bilmiyorum, yapamam, dedi. Ben de,

— Biz de bilmiyorduk, ama öğrendik, sen de öğrenirsin, dedim.

Fırsat buldukça Murat Bey'le görüşüyorduk, zamanla işi öğrendi, Hizmet'e alıştı. Allah'ın (celle celâluhu) izni ve yardımıyla Ordu'da, o

arkadaşın vesilesiyle Hizmet başlamış oldu. Belli bir zaman sonra bir yurt açma imkânını da Allah lütfeyledi. Yıllar sonra kendisini Ordu’da ziyaret etme imkânı bulmuştum, emekli olmuş, gençlere sohbet edip tecrübeleriyle onlara yardımcı olmaya çalışıyordu.

Evladım Murat

Murat Bey Ordu’daki yurdun açılışı için davet ettiği günlerde, daha evvel Peygamber Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) hizmetlerimizi teftiş için Türkiye’ye teşrif ettiklerini kendisiyle beraber bazı arkadaşlarımıza arz etmiştim. Ondan sonra Murat Bey “Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) teşrif buyurursa beni sıcak döşeklerde, tembel tembel yatarken görmesin.” diye iki ay yatağa girmeden bir tahta sandalyede oturuyor.

Bir gün seher vakti, sıcak bir el başını okşuyor, nihayet Allah Resûlü’nün (sallallahu aleyhi ve sellem) teşrif ettiğini müşahade ediyor. Efendimiz, “Evladım Murat seni çok beklettim, gel şu kiraladığınız yurdu beraber teftiş edelim.” buyuruyor. O günün akşamı yurdun açılışı vesilesiyle yurt binasında yeni oluşan mütevelli arkadaşlarımızla beraberdik. Bu ara bir telefon geldi, telefon eden zat, “Orayı basacaklar dikkatli olun.” diye bizi uyardı. Yurdu hemen boşalttık. Biz dışarı çıkar çıkmaz bir iki dakika içinde Emniyetten ekipler gelip yurdu bastılar. Tabii kimseyi bulamadılar. Daha sonra görüştüğümüzde Murat Bey’e rüyada veya yakaza hâlinde bile olsa Allah Resûlü’nün iltifatının, “Dışınızı sıkın, bir musibet geliyor.” manasına geldiğini, başka bir vaka münasebetiyle Hocaefendi’nin bunu bana ifade ettiğini anlatmıştım.

Arka Odaya Bakabilir miyim?

O dönemde, Kurban Bayramı’nda canlı kurban değil, sadece deri topluyorduk. Talebe arkadaşlar siyah poşetler içinde derileri bizim dükkâna getiriyor, dükkânda bulunan bir delikten (üzerinde halı vardı) halıyı kaldırıp aşağıya onları atıyorduk. Polisler dükkânın içinde siyah poşet arıyorlardı. En sonunda bir sivil polis geldi,

— Senin arka odana bakabilir miyim? Talebeler siyah poşetle giriyor, boş çıkıyorlar, bu siyah poşetler nereye gidiyor, diye sordu. Allah onlara dükkân altındaki depoyu unutturdu ve hatırlarına getirmedi. Derileri hemen satamadığımız için havasız, gizli depolarda iş güvenliği müfettişi Halil İbrahim Bey’le kendimiz tuzluyorduk. On beş-yirmi gün sonra ortalık sakinleşince onları satıyor ve teslim ediyorduk.

Anlatmak İsteddiğini Şimdi Anladık

Vakıf başkanımız Ali Çakıroğlu Bey, Hizmet’i bir türlü anlatamadığı, Samsun’da hayır işlerinde en önde görünen itibarlı bir iki zatı, alıp bizim deri tuzladığımız yere getiriyor. Müfettiş arkadaşla benim her tarafımız batık bir şekilde, havasız depolarda deri tuzladığımızı uzaktan onlara gösteriyor. Manzarayı gören o bu zatlar,

— Hacı Bey ne anlatmak istediğini şimdi anladık, diyorlar.

İtibarımız Namusumuzdur

Sonraları canlı kurban toplamaya da başladık. Toplanan kurban paralarıyla Güneydoğuda fakir ve yetimler için kesilen kurbanların her birinden bazen beşer-onar lira fazlalık kalıyordu. Bu biriken paralar mevzuunu “Bunları ne yapalım?” diye Hocaefendi’ye sormuştum. Hocaefendi,

— Onlarla talebeler için nafile kurban kesin ve vakıf mütevellî heyetlerine, mümkünse kurbanları veren insanlara, bu artan paralarla onların geçmişlerinin ruhlarına sadaka olarak tekrar kurban kesildiğini duyurun. İtibarımız, güven duygumuz bizim namusumuzdur, dedi.

Biz de öyle yaptık.

Sabaha Kadar Yalvardık

Perşembe ilçesinde vazifeli bir üsteğmen arkadaşımız vardı. Hanımı inançlı ve başörtülü idi, ama komutan, arkadaşı çok sıkıştırıyor, “İlla hanımın resepsiyona katılacak.” diyor. Hanımefendi, oraların durumunu bildiği için bu tür yerlere gitmiyor. En son arkadaşımıza diyor ki:

— Eğer bu toplantıya da hanımını getirmezsən, senin çantanı eline vereceğim, ordudan attıracağım.

“Çaresiz kaldık.” diyor arkadaş anlatırken. O gece hanımla beraber seccadeye başlarımızı koyduk, sabaha kadar yalvardık. “Sen bilirsin Allah’ım!” deyip meseleyi Rabbimize havale ettik. Ben sabahleyin mesaie gittiğimde, kışlada bir telaş olduğunu gördüm,

— Hayırdır bu telaş nedir, diye sordum. Dediler ki:

— Komutan bu gece tuvalette öldü.

Gerçekten o eziyet veren komutan, o gece tuvalette ölmüştü.

Hiç Gelmiyor, Hâl Hatır Sormuyorsun

Arkadaşlarımızın fedakârlıklarıyla Hizmetimiz, Allah’ın izniyle inkişaf etti ve belli bir seviyeye geldi. Onların başlarından neler geçti, ne gibi fedakârlıklarda bulundular, tarih bütün bunları bir gün ortaya koyacaktır.

Kader ve dava arkadaşım, aynı zamanda meslektaşım merhum Mehmet Özyurt Hocaefendi, benim Samsun’da arandığım günlerde Diyarbakır’da hapiste idi. Bana daha evvel “Hiç gelmiyor, hâl hatır sormuyorsun?” diye sitem etmişti. Mahkemesinin olduğu günü öğrenerek Diyarbakır’a gittim. Avukatıyla beraber mahkemeye girerken, elleri kelepçeli olarak selamlaşmıştık, bu görüşmemiz dünya gözüyle son görüşmemiz oldu.

Bilahare hak yolunda gece gündüz koşturduğu bir sırada dört-beş arkadaşımızla birlikte bir trafik kazasında yanarak şehit oldu. Bir kolu kopmuştu, ama şehadet parmağı yukarı kalkık idi.

Ben bir seyahatim esnasında haberleri dinlerken kazayı haber almıştım. Arabanın yönünü hemen Hatay’a çevirdik, vardığımızda cenaze kaldırılmıştı. Yüzlerce seveni oradaydı. Allah (celle celâluhu) bütün ümmet-i Muhammed’le (sallallahu aleyhi ve sellem) beraber taksiratını affedip Firdevs’le mükâfatlandırınsın.

³⁷ Walkman: Bir zamanlar moda olan mini kaset çalar.

ANKARA DÖNEMİ

Takip Edemedim

1988 yılında Samsun'dan Ankara'ya geçmem netleşince dükkânı bir abimize devrettim. Mütevelliden altı abimiz, bir de ben, yedi kişi; “Saadet Toptan Kitap Kırtasiye” adıyla bir şirket kurduk. Şirket anlaşmasına son madde olarak “Sermayelerimiz sıfır da olsa kardeşliğimiz bozulmayacak.” kaydını koyduk. Ankara'ya gidince ben işleri ciddi takip edemedim. Neticede birtakım yanlışlıklarla şirket uzun ömürlü olamadı ve 3-4 sene sonra kapandı, ama abiler arasındaki vahdet hiçbir zaman bozulmadı. Hayatta olanlar hâlâ hizmetlerine devam ediyorlar.

Şakiler Zannettik

Bir gün Hacı Muammer Bey'le Şavşat'a gitmiştik. Orada bir yurdumuz vardı. İşimiz bittikten sonra akşama doğru yeni açılmış dağ yolundan Ardahan'a yola çıktık. Birden akşam karanlığı çöktü. Ardından da kuvvetli bir dolu bastırdı. Yol sakız gibi çamur oldu, biz de çamura saplandık, yolda kaldık.

Uğraşırken arabamız şarampole kaydı, çaresiz beklerken kendilerini göremediğimiz, ama seslerini duyduğumuz birileri bize doğru yaklaşıyordu. Arada bir el feneri yanıyordu. Biz onları şaki zannettik, çünkü o günlerde yol emniyeti çok yoktu. Tam onlar yaklaştığı bir anda sesli bir şekilde selam verdim, selamımızı aldılar. Meğer onlar orman işçileriymiş. Bize yardım ettiler, gerisin geri Şavşat'a döndük. Arkadaşlar yola çıkmadan önce bize “Akşam oldu gitmeyin.” diye rica etmişlerdi. Onları dinlemediğimiz için görünmeden çeşmede arabamızı yıkayıp Artvin'e döndük. Oradan da Kars yoluyla Ardahan'a geçtik.

Hırsız Gibi Kovalanıyorduk

Her ay belli bir seyahat turumuz oluyordu. Erzurum'da da programlarımız vardı ve ayrılacağımız gün ilahiyat son sınıf ve lise son sınıf talebeleriyle görüşmemiz olacaktı. Damadım İlyas Bey, Erzurum'da vazifeli olduğu için kızımın evinde misafir kalmıştım. Tam güneş batarken program için çıktığımda, beyaz bir Murat marka otomobili içinde bulunan birisinin, boynu kırılacak gibi bana baktığını fark ettim. Bunun üzerine ben de şüphelendim ve programımız aksamasın diye eski Erzurum evlerinin sokaklarına daldım.

Arabanın uzun farlarını yakarak beni bir hayli aradılar. O gece Yüzüncü Yıl Dershanesi'nde kalacaktım, ama takip edilirim endişesiyle oraya gitmeyip tekrar damadımın evine geldim. Sabah saat dokuza Trabzon için akşamdan bilet almış idik. Sabahleyin ilahiyat son sınıfta okumakta olan Mustafa Hoca, Necati Bey'in kırmızı damalı taksisiyle sabah beni alacaktı.

Vedat Bey, “Hem Trabzon Damla Yurdu'nda müdür olan kardeşim Sedat Bey'i ziyaret edeyim hem de seni yalnız bırakmayayım.” dediği için kendisine peki demiştim. Sabah Mustafa Hoca ile Vedat Bey beraber geldiler. O gece yarım metre kar yağmıştı,

— Hocam evi muhasara altına almışlar, deyince, onlara,

— Siz eşyaları alıp garaja gidin, ben üniversite kavşağına geleyim, otobüsle geçerken beni alırsınız, dedim.

Yarım saat sonra evden çıkıp Kars istikametine doğru yürüdüm. Arkadan dolaşıp taksi durağına geldim, bir sivil polisin taksinin arka koltuğuna uzanıp beni takip ettiğini hissettim. Taksiye binmedim ve eski Erzurum evlerinin arasına daldım. Dar bir sokakta taksi beklerken gelen bir arabaya bindim, benden bir evvelki sokağa da onlar saklanmışlar, peşime takıldılar. Direkt otobüs terminaline geldim arabaya bindiğimde Vedat kulağıma fısıldadı,

— Hocam arabada bizi takip eden birisi var, Mustafa Hoca seni terminalin dışında damalı kırmızı arabada bekliyor, dedi. Ben de gidip bekleyen arabaya bindim ve hareket ettik.

Meğer tam arkamızdaki araba onların arabasıymış, yine peşimize takıldılar. Şehir içinde polisiye filmlerinde olduğu gibi bir hayli kap kaç oynadık. Bir ara izimizi kaybettirip Aşkale'de otobüse yetişmek üzere eski havaalanı yolundan ana caddeye çıktık. Önümüzde iki araba vardı, Mustafa Hoca'ya,

— Bunlar bizim muhafızlar, dedim. Birisi yolda kaldı, diğeri önümüzden şehirde kayboldu. Biz otobüsümüze Bayburt yolunda yetiştik, ama Vedat, bizi Aşkale'de bulamayınca eşyaları alıp inmiş. Geri Aşkale'ye geldik. Gündüz dershane de istirahat ettik.

Film Gibi

Akşam dokuza yeni bilet aldık. Otobüsün gelme saatinde bir ortaokul talebesini eşyalarımızla birlikte gönderdik. Biz de Erzincan-Bayburt yolu kavşağında otobüsü bekliyor idik. Şehir çıkışında çocuk incek biz bineceğiz. Otobüs gelmeden önümüze üç tane taksi geldi durdu ve “Biz buradayız.” manasında gülmeye başladılar. Bir tur daha yapıp yine

önümüze geldiler. Vedat “Kaçalım.” dedi. “Biz suçlu değiliz, kendi kendimizi kaçmak suretiyle suçlu hale getirmeyelim.” derken, üçüncü turda otobüs geldi. Hemen otobüse binerek yolumuza koyulduk. Bir süre sonra yolda iki otobüs, yarış havasına girdiler. Arkadaki otobüs önümüze geçti, sinyal verip bizi durdurdu.

Meşin ceketli bir adam inip bizim otobüsümüze bindi ve arabanın muavini oldu. “Vedat, bu bizim muhafız!” dedim. Trabzon terminaline yaklaşırken meşin ceketli dâhil herkes uykudaydı, şoföre “Bizi indirir misiniz?” diye rica ettik ve indik. Oradan süratle uzaklaştık. Arkamızdan bir araba uzun farlarını yaktı, “Eyvah! Yine takıldılar.” diyerek dükkânların arasına girdik. Bu defa köpekler sardı etrafımızı. Aynı anda polis ve gece bekçisi düdüklere ötmeye başladı. “Vedat, burada hırsız diye yakalanacağız.” dedim ve geri döndük.

Yağmur yağmaya başladı. Vedat bir korsan taksi bulup getirdi. Arabaya bindik Damla Pansiyonu’nun önüne geldik. Orada sabah erken saatte volta atıp duran birisi vardı. Oraya da giremedik ve direk Hacı Muammer Bey’in evine gittik. Onlar da sabahın erken saati sobaları yakmış, odayı ısıtmışlar. Üstümüzü kuruttuk, sabah namazımızı eda edip biraz istirahat ettik.

O gün öğretmen arkadaşlarla görüşmemiz vardı. Bu toplantıyı Trabzon’dan Akçaabat’a aldık. Meğer o gece Erzurum Emniyeti’nden Hacı Muammer Bey’in evini telefonla arayıp yenge hanıma,

— Mehmet Ali Hoca oraya geldi mi, diye sormuşlar. O da,

— Öyle birisini tanımıyorum, deyince, “Tanımıyormuş.” diye arkadan gülmüşler. Onun için şüphelenmişler ve bizi dört gözle bekliyorlarmış. Programlarımızı yaptıktan sonra Hacı Bey beni arabasıyla Samsun’a kadar getirdi. Ankara’da ikamet ettiğim için oradan otobüsle Ankara’ya geldim.

Birinci Şubeden Aramışlar

O gün Ankara Emniyeti Birinci Şube’den aramışlar. Orada Ahmet Örs’ü bulsun demişler. Ben Ahmet Örs hastanesinin bir şubesi açıldı oradan aradılar zannederek hastaneye gittim, öyle bir şube yok dediler. Mahalle karakoluna gittim, “İsmim bu, beni siz mi aradınız?” diye sorduğumda, Komiser Bey, “Biz böyle birisini aramıyoruz, bizi de bazen böyle arayıp işletenler oluyor, siz gidin rahatınıza bakın.” dedi.

Bir ay sonra aynı yerden arayıp “Hâlâ gelmediniz, gelirken üç fotoğraf, bir muhtarlık belgesi, bir de özgeçmişinizle beraber gelin.” dediler. Meğer Ahmet Örs, Birinci Şube’de bir komisermiş. İstedikleriyle

beraber gittim, ifademi verdim. Böylece bu polisiye filmimiz bitmiş oldu.

Kongre Binası

1919 yılında Atatürk'ün Erzurum Kongresi'ni yaptığı binayı eğitim faaliyetlerini yürütmek üzere arkadaşlarımız kiralamışlar. O binanın salonunda halk toplanmış; memleketimizin, milletimizin ve manevi değerlerimizin sahibi olacak nesillerin yetiştirilmesi mevzuu ile alakalı konuşurken, çevremizdeki sokaklarda gençler birbirlerine girmiş, âdetâ savaşı gibi silah patlatıyorlardı. Bu şartlar altında Allah'ın izniyle bütün Türkiye'yi arkadaşlarımızla paylaşarak gece gündüz demeden, bu milletin mazisinin çok şerefli, geleceğinin de ümit vadettiği inancıyla şehir şehir dolaşıyor, hakikatleri insanımıza ulaştırmaya ve gelecek neslimizi en güzel şekilde yetiştirmeye gayret ediyorduk.

Kuşlar Kur'ân Kursuna Dolmuşlardı

Bir seyahatimde Siirt'e yolumuz düşmüştü. Siirt Kur'ân Kursu'nda, Suat Hoca hafız yetiştiriyordu. Ziyaretimizde bizleri beklemediğimiz bir sürprizle, “taleal bedrü” ilahisiyle karşılaşmıştık. Akşam Kur'ân Kursu'nda musahabe esnasında birden silah sesleri duyulmaya başladı. Jandarma kursa yakın bir yerde imiş ve PKK ile çatışmaya girmiş. Yağmur gibi mermi yağdığını biz de endişeyle seyrederken, yaz olduğu için açık duran pencerelerden çevredeki ağaçlarda ne kadar kuş varsa hepsinin Kur'ân Kursu'na dolduklarını hayretle müşahade etmiştik.

SABIR KAHRAMANI İKİ AİLE

Cennetlik İnsan Görmek İsteyen

Buca'da talebe iken ilk açılan evlerimizde kalan Salih Yılmaz Bey, ileriki tarihlerde Ankara'da iken hastalandı. Belinin zincir kemiğinden üç kısım çürümüş. Kaburga kemiklerinden numune alarak üç tane zincir kemiği ürettiler ve onu baldırına montajlayıp vücudun uyum sağlamasını beklediler. Uyum gerçekleştikten sonra âdetâ vücudunu ikiye böldüler. Sonra çürüyen zincir kemiklerini aldılar, yerine kaburga kemiğinden ürettikleri kemikleri montajladılar.

Bir yıl kalıp gibi yattı, hareket edemiyordu. Kim ne zaman gittiyse, evini, yatağını, üstünü başını, tıraşına kadar her şeyi pırıl pırıl, tertemiz görüyorlardı. Yenge hanım eşine çok iyi bakıyordu. Kardeşimiz Salih Bey'in de yüzünün ekşidiğini hiç gören olmamıştı. Fevkalade bir teslimiyet içinde Allah'ın (celle celâluhu) vereceği kararı bekliyor idi.

Hocaefendi de birkaç defa ziyaretine gitmişti, bir gün bizlere,

— Dünyada iken cennetlik insan yüzü görmek isteyen Salih Bey’le hanımını görsün, buyurmuşlardı.

Allah (celle celâluhu) uzun ömür versin, şu anda sıhhatine kavuştu ve hâlen karı-koca hizmetlerine koşturarak devam ediyorlar.

Sabır Kahramanı

Benzer bir vaka da İzmir’de gerçekleşmişti. Karşıyaka’da “Kayıkçı” ismiyle müsemma Recep Gök abimiz, kendisine ait tersanede çalışırken calaskal³⁸ kopmuş, kamyonda yüklü keresteler üzerinden geçmiş ve belden aşağısı tamamen ezilip felç olmuş. Hatırimda kaldığı kadarıyla 1980-1981’li yıllarda bu kazaya uğramıştı. 40 yıldan beri Hz. Eyyub gibi sabır kahramanı olarak Allah’a (celle celâluhu) tevekkül ve teslimiyet içinde, hâlinde hiç şikâyet etmeden hayatını idame ettiriyor. Yenge hanım da var gücüyle ve ibadet neşvesi içinde bakımını görümünü yapıyor. Allah sabır ve hayırlı uzun ömürler versin.

Hocaefendi ilk günlerinde kendisini hastanede defalarca ziyaret etti. Recep Bey,

— Ben duaların bereketiyle hayattayım diyor, Allah’a şükrediyordu. Hocaefendi, Hacı Hasan Üzümlü Bey ile Recep Abiyi manevi kardeş yapmıştı. Hasan Abi de ilk günlerinde üç ay gece gündüz hastanede Recep Abinin başında ona refakat etmişti.

Recep Abi bu hâlinde bile yazın elden kumandalı arabasıyla kırlara talebe taşıyıp hizmet etmeye çalışıyordu. Bir gün bana,

— Hocam dışarı çıkınca ne görüyorsun, dedi. Ben de gördüğüm şeyleri söyledim:

— Evler, insanlar, ağaçlar...

O da,

— Ben de nerede benim gibiler varsa onları görüyorum, sağlam insanlar bizim gibileri çok göremezler, demişti.

Sizi Hacca Göndereyim

Bir gün Recep Bey bana,

— Hocam bana hac farz, ama ben gidemedim, sizi vekaleten hacca gönderebilir miyim, dedi. Ben de,

— Senin damatların, çocukların, akrabaların var, onlardan birisini gönder, dedim.

— Ben onların hepsinden muvafakat aldım, dedi.

Buna rağmen ben kabul etmeyince, Hocaefendi'ye mektup yazıp göndermiş. Profesör İrfan Yılmaz ve Vehbi Yıldız Hoca ile beraber olduğumuz bir gün, Hocaefendi, İrfan Bey'e ve Vehbi Hoca'ya hacca gidip gitmediklerini sordu. Onlar "hayır" deyince "Sizi hacca göndereyim." dedi. Onlar da birer mazeret beyan edip gidemeyeceklerini söyleyince Hocaefendi beni odasına çağırdı,

— Recep Bey mektubunda ismen sizi zikrediyor, onu kırmayalım, teklifini kabul et, dedi.

Vekaleten onun adına hac yapmayı Allah (celle celâluhu) nasip etti. Arkadaşlar, Recep Bey'in kendisine "Sana bir televizyon alalım, oraları seyredersin." dediklerinde, "İhtiyaç yok, ben oraları zaten seyrederim." diye cevap veriyor. Bilahare arkadaşlar bunu bana aktarmıştı.

Hac dönüşümde İzmir'e girerken niyetimde direk Recep Abiye gitme arzum vardı; ailem, çocuklar, büyük kızım ve hemşirem İzmir'de olduğu için onlar "Evvela eşyalarımızı oraya koyalım, sonra ziyarete gidelim." demelerine rağmen sevk-i ilahiyle kendimizi Karşıyaka'da Recep Abinin evinde bulduk.

TÜRK HACILARA TAVSİYE

Fırsatları Değerlendirelim

O yıllarda bizim Türk hacıları umumiyetle yaşlı idi ve gençler çok azdı. Son dönemlerde Allah'a çok şükür bu oran gençler lehine bayağı gelişti. Bizim hacıların özel kıyafetleri ve bağışlarında ay yıldız olduğu için Türk hacısı oldukları belli oluyordu. Bunlar, Beytullah'ta ve Ravza-i Tahire'de namaz eda edildikten sonra öbek öbek oturup kahve sohbeti yapıyorlardı. Benim başımda takke ve sarık, sırtımda entari vardı. Beni bu kıyafetlerle Arap zannettiler.

O gruplara gidip dedim ki:

— Arkadaşlar! Abiler! Ömrümüz hep kahve sohbetleriyle geçti. Allah bize bir fırsat lütfetti. Buraya hacca, Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) huzuruna gelme fırsatı verdi, bakın Allah Resûlü'ne yüz metre yakınlıktayız. Türkiye'de yaptığınız ibadetlerin sevabı bir ise, burada bin, Kâbe'de ise yüz bin sevap veriliyor. Allah (celle celâluhu) size böyle ahiret hayatınız adına kârlı bir ticaret fırsatı vermiş, buraya gelmişsiniz. Şimdi namazlarımızı eda ettik, Kur'ân okumasını bilenler Kur'ân okusun, bilmeyenler eline tesbih alıp kelime-i tevhid okusun, istiğfar etsin. Zira Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) "Lâ ilâ he

illallah diyerek imanınızı yenileyin.” buyuruyor. Yüz defa, bin defa Lâ ilâhe illallah deyin, Efendimiz’e (sallallahu aleyhi ve sellem) salat-ü selam getirin. Zamanınızı böyle boş geçirmeyin.

İyi niyetli ikazda bulununca bu temiz insanlar, teşekkür ederek,

— İyi ki hatırlattın, dediler. Herkes, Kur’ân okumaya, evrad ve ezkâra başladı.

Dualarımız Kabul Oluyor

Bir gruba bir gün dedim ki:

— Arkadaşlar! burası öyle bir yer ki burada yapılan duaları Allah reddetmez, dualarınızı kabul eder, ellerinizi açın, gözyaşlarınızla Allah’a yalvarın, Cenabı Hak gök kapılarını açar, tüm melekler arınıza inerler, sizin dualarınız Allah’ın katına yükselir.

Allah’ın hikmeti, ben bilmiyordum, üzerimizdeki kubbeler elektriklerle açılıyormuş, tam bu cümleleri söylediğim anda kubbeler açılmaya başladı. Bizim hacılar heyecanla, yahu kubbeler açılıyor, Allah dualarımızı anında kabul etti diyerek heyecanlı anlar yaşadılar. Allah’ın takdiri böyle bir tevafuk olmuştu.

Kavl-i Leyyin ile

İnsanlara kavl-i leyyin (yumuşak, tatlı söz) ile gerçekler anlatılsa, hatta hataları bile hatırlatılsa, iyi ve halis bir niyetle olunca, rencide olmuyor ve kabulleniyorlar. Onun için Allah Teâlâ, Efendimize (sallallahu aleyhi ve sellem), “*Habibim senin vazifen tebliğdir, eğer tebliğ vazifesini yapmazsan, peygamberlik vazifesini yapmamış olursun.*”³⁹ buyuruyor.

O bakımdan Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Cebrail (as) tarafından kendisine getirilen mesajları evvela kendi hayatında yaşıyor, uyguluyor, daha sonra İslam’ın güzelliklerini insanlara tebliğ edip, anlatıyordu. Bugün olmayabilir, yarın da olmayabilir, ama seneler sonra size nice kan kusturan ve düşman safında yer alan insanlar; gelirler, nedamet duyup teslim olurlar. Nitekim Ebu Süfyanlar, İkrimeler, Hintler, Vahşiler; gelip Allah Resûlü’ne (sallallahu aleyhi ve sellem) teslim olmuşlar ve geride kalan günahlarına onun cephesinde kefaret aramışlardı.

Çileli Bir Hayat

Bir Karadeniz seyahatimizde Ordu’dan Fatsa’ya gelirken, sel köprüyü yıkmış. Onun için yolumuzu eski dağ yolundan vermişler. Fatsa’da bir

program için sözümüz var idi ve geç kalmıştık. Kuvvetli bir yağmur yağıyordu. Konferans salonuna giderken her tarafım ıslandı. O dönemin Fatsa kaymakamı Şahabettin Bey üst kattan benim o hâlimi görmüş, hemen elbise tedarik edip üzerimi değiştirmemi sağlamıştı. Ardından boynuma sarıldı,

— Biz, devlet bizim için her türlü imkânı temin ederek hizmet verirken, sizler böylesine mahrum bir şekilde, hayatın bütün çilesini çekerek hizmet veriyorsunuz, deyip oldukça duygulanmıştı.

Şimdiye kadar tanıdığım insanlar içinde elde ettiği makamlar kendisini hiç etkilemeden tevazu ve mahviyeti temsil eden, bakıldığı zaman Allah'ı hatırlatacak kadar halis muhlis bir beyefendi, bir devlet adamı idi Şahabettin Bey.

Bursa valisi olduğu dönemde ziyaretine gitmiştim. İnegöl hadiselerini yatıştırma maksadıyla yola çıkacağı ana tevafuk ettiği için,

— Hava ve karayollarına tahdit koydurdum. Görüşmeden gidemezsin, diyerek iltifat etmişti. Daha sonra kendisini ziyaret etmiş ve hasret gidermiştik.

Devlet adına resmî bir ziyaret için Almanya'ya geldiği bir dönemde, herkesi otele yerleştirdikten sonra gece otelinden gelip bizleri ziyaret etmişti.

Ne yazık ki Hizmet insanlarına değer veren bir devlet adamı olması itibarıyla 17/25 Aralık fırtınalarının meydana getirdiği süreçte, daha evvel planlanmış uydurma bir darbe neticesinde 15 Temmuz 2016 sonrası içeri alınarak, arkadaşlarıyla beraber insanlık onuruna yakışmayacak muamelelere maruz bırakıldı.

Yıkmak Kolay Yapmak Zordur

1984-1985 yıllarında Amasya'da iman ve Kur'ân hizmetine sahip çıkan iki zat vardı; Hacı Hasan amcayla, iş adamları derneği genel sekreteri Kadir Bey. Kadir Bey bana,

— Bir hafta ömrü olan bir eğitim vakfı var, benim çantamda can çekiyor ve kapanacağı günü bekliyor. Biz bu vakfı canlandırma adına eski üyelerimize bir yazı yazarak “Şu kadar zamanlık aidatınızı lütfen ödeyin.” dedik. Üyelerden bir kısmı vefat etmiş, hayatta olanlar da ödemediler ve otomatikman müstafi sayıldılar, dedi.

Bunun üzerine biz de yeni üye kaydetmek suretiyle vakfı faaliyete geçirdik. Bu vakıf üzerine otuz-kırk talebelik bir yurt açtık. Kadir Bey'in tensibiyle üye yaptığımız ve onun çok samimi arkadaşı olan Erhan isminde bir eczacı, bu durumdan rahatsız olmaya ve zamanla

insanları aleyhte teşvik etmeye başladı. Biz de huzursuzluk olmasın, çatışmayalım diye vakıf defterinde “Bu yurt ve talebeleri koruyamaz, sahip çıkamazsanız Allah (celle celâluhu) huzurunda sorumluluğu kabul etme şartıyla, bu vakfı, yurt ve talebeleri ile size devrediyoruz.” diye bir karar alarak çekildik.

Öncesinde Kadir Sina Bey’e, Erhan Bey için “Bu arkadaşı iyi düşün, sen daha iyi tanıyorsun, ileride bize sıkıntı vermesin.” demiştim. Kadir Sina Bey kardeşimiz bunu içine atmış ve bu meseleyi iyice kafaya takmış. “Ben hocamı dinlemedim, bu kadar emeklerimiz boşuna gidecek.” diye şizofrenik bir rahatsızlık içine girdi.

Ben hanımını aradım.

— Hocam, Kadir Bey oldukça rahatsız, deyince, Hacı Hasan amcaya rica edip,

— Kadir Bey’i alıp getir, dedim. Çocukları, samimi bir arkadaşın evine bıraktık, bizim evde Kadir Bey’le beraber kaldık. İlk geldiği an masada bulunan bir buçuk litrelik suyu bir hamlede içti ve Sızıntı dergisinden Hocaefendi’nin şiirinin bir cümlesinin karşısına, “Üç gün sonra M. Ali Hoca’nın evinde onunla görüşeceksin.” diye not düştüğünü bana göstererek,

— Bak şimdi üç gün sonra seninle evinde görüşüyorum, dedi.

Ben de ona,

— Sen çok yorgun ve uykusuzsun, deyip abdest aldırıp iki rekât namaz kıldırıp ve arkada bir odaya yatırdım. Bir saat kadar uyuduktan sonra bağırarak,

— Bu ev bana hayırlı geldi! Dayım mason değilmiş, dedi.

Oturup konuşarak onu teselli etmeye çalıştım. İstanbul’da çok sevdiği bir arkadaşı vardı, ona telefon ederek “Kadir Sina Bey’i camilerde ve boğazda gezdir, bir hafta kadar misafir et.” dedim.

Allah’ın (celle celâluhu) lütfu ile zamanla rahatsızlığı düzeldi. Biz de yeni bir vakıf kurarak işe sıfırdan başladık. Maalesef o devrettiğimiz vakıf, yurt ve talebeler darmadağın oldu. Bizim Hizmetimiz ise hiçbir yerden geri kalmayacak şekilde bugün dahi devam etmektedir.

Daha evvel de bazı şehirlerdeki imam-hatip yurtları, işletilemediği için müteveli heyetleri onları bize devretmişlerdi. İmar edip belli bir disiplin içinde mükemmel hâle getirdikten sonra tertip düzen içinde işleyen bu yurtlar; bir kesim insanların, kıskançlığı yüzünden elimizden alındı ve maalesef o insanlar bu yurtları yine işletemediler, tekrar eski hâllerine döndüler.

Allah’ın (celle celâluhu), insan fitratına değişik hikmetlere binaen

koymuş olduğu kıskançlık ya da daha doğru ifadesiyle gıpta duygusu menfi yönde değerlendirildiği zaman fayda yerine böyle zararlar verebiliyor.

Metinler Metanetli Olur

Kaderin hakkımızda takdir ettiğı plana uyarak Samsun'dan Ankara'ya geldikten sonra dört yıl kadar Orta Anadolu, Karadeniz, Doğu Anadolu bölgelerinde pazarlamacı olarak dolaştım. O dönemde Ardahan'da küçük bir yurt ve 15-20 talebe vardı. Başında da Metin isimli bir arkadaşımız vazifeliydi.

Bir gün komünistler yurttan çocukları dağıtmışlar, Metin'in de kafasına silah dayayıp,

— Bir hafta içinde burayı terk et, yoksa seni öldürürüz, demişler.

Metin beni telefonla aradı ve vakayî rapor etti. Ben de şaka ile karışık,

— Metinler metanetli olur, sen şehit olmaktan mı korkuyorsun, Hizmet'in ilk şehidi olmak istemez misin? Bekle ben geliyorum, dedim. Otobüse binip Sarıkamış'a gittim. Çok şiddetli bir fırtına ve yarım metre de kar vardı.

Merzifon'dan tanıdığım ve orada yedek subay olarak askerliğini yapmakta olan Dr. Bahaddin Bey'i buldum,

— Arabanın dört tekerine de zincir vur, Ardahan'a gideceğiz, dedim.

— Hocam bu havada mümkün olmaz, dese de ben,

— Mutlaka gitmemiz gerekiyor, dedim. Nihayetinde beraber yola çıktık. 80 km'yi 10 saate yakın bir zamanda gidebildik. Orada bir hastanenin başhekimi Zübeyir Bey vardı. Metin Bey'le beraber dördümüz istişare ederek,

— Sen bu devrin Mus'ab ibn Umeyr 'isin. Seni tehdit edenlere tek tek gidip “Benim sizinle işim yok, ben dünyada ahiret insanıyım, beni yaratan Rabbimizin emirlerine uymak zorundayım.” de. Onlara yaratan Rabbimizi anlatmaya çalış. Olmazsa seni alırız.” dedik.

Sonra kimseye görünmeden tekrar o zor şartlar altında geri geldik. Bir hafta, on gün sonra Metin Bey telefon etti,

— Sevincimden ağlıyorum, beni silahla tehdit edenler, Hizmet mütevellisi oldu. Sizi davet ediyoruz, bekliyoruz, dedi.

O silah çekenler, dağıttıkları yurt talebelerini kendileri köyleri dolaşarak topluyor, yurda geri getiriyorlar. Aradan yirmi beş-otuz yıl geçmişti ki onlardan biri, “Ateistken Metin Bey'e silah çekenlerden biri” dersiniz beni iyi tanır, diyerek Ardahan'dan bana selam göndermişti.

Hazret, Sen Bana Sahip Çık

Yukarıda bahsettiğim bölgeyi ayda bir dolaşıyordum. Aslında kendisi makina mühendisi olduğu hâlde fark derslerini vererek Hizmet adına öğretmenliği tercih eden Ali Candan Bey, Isparta'dan bir kamp vesilesiyle Kars'a sürgün edilmişti.

İlk günlerde kimseyi tanımadığı için oldukça sıkıntı ve zahmet çekiyordu. Orada bölgenin manevi dinamiklerinden ehlullahtan ve tasarruf sahibi olan Hasan Harakani Hazretlerinin adına yapılmış bir cami, yanında da bakımsız bir şekilde türbe-i şerifi vardı. O günkü şartlarda biraz şehir dışındaydı.

Bir gün sabah ezanları henüz okunmamışken Ali Candan Bey, Hasan Harakani Hazretlerinin ziyaretine gidiyor. Orada Allah'a dua edip, ağlayıp sızlıyor ve şöyle sesleniyor:

— Ey Hazret! Senin ülkenin dirileri bana sahip çıkmıyor, nezd-i Uluhiyette bir değer varsa, bari sen sahip çık!

Sonra Hasan Harakani Hazretlerini selamlayıp ayrılıyor. Evinde kahvaltısını yapıp okula giderken, yolda Hasan Harakani Hazretlerine bağlı bir zat önünü kesiyor,

— Sen bir yurt arıyormuşsun, filan isimli otel benim, al burayı yurt yap. Hazret öyle emretti, diyor.

Abdulkadir Geylani, İmam Rabbani, Şeyh Harrani ve Bediüzzaman Hazretleri gibi, Hasan Harakani Hazretlerinin de tasarruf sahibi olduğunu böylece öğrendik.

Gerçek Mü'minler

Kayseri'de memleket ve milletimizin kaderinde büyük rol oynayacağına inandığım Emniyet mensubu, çok samimi, kendini vatana ve millete adanmış, imanlı, ahlaklı ve faziletle mücehhez bir grup genç arkadaşımızla sohbet etmiştik. Bu sohbette arkadaşlar, bana gerçek mü'min olmanın vasıflarını sormuşlardı.

Ben de Enfal sûresindeki, *“Gerçek mü'minler onlardır ki Allah zikredildiği zaman kalpleri titrer (cezbelenir). Ve onlara Allah'ın ayetleri okunduğu zaman onların imanlarını arttırır ve Rablerine tevekkül ederler.”* ayetini okuyup, manasını açıklayarak cevap vermiştim. Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) bu konuyla alakalı Mescid-i Nebi'de ashabına anlattığı bir vakayı anlatıyor idim.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) sahabe efendilerimize bu ayeti anlatırken Mescid-i Nebi'de bayılanlar olmuştu. Bunların içinde bir de genç biri vardı. Onu ayıltmaya çalışıyorlardı. Allah Resûlü (sallallahu

aleyhi ve sellem) “Onu ayıltmaya çalışmayın, cenazesinin teşhiz ve tekfiniyle uğraşın, zira Allah korkusundan onun kalbi durdu.” buyurdular.

Bunun üzerine dinleyen arkadaşlar arasında da fevkalade gerilim oluştu ve içlerinden üç-beş tanesi baygınlık geçirdi. Ben de onlara,

— Sizin hatibiniz ben olamam bundan böyle. “Allah!” deyince baygınlık geçiren sizlere hitap etme liyakatinde olan bir hatip arayın, dedim.

Sofrada Ağlamıştı

Bir gün Sivas’a uğramıştım. Orada bir üniversite hazırlık kursu açılmıştı. Kurs müdürü Nebih isminde bir arkadaşımızdı. Bizi evine yemeğe davet etti. Evde çoluk çocuğu yoktu. Yere bir sofra serdi, sofraya da kaşık çatal ve boş bir çorba tası koydu. Sonra sofraya oturup ağlamaya başladı.

İmkânsızlıktan iki ay maaş alamadığı için evine bir şey alamamış, kirasını da ödeyememiş. “Günde bir defa kursta öğretmen arkadaşlarla bir çorba içiyoruz, çocuklarımı da memlekete bıraktım.” deyince ben de duygulandım.

Samsun’da arandığım dönemlerde vakıf başkanımız Ali abimizin yaşlı bir annesi vardı. Ara sıra ailemle o ninenin evinde buluşuyorduk. Benim durumumu çok iyi bildiği için bir gün bana bir sarı lira çıkarıp verdi,

— Bu benim gelin olduğumda anne ya da babamın taktığı bir hatıra, dedi. Ben kabul etmek istemedim,

— O hatırayı sen çocuklarına, torunlarına ver, dedim.

— Ben onlardan izin aldım, bunu sana layık görüyorum. Sıkıştığın bir anda bunu çocuklarına harcarsın, deyip ısrar etti. Onu cüzdanımın bir köşesinde saklıyordum. Sivas’taki müdür arkadaşşıma hikâyeyi anlattım ve,

— Sen buna benden daha çok layıksın, deyip sarı lirayı ona zorla verdim. Bunu bozdur, git çocuklarını evine getir. Sonrasını vakıf merkezine ulaştırır, halletme yoluna gideriz, dedim.

Talebeler ve Halk Sizi Bekliyor

Yine bir program için evvela Sivas’a, daha sonra Çorum’a gitmek üzere söz vermiştim. Sivas’tan Çorum’a otobüsle giderken şoföre rica etmeme rağmen ikinci namazı için durmadı. Yozgat şehir merkezinde bulunan yurdumuzun önünde otobüsten indim. Kimse görmeden yurda girip sadece farzı eda edip ayrılacaktım, selam verir vermez sorumlu

arkadaşın başımda beklediğini gördüm.

Yurdun karşısında Yozgat Lisesi vardı. Arkadaşımız,

— Hocam talebeler sizi içeri girerken görmüşler, zatualinizi bekliyorlar, 10-15 dakika rica ediyoruz, deyince kıramadım. Oradan çıkarken “Üniversite talebelerinin haberi olmuş, diğer bir sınıfta sizi bekliyorlar.” deyince,

— Ben Çorum’a söz verdim, gitmem gerekiyor, dememe rağmen,

— Hocam 5-10 dakika da bu arkadaşlara ayıralım, arkadaşları kırmayalım, ricasında bulununca oraya da katılmış olduk.

Bu arada mütevellî arkadaşlar gelmeye başlayınca,

— Desenize “Biz seni bugün bırakmayacağız.” dedim ve mecburen Çorum’a o gün gelemeyeceğimi haber verdim. Oradaki programı da bir gün tehir etmiş olduk.

Hey Gidi Günler Vaazı

Hocaefendi bir dönem mübarek ramazan ayında her pazar öğlenleri vaaz veriyordu. Bir defasında biz de Ankaralı iş adamlarından Mustafa Aydoğan Bey’in arabasıyla akşamdan İzmir’e doğru yola çıktık. Sahuru Turgutlu’da kolejde yaptık ardından sabah namazını eda edip biraz istirahat çekildik. Bizi orada unutmuşlar, biz de uyuyup kalmışız. Bir kalktık tam vaazın başlama saati. Çok üzüldük ama yine de sonuna yetişiriz deyip yola çıktık.

İzmir Hisar Camii’ne geldiğimizde değişik bir manzarayla karşılaştık. Hocaefendi’yi pardösüsü ve başında takkesiyle kürsüye doğru gerilim içinde giderken görünce bir sıkıntı olduğunu fark ettim. Vaazlara Türkiye’nin dört bir yanından binlerce insan geliyordu. Vaazdan evvelki gece Hocaefendi, “Bu insanlar benim için geliyorlar, ya bunlara bir şey veremezsem.” mesuliyeti içinde sabaha kadar kıvranırken, birçok arkadaşın rahat rahat uyuduklarını görünce fevkalade rahatsız olmuş, İzmir’i terk edip gitmeye karar vermiş.

Arabayı kullanan Cevdet Bey Manisa yolu üzerinde bulunan bir benzin istasyonuna giriyor, direksiyonun üzerine kapanıp hıçkırarak ağlamaya başlıyor. Hocaefendi sıkıştırınca,

— On binlerce insan senin için geldi, o insanları mağdur edemezsin, sürmüyorum arabayı, diyor.

Daha sonra Hocaefendi, “Arkadaşımızın o gözyaşlarına dayanamadım geriye dönüp geldim.” demişti. İşte Hizmet Hareketi’nde önemli bir vaka olarak tarihe geçen “Hey Gidi Günler” sohbeti o gün gerçekleşmişti.

Vakıf Başkanı Baran Bey

Kahramanmaraş'ta Hizmetimizin ilk dönemlerinde, ona sahip çıkan, samimi, hasbi, fedakâr ve muhlis abimiz Baran Bey'in yakın bir arkadaşı; okul yapma taahhüdünde bulunmuş, ama yerine getiremeden emr-i Hak vuku bulmuş, vefat etmiş. Bu zatı Baran Bey rüyasında gırtlığına kadar bir bataklık içinde, üstü başı perişan “Beni buradan kurtar!” diye yalvarırken görmüş.

Bunun üzerine Baran Bey, o zatın çocuklarını davet edip “Beni nasıl tanıyorsunuz?” diye sormuş. Onlar da “Babamızın samimi bir arkadaşı, seni güvenilir bir insan olarak tanıyoruz.” demişler. Baran Bey de babalarının durumunu onlara anlatmış. Bu duruma üzülen çocukları “Babamızın taahhüdünü biz yerine getirelim.” deyip söz vermişler.

Hemen okul inşaatına başlayıp kısa süre içinde bitirip teslim etmişler. Baran Bey arkadaşını tekrar rüyada gördüğünde pırıl pırıl, tertemiz, kılık kıyafeti düzgün, “Benim sıkıntıdan kurtulmama sebep oldunuz.” deyip teşekkür etmiş.

Demek ki verilen sözlerin yerine getirilmesi gerekiyor. Yoksa insanın mesul duruma düştüğünü bu hadiseden anlamış oluyoruz.

Hemen Bu Akşam

28 Şubat sıkıntılarının had safhada olduğu günlerde, resmî dairelerle her kurumun başındaki idarecinin muhatap olması gerekiyordu. Baran Bey de bu süreçte vakıf başkanı olması itibarıyla her şeyin kendisine sorulmasını doğal olarak arzu ediyordu. Nasıl olmuşsa olumsuz bazı şeyler yaşanmış ve kendisi bundan rahatsız olmuş. Bundan ötürü de ruhen biraz sarsıntı geçirmiş. Durum Hocaefendi'ye intikal edince, benim hemen İstanbul'a gitmemi, Ali Rıza Bey'i alıp Baran Bey'le görüşmemizi arzu ettiler.

Kahramanmaraş'a gidip Baran Bey'i aradık. Görüşmek için bir süre çabaladıktan sonra nihayet kolejde beraber olduk. Evvela onu konuşturduk. Üç saat kendisini dinledik ve neticede,

— Baran Bey, beni Hocaefendi gönderdi. Yarım saat onu dinler gibi sözümü kesmeden lütfen beni dinleyin, dedim ve bu hususta ondan söz aldım.

Konuşmaya başladım, beş dakika sonra sözümü kesti.

— Baran Bey, biz üç saat senin sözünü hiç kesmeden dinledik, yarım saat konuşmaktan vazgeçtim, ne olur on dakika konuşacağım, ama lütfen sözümü kesmeyiniz, dedim ve şöyle devam ettim:

— Bütün arkadaşlar seni Allah için seviyorlar, sana karşı herhangi bir kırgınlıkları ve bir tavırları yok. Sadece tedbirli ve temkinli hareket etme noktasında kendilerinden istenilenleri yerine getiriyorlar. Benim ricam eğer mümkünse hemen bu akşam arkadaşları bir araya getirelim, onlara “Sizlerin emsali olan nice gençler plajlarda, eğlence yerlerinde gönüllerine göre eğlenip hayatlarını sürdürürken, sizler gençliğinizin baharını, insanlığın dünya ve ahiret saadeti, huzur ve emniyeti, kafaların aydınlanması, gönüllerin nurlanması ve huzuru adına hayatınızı bu davaya vakfetmiş, gece gündüz çalışıyor ve koşturuyorsunuz. Böylesine değerli ve kıymetli bir Hizmet’e kendini adanmış olan sizler, madem dünya lezzet ve zevkini terk ediyorsunuz, ahiret hayatımız adına öyle bir fedakârlıkta bulunalım ki insanlık sizi model ve örnek alsın. Haydi benim arslan kardeşlerim!” diye bir konuşma yap, bakalım sana nasıl bir tavır sergileyecekler.

Çatlayıp Ölecektim

Biz ayrıldıktan sonra aynı gece toplanıyorlar. Baran Bey de bu mealde bir konuşma yapıyor. Salonda bir uğultu, bir hıçkırık sesi duyulmaya başlanıyor. Konuşmanın sonunda abiye sarılanlar, ellerini ayaklarını öpmeye çalışanlar... Salona sekine inmiş gibi orada manevi, hoş bir atmosfer oluşuyor.

O günlerde Baran Bey’in çok sevdiği bir arkadaşı, Hizmet’in sıkıştığı anlarda sessizce el uzatan, çok fedakâr ve cömert Hacı Nuri Çiğir amcamız vefat ediyor. Cenaze namazını kıldırmak üzere Hocaefendi’yi vasiyet etmiş, Hocaefendi de kendisi gelemediği için, o sorumluluğu vekaleten bana tevdi etti. Baran Abi de oldukça rahatsız olduğu için İstanbul’a gelememiş ve cenazeye katılamamıştı.

Kahramanmaraş’ta vakıf yönetiminden bir arkadaşımız kabristanda cenaze başında telefonla Baran Abiyi arayıp bana verdi. O kadar duygulandı ki telefonda benimle konuşamadı. Daha sonra bir vesileyle Kahramanmaraş’a gittiğimizde bir abimizin yazlık evinde boynuma sarılıp,

— Allah sizden razı olsun ben, sıkıntıdan çatlayıp ölecektim, Allah sizleri benim mutlu ve huzurlu olmama vesile yaptı, teşekkür ederim, demişti.

ARKADAŞLARIMIZA KARŞI VEFALI OLMA

Abilerimiz Bizi Unuttular

Bütün güzelliklere rağmen bazı eksiklerimiz ve hatalarımız da

olmuyor değil. Bir bayram günü Şehit olan bir pilotumuzun emanet bıraktığı yavrusuyla hanımını, ziyaret ettiğimizde, hanımefendi,

— Devlet bizi unutmadı, hiç olmazsa bayramlarda arayıp soruyor, ama abilerimiz bizi unuttular, deyince yıkılmışım.

15 Temmuz 2016 uydurma darbesi nedeniyle baŗta çocuklar ve kadınlar olmak üzere masum, mazlum, mağdur; topluma, insanlığa karŗı hiçbir zararı ve suçu olmayan nice insana, tarihte emsali görülmeyen bir soykırım zulmü irtikâp edilmektedir. Bu zulme maruz kalan bütün arkadaşlarımızın kardeşlerimizin dertlerine ortak olma, yaralarını sarma, maddi-manevi sıkıntılarını gidermeye matuf gücümüz yettiği kadar gayret etmeli ve o kardeşlerimizin hayata tutunmalarına yardımcı ve destek olmalıyız. Bir selamın, bir tebessümün, bir hâl hatır sormanın, bazen pek çok problemi çözmede iŗe yaradığını tecrübelerle yaŗadıęını ifade etmeliyim.

Dertlere Ortak Olma

Bu hususta iki misal etmek istiyorum.

Birinci misal: Merhum Mehmet zyurt Hocamın kerimesinin nikâhına katılmışım. İmkânlarım az olmasına rağmen kızcağıza küçük bir bilezik götürmüştüm. Bu küçük hediye karŗısında “Bize babalık yaptın.” deyip gözyaşlarıyla teŗekkr etti.

Merhumun hanımını ve benzer kardeşlerimizi gücümüz yettiği kadar zaman zaman ailecek ziyaret etmeye alıŗıyoruz. “Fılanlar meŗgul oluyordur.” zannıyla bu tür kardeşlerimiz bazen ihmal edilebiliyor. Bir defasında böyle mağdur bir aileyi ziyaret ettiğimizde, onları kışın ortasında odunu kömürü kalmamıŗ, parası da tkenmiŗ bir hâlda bulmuŗtum. ylesine zor durumda kalmıŗlardı.

Daire geniŗledike bu türlü hadiseleri takipte zorlanma oluyor. En iyisi herkes, kendi bulunduğu çevrede böyle aileleri ziyaret ederek mağduriyetlerini görmeli ve onların sıkıntılarına ortak olmalı.

İkinci misal: Merhum Mehmet Hocam dâhil, kader birliği yaptığımız ve hücre hapsinde beraber bulunduğumuz arkadaşlarımızdan Sami izginer Abimizi yıllar evvel kendisi Eskiŗehir’de iken ziyaret etmiŗtik. Sami Abi evde yoktu. Kızlarından altı-yedi yaşlarındaki Sevda Nur bize musallat oldu.

— ay-kahve iirmeden sizi bırakmam, dedi. Abi evde olmadığı için biz kalmak istemedik, fakat Sevda Nur gidip dıŗ kapıyı kilitlemiŗ. Bizi kahve iirmeden dıŗarıya bırakmadı.

Gün geldi Sami Abi merhum oldu. Sevda Nur kızımız büyüdü,

evlenme yaşına geldi. Son anda düğününe yetiştik. Ona da babasına vekaleten bir bilezik hediye ettim. Duygulandı ve bana, “Babam hayatta olsaydı bu kadar sevinmezdim.” dedi. İleriki tarihlerde yalvardı, ağladı “Ne olur beni manevi bir kızın olarak çocuklarının arasına al.” diyerek ısrar edince ben de kabullendim.

— O zaman bana verdiğin düğün hediyesinin karşılığını veremedim, diyerek o da bana gönlüm hoşnut olsun diye bir hediyede bulundu. Şu anda kızımız Sevda Nur ve damadımız Yunus Bey her ikisi de Amerika’da üniversitede doktorluk yapıyorlar.

Bir ara Amerika’ya gittiğimde mesleğinde başarılı olan doktorlar için düzenlenen bir programın sonunda ödül töreni varmış. Törene beni de davet etmişlerdi. Ödülü vermek üzere sahneye davet edildiğimde, ödülü alacak kişinin Doktor Sevda Nur kızımız olduğunu bilmiyordum. Onun da ödülü kendisine benim vereceğimden haberi olmadığı için, ikimize de sürpriz olmuştu. Programı sunan Sevda Nur kızımızın eşi Yunus Bey, bize böyle bir sürpriz yaşattı.

Bir Vaaz ve Konferans

Hatırımda kaldığı kadarıyla 1968 veya 1969 yılında dönemin Diyanet İşleri Başkan Vekili Yaşar Tunagür Hocaefendi; Eskişehir Müftüsü Ahmet Baltacı ve Denizli Müftüsü İbrahim Değirmenci hocalarımızı birbirlerini tanımaları için Fethullah Gülen Hocaefendi ile hacca gönderiyor.

Bu vesileyle Hocaefendi’yi yakından tanımış olan Ahmet Baltacı Hocamız, daha sonra Hocaefendi’yi Eskişehir’e vaaz ve konferans için davet etmişti. Bu heyete ben de katılmıştım. Eskişehir Ulu Camii’nde görülmedik bir manzara vardı.

Hocaefendi’yi hiç tanımayan ve ilk defa dinleyen cemaat, korkunç çığlık ve feryatlar koparıp hıçkırıklara boğuldu. Bir gün sonra da köy imamaları dâhil bütün personeli toplayarak düğün salonunda Hocaefendi’ye bir konferans verdirdi. O gün için Hocaefendi’nin ciddi aleyhinde olan bir vaiz, onu yakından tanıyınca tövbe edip özür dilemişti.

Gözyaşlarımı Veriyorum

Mübarek Ramazan ayında Eskişehir Ertuğrul Gazi Koleji’nin temel atma merasiminde bulunmuştum. Tam kiraz ve vişne mevsimi idi. Meyve bahçesinde program yapılmış, konuşma yapan o dönemin Eskişehir Müftüsü İsmail Bey,

— El-insaf! Böyle, kirazlar, vişneler yüzümüze gülerken oruç vaktinde burada program olur mu, diyerek şaka yapmıştı.

Yıllar sonra Ertuğrul Gazi Koleji’nde bir yardım programı yapılmıştı. Orada takdimi yapan Mustafa Fidan arkadaşımız,

— Burada olup da ismi listeye girmeyen kalmasın, çünkü Allah için yapılan bu yardım listeleri, ümidimiz odur ki sahibi tarafından Cennet kapısında okunacak inşallah, deyince anneler bebeklerin bile isimlerini yazdırdılar ve beşer, onar lira koydular.

Orada bulunup da parası olmayan talebeler, kimisi saatini, kimisi kalemini, birisi de ceketini çıkarıp verdi. Bir talebe de verecek hiçbir şeyi olmadığı için ismini yazdırıp karşısını boş bırakmış. Arkadaşlar bilahare, “Vadettiği şeyi isminin karşısına yazalım.” diye arayıp bu talebeyi buldukları zaman, gözyaşlarıyla şu vakayı anlatıyor:

— Ben hiçbir şey veremedim. O gece kaldığım eve gittim, odamın ışığını söndürüp, yorganı başıma çekip “Allah’ım abilerim, ablalarım, kardeşlerim, kundaktaki çocuklar bile bir şeyler verdiler, ben veremedim, biliyorsun. Ya Rabbi ben de isminin karşısına kimsenin görmediği şu anda bir şey koymak istiyorum: Gözyaşlarım!” diyor ve ağlarken uyuyup kalıyor. Efendiler Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem) rüyasında talebenin kollarından tutup onu kaldırıyor, sarılıp alnını öpüyor. “Evladım Allah senin gözyaşlarını ve o Allah için yardıma koşanların hepsinin yardımlarını kabul etti. Git onlara selamımı söyle, onları müjdele!” buyurdu.

İlk defa böyle bir hadiseyle karşılaşmış olduk.

Beni Bu Şereften Mahrum Etmeyin

Yurtdışında kolejlerimizin açılmaya başladığı günlerde idi. Said Aksoy Bey kardeşimiz bu okullarda eğitim İngilizce tedrisatla yapıldığı için matematik, fizik ve kimya derslerini rahat verebilecek 54 arkadaşımızı seçmiş ve onlara iki ay kurs aldırmişti.

Kursun sonunda bir jüri heyeti bu öğretmenleri imtihana tabi tutuyor, 53’ü kazanıyor, birisi kaybediyor. Kaybeden arkadaşımız “Ne olur beni bu hicret şerefinden mahrum etmeyin, beni bu arkadaşlarımın birisinin okuluna kapıcı yapın.” deyip ağlamıştı.

Kurallar çekildi, o arkadaşımıza da stajyer öğretmenlik verdiler, onu da sevindirdiler. O gün bütün arkadaşlar, “Allah’ım ne olur bu arkadaşlarımızı mahcup etme, başarılı kıl, gittikleri ülkeleri ve o ülkelerin insanlarını sevdin.” diye dua etmişlerdi.

³⁸ Calaskal: Makara ve zincirlerle çalışan bir vinç.

³⁹ Mâide sûresi, 67

ANADOLU'DAN DÜNYAYA

AVRUPA VE AVUSTRALYA GEZİLERİM

Kızımı Nasıl Koruyacağım?

1988 yılında Ankara'da bulunduğum dönemlerde, bir vesileyle misafireten Avrupa'ya gitmiştim. İlk defa Belçika'ya uğradım. Havaalanından Necdet Hoca'nın oğlu Fethullah ile Feyzullah isimli bir arkadaşı beni aldılar. Bir pazar günüydü, öğle namazına Brüksel'deki Mehmet Akif Camii'ne götürdüler. Halk haberdar edilmişti ve cami doluydu. Ben bir-bir buçuk saat konuşmamı yaptıktan sonra cami hariminde bulunan çayhanede ikramda bulundular. Tam o anda bir zat volta atıyor, görüntüsünden psikolojik rahatsızlığı olan bir insan havası seziliyordu. Tavırlarıyla sanki bana bir şey söylemek istiyor, fakat yanıma yaklaşmıyordu. Ben kendisine,

— Hayırdır, bir sıkıntınız mı var, deyince yanıma yaklaştı ve dedi ki:

— Kalabalıklara konuşmak, onları heyecanlandırmak kolay! Benim dört tane kızımdan üç tanesi polise sığındı, onları kaybettim. Ciğerim yanıyor şu anda, evimdeki kızımı nasıl koruyacağımın, yolu ve çaresi nedir, diye gözyaşlarıyla sormuştu. O günlerde milletin en büyük derdi çocuklarımızı nasıl koruyabiliriz idi. Anne babalar onun çaresini arıyordu.

Daha sonra hizmet maksadıyla Avrupa'ya gelmeyi, böyle nice dert ve sıkıntı içinde evlatlarının derdiyle yanan ailelerle tanışmayı ve onların çocuklarına hizmet vermeyi Allah nasip etti.

Aile Derdiyle Yanmak

O günlerde bir sohbet arası genç bir arkadaşımız,

— Avrupa şartlarında evlatlarımızı nasıl koruyabiliriz, diye bir soru tevcih etmişti. Ben de,

— Allah hayırlı ömürler versin. Kaç tane emanet yavru var, diye sorunca,

— Henüz evlenmedim, ama gençliğimize bakıyorum ve onların acınacak hâli benim yuva kurma cesaretimi kırıyor, deyince,

— Elhamdülillah, daha evlenmeden gençliğin ve müstakbel evlatlarının derdiyle yanan arkadaşlarımız var, dedim.

Bedava Ekmek

Danimarka'nın Kopenhag şehrinde bulunan arkadaşlarla bir araya geldiğimizde, hasret giderip birtakım kardeşlerimizin dertlerini, sıkıntılarını dinlemiştik. Aramızda şöyle bir diyalog geçti:

— Buradaki fırın sahibi Türkler, halka bedava ekmek veriyor.

— Çok mu zenginler?

— Hayır.

— Hayır-hasenat adına mı bunu yapıyorlar?

— Hayır, birbiriyle rekabet ettikleri için.

— Bizi onlarla görüştürme imkânınız olur mu? Öyle yapacaklarına bir şirket kursunlar, hepsi ortak çalışıp kârını paylaşsınlar. Hem vahdeti ruhiye bozulmaz hem de maddi bakımdan kayıp olmaz.

Memura Göre Şartlar Değişebiliyor

Bilahare Belçika ve Hollanda yoluyla Almanya'ya girmek istedik. Fakat transit vizesi bile vermediler. Belli bir zaman sonra tekrar müracaat ettik, memur değiştiği için bir ay oturum verdiler. Hollanda-Rotterdam'da ilk defa mülkiyeti alınan yurdun borçlarını ödeyebilmek için çabaladık. Avrupa'da yaşayan fedakâr kardeşlerimizin himmetlerine müracaat ettik.

Güven Kaybedilince

Bir defasında Necdet Başaran Hoca, İlhan Bey, bir de Fransa'da doktora yapan, ama İsviçre vizesi olmayan bir arkadaşımızla bir köy gümrüğünden gece on ikiden sonra geçmiştik. Ardından ne oldu bilmiyoruz, on dakika sonra polis yolumuzu kesti. Vizesi olmayan arkadaşları bizden aldılar, bizi de merkez çıkış gümrüğüne götürdüler. Orada oldukça ciddi bir arama yaparak sıkıştırdılar.

Daha evvel Türklerle saygılı olan Avrupa'nın, onlara karşı yapılan yanlışlıklardan dolayı güvenlerini kaybetmişiz. Bir dönem "Kur'ân" deyince polisler güvenir ve hiç dokunmazlarmış. Sonra bizim bazı vatandaşlarımızın, Kur'ân'ın yapraklarını çıkarıp içini esrarla doldurduklarını tespit edince, o güven ve itimat kaybolmuş. Böylece Kur'ân'ın da içini kontrol etmeye başladıklarını o hadise ile öğrenmiş olduk.

Pasaport kontrolünden evvel hiçbir milletin uçak kapılarında arama yapılmadığı hâlde, Türk uçakları kontrol ediliyordu. Bu durumun, Müslüman olarak bizleri ne kadar üzdüğü tahmin edilebilir.

Hesabını Veremem

Bir gün bacanağımın oğlu Muammer Efendi,

— Akrabayız, ama yıllardır birbirimizi çok tanımıyoruz, siz Avrupa'yı gezerken ben de sizinle dolaşabilir miyim, dedi. Ben de,

— Olur, dedim.

Beraber Paris'e gittik. Orada bir salonda sohbetimizi yaptıktan sonra talebelerle özel bir soru-cevap faslında, bir kutsi hadiste beyan edildiği gibi Cenabı Hakk'ın; ömürden, gençlikten, servetten ve ilimden kullarını Mahkeme-i Kübra'da hesaba çekeceğini anlatırken birçok insan duygulandı. Muammer Efendi de hafif bir baygınlık geçirdi ve sonra bana,

— Hocam akrabayız, ama yıllardır bunları bize anlatmadınız. Bir mektupla bile yazabilirdiniz. Ben bugün ölsem, gençliğimin hesabını veremem. Orada “Ya Rabbi! Bu benim akrabam, ama seni bize anlatmadı.” deyip şikâyet edebilir miyim, diyerek beni ve orada bulunan herkesi duygulandırdı.

Onlu Ezan

1989 yılında eğitim konferansları vermek için Orhan Çiçek Bey'in daveti üzere Türkiye'den Avustralya'ya gittim. 2 saat kadar Singapur'da uçak aktarması için bekledik. Uçak yolculuğumuz toplam 22 saat sürdü. Avustralya'da mevsimler ve günler Türkiye'nin tam tersi; Türkiye'de kış orada yaz, bizde gündüz orada gece. Türkiye'de kar kış vardı uçağa bindiğimizde, Melbourne'e indiğimizde ise sıcaklık 40-45 derece idi. Milletvekilleri dâhil herkesin dağlarda, kamplarda olduğunu öğrendik. 10-15 arkadaş, dağın zirvesinde Katolik bir Hristiyan vatandaşın yüz yıl evvel kiliseye bağışladığı bir mekânı kamp için kiralamışlar. Kamp yerine giderken dağların da bir şehir kadar düzenli, asfalt yollara ve posta kutularına kadar mükemmel olduğunu gördük.

Kampa vardığımızda tam öğlen vakti girmişti. Çam ağaçlarının dallarında çocuklar ezan okumaya başladı, ama ezan bir türlü bitmiyordu. 10 kadar çocuk sırayla ayrı ayrı ezan okudu. Ben,

— Çifte ezan duymuştum, ama onlu ezanı ilk defa duyuyorum, deyince bir arkadaşımızın gözleri doldu, heyecanla,

— Hocam, buralarda açıktan ezan okumak yasak. Ezanları odalarda okuyoruz. Müsaade edin de dağlar taşlar, kurtlar, kuşlar Rabbimizin adını duysun. Onun için bu onlu ezanı düşündük, diyerek bizleri duygulandırdı.

Bu kampta üç hafta kadar kaldık, gözyaşı akıtılmadan hiçbir namaz

eda edilmedi desem mübalağa yapmış olmam. Muhteşem bir şekilde her gün doğuşunda projektör gibi yedi rengi ile kampın üzerine güneşin ışıkları vuruyordu. Batarken de aynı şekildeydi.

Yıllar Önce Söylemişim

Bahsini ettiğim bu üç haftalık kamp günlerimizde her gün dersler ve sohbetler yapıyorduk. Bir gün açık havada sırtımı çam ağacına dayayarak yaptığım bir sohbeti arkadaşımızın biri haber vermeden kamera ile çekmiş. Büyüklerimizden duyduğumuz, geçirdiğimiz tecrübeleri seslendirerek ben orada diyorum ki:

— Arkadaşlar bugün dağda bir çamın altında on-on beş kişiyle sohbetimizi yapıyoruz. İnşallah bir gün gelecek, ömrü olanlar görecektir, bu sohbetleri binlerce kişiyle kolejlerimizin salonlarında gerçekleştireceğiz.

Aradan seneler geçti, onlarca kolej açıldı. O kolejlerimizden Sydney’de bulunan Şule Koleji’nde bin kişiyle bir sohbet yaptık. O dönem Avustralya’da eğitim şirketinin genel müdürü olan Kemal Şahin, evini taşımak için temizlik yaparken eline bir video kaseti geçiyor. Merak ediyor içinde ne var diye, temizleyip bakıyor, ilk geldiğimde dağdaki çam ağacına sırtımı dayayarak yapmış olduğum o sohbet olduğunu görüyor.

— Bir sürprizim var deyip beni kahvaltıya davet etti ve tam o kısmını ayarlamış, “Arkadaşlar bugün 10-15 kişiyle bu dağda sohbet ediyoruz, bir gün gelecek kendi kolejlerimizde binlerce kişiyle bu sohbetleri yapacağız.” dediğim o kısmı heyecanla bana dinletti.

Seni Almaya Geldim

Yine bu ziyaretimde bir rüya görmüştüm. Rüyamda merhum Mehmet Özyurt Hocam bana “Seni almaya geldim.” dedi. Ben de “Hocam izinsiz, istişaresiz Cennet’in kapısı bile açılrsa girmeyeceğimize dair söz vermedik mi? Ben şimdi Avustralya’dayım, Hocaefendi Türkiye’de. İzin almadan seninle şu anda gelmem mümkün değil.” deyince, boynunu bükte, “Doğru söylüyorsun, ben gideyim.” dedi. Oldukça temiz giyimli idi, gözümünden kayboluncaya kadar onu takip ettim.

Bu rüyadan bir iki gün sonra o vakit Sydney’de hiçbir yerimiz olmadığı için meşhur opera binalarının karşısında bulunan millî parkta, bir ağacın altında kahvaltı ve sohbet yapmaya niyetlendik. Oraya giderken, tünelin tam ortasına geldiğimizde şoför birden geri dönmeye kalktı, ama dönemedi. Arkadan gelen tır, öyle bir fren yaptı ki muvakkaten şuurumuz kayboldu ve tünel yıkıldı zannettik.

Gözümü açtığımda baktım arabamız âdeta tünelin duvarına yapışmış, gözlerimiz tavana bakıyordu. Arkaya devrilseydi tırın altında kalıp Mehmet Özyurt Hoca'nın davetine Allahu a'lem icabet edecektik. Demek ki vakti saati gelmemiş. Cenabı Hak, bize yeniden yaşama fırsat ve imkânı lütfeyledi. Allah (celle celâluhu) hoşnut ve razı olduğu sırat-ı müstakimden bizleri mahrum eylesin. Emanetini alacağı ana kadar da hak yolda sabit, dâim ve kâim eylesin. Âmîn.

Kafamı Ranzaya Vurdum

Avustralya'da her gün sabah akşam programlara katılıyorduk. Orhan Çiçek Bey'in ve arkadaşlarının kiraladığı bir evde kalıyor idim. Beni yalnız bırakmamak için nöbetleşe bir arkadaş benimle kalıyordu.

Bir gün Mustafa isminde bir arkadaşımız beni sabah programına götürdü. Hava çok sıcak olduğundan dolayı öğleyin biraz dinlenelim dedik. Ben evin kapısını kilitleyip odamda istirahat çekilmiştim. Arkadaşımız da salonda kapıya dönük çift katlı ranzaya uzanmış, henüz uyumadan yakaza hâlinde iken kilitli kapı açılıyor. Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), ashab-ı kiram efendilerimizden (r. anhüm) bazı büyüklerimiz, Hz. Üstad ve Hocaefendi beraber kapıyı açıp içeri giriyorlar. Arkadaş telaşla fırlıyor ve kafasını ranzaya vuruyor.

Kafasının şiş olduğunu görünce sordum:

— Hayırdır ne oldu?

— Hocam, kafamı ranzaya vurdum kaza ile, dedi. O gün bir şey anlatmadı. Avustralya'dan ayrılırken bir bant verdi bana ve,

— Hocam bunu gittiğin yerde dinlersin, dedi. O bantta işte bu vakayı anlatıyordu.

Denizde Yürünür mü?

Avustralya'da iken konferanslara katılan bir hanımefendi vardı. Ayrılacağım gün uğurlayanların arasında o da gelmiş, bir fırsat bulup bana bir mektup uzattı,

— Hocam uçakta okursunuz, dedi. Bu bayan Hizmet'i bilmiyor, tevafuken reklamlardan ya da birilerinden duyarak konferanslara katılmış. Daha sonra rüyasında çok kalabalık bir kitlenin okyanusta yürüdüğünü görmüş. "O yürüyenlerin arasında sizi de gördüm." Bir ara bana yalvararak "Kurtulman için ne olur katıl." deyince, size "Denizde yürünür mü?" diye sordum. Batarım korkusundan dolayı davete icabet etmedim. İkinci defa tekrar davet ettiniz, yine korktum, katılmadım. Üçüncü defasında iki elinizle âdeta yalvararak "Fırsatı kaçıyorsun, gel

katıl.” diye ısrarla davet edince, titreyerek, korkarak ayağımı okyanusa koydum, baktım batmıyorum. Sonra öbür ayağımı koydum, birer adımla okyanusa girmiş oldum. “Hocam acaba ben de bu kervana katıldım mı?”

Mektubunu bu soruyla bitirmiş.

Daha sonra bu hanımefendi, bütün aile efradıyla Hizmet kervanına katıldılar.

Veli Gibi Bir Veli

Avustralya’ya ilk gittiğimde dağdaki kampta tanıştığım Ahmet Veli isminde bir hoca arkadaş vardı. Gerçekten de ismi gibi veli (evliya) bir insandı. O günlerde oturumunu tam halledemediği için içeri almışlardı.

Çok fedakâr, halis, kahraman bir arkadaştı. Cuma günleri bin kilometrelik mesafeye cuma namazı kıldırmak için giderdi. Bir seferinde kendisi cuma namazını kıldırıp tek başına otobüsle dönerken uyumuş kalmış, ancak yüz kilometre sonra uyanmış. Böyle uzak yakın demeden hizmet ediyordu.

Bir ara kendisine, “Ehl-i beyt kardeşlerin çok olduğu Geelong şehrine gider misin?” teklifinde bulunmuştum. Tekellüfsüz “evet” deyip gitmiş ve orada bir kolejın açılmasına vesile olmuştu.

Ahmet Veli Hocamızın kolejlerimizde öğretmen olarak çalışan bir kızı vardı. Suat Yıldırım Hocamın bir akrabası ile evlenmek üzere Türkiye’ye geldiklerinde, Adapazarı Hendek taraflarında kendisi, kızı ve damadı gelin arabasıyla trafik kazası yaptılar ve vefat ettiler. Allah rahmet edip ahiretlerini mamur eylesin.

İade-i İtibar

Daha önce anlatmıştım, 1983 yılında sıkı yönetim mahkemelerinde beraat etmeme rağmen “Vazife yapman sakıncalı görüldü.” kaydıyla kadromun bulunduğu Diyanetten ihraç edilmiştim. Bilahare 1990 yılında, devlet iade-i itibarda bulundu ve itibarımızı almak üzere vazifeye geri döndüm. Yıllar evvel hafız hocam Mehmet Aydınoglu’nun vazife yaptığı İzmir Kadifekale Camii’ne beni tayin ettiler.

O dönemde Gültepe, Kadifekale gibi yerler PKK’nın kurtarılmış bölgesi idi. Orada bulunduğum süre içinde birkaç defa polisle çatışma olmuştu. Bunlardan birinde molotof kokteyllerle, taşlarla caminin bütün pencereleri de kırılmıştı. Ekrattan (Kürtlerden) dindar birisinin bir manav dükkânı vardı. Muhelif olduğu için onun da dükkânını yaktılar. Kur’ân kursu hocası Mehmet Bey yangını söndürmeye gidiyor. “Sen

nasıl gidersin!” diye onu tehdit ederek oradan uzaklaştırdılar.

Bir defasında bir kız çocuğunu öldürüp yakmışlar, bu yüzden iki gün eylem yapılmıştı. Evin penceresinden bir baktım caminin kubbesinin her tarafı kameraman doldu, bunların birçoğu yabancı ülkelere aitti. Bu insanlara kim haber verdi, ne çabuk oraya geldiler, hayret etmiştim.

Ben de vaaz ve hutbelerimde iman, Kur’ân ağırlıklı sohbet ediyor ve bir yandan da hissettirmeden gençlerle meşgul oluyordum. Dokuz ay sonra emekli olmam gerektiği için cemaate durumu arz edince başta o gençler ve cemaat “Ne olur gitme.” diye âdeta yalvardılar.

Ben Hiçbir İşe Yaramıyorum

1974 yılında İzmir Mersinli Camii’nde ehl-i ilim, ama aynı zamanda çok mütevazı olan Fuat Yıldırım Hocamızla beş yıl boyunca, imam ve müezzin olarak vazife yapmak suretiyle kader birliğimiz oldu. Bütün kardeşlerimizin ihlas ve samimiyetle aşk ve şevk içinde Hizmet’te koşturduğu muhakkak; ama Fuat Hocamız, kurra hafız, ilim irfanla mücehhez, çok samimi, hasbi ve fedakâr bir kardeşimizdi.

Daha sonra İzmir Kadifekale’de Erzurumluların ağırlıklı yaşadığı bir camiye imam tayin olmuştu. Bir defasında Samsun’dan İzmir’e geldiğimde bir cuma günü hem cuma namazı kılayım hem de ziyaret edeyim diye, biraz da huyunu bildiğim için camiye, imam hutbeye çıktığı an görünmeden girmeye çalıştım. Ama nasılsa görmüş, hutbeden indi, beni zorla hutbeye çıkardı.

Bir gün bana,

— Hocam ben hiçbir işe yaramıyorum. Allah benim ömrümü Hocaefendi’ye versin, deyince ben ürperdim, ama samimiyetine de hayranlık duydum.

AZERBAYCAN-ALMANYA

AZERBAYCAN

Elimizi Çabuk Tutalım

1991 yılında emekliliğimi talep ettiğim dönem, Rusya Federasyonu'na bağlı Türk cumhuriyetlerinin bağımsızlığını ilan ettiği günlere tevafuk etmişti. İslamiyet'in Anadolu'ya girişi direk Araplar vasıtasıyla değil, Orta Asya ülkeleri aracılığıyla olduğu için Hocaefendi'nin, "Oradaki kardeşlerimize vefa borcumuzu ödeyelim. Bir zulümden yakasını kurtarıırken başka bir zulmün tuzağına düşmesinler. Menfaat şebekeleri uyanmadan elimizi çabuk tutalım." düşüncesiyle bir heyet oluşturuldu. Bu ekip bir ay o bölgeleri dolaşıp heyecanla ve göz yaşlarıyla geri döndüler. Onların hissiyat ve düşünceleri "Aman çabuk olalım!" kanaatini daha da pekiştirmiş oldu.

Vefa Borcumuzu Ödemek İçin

Hizmet'in sevk ve idaresinde Allah'ın takdiri kader denk çizgisi büyük rol oynamıştır ve oynamaktadır. Orta Asya'da Rusya'nın çözülmesi on sene evvel olsaydı hem maddi hem de kadro olarak imkânımız yoktu. Yurt dışı hicreti 1990-91'li yıllarda başladı.

Emekliliğimi talep ederek kendi rızamla eğitim hizmetlerimiz adına Azerbaycan'a hicret ettim. Benden bir müddet evvel giden arkadaşlarımız, bir üniversite hazırlık kursu açmışlardı. Daha sonra hep beraber yurt, kolej ve üniversite açma gayreti içine girdik. Yerli insanlardan ve hicret eden esnaf arkadaşlarımızdan müteşekkil bir müteveli heyeti oluşturduk. İki fedakâr doktor kardeşimiz de bir sağlık ocağı açtılar.

Azim ve ciddi bir gayretle işe başladık. Devâir-i devlet⁴⁰ ve halk oldukça müsait idi. En muhtaç oldukları bir anda dertlerine ortak olmamızdan fevkalade memnuniyet içinde bizleri bağışlarına basmışlardı. Bir gün parmak sayısı kadar arkadaşlarımızla bir evde göz yaşları eşliğinde dertleşip plan ve projelerimizi o dünyanın insanlarına, hususiyle hayrülhalef nesline sahip çıkabilme adına bir araya gelmiştik.

Kafkas Üniversitesi

Oluşturulan müteveli heyeti içinde, o dönemde millî eğitimde yetkili

olan ve bize gönülden sahip çıkan, sonradan seyyid olduğunu da öğrendiğim Mirda Ahmed Bey de vardı. Bu zat ile birbirimizi çok sevmiştik, doğrusu çok iyi bir insandı. Allah'ın izni ve onun da desteğiyle Kafkas Üniversitesi'nin ruhsatı alındı. İçinde kendisinin de odası bulunan bir binayı, üniversite olarak bize tahsis etti.

Azerbaycan'ın Bağımsızlığı

Bağımsızlığını ilan ettiği ilk günlerde, Azerbaycan oldukça karışık. Ordu üç ayrı gruba bölünmüştü. Aynı zamanda Ermenistan hadisesi patlak vermişti ve durum oldukça sıkıntılıydı. Memleketinin istiklali uğruna hayatını hapishanelerde geçiren, daha sonra araştırma enstitüsünün ilahiyat bölümü başkanlığını yapan Ebulfaz Elçibey, cumhurbaşkanı seçilmişti. Onların en sıkıntılı anlarında yaralarına küçük bir merhem olabilmek için kahraman ve fedakâr milletimizin bağışladığı yardımları Hilmi Güney Bey ile beraber Elçibey'e bizzat teslim etmiştik.

O zaman, bize bir hayli dert yanıp işinin zor olduğunu, her evde bir muhbir bulunduğunu ifade etmişti. Odasında bir yer yatağı, bir de duvara çakılmış bir çivide üstü bezle örtülmüş bir takım elbisesi olduğunu görmüştük.

Mirda Ahmed Bey'in Köyü

Bir defasında Mirda Ahmed Bey beni köyüne götürdü. Bakü 45 derece yanarken 3000 m rakımlı dağın zirvesinde yer alan köyde kar vardı. Köye girmeden evvel parça parça olmuş, yola abanmış bir dağın altından geçiyorduk. Ben ürperdim. Benim çekindiğimi gören Mirda Ahmed Bey,

— Hocam korkma, şimdiye kadar bu dağdan insan üzerine düşen hiçbir taş olmadı. Düşen bütün taşlar gece kimse yokken yıkılıyor, dedi.

Köy 10 bin nüfuslu büyük bir köy, sokakları taş döşeli. Devlet-i Aliye⁴¹ döneminde açılan altı camiin hepsinin kapısına kilit vurulmuş. Bir tanesini müze yapmışlar. Oradaki hatıra defterine bir şeyler yazmıştım. Yeni açılmış bir camide ise Şii bir imam vardı. Caminin mihrap tarafı, yere serilmiş, üzerinde mollaların resimleri olan kitaplarla doluydu. Köyün ileri gelenleri camiye davet edilmiş. Orada küçük bir sohbette bulunmuştum.

Camide bir akşam namazı kıldık, ama şaşırdık, çünkü namaz arasında konuşuyorlardı. Biz namaz biter bitmez, minberin arkasına geçip sessizce yeniden namazımızı eda ettik. Bizi seyretmekte olan cemaatin içinde bulunan Mirda Ahmed Bey “Sizin ayrı kıldığınız namaz daha

tertipli.” demişti. Daha sonra “Bana bir namaz hocası bulabilir misin?” diye ricada bulunmuştu. Türkiye’ye geldiğimde bir namaz hocası kitabı ile Hocaefendi’nin namaz bantlarını ve bir de küçük bir çanta hediye etmiştim.

Kendisi Rusya’da üniversiteyi birincilikle bitirdiğinde, mezuniyet hediyesi olarak verilen, oldukça orijinal, seramikten yapılma kıymetli bir eşyasını bana hediye etmek istedi,

— O sizin kıymetli bir hatıranız, deyip kabul etmedim. Buna rağmen daha sonra arkamdan güzel bir ambalaj içinde o orijinal, seramik semaveri bana gönderdi.

Beş altı ay geçmeden benim Azerbaycan’dan ayrılmam gerekti. Kendileri buna çok üzölmüşlerdi. Fakat arkadaşlığımız ve dostluğumuz yıllar geçmiş olmasına rağmen hâlâ devam etmektedir. İlk dönemlerde devlet adına millî eğitimi temsil eden bu zat, daha sonraları vali olarak ülkesine hizmet vermeye devam etti.

Sahip Çıkma Bize Düşmektedir

Yıllar sonra Azerbaycan’a himmet yapmak ve üniversitede bir konferans vermek üzere tekrardavet edildiğimde Mirda Ahmed Bey bana dedi ki:

— Allah (celle celâluhu) senden ve Hocaefendi’den razı olsun, o namaz hocası ve bantlarını bana getirdiğinden beri namazlarımı geçirmiyorum.

Bu ziyaretimde Türkiye’den oraya hicret etmiş öğretmen, idareci ve ticaret ehli arkadaşlarımız, hiçbir şey almama niyetiyle ve sadece görmeleri için Azeri vatandaşları da himmete davet etmişler. Orada bir sohbetle bulunmuşum ve neticede kolejin yönetim kurulu başkanı Azeri bir arkadaşımız Türkiye’den gidenlere sordu:

— Bu kolejde çocuğı okuyan var mı?

Hiç çıkmadı. Azerilere sordu hemen hemen hepsinin çocuğı var. Dedi ki:

— Kardeşlerim bu Türk arkadaşlarımızın, buraya menfaat için değil, kazançlarıyla bize ve çocuklarımıza destek vermek için geldiklerini açıkça gördünüz. Bundan böyle eli kolu sıvayıp bu işe sahip çıkmak bize düşmektedir.

Cezaevinde İman

İnsanlığın dünya ve ahiret saadeti adına bu fedakârca hizmetler devam ederken, eğitim hizmetlerinin daha verimli hâle getirilmesi için

seminerler yapılıyor, gidilen ülkelerde memleketimizin tanıtımını yapmak ve itibarını yükseltmek için gayret ediliyordu. Bunun için de zaman zaman bir araya geliyorduk.

Yamanlar Koleji'nde bulunduğumuz bir günde, Amerika'daki eğitim gönüllüsü arkadaşlarımız üç-beş tane Müslüman siyahi getirmişler. Bunlardan bir tanesi onların imamı, lideriymiş.

Bu imam, kendi ifadesiyle daha evvel inançsızmış. Çok insan öldürmüş ve müebbet hapse mahkûm olmuş. Amerika'da kanun ve kuvvet yoluyla zapturapt altına alınamayan mahkûmlara, onları inanç olarak besleyecek ve psikolojik destek verecek insanlar tayin ediliyor. Bu zat da bu vesileyle hapiste Müslüman oluyor. Sonra Allah da yardım ediyor ve zamanla müebbet hapisten kurtuluyor.

İslamiyet'i öğrenmek üzere bir İslam ülkesine gidiyor. Orada Kur'ân ve Arapça öğreniyor. Amerika'ya döndüğünde devlet bu zatı, cezası henüz gerçekleşmemiş mahkûmların bulunduğu hapishaneye imam yapıyor. Yine kendi ifadesiyle yedi bin insan onun önünde şahadet getirip Müslüman oluyor.

İşte bu zat, Yamanlar Koleji'ndeki eğitim toplantısında Hocaefendi'nin oturduğu koltuğun yanına oturup, boynuna elini atarak arkadaşına İngilizce olarak,

— Kamerayla çek, istikbalde dünya huzuruna en büyük katkıda bulunacak zatın yanında bulunmakla kendimi bahtiyar hissediyorum, demiş ve oradaki arkadaşlarımızı hislendirmişti.

Hacı Kemal Abi ve Hicret Aşkı

Merhum Hacı Kemal Abi bir toplantıda,

— Hocam, bu fedakâr arkadaşlara gıpta ediyorum, ne olur beni de bir ülkeye gönder, ben de hicret şerefine mazhar olmak istiyorum, deyince Hocaefendi,

— Sen benim arkadaşımın, dertlerimi seninle paylaşıyorum, senin yokluğuna tahammül edemem, dedi. Hacı Kemal Abi ağlayarak rica etti,

— Ben sık sık gelirim efendim, ne olur beni bu şereften mahrum etmeyin, dedi. Hocaefendi duygulu bir şekilde,

— Hadi sen de git, diyerek odasına girdi.

Hacı Abi de bu vesileyle Tacikistan'a sevinç gözyaşlarıyla hicret etti.

Hacı Abinin Tacikistan'daki fedakârlıkları bir destandır. Arkadaşlardan duyduğumuz kadarıyla oraya gittiğinde iç savaş vardı. Üst seviyede bir devlet yetkilisi, Hacı Abiye,

— Hacı Ata, sen şimdi git, savaş bittikten sonra gel, ne istiyorsan o zaman beraber yapalım, diyor. Hacı Abi bu zatın boynuna sarılıyor ve,

— Ben buraya ölmeye geldim, dönmeye değil, diyor ve ayrılmak istemiyor. Ancak ısrar üzerine geri dönmek şartıyla Tacikistan'dan mahzun ve mükedder bir şekilde ayrılmak zorunda kalıyor. Ortalık biraz sakinleşir sakinleşmez de hemen geri dönüyor.

Tacikistan'da halk ile beraber önlük takıp pamuk topluyor, yurttan yatıp kalkıyor. Gece yarısı hıçkırıklarla talebeler ve insanlık için dua ediyor. Çocukla çocuk oluyor, devlet adamlarıyla ve halkla da seviyelerine göre çok rahat kaynaşarak gönüllere giriyor ve kendini sevdiriyor.

Çağdaş Kadınlar Derneği

Kolejlerimiz açıldıktan dokuz sene sonra Türkiye Çağdaş Kadınlar Derneği, Azerbaycan Kadınlar Derneği ile bir toplantı tertip etmişler. Orada konuşma yapan misafir hanımefendi beş-on dakika sonra Türk okullarına saldırmaya başlıyor. Azerbaycanlı dernek başkanı hanımefendi yavaşça yanına gelip mikrofonu elinden alıyor ve,

— Siz dokuz yıl evvel neredeydiniz? Onlar bizim en sıkıntılı, en muhtaç olduğumuz günlerde geldiler, bize destek verdiler, moral oldular ve çocuklarımıza sahip çıktılar. Biz onları sizden daha iyi tanıyoruz, sizin tanıtmanıza gerek yok. Bu hanımefendi yanlış bir yere gelmiş, lütfen buna kapıyı gösterin, diyor.

Azerbaycan'da açılacak üniversite için kurucu bir rektör gerekiyordu. Prof. Zafer Ayvaz Bey, Ege Üniversitesinden izin alıp kurucu rektör olarak tayin edildi. Allah'ın izniyle Azerbaycan ve Orta Asya ülkelerinde, arkadaşlarımızın kahramanca fedakârlıklarıyla başta eğitim olmak üzere ciddi gelişmeler oldu.

Tren Yolculuğu

Özbekistan'da henüz okullarımız kapanmadan evvel, o dönem orada vazifeli olan Mahmut Bal ve Mahir Çayan Beylerden bir davet aldım.

Kazakistan'da Ali Bayram Hocam ile programlarımızı bitirdikten sonra, Özbekistan'a geçmek üzere uçak biletimi almıştım. Sabahleyin gözümüzü açtığımız zaman her tarafın kar ve buz olduğunu gördük. Uçağın da kalkmayacağını bildirdiler. “Yarın kalkacak mı?” diye sorduk “Bilmiyoruz.” dediler.

Özbekistan'da bütün öğretmen ve idareci arkadaşlar, başkent Taşkent'te toplanmış bekliyordı. Arkadaşımızın birisi,

— Hocam Çimkent’e tren var, yarım saat sonra kalkacak, dedi.

Mübarek ramazan-ı şerif ayı olduğu için alalecele iftarlık ve sahuruluk bir şeyler hazırlayıp ilahiyat mezunu bir arkadaşla trene yetiştik.

Bindik binmesine, ama tren çok iptidai idi. Dört yataklı bir kompartımanın parasını ödeyip kapattık. İftar vaktinde hazırlık yaparken genç bir kontrol memuru geldi. Soframızı gördüğü için göz hakkı kalır diye ona da bir parça yiyecek verdik.

Birkaç saat sonra bu memur geldi,

— Ben biraz burada yatabilir miyim, diye sordu. Evvelâ şaşırdık, işin doğrusu biraz da şüphelendik. Ama biz sahura kadar uyanık olacağımız için üst yatağa yatmasına izin verdik.

Sahur yemeğini hazırladığımız bir anda uyandı ve gitmek istedi, ama onu soframıza davet ettik. Sohbet ederken ben bir şeyler anlatmaya çalıştım. Dedi ki:

— Senin sözlerin bizim direktörün anlattığı şeylere benziyor.

— Direktörünüz kim, diye sorduğumuzda,

— Çimkent’te bizim mahallede bir Türk koleji var, onun direktörü (müdürü). Bizi haftada bir davet ediyorlar, orada sohbet ediyoruz.

Memurla ahbap olduk. Fakat tren çok yavaş gidiyordu. Sordum,

— Ne kadar sürüyor? Dedi ki:

— 24 saat.

Bir gün sonra Çimkent’e varabildik. Trenden indiğimizde kış günü olduğundan hava aşırı soğuktu. Kalpaklı, paltolu insanlar bizi karşıladı, uzaktan onları tanıyamadım. Yanlarına yaklaşıncı baktım, biri Hacı Muammer’in oğlu Üsame Efendi imiş.

Oradan alalecele köy gümrüğünden geçerek Taşkent’e yola koyulduk. Gecikmeli de olsa vardık, heyecanlı anlar yaşayıp sohbetlerimizi yaptık.

Özbekistan’a girerken vize kontrolü yaptırmamıştık, fakat çıkarken uçağa bineceğimden dolayı mecburen kontrolden geçmem gerekiyordu. Bunun için sorun olmasın diye bana bizleri yakinen tanıyan bir komiser arkadaş refakat etti ve uçak hareket edinceye kadar yanımda kaldı.

Azerbaycan’da Karşılama

Uçağımız Azerbaycan’a hareket etti. İniş anonsu yapılırken, “Yolcularımızın hiçbirisi yerinden kalkmasın.” dendi. Daha sonra beni ismen pilot kabinine çağırdılar. Şaşkınlıkla gittim. Uçak park etti. Kapılar açıldıktan sonra bana “Buyurun!” dediler.

Ben bu ara herhâlde Özbekistan'dan bilgi verdiler, kontrolsüz bindiğim için beni sorgulayacaklar diye kanaat getirdim. Merdivenlerden inerken bir de baktım ki askerî bir araç, başında bir binbaşı beni bekliyor. Artık kanaatim pekişti.

Arabanın kapısını açıp beni askerî araca bindirdiler. Bir hayli dolaşıp havaalanının arka tarafından تنها bir yerden beni bir salona aldılar. Kimsecikler yoktu. Oradan başka bir salona geçiş yaptık, üçüncü bir salona geçişte baktım bütün yolcuların bulunduğu salona girdik.

O dönem Azerbaycan'da Adem Öcal Bey bulunuyor idi. Üst kattan beni selamlamaya başladılar,

— Allah iyiliğinizi versin, insan bir haber verir, beni bu kadar psikolojik sıkıntıya soktunuz, dedim. Meğer o binbaşı havaalanı komutanıymış, kendisi ile tanışıyorlarmış. Özel bir karşılama için böyle yapmışlar.

ALMANYA

Lütfen Yardımı Kes

Avrupa'ya geldiğim günlerde hizmetimiz adına çok ciddi bir faaliyetimiz yoktu. Stuttgart'ta Kadızade Cami'si ve hafta sonları ders yapılan bir iki derslane; Düsseldorf'ta bir benzin istasyonu yanında Hoca Dehhan Cami'si ve Köln'de bir dershanemiz vardı. Bir de Frankfurt yakınlarındaki Neu-Isenburg şehrinde bir buçuk odalı bir gazete bürosu bulunuyordu. Yusuf Dikbaş ve Muammer Arslan büroda çalışıyorlar ve geceleri cihazların arasına sünger atıp orada istirahat ediyorlardı.

Ben ise gazetenin Avrupa temsilcisi olarak oradaydım. Henüz evimiz olmadığı için gazete bürosunun arka odasında kalıyordum. Daha evvel Türkiye'deki genel müdürlük, Tercüman gazetesi ile anlaştığı için gazeteyi onlar basıyordu. Hesabı kitabı da onlara aitti. Başlangıçta durum oldukça karışıkı. Zamanla bir büro açıp gazeteyi Tercüman'dan almış olduk.

Bir gün Tercüman gazetesinden “150.000 mark borcunuz var.” diye yazılı olarak talepte bulundular. Bizim elimizdeki belgelerde ise 30.000'e yakın alacağımız görünüyordu. Mektup yazarak “Siz önce şu borcunuzu ödeyin sonra sizin alacağınızı oturup görüşürüz.” dedim. Hiçbir cevap gelmedi, öylece kapandı.

Daha sonra Türkiye gazetesi ile anlaşma yaparak gazeteyi orada basmaya başladık. Bilahare kendi matbaamızı kurup basıma devam

ettik.

Gazetenin tirajı kâğıt üzerinde 6620 görünüyordu ama ödeme yapan sekiz yüz küsur kişi idi. Gazetenin açığını İstanbul'daki genel müdürlük karşılıyordu. O dönem gazetenin başında Naci Tosun Bey vardı. Kendisinden "Bize gönderdiğiniz yardımı lütfen kesin." diye rica ettim.

Naci Bey 'Matbaayı yeni kurdunuz zorlanırsınız, zararı nasıl karşılayacaksınız?' demesine rağmen ısrar ettim. "Siz bu parayı gönderdiğiniz sürece ben burada nasıl olsa para geliyor diye çalışmam, tembel tembel otururum." dedim. İki ay sonra açıklarımızı kapatan parayı kestiler.

Sonrasında Avusturalya, Amerika, İngiltere ve Almanya dâhil abone ücretini ödemeyen herkesin gazetelerini durdurdum. Neticede tirajımız 6620'den 800'e düştü. Abonelik ücretini her abonenin direk hesabından kesme şartıyla yeniden anlaşmalar yaptık ve her ülkede temsilciler vazifelendirdik. Böylece altyapısı sağlam bir abone sistemimiz oluşmuş oldu.

Hamburg'ta Konferans

O günlerde abone sayımızın artması adına değişik bölgelerde programlar yapıyor, insanımızı bilgilendiriyorduk. Bir defasında hiç abonemizin olmadığı ve tanıdığımızın bulunmadığı Hamburg şehrinde bir salon kiralarak tanıtım konferansı tertipleedik. Konuşmacı da ben idim. Hanau'dan dört beş arkadaşla birlikte Hamburg'a gittik. Kiraladığımız salonun önünde bekledik, bekledik kimse gelmedi.

Başlama saatinden yarım saat sonra "Artık dönelim." derken bir kişi geldi. "Burada konferans varmış biliyor musunuz?" diye sorunca, adamın elinden tutup "Biliyoruz buyurun!" diyerek kendisini salona doğru yönlendirdim. Beraber salona doğru giderken yanımdaki arkadaşlar şaşırdılar. "Hocam bir kişiye mi konuşacaksınız?" diye sormak durumunda kaldılar. Ben de "Bazen bir, bazen bin kişiye konuşulur. Bizim için bir de bin de birdir, değişmez." dedim. Neticede o gün 60-70 kişi geldi ve konferansı dinledi. Sonunda Konyalı bir Hacı amca bizi evine davet etti, akrabalarını, çevresini toparladı. Konferansın devamını evde yapmış olduk. Böylece Hamburg şehrinde de hizmetlerimiz başladı.

Zaman zaman ihlas ve samimiyetine, hizmet aşkı ve şevkine hayranlık duyduğum merhum Hekimoğlu İsmail ağabeyi ve başka konuşmacıları da gazete adına konferanslara davet ediyor ve çok güzel neticeler alıyorduk. Gün geldi abonemiz Allah'ın inayetiyle otuz binleri buldu.

İkna Edebilirsen

1991 yılında Almanya'ya gelirken Hocaefendi bana; "Gücün yeterse, Stuttgart ve Düsseldorf şehirlerindeki kardeşlerimizin açmış oldukları camileri kapat, bir de 'falancaların camisi' diye ayrı bir grup oluşmasın." buyurdular. O günkü şartlarda Stuttgart'taki Kadızade Camisi'ni kapatmaya muvaffak olamadık. Zira cemaat, "Bizim burada alın terimiz, gözyaşımız var, ayrıca camiye gelen cemaat hoş karşılamaz." deyip razı olmadılar.

Daha sonra gelişen şartlar neticesinde, yurtlar ve okullar açılıp oralaradaki salonlar ihtiyaçları karşılayınca; Kadızade Cami'si Arnavut kardeşlerin kurmuş olduğu bir derneğe devredildi. Cami olarak devam etmektedir.

Düsseldorf şehrinde bulunan Hoca Dehhan Camisi'nin ilk açılışında bulunmuştum. O zaman cemaat gayet yoğundu. Fakat yedi sekiz yıl sonra hemen hemen hiç cemaat kalmamış, Cuma dışında beş vakit namaz kılınmıyordu. Arkadaşlara dedim ki; "Cemaat yok, bu camiye açık tutmanın bir manası kalmamış, burayı kapatmamız gerekiyor." Biraz üzüldüler ama neticede razı oldular. Onlara dedim ki; "Cami kapatmak çok büyük bir günah. O günaha kefaret gerekir. Bunun kefareti de uygun bir bina bulup orayı hizmet için çok maksatlı kullanmak, bir bölümünü de mescit yaparak o ihtiyacı karşılamaktır."

Hemen o gün arkadaşlarımız üç grup halinde dolaşıp şehrin kenarında dört katlı bir bina buldular ve binayı o gün kiraladık. Zemin katı spor salonu, giriş katını sınıf ve idari bölüm, üst katını da çok maksatlı salon yapmıştık. İbadetler de bu salonda eda ediliyor, mescit fonksiyonunu yerine getiriyordu. En üst kat da yatakhane olarak dizayn edildi. Allah'ın izniyle camide yedi yılda yapılamayan hizmetler, o binada üç ayda yapılmaya muvaffak olundu.

Kızımın Koreli Arkadaşı

Allah'ın emanet ettiği beş evlattan en küçüğü olan kızım Rana ilkokul dâhil yüksek lisansına kadar Almanya'da okudu. Üniversitede iken doktora yapmakta olan Koreli Na Kyung isimli bir kızla tanışmış. Zamanla samimiyetleri ilerlemiş, eve gelip gitmeye başladı. Bir gün "Beni Türkiye'ye götürür müsünüz?" teklifinde bulundu. Ben de "Götürelim" dedim.

İstanbul'daki evimizde on gün kadar misafir oldu. Diğer evlatlarımla da tanıştılar. Ayrılırken hüznlenerek, "Ben sanki bu evde doğdum büyüdüm. Bunlar benim ağabeyim, ablam kadar ruhuma sıcaklar.

Ruhumda hiçbir yabancılik çekmedim. Çok mutlu ve huzurluyum.” diyerek ayrılmıştı. Şu anda bu kızımız evli, çoluk çocuk sahibi oldu. Hatırimda kaldığı kadarıyla Japonya’da akademisyen olarak çalışmaktadır. Bizimle tanışmadan bir hafta evvel Budist iken Hristiyan olmuş. Bir gün kızıma, “Keşke sizinle daha evvel tanışsaydım!” demiş. Allah’tan imanın zevkini tattırmasını diliyor ve dua ediyoruz.

Koreli Profesör

Kore’ye uğradığım bir ramazan ayında sohbetlerimize katılan Prof. Kim ile tanışmıştık. Anlatılanları sürekli not alıyor, hayranlığını ifade ediyor, bizimle birlikte abdest alıyor, teravih kılıyor ve oruç tutuyordu. Bir defasında Türkiye’ye teşrif ettiklerinde ben ameliyat olmuşum. Hastaneden çıkmamın ertesi günü ziyaret etmek istediklerini bildirdiler ve ben de kabul ettim. Ameliyatlı ve hasta bir halde yattığımı görünce üzüntüsünü ifade etti ve “Böyle bir durumda ailecek bizi misafir ettiğiniz için size müteşekkirim.” dedi. Onun -her ne kadar açıkça belirtmese de- mümin olduğu kanaatini taşıyorum. Daha sonra bir Kore ziyaretimden ayrılırken telaş içinde ve terlemiş olarak, sırf beni yolcu edip hediye getirmek ve memnuniyetini ifade edebilmek için havaalanına kadar gelmişti.

Mezar Taşları Gibi

Kızım Almanya’nın Darmstadt şehrinde üniversite okuyordu. Başörtülü tek öğrenci olarak ilk günlerinde biraz çekimser davranıyordu. Doğrusu ben de huzursuz olmuyor değildim. Çünkü o dönemlerde çok talebemiz, arkadaşımız yoktu. Bu arada vazifem gereği Avusturalya’ya gitmiştim. Bir gün kızım telefonla beni aradı ve “Baba ilk defa sunum yapmam gerekiyor, çok çekiniyorum ne yapayım?” diye sordu. Kızıma dedim ki; “Karşıdakileri mezar taşları gibi gör, hiç çekinmeden sunumunu yap. Allah’a güven Allah’a dayan.”

Bir gün sonra beni aradı. Profesör dâhil bütün talebe arkadaşları, takdir ve teşekkürlerini bildirmişler. Bu arada benim “mezar taşlarına konuşur gibi konuşma” ifadem asla dinleyicileri tahkir amaçlı değil, kızıma cesaret verme adına ifade edilen bir beyandı.

TASED Eğitim Derneği

Almanya’ya ilk geldiğimiz dönemlerde, özellikle Frankfurt bölgesinde -daha önce de ifade ettiğim üzere- bir buçuk odalı gazete bürosunun dışında hiçbir hizmet müessesesi yoktu. Aradan bir iki sene geçtikten sonra gazeteyi vesile yaparak bütün Avrupa çapında plan ve

projeler yapmaya başladık. O günlerde Dr. Yavuz Bey talebelerin rehberliğiyle meşguldü. Hizmetimizi duyurabilme ve anlatabilme adına, Hanau’da kurmuş olduğumuz TASED öğrenci derneğini vesile ederek değişik üniversitelerde konferanslar tertip etmeye başladık.

Dr. Yavuz Beyin konferans konusu ders çalışmada başarı tekniği; benimki ise hayatta başarılı olmanın manevi yönü idi. Allah’a çok şükür bu vesileyle pek çok arkadaş kazanıp çevre edinmiştik.

Bir gün tıp fakültesi, eczacılık ve değişik fakültelerde okuyan öğrencilerin, kız- erkek karışık Almanca kitaplardan dinî sohbetler yaptıklarını öğrenmiştim. Onları bir gün Hanau’daki evime davet edip bahçede yemek ikramında bulunmuştum. Dört beş saate yakın soru-cevaplı sohbet yaptık. Cenab-ı Hakk’ın inayetiyle o arkadaşlarımızın hepsi o günden bugüne hâlâ hizmet içinde koşturuyorlar.

Talebe arkadaşlar eve yemeğe teşrif ettiklerinde Hakan Atmaca isminde bir arkadaşımız, hiç tanışmadığımız halde bir ay evvel beni rüyada gördüğünü bir arkadaşına söylemiş. Demek ki Allah (cc), hizmete liyakatı olan temiz gönülleri daha niyet planında iken ruha açılan bir pencere ile müjdeliyor.

Takviye Kursları

90’lı yıllarda insanımız -haklı olarak- Avrupa’ya para kazanma düşüncesiyle geldiği için eğitimden daha çok, çocuklarının bir an önce meslek edinmesini tercih ediyorlardı. Biz ise bütün gücümüzle eğitime önem verip okul açma gayretine girdik. Şartlar çok ağır olduğu için okulların altyapısını oluşturma adına Nachhilfe kursları ve üniversite hazırlık kurslarına ağırlık vermeye başladık.

Bir defasında hem çevremizde üniversite okuyan talebeleri tanıyalım hem de durumumuzu görelim diye bir davet tertip etmiştik. Gelenler on-on beş talebeyi geçmemişti. Onun için ulaşabildiğimiz ailelerden rica ederek çocuklarını takviye (Nachhilfe) kurslarımıza yönlendirmeye gayret ettik. Davanın derdi ve ızdırabını vicdanında duyan arkadaşlarımızla en başta büyük şehirlerde olmak kaydıyla bu mevzuda ciddi bir çalışma plan ve projesi oluşturduk. Allah’ın inayetiyle bu çalışmalar boşa gitmedi, fevkalade verimli oldu. O dönem çok cüzi imkânlarla kendilerini insanlığa, bilhassa gelecek neslimize adayan bir avuç hasbi ve fedakâr arkadaşlarımızla bu güzide hizmeti temsil etmeye çalıştık.

Profesör Fuat Sezgin

Ülkemiz için gurur kaynağı kabul ettiğimiz ilim adamlarından biri

olan Prof. Dr. Fuat Sezgin'i müzesinde ziyaret ettik. Prof. Sezgin bu müzede, hem maddi hem de manevi alanda insanlığa ışık tutacak ilimlerde zirveye ulaşmış İslam âlimlerinin buluşlarını ortaya çıkararak, bu bilgileri uygulamaya dönüştürdüğü cihazları sergilemekte.

Kendisi o günlerde hizmetimizi henüz tanıımıyormuş, Hocaefendi'yi de tanımadığını söyledi. Zatıalilerine Hocaefendi ve hizmetimiz hakkında bilgi verip Sonsuz Nur, Sızıntı, Yeni Ümit dergilerimizi götürmüştüm. Çok memnun olduğunu ifade edip teşekkür etti.

Kendisine, "Efendim bu hazinelerden, zatıdevletlerinizden neslimiz istifade etsin, zatıalinizle bir röportaj yaparak Samanyolu televizyonunda yayınlasak." dediğimizde razı olmadı. "Ben öldükten sonra yapılabilir." diye cevap vermişti. Yalnız "Bana asistan verin yetiştireyim." teklifinde bulundu. O günkü şartlarda bizim öyle bir imkânımız olmadığı için veremedik.

Marmara Zelzelesi (1999)

Hocaefendi ile beraber olduğumuz bir gün kendisi maaşları ödenemeyen öğretmenlerin ihtiyaçlarını karşılamak üzere "Almanya'dan borç bulamaz mıyız?" diye sordular. Ben de "İnşallah buluruz efendim!" dedim. Üç arkadaş Almanya'ya geldik ve bir bölgenin bazı esnaflarını toplayarak altı aylığına borç talep ettik. Senetleri ben imzaladım. Buradaki borçlarımızı altı ay içinde ödeyemez isek diğer bölgeden toplayıp bunların borcunu öder ve böylece bir yıl kazanmış oluruz, diye hesap ettik. İhtiyacımız olan parayı tedarik ettikten sonra Türkiye'ye aynı gün hareket ederek akşam bütün arkadaşların ödenemeyen maaşlarını dağıttık.

O gece yolculuk esnasında hava şartları gereği kemerlerin çözülmemesi gerektiği ikazı yapıldı. 10.000 fit yüksekten 800-900 km hızla yol alan uçağımızda yer yer sarsıntılar oluyordu. İnsan ister istemez ürperiyor. Bu durum hiç de hoşumuza gitmeyen "Her nefis ölümü tadıcıdır (tatmaktadır)." gerçeğini hatırlatıyordu.

Bu hatırlatmadan mülhem, dünyanın da bir uçak olduğunu düşünmeye başladım. O da güneş etrafında bizim uçaktan daha s ratlı hareket etmekte. İçinde olduğumuz uçak sallandığı gibi dünyanın da bir seyyareye çarparak sarsılabileceğı ve kıyametin kopabileceğı mülahazaları kafamdan bir şerit gibi geçiyordu.

Her ay Kur'an'ı hatmetmek gibi âdetim vardı. O gün ayın on yedisi olması hasebiyle on yedinci c z  uçakta okumaya başladım. Bu c z Enbiya s resi ile başlıyor. S renin ilk ayetinde Cenab-ı Hak "İnsanların hesapları yaklaştı; fakat onlar hâlâ gaflet içinde yüz çevirmektedirler."

beyanıyla bize ölümü ve ahireti hatırlatmakta, gafleti terk edip, emre itaati salık vermektedir. Hac sûresine gelince cüzü bitirmeden bırakmışım.

Yurt dışından gelip arkadaşların ihtiyaçlarını dağıttıktan sonra gece saat 02:30'da benim için yeni kiralanmış eve gelmiş, Hocaefendi'nin göndermiş olduğu divana uzanmışım. Saat 03:03'te zelzele olmaya başladı. Aman Allah'ım kıyamet mi kopuyordu? Her an zelzelenin arkası gelecek endişe ve korkusu içinde evden çıkayım mı, kalayım mı? kararsızlığı içindeydim. Balkondan baktığımda insanlar yalın ayak, yatak kıyafeti ile şaşkınlık içinde kaçmaya çalışıyor, bir kısmı da feryat figan içinde eşlerini ve çocuklarını arıyorlardı. Zelzelenin merkez üssü endişesi ruhumu sarsmakla beraber evde kalmayı ve dua etmeyi tercih ettim.

İlk işim şükür namazı kılmak oldu. Ardından okuyamadığım Hac sûresini bir ışıldağın aydınlığında balkonda okudum. Malum bu sûrenin başı kıyamet dehşetini anlatıyor.

“Ey insanlar! Rabbinize karşı gelmekten sakının. Gerçekten kıyamet saatinin depremi müthiş bir olaydır. Onu göreceğiniz gün çocuğunu emziren anne, dehşetten çocuğunu unutup terk eder. Hâmile olan her kadın çocuğunu düşürür. İnsanları sarhoş olmuş görürsün, hâlbuki gerçekte onlar sarhoş değildirler. Fakat Allah'ın azabı pek çetindir.” (Hac sûresi, 1-2)

Balkona oturup hem insanların şaşkınlık içinde dehşetini seyrettim ve aynı zamanda, zelzele ile kıyametin dehşetini karşılaştıran iki makale yazıp gazeteye gönderdim. Bu makale iki gün gazetede yayınlandı.

Bu zelzele ve benzer musibetler evvela, azamet-i İlahiyi gözlere sokar ve insanın serçeden daha zayıf, karıncadan daha güçsüz, acz, zaaf ve fakr içinde elinden hiçbir şey gelmez, zavallı bir varlık olduğunu hatırlatır.

Sâniyen, zahiri şer, neticesi hayır olması itibarıyla bu türlü vakıyalardan bize ait hissemizi almalı ve üzerimize düşeni yapmalıyız.

Sâlisen, böylesi hadiseler günahlarımızın affına vesile, derecelerin, mertebelerin yüksek ve âli hale gelmesinin nedeni olması itibarıyla önem arz etmektedir.

Râbian, Söz Sultanı'nın beyanında, enkaz altında kalan bir müminin şehit safında yerini alması, kaybettiği malların sadaka olarak mükâfatlandırılacağı müjdesinin verilmesi düşünülünce, çile ve ızdırapların hafiflediği, sancıların dindiği görülecektir.

Hâmisen, musibetlere sabretmek, nimetlere şükretmek, müminin iki

kanat takınması gibi ve yine Hak dostunun; “Kahrın da hoş lütfun da hoş” teslimiyeti içinde bu sıkıntı ve musibetlere bakıldığı takdirde, kaybedilen bir şeyin olmadığı gerçeği ortaya çıkacaktır.

Allah’ım bu zelzele musibetini kalplerimizin Sen’inde bütünleşmesine vesile eyle. Âmin.

Boşanalım

Marmara zelzelesinden iki üç ay evvel Türkiye’ye geldiğimde bir arkadaşım boşanmak üzere olan bir aileden bahsetti. Gıyaben beni tanıdıklarından dolayı “Acaba gidip bir dinleseniz faydası olur mu?” demişti. Ailenin yıkılmaması için müsait bir zamanda randevu alarak gittim ve kendileriyle görüştüm. Arkadaşımız kendisi deniz kuvvetlerinde çalıştığını beyan etti ve eşi de sosyetik bir aileden ve aynı zamanda felsefe öğretmeni. Bu bacımız o günlerde yaşanan başörtüsü krizi yüzünden beyine “Benim sana zararım olmasın, el âlem geçinemiyor boşanıyor, biz de Allah ve Resûlullah adına boşanalım.” teklifinde bulunuyor. Eşler arasında hiçbir problem olmadığını, boşanmanın sadece başörtüsünden dolayı olacağını öğrendim. İki yavruları vardı, hanımefendi çok mahzun ağlıyordu.

“Beş yıl ailemle örtü mücadelesi verdim şimdi başımı açarsam ‘Bizi beş yıl niçin üzdün?’ demezler mi? Bir de ben başımı açarsam gök kubbesi başıma düşecek diye Allah’tan korkuyorum. Onun için ben başımı açmayayım, boşanalım.” demiş ve ağlamıştı.

Kendilerine “Başka bir plan düşünelim, sadece bundan dolayı boşanmanıza gerek yok, hayatta iken bu yavruları yetim bırakmayalım.” dedim. Neticede ev değişikliğine karar vererek bulundukları muhitten biraz uzak mesafede bir ev kiralayıp tanıdıkları muhitten uzaklaştılar. Tam bu günlerde 99 Marmara zelzelesi vuku buldu. Bu ailenin taşındıkları evleri de zelzelenin merkez üssü olan yere yakındı. Evleri yıkıldı, iki çocuklarıyla enkazın altında kaldılar. Yavrularının birini şefaataçı verdiler. Kendileri de iki gün sonra diğer çocuklarıyla Allah’ın izniyle kurtarıldılar.

Engin Noyan’la

1999 Marmara zelzelesinin ilk günleriydi. Ülke insanı özellikle bizim arkadaşlarımız oldukça hüznünlüydü. Bir kriz masası oluşturuldu ve neler yapmamız gerektiği hususunda istişareler gerçekleştirildi. Herkes üzerine düşeni yapmaya gayret ediyordu.

Samanyolu televizyonu da hem maddi hem manevi açıdan millete moral aşılamaya gayret ediyor, sohbetlerin yanında mağdurlara maddi

yardımda hususunda programlar gerçekleştiriyordu.

O sırada Engin Noyan da STV’de müzik programları yapıyordu. O gün programına davet ettiği kişi gelemeyeceğini beyan etmiş, başka bir kişi de bulamamışlar. Tam bu esnada STV müdür yardımcısı Rıdvan Kızıltepe ve arkadaşları karar alıp, “şu an televizyon kapısından kim girirse onu Engin Noyan’a muhatap yapalım.” demişler. Bu kararı aldıkları an ben kapıdan girmişim. “Tamam Engin Noyan’a Mehmet Ali Hocamı muhatap yapıyoruz.” demişler.

Tebessümle beni karşılıdılar, berber odası gibi bir yere koydular. Alnıma yüzüme pudra sürmeye başladılar. Hayretle “Ne yapıyorsunuz?” dedim. Dediler ki, “Seni Engin Noyan’a çıkaracağız.” İtirazım hiçbir işe yaramadı. Mecburen terasta açık havada bir buçuk saatlik programa katılmış oldum. İlk defa o gün canlı yayında himmet yapılmış oldu.

Ülkenin muhtelif yerlerinden, “Ben ailecek hacca gidecektim, vazgeçiyorum, parasını muhtaç olanlara veriyorum.” diyenlerden, telefon edip, “Evimi veriyorum.” diyenlere kadar pek çok kişi bu güzel çağrıya olumlu cevap verdi. Gerek yöneticilerden ve gerekse vatandaşlardan, ilk defa yapılan bu yardımda faaliyetlerinden dolayı memnuniyet duyup, bizzat canlı yayında teşekkür edenler oldu.

Otobanda Kaza (Mannheim)

Almanya’da otobanlarda hız sınırı genellikle yok. Onun için arkadaşlara zaman zaman tedbirli, dikkatli olunmasını her ne kadar serbest olsa da aşırı hız yapılmamasını hatırlatıyor idik. Bazı kazalara da şahit olmuştum. Bir gün meslektaşım bir cami imamı arkadaş konuşma yapmak üzere beni davet etmişti. Ben de kendisine “Benim sana zararım olur, ben gelmeyeğim.” dediğim halde, “Allah rızası” deyince kıramadım, “Peki geleyim.” dedim.

Bu taahhüdümüzü yerine getirebilme adına doktorasını yapan Abdurrahman Serçe isimli bir arkadaşımızla otobanda 120 km süratle giderken arkamızdan aşırı hızla gelmekte olan bir arabayı aynadan görmüştüm. Kendim iki elimle tutundum, ayaklarımı koltuğun altına çektim, şoför arkadaşıma “Vuruyor!” diyemeden, araba tepemize bindi. Zincirleme büyük bir kaza oldu.

Arkadaşımız bayıldı. Kullandığımız araba steysin bir araba idi ama n koltuklara kadar tahrip olmuştu. n taraftan da direksiyonla şoförü sıkıştırmıştı. O güne kadar kk büyük 20 kadar trafik kazası geçirmiştim. Tahribatın sıcaklığından ötürü henüz nasıl bir yara aldığımı bilemiyorduk. Ben hareket etmeden şoförü ayıltmaya

çalışırken trafik, ambulans, çekici hepsi gelmişti. Polisler levye demirleriyle arabanın kapısını açtılar, bizi usulüne uygun arabadan çıkardılar. Arkadaşımız ayıldı, Allah’a çok şükür kırık çıkık bir şeyimiz yoktu. Resmî muameleleri yapıp arabamızı mezarlığa götürdüler. Böylece Allah (cc) hayatımızı bir defa daha bağışlamış oldu, tabii davete de icabet edemedik. Kazadan sonra Hizmet’in aleyhinde olan o bölgenin konsolosu, orada konuşma yapacağım haberini alınca, gidemediğimiz halde bizi davet eden arkadaşımızı bulunduğu yerden daha mahrum bir köye sürgün etti.

Bu Okulu Satın Alıyoruz

Almanya’da ilk zamanlarda en önemli işlerden birisi okul açma gayretiydi. Süratle okul binaları arıyor bir taraftan da burada çalıştıracağımız öğretmen kadrosunu gazete ve mecmualara reklam vererek araştırıyorduk. O dönemde maalesef Almanya’da öğretmenlik yapabilecek sadece bir tane tarih öğretmeni bulabildik.

Bir taraftan devlet kurumlarıyla irtibat kuruyor, özel kolej açma yollarını öğrenmeye çalışıyorduk. Ne kadar bina bulduysak hep bir engel çıktı. Paderborn diye bir şehirde eski kraliyet ailelerinden kalma bir okulun ruhsatını vermeyi taahhüt ettiler. Bunun üzerine Almanya’da çok mütevellimiz olmadığı için aynı okulun salonuna bütün eski Avrupa ülkelerinden abi ve ablaları ailecek davet ederek bir günlük program yaptık ve “Bu okulu satın alıyoruz.” deyip yardım talep ettik. Eşi az bulunur bir heyecanla binanın ilk peşinatını yatırabileceğimiz parayı orada toparlamıştık.

İki gün sonra bina sahipleri maalesef vazgeçtiler ve okulu bize vermediler. Aynı tarihlerde Hocaefendi’den Kırgızistan’da bir kız lisesi açılması talebinde bulunulmuş. Hocaefendi beni arayarak “Almanya bu okulu Kırgızistan’da açabilir mi?” diye sordu. Biz de “İnşallah olur efendim!” dedik. Bilahare abi ve ablaları tekrar toplayarak Paderborn’daki okulun son durumunu açıkladık ve Kırgızistan’da bir kız lisesi açma teklifi olduğunu duyurduk. Abi ve ablalar da bu teklifi memnuniyetle karşıladılar.

Almanya’da öğretmen bulamama ve maddi şartların elverişsizliğinden ötürü okul açma imkânımızın oldukça zor olduğunu görünce, okul yerine Almanya’nın beş büyük şehrinde eğitim merkezi açma niyetinde olduğumuzu abi ve ablalara arz ettik. Bay ve bayanlardan oluşan bir ekip Kırgızistan’ın Oş şehrine gidip kız lisesini açıp geldiler. Almanya’da ise eğitim kursları açılıp hizmete sunulmuş oldu. Bunları Paderborn’daki okul için toplanan sermayemizle yapmış olduk.

Hırsızlar

O sırada böylesine güzel bir okul alınıyor sevinciyle herkes çevresine, yakınlarına, komşularına bahsedince hırsızların da kulağına gitmiş. Aynı tarihlerde hırsızlar evimizi rahatsız etmeye başladılar. Birkaç defa biz evde iken karşılaştık kaçtılar. Prosedürü bilemiyorduk, henüz dernek ya da vakfımız da olmadığı için paraları bankaya yatıramıyorduk. Bir gün kapı pencereyi kilitleyip misafirlğe gitmiştik. Geldiğimizde panjurları ve camları kırılmış olarak bulduk. Allah'ın lütfu keremiyle parayı bulamamışlar, ikinci kattan Muammer Bey'in bilgisayar, telefon vs. ne buldularsa onları alıp gitmişler.

13 Sene Sonra

Bahsettiğim eğitim merkezlerinin açılış-kapanış törenlerine devlet adamlarından, belediye ve emniyet mensuplarından bazı kişileri arkadaşlarımız davet ettiler. Böylece zaman içerisinde kendimizi ve insanlık adına faydalı hizmetlerimizi tanıtmış olduk. Sağlanan bu güven neticesi daha sonra Alman hükümeti okul açma izni verdi. O gün Paderborn'da okul için yaptığımız ilk toplantıda fedakârca gözyaşlarıyla, dualarıyla iştirak eden küçük büyük, kadın erkek ailelerin dualarını Cenab-ı Hak kabul etmiş olacak ki tam 13 yıl sonra aynı binanın mülkünü arkadaşlarımız satın almaya muvaffak oldular. İmzaları attıkları gün Abdullah Aymaz Hocam; "İlk defa seni arıyorum. Okul binası için şu an imzaları attık." deyip müjde vermişti. Burası şimdi Gymnasium ve Realschule seviyesinde Avrupa yatılı bölge okulu olarak devam etmektedir.

Allah'a Gönülden Yakaran Delikanlı

Türkiye'ye ziyarete gittiğim bir dönemde, Üsküdar'da kaymakamlığa yakın tarihi küçük bir camide namaz kılmaya girmiştım. Girdiğimde kimsecikler yoktu, sadece siyahi bir delikanlı alnını secdeye koymuş dua ediyordu. Allah'a öylesine yalvarıyordu ki fevkalade tesiri ve etkisi altında kaldım. O anı hâlâ unutamıyorum.

Bir diğer hatıram da hac için Ravza-i Tahire'de iken gerçekleşmişti. Ben Efendimiz'e (s.a.s.) yüz metre kadar yakında Kur'an okuyordum. Baktım bir genç direk kütüphanenin arasına kendini sıkıştırmış, o geniş Mescid-i Nebi'de daracık yere kafasını sokmuş. Öyle ağlayıp, yalvarıyordu ki ruhumda çok derin bir iz ve etki bırakmıştı.

İngiltere'de Gördüğüm Rüya

Almanya'da iken yeni açılan kolej vesilesiyle İngiltere'ye gitmiştim.

Gidişim ramazan-ı şerif ayına tevafuk etmişti. Merhum kayınvalidem de oldukça yaşlı ve hasta idi. Hanımefendiye “Bu fırsat bir daha ele geçmez, seni annene bırakayım ona hizmet et, bakım ve görümünü yap.” deyip kendisini annesine bırakmıştım.

İşte İngiltere’de bulunduğum o günlerde bir rüya gördüm: Londra’da ana caddelerden birinin sağ ve sola ayrıldığı bir yerde, sağ caddenin başında bulunan bir evdeyim. Pencereden başımı çıkarıp sağa baktığımda üç dört ev ilerideki bir evin penceresinden başını çıkarmış başörtülü bir bayan görüyorum. Ama yüzü o kadar nurlu ki bakamıyordum.

“Londra’da bu kadın kim olabilir?” diye merakla dikkat edip baktığımda, “Allah Allah bu bizim hanım!” diyorum ve uyanıyorum.

Tevili ne olabilir? diye düşündüğümde, mübarek ramazan günü annesine Allah için hizmet etmiş olmasının mükâfatıdır, diye yorum yaptım.

Konuşmamı Engelleme

90’lı yıllar olduğunu hatırlıyorum. Bir arkadaşımız Wuppertal şehrindeki camide tertiplediği düğününe sohbet etmek üzere beni davet etmişti. Ben müsait olmadığım için iki ay düğününü erteledi. Gün geldi düğününe katıldık.

İzin alınmış, davetiyeye ismim yazılmış olmasına rağmen cemaatin önünde mikrofonu elime aldığım an tanımadığım birisi gelip; “Kuşamazsın!” dedi. “Sen istemiyorsan ben de konuşmam.” dedim, fakat cemaatte özellikle gençlerde bir infial oldu. Onlara hitaben, “Bazen sükût konuşmaktan daha hayırlıdır.” deyip, euzü besmele çektim ve Kur’an-ı Kerim okumaya başladım.

Meğer o zat caminin yönetim kurulu başkanymış. Herhâlde birileri baskı altında bıraktı ki beni konuşurmak istemedi. Aynı kişi düğün sonrası defalarca gelip özür diledi, “Ben yanlış yaptım.” dedi. Kaldı ki ben, Diyanet teşkilatında yıllarca hizmet vermiş, emekliliğimi talep ederek ayrılan bir kişiydim.

Bir defasında da Mönchengladbach şehrindeki camiye imam beni sohbe davet etti. Fakat dernek yönetim kurulu başkanı engel olmak istedi. Fitne çıkmasın, imam ile yönetim kurulu arasında sıkıntı olmasın diye konuşmak istemedim. Fakat imam çok ısrar edince, çok sakın, arabulucu ve yumuşatıcı bir sohbe bulundum. Bilahare engel olmak isteyen yönetim kurulu başkanı, özür dileyip şöyle dedi: “Bazen geliyorlar siyasi ve cemaatler arası tahrik edici konuşma yapıyorlar

onun için istemedim.”

O dönemlerde ayda bir defa imamlarla bir araya geliyor, dinî hasbihal ve müzakerelerde bulunuyorduk. Duisburg şehrinde bir camide vazife yapan çok kıymetli bir müftü bey vardı. Bir cuma gününde kürsüde vaaz ediyordu. Benim camiye girdiğimi görünce konuşmasını kesti, kürsüden inip beni kürsüye çıkardı.

Mustafa Akten Hocamızın Köln şehrinde açmış olduğu Hz. Ebûbekir Camisi vardı. Belli aralıklarla biz de kendisini ziyaret ediyorduk. Her uğradığımızda, kendisi asla konuşmaz bizi konuştururdu. Kardeşi Hasan Hocamızla beraber Hizmet’i tanıdıktan sonra yıllardır vefa ve sadakatle iman ve Kur’an hizmetine devam etmektedirler.

İlk Anaokulu

Almanya’da yıllarca bir eğitim kurumu açma gayreti içinde bulunmamıza rağmen bizi tanımadıkları ve bilmedikleri için hep kanun, mevzuat önümüze çıkartılıyordu. Şartlar çok ağır olduğu için bir türlü başarılı olamadık. Dokuz defa resmî teşebbüste bulunmamıza rağmen bir türlü netice alamadık.

Bilahare Nachhilfe kursları ve kültür merkezleri açmak suretiyle eğitim hizmetlerimizi tanıtmaya çalıştık. Her nasılsa Augsburg şehrindeki arkadaşlarımızın gayretleriyle ve oradaki yöneticilerin de desteğiyle bir anaokulu açma imkânını Allah lütfeyledi. Tanınıp bilinmediği için mahalli gazetelerde anaokulu aleyhinde yazılar çıkıyordu.

Yıl sonu kapanışı (veya açılışında) halk ve gazetecilerin de davet edildiği bir toplantıda, çocuğunu Türklerin açtığı bu anaokuluna vermiş olan bir Alman bayan, anaokulu çağına gelmiş ikinci çocuğunu arkasına saklamış halde söz istedi:

“Bu kurumu tanımadan, bilmeden aleyhinde yazılar yazılabiliyor. Ben de tanımadığım dönemde aynı tereddütleri yaşıyordum. Ne zaman ki ilk çocuğumu bu kuruma verdim, bu insanları yakından tanıma şansım oldu. Onun için -arkasına sakladığı çocuğunu çıkararak- bu ikinci çocuğumu da buraya kaydettirmek için geldim.” dedi. Demek ki insanlar bilmedikleri ve tanımadıkları şeylere düşman olabiliyorlar.

Mekke’de İlk Dershane

Mekke’de Ten’im Camisi’ne beş yüz metre mesafede ilk dershane tutulmuş. Biz ilk defa o dershaneye gittik. İlk temizliğini de biz yaptık. Fakat evin pencereleri takılmamıştı. Ev, sırtını küçük kayalıklara

dayadığı için tavanı kertenkelelerle doluydu. Hanımlar “Biz burada yatamayız.” dediler. Evvela umremizi yapıp ihramdan çıktık.

Sonrasında Mehmet Hoca ile aramızda şakalaşıyoruz. O diyor ki; “Zararlı haşeratın öldürülebileceğine ruhsat var, bunları öldürelim.” Ben de diyorum ki; “Biz buraya sevap kazanmaya geldik günah kazanmaya değil.” Peki ne yapacağız? Bakkala gidip, bir sopa ve kalın bir mukavva aldım. Mukavvayı rulo yapıp sopaya bağladım. Kertenkeleleri bir bir onun içine düşürerek evi haşerattan temizledik. Pencereleeri bezlerle kapattık. Hanımlara “Bakın, arayın.” dedik. Bulamayınca “Tamam” dediler. Böylece hac sonuna kadar o ilk açılan dershanede kaldık.

Medine-i Münevvere’de Mir Ali Hoca ile Uhud ziyareti yapmıştık. Efendimizin (s.a.s.) dışının kırılıp kendini sipere çektiği kayalıklara, ağır şartlar altında ordusunu sevk ve idare ettiği yere çıkmaya izin vermiyorlar. Mir Ali Hocam yaya olarak belli çıkış yollarını bildiği için bizi oraya götürdü. Nafile oruca niyetliydik. Hava çok sıcaktı. Ziyaretimizi yapıp inerken kayanın üzerinde dalından yeni kopmuş gibi taptaze bir kasa portakal duruyordu.

“Acaba bunları hayır adına, buraya gelenler yesin diye mi koydular. Bunları yemek caiz mi değil mi?” diye konuşurken, oruç olduğumuzu unuttuk ve “Parasını oraya bırakırız.” diyerek yemeye karar verdik ve bir güzel afiyetle yedik.

Osmanlı döneminde harp esnasında Efendimiz’in (s.a.s.) namaz kıldığı her yere küçük birer mescit yapılmış. Uhud’da da o kayaların altında bir mescit varmış ama yıkılmış. Kayaların üzerinde de olsa teberrüken iki rekât namaz eda edip, hüznün içinde dua ederek oradan ayrıldık.

Adresimiz Askerî Kışla

Hac zamanı Arafat dönüşü bize verilen Mina’daki adrese geldiğimizde, oranın askerî bir kışla olduğunu gördük. Yetkililere müracaat ettiğimizde bize bir rehber verdiler. O rehber de bizi aynı askerî kışlaya getirdi. O da çok şaşırdı. “Nasıl olur, sizin adresiniz burası!” dedi ve bırakıp gitti.

Biz tekrar birilerine sorarak, araştırarak ta Müzdelife sınırında bulunan adresimizi bulduk. Kalacağımız yer bir çadır idi. Gece yarısı Mina’yı iki defa dolaştığımız için yorgun bitkin halde gelip çadırımızı bulduk ama maalesef içinde bir sürü erkeğin yattığını gördük. Meğer onlar da çadırı boş görünce kendi çadırlarındaki insanlar rahat yatsınlar diye gelip yatmışlar. Biz istemediğimiz halde vazifeliler onları kaldırdılar, çadırımızı bize teslim ettiler.

İslam Bankası Müdürü

Kaldığımız ev Kâbe-i Muazzama'ya biraz mesafeli olduğu için her gün bir taksi tutarak gidip geliyoruz. Park problemi olduğu için Mehmet Hoca kendi arabasını götürmüyordu. Gece ikide kalkıyor Kâbe'ye gidiyoruz. Gece 24 olduğunda da dönüyoruz. Sadece iki saat evde istirahat edebiliyoruz. Bir hayli yorgunduk, bir türlü taksi bulamadık. Ayakta beklemeye takatimiz olmadığı için bir kenarda çökerek beklemeye başladık. O arada Amerikan tipi bir cip bize doğru yaklaştı. Tam yanımıza geldiğinde kapıyı açtı. Kıyafeti düzgün bu zat, "Teâl yâ seyyidi!" diye çağırıyordu. Biz de birbirimize bakıyoruz, kimi çağırıyor acaba diye.

Cip sahibi ısrar edince kalktım "Mehmet hocam burası belde-i emin" dedim ve arabaya doğru yürüdüm. Hepimiz ailecek selam verip cipe bindik. "Biz sizi tanımıyoruz, bizi tanıdığınız için mi aldınız?" diye sorunca, "Hayır tanımıyorum ama içimden bir his, git al onları dedi." diye cevapladı cip sahibi. "Peki zataliniz kimsiniz, sizi tanıyabilir miyiz?" diye sorduk. "Ben İslam Bankası müdürüyüm." dedi. Yolculuk esnasında bir alışveriş merkezine girebilmek için bizden izin istedi, biz de bu vesileyle ihtiyaçlarımızı aldık. Sohbet ederek giderken şoför, merhum Turgut Özal Beyefendiyle beraber çalıştığını söyledi, onu yakinen tanıdığını ve çok kıymetli bir insan olduğunu ifade etti.

Bizi evimize kadar bıraktı, ücret teklif etmemize rağmen kabul etmeyince, biz kendisine çok teşekkür edip dua ettik. Kartını verdi "Bir ihtiyacınız olursa her zaman beklerim." dedi.

Korkma, Allah O Kadarcıkla Kıyameti Koparmaz

Almanya'ya ilk geldiğim günlerde idi. Cadılar bayramı diye bir bayramları varmış. Gece on ikiye kadar sokaklar ıssız, ses soluk yok. On ikiden sonra birden caddeler dolusu insan, ama her birisinin kafasında değişik hayvanların maskeleri olduğunu görünce, bu gece herhâlde kıyamet kopar endişesini taşıdım.

Ertesi gün İstanbul'daki istişareye katıldım. Gecenin üzerimde bıraktığı etkiyle Hocaefendi'ye manzarayı anlattım. "Korkma, Allah o kadarcıkla kıyameti koparmaz." diyerek espiyle karşılık verdi.

Frankfurt Havaalanı'nda Beklerken

Frankfurt Havaalanı'nda merhum Şerafeddin Kocaman hocamızı bekliyordum. Dünyanın her yerinden turist akıyordu, onun için günah çoktu. Bir hayli üzgündüm. Birden hava öyle bir karardı ki siyah

bulutlar sanki havaalanının üzerine çöktü. Arkasından kuvvetli bir fırtına geldi. Otuz kırk tane uçak Frankfurt'a inemedi. Tabii benim beklediğim misafirin uçağı da inememişti. Sekiz dokuz saat orada bekledim ve nihayet beklediğim misafirin uçağının Köln'e indiğini öğrenebildim. Orada beklerken bir şiir yazmışım:

*Saatler geçti insanlar sel gibi akıyor,
Melekler semadan hayran hayran bakıyor,
Beşerin haline bulutlar gözyaşı döküyor,
Gözlerim insan bulmak için dikkatle bakıyor.*

*Hayvanları utandıracak ne korkunç manzara,
Ne hayâ kalmış, ne iffet insanlık maskara,
Onların yaşadığına ben utaniyorum bakmaya,
Gözlerim seni çok aradı, takati kalmadı bakmaya.*

*Allah'ın bize ne büyük lütfudur iman,
Şükrünü eda edebilirsek bahtıyarız inan,
Neslimizdir bu kızıl kıyamette yanan,
Gözlerim seni bekliyor kurtarıcı nesil şahlan.*

04.05.1993

Isparta-Barla Gezisi

Almanya'ya geldiğimin ilk yıllarıydı. Tanıştığımız beş on talebe arkadaşla Türkiye'ye ziyarete gitmiştik. Hocaefendi'yi de ziyaret etme fırsatı oldu. Daha sonra Isparta ve Barla'yı da ziyaret ettik. İkinci sonrası Hz. Üstad'ın Çam dağında katran ağacındaki mütevazı köşkünü görmeye gittik. Tam o anda güneş batıp ortalık kararmıştı. Muhtelif kuşların ve ağaçların tesbih seslerinden başka bir ses yoktu.

Tam o anda Hz. Nuh'un başına gelen tufan aklıma geldi. Hz. Nuh (as) muhtemel felaketten kurtulma adına, yakınlarını ve insanları davet ediyordu. Aynen O'nun gibi Hz. Üstad da helaket ve felaket asrında, Hz. Nuh'un (as) gemisine benzeyen Barla gölünü çevreleyen dağın zirvesinde, bir gemi kaptanı gibi insanlığı sefine-i İslamiyeye, kurtuluşa, huzura, güvene ve emniyete davet ediyordu.

O, kuşların kurtların bile uyuduğu saatlerde insanlık için uyumuyor, katran ağacındaki mütevazı köşkünde sabahlara kadar inleyip duruyor, Allah'a yalvarıyordu. Bir an işte o manzara gözümün önünde

canlanmıştı. O an duygu ve düşüncelerimi yazmak istedim fakat maalesef yanımda bir kalem yoktu, aynı zamanda karanlık çökmüştü. Daha sonra mutlaka yanımda kalem bulundurmaya kendimi alıştırdım ve fırsat buldukça kalem hediye etme alışkanlığım oluştu.

Hanau Şehrindeki İlk Ev

Almanya’da bir hayli ev aradık. Neticede Hanau şehrinde müstakil bir ev kiraladık. Bu evimizi hizmetimizin her türlü işlerinde kullanmaya çalıştık, çünkü bölgemizde başka hiçbir yerimiz yoktu. Bir gün İngiltere’den doktora talebeleri telefon ettiler, “27 kişi ziyarete geliyoruz.” diyerek. Bu arkadaşları misafir edecek, evimden başka hiçbir imkânım olmadığı için evi boşalttım. Mevsim yaz olduğu için hepsini balık istifi salonda yatırdım. Zaman zaman o arkadaşlarla görüştüğümüzde “O günü unutamıyoruz.” diyerek memnuniyetlerini ifade ediyorlardı.

Şehre yeni yerleştiğimiz için henüz tam olarak aşına değildik. Bir gün bacanağım İbrahim Aslan abi ile gece yoldan gelip şehre girdik ama bir türlü evi bulamamıştık. Yine bir yolculuğumuzda trafik kazasından yol tıkanmış, herkesin girdiği tali yola biz de girmiştik. Bir iki saat sonra baktık ki aynı yere gelmişiz.

Hanau şehrindeki bu evde ikamet ettiğimiz dönemde sağ ve solumuzda iki Alman komşumuz vardı. Onlardan birisinin kızımız Rana ile aynı ilkokula giden bir çocukları vardı. Tam üç yıl hiç aksatmadan her gün bizim çocuğumuzu da alıp okula götürdü ve getirdi. O kadar ricama rağmen bir kuruş benzin parası almadı. Ben de Türkiye’ye gidip geldikçe ona kıymetli hediyeler getirerek mukabelede bulunmaya çalıştım.

Diğer komşumuz yaşlı idi. Bazen ikramlar veriyorduk ama onları çöpe atıyorlarmış. Bir gün bahçede onların da görebildiği bir yerde hanımefendiler katmer yapıyorlardı. Yaparken gördükleri için yine ikram ettik. Yediler ve çok hoşlarına gitti. Zaman zaman ikramda bulunuyorduk. Onlar da bizim çocuklara hediyeler göndermişlerdi.

Süreçten dolayı tekrar aynı şehre gelmek zorunda kaldık. Buradaki komşularımıza da Muharrem ayında aşure dağıttık. Bizim evde olmadığımız bir zamanda kabın içine iki tane küçük çikolata koymuşlar ve “Yemeğinizi çok beğendik, teşekkür ederiz.” diyerek Türkçe bir de not bırakmışlar.

Yıllar sonra kızımız Rana’nın İstanbul’daki velimesine Almanya’dan hem ilkokul öğretmenini hem de üniversitedeki hocası ailecek katıldılar. Düğün salonunda programın sonunda kendilerine mikrofon uzatıldı.

Duygularını Almanca olarak heyecanla ifade ettiler. Ve kızımız kendi düğününde onlara tercümanlık yaptı.

Sultanahmet, Ayasofya, Süleymaniye ve Topkapı Sarayını ziyaret etmişler, Osmanlı milli kıyafetleriyle resimler çektirmişler. Daha sonra biz evlerine iade-i ziyarette bulunduk. Oradaki fotoğraflarını film haline getirmişler. Bütün akrabalarımız, komşularımıza bunları hep seyrettirdik dediler.

İstanbul'dan bir tüccarla ticari bağlantıları bulunan Alman bir aileyi İstanbul'a düğüne davet ediyorlar. Aynı tüccar bizim damadımız Emre Bey'i de tanıdığı için onları da davet ediyor. Kızımız Rana Almanca bildiği için aynı masaya oturtuyorlar. Orada tanışıp daha sonra da arkadaş oluyorlar. Zaman zaman irtibatları devam ediyor. Alman bayan İstanbul'daki mabetlerden ve ezanlardan fevkalade etkilenmiş olduğunu ifade ediyor. Berlin'deki Diyalog vakfının Hizmet'le alakalı çıkardığı kitap ve dergilerden de isteği üzere kendisine verilmiş.

Bir dönem Federal Meclis'ten bir milletvekili İstanbul'a gitmiş. Sultanahmet Camiinin çevresindeki bir otelde bir hafta kalmış. Ezanlar o kadar ruhunu sarmış ki her sabah erken kalkıp balkondan sabah ezanlarını dinliyormuş. Daha sonra Almanya'ya geldiğinde mecliste bir konuşma yaparak musikinin insan ruhundaki etkilerinden bahsetmiş. İnsanları etkileyecek güzel bir sesle okunan ezanın, Berlin Gazi kilisesinin bulunduğu yerde, bir ağacın dalına kurulan cihazla öğle, ikinci vakitlerinde üç hafta okunmasını sağlamış.

O dönem Burhan Akbulut Hoca Berlin'de vazifeli olduğu için oradan geçerken birden ezan okunmaya başlıyor. "Bir Müslüman olarak çok şaşırdım. Bir baktım bütün turistler, orada bulunan sarhoşlar dahi ezana kulak verip dinliyorlardı." demişti.

Katılanların Yüzde Yetmişi Alman İdi

Osman Çat Bey, Almanya'da kendisini tanıgım günden beri ailecek, vefa ve sadakatle, Hizmet'e sahip çıkan değerli bir insan. Her anne baba gibi o da binbir zahmetle yetiştirdiği evlatlarının mürüvvetini görmek, neslini dünya ve ahiret değerlerimize sahip çıkmak üzere emek vermiş. Vakti saati geldiği için oğlunun velimesine bizleri de bütün dostları gibi davet etmişti.

Düğün törenine katılanların büyük bir kısmı, belki yüzde yetmiş Alman idi. Dünyada külfetsiz nimet olmadığı için o mutlu gününde, ayağı kırılmıştı. Sevinç ve hüznü müşterek yaşadı.

O gün salon dolusu insana dünyaya geliş gayemiz adına birkaç kelam

etme heyecanını ruhumda yaşıyordum. Kendisi dostlarına “Hoş geldiniz” teşekkürünü ifade ettikten sonra davetliler adına ben de “Hayırlı olsun!” manasında bir konuşma yaptım. Tefekkür, dünya barışı, huzur ve güvenini sağlama adına insanlara düşen vazifeleri hatırlatmaya çalıştım. Yabancı olmalarına rağmen fevkalade dikkat ve ciddiyetle dinlediklerini memnuniyetle müşahade ettim..

⁴⁰ Devâir-i devlet: Devlet daireleri.

⁴¹ Devlet-i Aliye: Osmanlı Devleti

AMERİKA-KANADA-ARNAVUTLUK

AMERİKA-KANADA

Siz Beni Zorluyorsunuz

Hocaefendi kalp rahatsızlığı tedavisi için Amerika'ya gittiğinde, bir vesileyle kendilerini ziyaretine gitmiştik. Türkiye'den de 8-10 doktor gelmişti. Bu kişiler ve Amerika'da gittiği bütün doktorlar Hocaefendi için "By-pass olmadan olmaz." diyorlardı. Hocaefendi o dönemde az üzüldüğü zaman bayılacak derecede rahatsızlanıyordu, ama ameliyata da bir türlü razı olmuyordu. Doktor kardeşlerimiz bizlere "Sizler de destek verin, Hocaefendi'yi ameliyat olması için ikna edelim, yoksa Allah indinde hepimiz mesul olacağız." dediler.

Daha sonra Hocaefendi'yi tekrar ziyarete gittiğimizde, Abdullah Aymaz ve İsmail Büyükçebebi hocalarımızla beraber Hocaefendi'nin yanına girep,

— Efendim doktorlar ısrarla ameliyat diyorlar, bu mevzuda zatıaliniz daha iyi bilirsiniz, deyince bizi çok konuşturmadı. Daha sonra ikinci bir defa makul ve uygun bir şekilde bir daha teklif ettik. O zaman dedi ki:

— Siz benim yerimde olsanız, elinizi ayağınızı bağlatır, ameliyat masasına yatırırım, ama sizin aynı şeyi bana yapmaya yetkiniz yok, dedi.

Daha sonra üçüncü defa nezaketle teklifte bulununca,

— Benim Efendim ve Üstadım "Olma!" derken siz beni zorluyorsunuz deyince, özür dileyip teklifimizden vazgeçtik geri aldık.

Bir süre sonra bu tür rahatsızlıklar için stend sistemi geliştirildi. Amerika'da da bu yeni uygulamaya resmen izin verilince, Hocaefendi razı oldu ve kalp damarlarına stend takıldı. Böylece sıhhatine kavuştu, elhamdülillah.

Kuş Uçmuyor Kervan Geçmiyor

Amerika'dan Kanada'ya giderken Niagara Şelalesi'ne yakın bir şehirde, o bölgedeki arkadaşlarımızla bir akşam sohbetinde bulunduk. Sohbet sonu bir iki arkadaşımız,

— Yüz kilometre içeride kiliseden devraldığımız bir kolejimiz var. Kanada seyahatini bir gün tehir ederek bizimle beraber olursanız memnun oluruz. Zira biraz kenarda olduğumuz için bizim buralardan

Hizmetimiz adına kuş uçmuyor, kervan geçmiyor, diyerek ısrarla rica ettiler.

Arkadaşlarımızı kıramadık. O gün beraber gece saat bir civarı okula vardık. Okulların açılmasına az bir zaman vardı. Gece o saatlerde üç bayanın çalıştığını görünce kim olduklarını sordum. Arkadaşlar onların kendi hanımları olduğunu söylediler. Dedim ki:

— Keşke işçi tutsaydınız. Dediler ki:

— Paramız yok. Bütün okulun temizliğini, tertip düzenini kendimiz yapıyoruz. Onlar böyle deyince, biz de ceketlerimizi çıkarıp sabah namazına kadar okulda çalıştık.

Sıraları taşırken bir öğretmen arkadaşına sordum:

— Bu siyahi talebelere intibak ettiniz mi? Alıştınız mı?

Arkadaşımızın gözleri doldu ve,

— Hocam, sınıfa giriyorum talebe başına sakız atıyor, mecburen saçlarımı kestiriyorum. Bu defa silgi ve kalem atarak dalga geçip gülüşüyorlar. Hocaefendi de “Benim arkadaşlarım ya bu insanları adam etsinler veyahut o sınıflarda tahtaların önünde ölsünler.” diye haber göndermiş. Ben de inşallah o sınıfların içinde ölmeye karar verdim, diyerek ağladı ve beni de duygulandırdı.

Bir vesileyle eğitimci arkadaşlara bu hadiseyi anlattım. İki sene sonra kurumları eğitim adına kontrol eden bu arkadaşımız; daha evvel öğretmenine silah çeken ve başına silgi-sakız atarak dalga geçen o talebelerin, komutanının karşısında teknil veren asker gibi, öğretmenlerine itaat edip saygı duyduğunu söyleyince, “derdin en büyük derman olduğunu” bir kere daha anlamış oldum.

Kanada’ya Giden İlk Muhacirler

Kanada’ya ilk gittiğimde 1980 Darbesi’nden sonra memuriyetten ihraç edilip bu ülkeye muhacir olarak giden arkadaşlarla, hiçbir yerimiz olmadığı için mecburen bir millî parkta bir araya geldik. Sohbetimizden sonra tanışma faslı başladı, yüz kişiye yakın insandan “İki-üç ay evvel geldim.” diyen iki-üç kişi çıktı. Diğerleri üç gün, beş gün, bir hafta evvel gelmişlerdi. Her bir arkadaşımızın Hizmet adına bir şeyler yapabilme heyecanı içinde olduklarını müşahade edip Allah’a hamdetmiştim.

New Jersey’de Buluşma

14 Mart 2016 yılında kaderini iman ve Kur’ân hizmetine adanmış, Samsun mütevellisinde vefa ve sadâkatle yıllarca hizmet vermiş bazı

arkadaşlar, masum oldukları hâlde boş yere hapse girip mahkûm olmaksansa ülke dışına çıkıp hizmet etmeyi tercih ederek, cebr-i lutfi⁴² ile hicret edip New Jersey’de bir ev kiralayıp beraber kalmaya başlamışlar.

Bunu duyunca kendilerini ziyarete gittim. Ailelerinden, çoluk çocuklarından ayrı olmalarına rağmen fevkalâde moral içinde yapacakları vazifelerin ve işlerin plan ve projelerini yaptıklarını gördüm.

Bunlar gibi dünyanın dört bucağına dağılmış arkadaşlarımız; inandıkları, hak bildikleri dava-yı İslam’ı muhtaç gönüllere duyurabilme ve örnek olabilme adına, her türlü zahmet ve sıkıntıya katlanıp başta eğitim olmak üzere her alanda hizmet etmeye gayret etmektedirler.

Hizmet’te Allah Resûlü’nün Ruhaniyeti Var

Hocaefendi’nin yanında bulunduğum bir sırada, Amerika’da tüccarlık yapmakta olan Halid Ramazan isminde Pakistanlı bir zat ile tanıştım. Bir hayli sohbet ettikten sonra bu zat dedi ki:

—Hocaefendi’nin cemaatini ve talebelerini Amerika’da yeni tanıdım. Şunu çok rahatlıkla söyleyebilirim: “Ahir zamanda helâket ve felâketlerin neslimizi ve gençliğimizi fırtına gibi savurduğu bu asırda, iman ve Kur’ân hizmetinde koşturan bu gençlerin, bu arkadaşların ve hanımefendilerin; günümüzde sahabe efendilerimizi temsil ettiklerini, tevhit hakikatini dünyanın her tarafında muhtaç insanlara duyurabilmek için canhıraş çalıştıklarını müşahade ettim. İşin doğrusu, ben bu Hizmet’in şahs-ı manevisinde, Allah Resûlü’nün (sallallahu aleyhi ve sellem) ve Sahabe Efendilerimizin ruhaniyetini görüyorum.”

Bunları söylerken çok duygulandı ve memnuniyetini ifade etti.

Müslüman Bir Hariciyecinin Kitabından İbretamız Bir Vaka

1996 yılında bir vesileyle ilk defa Amerika’ya giderken, gözüme takılan bir kitabı uçakta okuma niyetiyle satın almıştım. Kitabı yazar Müslüman bir hariciyeci idi. New York havaalanına iniş anonsu yapıldı, ama o ara üzerime müthiş bir ağırlık çöktü. Kitabın son kısmını tamamlayamadan sehiv oldu ve kitap uçakta kaldı. Doğrusu ismini de unuttum.

O kitapta, dikkatimi çeken şu hususu paylaşmakta yarar müşahade ettim. Ülkemizde henüz harf inkılabı olmadan evvel, medreseler devam ediyordu. İstanbul gibi metropol şehirlerde bulunan medreselere yurtdışından da talebeler geliyordu. Fatih Medreselerinde okumak üzere

İngiltere’den katılan talebelerden birisi, kendi devleti tarafından seçilmiş bir misyoner talebe imiş. Seneler geçmiş ve bu talebe mezun olmuş. Medresenin başında bulunan ve bugünkü anlamıyla rektör olan zat; Kur’ân’ı, Arapçayı ve dini çok iyi öğrenen ve başarılı olan bu talebeye şöyle bir teklifte bulunuyor:

— Evladım iyi bir Müslüman olarak mezun oldun. Görüyorsun ben yaşlandım. Benim bir kerimem var, seni onunla baş göz edeyim. Bu medresede hoca olarak kal.

Bu teklif üzere misyoner talebe, şöyle düşünüyor: “O an kafamda bir şimşek çaktı. Bu zat kâmil bir mü’mindir. Teklifini kabul edersem İngiltere’yi, ana, baba ve akrabaları unutmam gerekir. Hâlbuki ülkem beni bir maksatla gönderdi. Müslüman olup bu teklifi kabul edersem, onlara ihanet olur.”

Liyakati ve nasibi yokmuş ki bir mazeret uydurup teklifi reddediyor ve memleketine geri dönüyor.

Ülkesine dönüşünde hala veya teyze kızıyla evlendiriyorlar. Bu arada İslam coğrafyasına gidecek misyoner heyetin içine bunu da katıyorlar. Gidiyor ve dört yıl sonra geriye döndüğünde kendisini, hanımı ve yüzünü hiç görmediği dört yaşındaki çocuğu karşılıyor.

Bu genç karşılaştığı bir vakayı şöyle anlatıyor:

“İslam coğrafyasında yıllarca vazife yaptık. Kanaat önderleri, medrese hocaları, siyasî liderler ve cemaatleriyle çok yakın irtibatlarla girdik. Onlara büyük maddi yardımlarda bulunduk. Oldukça samimi olup güven telkin ettik. Bir gün bu liderlere has yemekli bir davet gerçekleştirildi. Bu davette onlar fark etmeden hepsi sarhoş hâle getirildi. Kadınlarla olan eğlenceleri fotoğraflanıp kayıt altına alındı.

Daha sonra bu albümlerle tek tek karşılara çıkılıp, ‘Bunları ya cemaatinize arz edeceğiz veya cemaatinizi arkanıza alıp sokaklarda Osmanlı’nın aleyhinde nutuk atacaksınız.’ dedik. Hangisini yapacakları belli! Halk karşısında rezil ve perişan olacaklarına sokağa çıkmayı Devlet-i Aliye’nin aleyhinde olmayı tercih ettiler.”

Allah (celle celâluhu), bu türlü tuzaklardan ehl-i imanı, hususiyle Müslüman toplumlara önderlik yapanları korusun. Durup dururken, ülkesinin ve milletin bayrağını bütün dünyada dalgalandıran, dünya kamuoyunda ülkesine itibar ve şeref kazandıran gerçek vatan evlatlarına, “terörist” damgası vurarak, ülkesine zarar verip itibar kaybettirenlerin durumu düşündürücüdür!

Pasaport Kontrolünde Yaşanan Sıkıntılar

20 yılın üzerindeki zaman diliminde, senede birkaç defa olmak üzere Amerika'ya giriş çıkışlarımda küçük çapta can sıkıcı bazı bazı problemler oldu. Bir defasında pasaport kontrolüne geldiğimizde, memur -niçin ve neye kızdığını bilemiyorum- birilerine bağıyordu. Önümde Mustafa Yeşil Bey vardı. Ona da bağırp çağırdı. Sıra bana gelince bana da bağirmaya başladı. O bana İngilizce, ben de ona Türkçe bağirmaya başladım. Hiçbir eksiğim yoktu, ben kendimden emindim.

Sonra orada Türk Havayollarından vazifeli genç bir bayan geldi,

— Hayırdır amca ne var, diye sordu.

— Bu adam önüne gelen herkese deli gibi bağııyor, bana da bağırdı. Benim eksik hiçbir şeyim yok. Niye bağırdığını da bilmiyorum, dedim.

İkiz kulelere yapılan saldırının sonrası idi. Bayan,

— Amca, bu olaydan sonra bunlar, bu tür sıkıntılar yapmaya başladılar, dedi. Yeniden evrakları doldurup geri geldiğimizde o memur yerinde yoktu, başka birini getirmişler.

Bir defasında da memur bana dönüş biletimi sormuş. Ben de “İngilizce çok bilmiyorum.” demek için,

— I can not speak English, dedim. Memur kızdı, evraklarımı attı ve beni içerideki kontrol odasına gönderdi. Ben de girip hayatımda hiç yapmadığım bir şeyi yaptım; bacak bacak üstüne atıp kitap okumaya başladım. On beş dakika sonra evraklarımı, muamelesi yapılmış olarak bir polis memuru getirdi ve başımı okşayıp tebessüm ederek “buyurun” deyip elime verdi.

Meğer memur, ben İngilizce bildiğim hâlde memurla konuşmak istemiyorum gibi algılamış. Yanlış anlaşılmaktan dolayı biraz bekletilmiş oldum.

Kabile Devletinde Kurban

Bir ziyaretimde Hocaefendi ile otururken telefon geldi. Karşı taraftaki insan konuşmaya başlayınca oldukça duyulandı. Hocaefendi telefonun sesini açarak benim de dinlememi arzu etti. Arkadaşımız şunları anlattı:

— Afrika'da fakir bir kabile devletine kurban bağışı yapma niyetindeydik. Hava ve kara yolu olmadığından, kayıklarla dört saatlik bir nehir yolculuğu gerçekleştirdik. Neticede, ilkel bir hayat yaşayan kabileye ulaştık. Kabile reisi ve idarecilerle tanışıp derdimizi anlattık. Kurbanlarımızı satın alıp bayram günü keserek fakir, garip ve yetimlere dağıttık. Götürdüğümüz hediyeleri de çocuklara ve ailelere verdik. Orada gerçek manada bir bayram havası oluştu. Yaklaşık bir hafta kaldık, işimiz bittikten sonra da müsaade istedik.

Kabile reisi dedi ki:

— Geldiniz, yardım ettiniz. Şimdi de hiçbir karşılık beklemeden gidiyorsunuz. Siz kimsiniz, niçin bunları getirdiniz?

Dedik ki:

— Biz Müslümanız. Sizi de bizi de var eden, kâinatı yaratıp ayları, güneşleri emrimize âmâde kılan; bizlere el ayak, göz kulak, akıl, irade ve şuur veren Allah'ın (celle celâluhu); fakirler ve yetimler için emrettiği zekât, sadaka ve kurban gibi emirleri yerine getirmek için buraya geldik.

Dediler ki:

— Madem bizi düşünen, sizi buraya gönderen böyle bir Rab var. Onu bize anlatın, öğretin biz de ona inanalım. Kabilesini toplayan reis, bizim anlattığımız Allah hakkındaki bilgileri onlara kendi dillerinde anlattı. Kabilenin önde gelenleri Müslüman olmak için,

— Ne yapmamız gerekiyor, diye sordular.

Onlara Rabbimizi tanımak için evvela kelime-i şهادet getirmeleri bilahare de gönderdiği dini öğrenmeleri gerektiğini anlattık.

En başta kabile reisi ve kabilenin önde gelenleri şهادet kelimesini öğrenip Müslüman oldular. Bilahare kabile olduğu gibi koro hâlinde hep beraber kelime-i şهادet getirip Müslüman oldu.

[Arkadaşımız bunları anlatırken, biz hem heyecanlandık hem de duygulandık. Binlerce insan imanla bulunduğu için Rabbimize hamdettik.]

Kabile reisinden tekrar ayrılmak için izin istedik. Reis ve adamları,

— Size izin yok, biz Müslüman olduk. İnandığımız Allah'ı bize kim öğretecek, dediler.

Tam bu noktada Hocaefendi devreye girerek arkadaşımıza,

— Siz orada kalın. Yarından itibaren orada hemen bir eğitim kurumu açmak için çalışmaya başlayın. Ben nazım geçen bazı arkadaşlarıma rica eder, sizin masraflarınızı karşılamalarını sağlarım. Sizin geldiğiniz yere de inşallah başka bir arkadaş gider, bıraktığınız yerden hizmetinize devam eder, dedi.

Mesuliyet Şuuru

Bozyaka Yurdu'nun açıldığı ve idareci olarak vazifelendirildiğim ilk günlerde Hocaefendi'nin, evde kendi çocuklarının üzeri açıldığında ne yaptığını sorması ile alakalı mevzuyu daha evvel anlatmıştım. Yıllar sonra Amerika'da yatılı bir kampta sorumlu ve rehber öğretmen olarak

vazifeli bir arkadaşımız yakazaten müşahede ettiği benzer bir vakayı şöyle nakletti:

— Yıllar önce sizin çocukların üzerini örtmek için dolaştığınız gibi biz de çocukların üzerini örtmek üzere dolaşıyorduk. Bir gün yine üstü açılan var mı bir kontrol edeyim diye kalktığımda, Hocaefendi'yi yatakhane de dolaşırken ve talebelerin üzerini örterken görünce şok oldum. Bulduğumuz yerle Hocaefendi'nin kaldığı yer arasında bin kilometre mesafe var. Bu nasıl olur? Acaba halüsinasyon mu görüyorum, deyip dikkatlice bakmama rağmen Hocaefendi'yi, talebelerin üstünü örtüyör gördüm.

Evet, nesle karşı mesuliyet duygusu ve şuuru bunu yaptırmaktadır. Hangi milletten olursa olsun, bize teslim edilen talebelere kendi evlatlarımıza gösterdiğimiz şefkat, merhamet ve sorumluluk kadar şefkatli ve merhametli olmalıyız. Bu ruh ve anlayışı, Allah'ın emanetini alacağı ana kadar; rengi, dili, dini ne olursa olsun, Allah'ın yarattığı varlıkların en şerefli olan insana karşı devam ettirmemiz gerekmektedir.

Kaybolan Saat

Bir ziyaretimde, Hocaefendi'nin New Jersey'de kaldığı evde misafirirken saatimi kaybettim. Nasılsa Hocaefendi saatimi kaybettiğimi duymuş ve beni çağırtmış. O anda evde bulunmadığım için İzmir'in ilk mütevellilerinden Naci Şençekiçer ve Mustafa Ok abilere kaybettiğim saatin yerine, yeni bir saat vererek bana ulaştırmalarını istemiş.

Ben saati kabul etmedim. Onlar da “Kabul etmiyor.” deyip saati geri vermişler. Benim niyetim hediye yi Hocaefendi'nin kendi elinden almakti. Çağırdı ve saati almamı istedi. Saati alırken fark ettirmeden elini de öptüm. Tebessüm ettiler ve ben de teşekkür ettim.

Kampa Giren Ajanlar

Pennsylvania'daki kampta eski binada ders okunmakta iken kapıdan bir misafir girdi. Kapının önünde secdeye kapanıp ağlamaya başladı. Hocaefendi hemen fırladı ve odasına gitti. Ardından dedi ki:

— Bu insanla ilgilenin, yedinin, içirin sonra da gönderin. Çünkü bu ajan!

Aynı gün araştırıldı ve bu kişinin gerçekten öyle olduğu tespit edildi. O niyetle gelse de adama, Hizmet tarafından kesinlikle zarar verecek hiçbir şey yapılmadı. İşin başından o güne kadar böyle kişilere kötü bir muamele yapılmadığı gibi bundan sonra da yapılmayacaktır; çünkü

Hizmet, insanlığa yararlı olmak için vardır, zararlı olmak için değil.

Yine bir yaz günüydü. Sıcak olduğu için bahçede ağacın altında bir miktar oturulmuştu. Orada bulunan misafirlerden iki kişi soru sormaya başladı. Hocaefendi, kısa kısa cevap verdikten sonra gerçekten bir ihtiyacı da olmuş olabilir, birden kalkıp odasına doğru gitmeye başladı. Biz arka taraftan yolunu kestik. Dedi ki:

— Onlar ajan! İlgilenin, sonra da makul bir şekilde gönderin.

Aynı gün araştırdığımızda, gerçekten ikisinin de istihbarat elamanı olduklarını tespit ettik.

Daha önceden de benzer bir iki hadise yaşanmıştı. Bozyaka yurdunda iken bir kişi, eski bir gazeteye sarılmış olan ses kayıt cihazını, örülmüş bir file içinde kamufle ederek, Hocaefendi'nin odasına kadar girmiş. Hocaefendi bu adamın sorduğu sorulara da kestirmeden cevap vermişti. Sonra da o kişinin niyetinin ne olduğunu bize ifade etmişti.

Bozyaka Camii'nde vazifeli iken bir gün iki kişi geldi. Kardeş olduklarını, Hocaefendi'yle tanışmak ve bazı soruların cevaplarını öğrenmek istediklerini söylediler. Tavırlarından ve ifadelerinden şüphelendiğim için,

— Hocaefendi Bornova Müftülüğüne bağlı bir memurdur, gidip Müftü Bey'le görüşün, dedim.

Bu arada Halit Esendir Bey'le Mehmet Yavuzlar Bey, Hizmet'e taalluk eden bir mesele için gelmiş bekliyorlardı. Onlara her ne kadar işaretle bulunsam da anlaşılmadık. Nerdeyse bir saat kadar görüştükten sonra ajan olduklarını tahmin ettiğim bu kişilere,

— Bu insanların nikâhı mı yoksa cenazeleri mi var bir bakayım, diyerek müsaade isteyip onları gönderdim. Sonra arkadaşların yanına geldim ve durumu onlara da izah ettim.

Gerek Hocaefendi'nin tespit ettiği gerekse kendi tespit ettiğimiz ajanlardan bu şekilde onları kırmadan, ortalığı da velveleye vermeden, usulünce kurtulma yoluna gittik her zaman.

Bazen bunların içinden, daha önce bir misalini arz ettiğim gibi, yıllarca Hizmetimizi, Hocaefendi'yi, bizleri takip edip de vatana millete müspet manada hizmet etme; ülkesine milletine gönülden bağlı, hakkı hukuku gözeten, Allah'ını Peygamberini seven hayırlı nesiller yetiştirme dışında bir derdimizin ve davamızın olmadığını müşahade edince, gelip bunu itiraf eden ve samimane Hizmetimize dâhil olanlar da oldu.

Yahudi Mahallesi Camii

Avrupa Zaman gazetesi temsilcisi iken, gazete Amerika'ya ve

Avustralya'ya Almanya'dan gönderilmekte idi. Bu vesileyle belli aralıklarla Amerika'ya ve Avustralya'ya gidip geliyordum.

Bir cuma günü Amerika'dan dönerken, beni havaalanına götüren arkadaşımıza,

— Havaalanına en yakın bir camide namazımızı eda edelim de uçağı kaçırmayalım, dedim.

Arkadaşımız beni camiye götürürken girdiğimiz mahallenin, sokaklarda dolaşan insanların kıyafetlerinden Yahudi mahallesi olduğunu tahmin ettim. Camiye girdiğimizde, cemaatin de onlardan olduğunu gördüm ve haklı olarak namaz sonrası arkadaşına sordum. Arkadaşımız,

— Hocam burası Yahudi Müslümanların camisi, dedi. Merakla,

— Nasıl oluyor, dedim. Şöyle anlattı:

Yıllar evvel Sri Lanka'dan Bawa (Baba) Muhyiddin adında bir Müslüman bu mahalleye geliyor. Kapı kapı, dükkân dükkân dolaşıp insanların hâl ve hatırlarını soruyor. Sokakta uyuşturucudan yatan insanlara ekmek ve su götürüp başlarında ağlıyor. Yirmi-yirmi beş yıl hiçbir kimseye “Gelin, Müslüman olun!” demiyor. Bir gün beş-altı tane genç insan gelip “Biz seni anamızdan babamızdan daha çok seviyoruz. Sen kimsin, bu sevginin kaynağı nedir?” diye sorunca kader denk çizgisi o anda “Ben Müslümanım, bu sevgi İslam'dan geliyor.” deyince gençler şehadet getirip Müslüman oluyor.

Bu zat, evvela bu gençleri yetiştiriyor ve bilahare onları mahallede vazifelendiriyor. Belli bir zaman sonra yüzlerce aile Müslüman oluyor. Orta yaşın üstünde, çok zengin bir bayan, devamlı uyuşturucu alıyor ve evinin önünde kıvrılıp kalyormuş. Bu zat onunla da ilgileniyor ve Allah'ın izniyle onun uyuşturucu bağımlılığından kurtulmasına vesile oluyor. Sonra o kadın da Müslüman oluyor.

Bu kadın, mahallesinde bulunan üç tane binayı bir vakıf kurarak bu vakfa bağışlıyor. Birini yönetim için, birini fakirler ve yetimler için yemekhane, bir binayı da altı bayanlara, üstü erkeklerle mescit olarak tahsis ediyor. İşte biz o bayanın tahsis ettiği mescitte cuma namazımızı eda ettik.

Temsil yoluyla tebliğin, gönüllerde nasıl ma'kes bulunduğunu bu hadise bize çok güzel anlatıyor.

ARNAVUTLUK

28 Şubat baskıcı rejiminin aktif olduğu dönemde, başörtü meselesi de

çok ciddi gündem oluşturunuyordu. Bayanlar, özel okul ve dershaneler de dâhil eğitim kurumlarında başörtülü sınıflara giremiyor, ders veremiyorlardı.

Biz başınızı açın diyebilme yetkisine sahip olmadığımız için o konuda herhangi bir telkinde bulunmadan, bayan öğretmenlerin kendi kanaat-i vicdaniyeleriyle hareket etmelerini ifade ediyorduk. İki bayan öğretmen başlarını açamayacaklarını, tesettürlü olarak öğretmenlik yapabilecekleri bir ülke varsa oraya gidebileceklerini ifade etmişlerdi.

Bundan dolayı onlar, Arnavutluk'un başkenti Tiran'da bulunan koleje gitmişlerdi. Burada öğretmenlik yaptıkları sırada Türkiye'nin baskı yapıp zorlamasıyla orada da başı kapalı derse girmeye izin verilmemeye başlandı. Bu ara bu öğretmenler haklı olarak başlarını açmadılar ve derse de girmediler.

Hocaefendi, İsmail Hocamla beraber bizi Arnavutluk'a o öğretmenlerle görüşmek üzere gönderdi. Çünkü öğretmen bulunamıyordu. Beyleriyle beraber oturup görüştük. "Allah'ın Kur'ân'da kapanın emrine, dünyada kimsenin muhalefet ederek başınızı açın deme yetkisi yoktur."

Cenabı Hak Nur sûresi 31. ayette, "*Mü'min kadınlara da söyle, gözlerini (harama bakmaktan) korusunlar; namus ve iffetlerini esirgesinler. Görünen kısımları müstesna olmak üzere, zinetlerini teşhir etmesinler. Başörtülerini, yakalarının üzerine (kadar) örtünler...*"⁴³ buyurmaktadır.

Bundan dolayı biz o öğretmen kızlarımıza; "Müstakbel neslin; imansız, ahlaksız, ortalığı yakıp yıkıp toplumu huzursuz eden; namus, haysiyet ve şerefini arzularına feda eden bir nesil olmasını mı arzu edersiniz? Yoksa sadece başını sınıfta açmak suretiyle; kız talebelere ders verip onlarla diyalog kurup, sevgiyle kalp ve gönüllerine girmek, onlara hakikatleri anlatabilmek için bu fedakârlığı kabullenmeyi mi tercih edersiniz?" diyerek hiçbir zorlama ve baskıda bulunmadan kararı kendilerine bıraktık.

İki öğretmen bacımız da gözyaşlarını tutamayarak; "Biz ikinci şikkı kabul ederek, kız liselerimizde başımızı açarak onların imanlarını kurtulabilmesi adına, derslere girmeyi tercih edeceğiz." demişlerdi.

O dönem Arnavutluk'ta bulunan İbrahim Bey bizi birkaç yere ziyarete götürürken, bir şehirden geçiyorduk. İbrahim Bey,

— Burada ailecek misyonerlik yapan bir ailenin kızı, bizim kolejimizden mezun oldu. Bu kız mezun oluncaya kadar canımızdan bezdirdi. Eğer uygun görürseniz müsaitlerse onları da evlerinde ziyaret

edelim, dedi ve ben de “peki” dedim. İbrahim bey bu kızımızı arayıp haber verdi. Kız da hemen anne babasına haber vermiş. Biz evdeyken anne işini bırakıp geldi, babası alışverişteymiş, o da geldi.

Park ettiğimiz yerde arabamızı çocuklar taşlamaya başladılar. Kız, onları ikaz etti. Evlerinde ne var ne yoksa bize ikram için önümüze koydular.

— Bizi mahcup ettiniz, sadece ziyaret edip bir kahvenizi içip ayrılacaktık, dedik. Kızın gözleri doldu,

— Biz her şeyi sizden öğrendik, dedi.

Bizden mezun olduktan sonra kolejin ne büyük nimet olduğunun farkına varıyor ve verdiği sıkıntılardan pişman oluyor. Bunun için İbrahim Bey’den özür diledi.

Kızın samimiyeti ve ailenin fakirliği her şeylerinden belliydi. Henüz kitaplarını bile alamadığını ifade edince, ben yanımda ne kadar harçlığım varsa kıza verdim ve,

— Bununla kitaplarını al, dedim. Bizi gözyaşlarıyla uğurladılar.

Bir gün kolejde otururken, yine bir kız çocuğu heyecanla geldi. Zorla elimizi öpmek istedi. Bu kız kız kolejinden mezun olup, Gülhane Askerî Tıp Akademisi’ni kazanmış, orada okuyormuş ve izne gelmiş. Bizim geldiğimizi duyunca, “Benim abilerim gelmiş.” deyip heyecanla yanımıza gelmişti.

Türkiye’deki olup bitenlerle alakalı bazı sıkıntılarını bize ifade edince,

— O türlü şeylere çok müdahil olma, bir an evvel okulunu bitir, ülkeneye gel, millete, ülkeneye hizmet ver, tavsiyesinde bulunduk.

⁴² Cebr-i lütfi: İnsanın kendi irade ve çabası olmaksızın Allah Teâlâ'nın ona ihsan buyurduğu lütuf.

⁴³ Meal, Elmalılı Hamdi Yazır'a aittir.

BREZİLYA-ASYA-AVUSTRALYA

Claudio, Rio de Janeiro-Brezilya

2013'te Türkiye'deki problemler şiddetli bir hâl almaya başladı. O sıralarda, Brezilya'da bulunuyordum. Orada başıma şöyle bir hadise geldi:

Ben (Claudio) ofiste arkadaşlarımla beraber oturuyordum. Bulduğumuz binanın ikinci katına gitmek için asansöre doğru yöneldiğimde birden kalbimin yerinden çıkarcasına hızlı çarpmaya başladığını hissettim ve aniden fiziki olarak dünyaya kapandım. Beraber çalıştığımız Türk arkadaşlarım yardıma geldiklerinde yerde uzanmış vaziyette baygın bir hâlde duruyordum. Ben o kötü hâletten uyanamadan beni arabaya koyup en yakın acil servise götürmüşler.

Uyur hâlde bulunduğum süre boyunca, hastanede, yanı başımda Kur'ân-ı Kerim'den bazı ayetleri tilavet eden yaşlı bir bayanın sesini duydum. Fakat ben o sırada sedyede uzanmış bir şekilde etrafımı görmekte zorlandığım için, ara ara seslerini çok uzaktalarmış gibi duyduğum doktorlar tarafından müşahade ediliyordum. Yani neler olduğunu anlayamaz bir hâlde, kafam karışık ve hiçbir şey göremez ve fark edemez bir hâldeydim. Tam o sırada, usulünce tesettür giyinmiş, kucaklayıcı bakışları olan bir hanımefendiyi bana yönelir vaziyette gördüm. Yanıma yaklaşınca "Bismillahirrahmanirrahim" dedi ve hemen akabinde endişelenmememi ve sakin olmamı telkin edip her şeyin iyileşeceğini söyleyerek şöyle dedi:

— Allah yolunda hizmet etmenin birçok şekli vardır. O (celle celâluhu) senin için bu yolu (Hizmet'i) seçti. Bu yola, her türlü zorluğa rağmen sımsıkı sarıl. Allah muvaffakiyet nasip edecektir. O her şeyi görüyor, biliyor. Senin bu Hizmet yolunda olman tesadüf değildir; buna inan ve yapabileceğinin en iyisini yap. Zor günler yaklaşmakta, ama sakın korkma. Zira karanlıktan sonra çok güzel, güneşli günler gelecek. İbadetlerinde müteyakkız ol, namazlarını vaktine eda et ve Allah'ın huzuruna çıkacağın zaman tam bir konsantre içinde ol.

Daha sonra gözlerimi kapatmamı ve kendisiyle beraber okuyacağı ayetleri tekrar etmemi istedi. Sonra bahsettiği o zorluk günlerinde bu ayet-i kerimeleri tekrarlamamı ve okumamı telkin etti. Fakat ben zamanla bu ayetleri unuttum ve maalesef şu an hatırıma gelmiyor. Okuma bitince, "Bu yolda kardeşlerinle sabit kadem ol." dedi.

Daha sonra bana bir daha buluşacağımızı ve kendisinin her zaman mescitlerde, iftar veren insanların arasında ve Allah'ın tesbih ve tenzih edildiği bütün mekânlarda olduğunu söyledi. Akabinde, elime çok güzel kokularla bezenmiş, avuç içine sığacak küçüklükte ve üzerinde, herhangi bir yayinevinin adı ve logosu bulunmayan bir Kur'ân koydu. Ortadan kaybolmadan önce de bana ıslak ve soğuk birer mendil verdi ve gözlerimi kapatıp bu mendili yüzüme sürmemi istedi. Ben mendili yüzüme sürerken o az önce tilavet ettiği ayetleri tekrar okumaya başladı. Sonra birden sesini duymaz oldum. Artık onun orada olmadığına kâni oldum. O hanımefendinin varlığı bugün bile beni şaşırtır. Olayı detaylıca hatırlamamakla birlikte hanımefendinin zuhuru ve getirdiği esenlik hâlâ zihnimde yer ediyor.

Daha sonra uyandım, kendime geldim. Etrafımda neler olduğunu anlamaya çalışan üç doktoru gördüğümde, uyanmamı garipsen bir tavır içerisinde olduklarını fark ettim, fakat ben onlara yemin ederek hastaneye vardığımdan beri uyanık ve odadaki tek kişi olan o yaşlı hanımefendiyle konuştuğumu anlattım. Oradaki cihazlara bağlıydım, doktorlar başıma gelen bu bayılma hadisesinin sebebinin anlayamadıklarını söylediler. Zira hayati sinyallerim fiziken normal seyrinde idi. Doktorlar birkaç saat dinlendikten sonra çıkabileceğini söylediler.

Hastanede uyur hâlde bulunduğum süre içerisinde Türk arkadaşlardan biri bana refakat ediyordu. O sırada tek istediğim o hanımefendinin nereye gittiğini öğrenmekti. Kendisine bazı sorular sormak ve teşekkür etmek istiyordum. Bu Türk arkadaşına o yaşlı ve tesettürlü kadının nereye gittiğini sordum. Ancak arkadaşım oraya vardığımızdan beri odada sadece onun, benim ve doktorların olduğunu ve odaya başka hiç kimsenin girmediğini, hatta belirttiğim karakterde bir bayanı kendisinin hiç görmediğini ifade etti. Zira o süre zarfında benim hep baygın ve uyur bir hâlde, doktor müşahedesinde olduğumu söyledi. Aklıma o hanımefendinin bana verdiği Kur'ân geldi, arkadaşına onu sordum. Ama arkadaşım orada herhangi bir Mushaf olmadığını söyledi ve,

— Bu söylediklerin, baygın hâldeyken senin hayal dünyanda yaşadığın vakalar olabilir, dedi.

Yattığım yerde Mushaf'ı aramaya başladım ve çarşafı kaldırdığımda Mushaf'ın hemen oracıkta olduğunu gördüm. Arkadaşıma Mushaf'ı gösterdiğimde ve olayı anlattığımda arkadaşım çok şaşırdı ve hiçbir şey söyleyemedi. Bu Mushaf hâlen bende mevcuttur.

O zamandan bu yana söz konusu hanımefendiyi bir daha hiç

görmedim, fakat nerede olursa olsun, görsem kendisini hemen tanıyabilirim. Ben, bunun bana Allah'ın bir mesajı olduğunu düşünüyorum. İnaniyorum ki Allah, kendi yolunda olan herkesi muvaffak ve muzaffer edecek ve güneşli, güzel günler, bu karanlığı yarıp gelecek.

Brezilya'daki Müşahedelerimiz

Hizmet-i imaniye ve Kur'âniye'nin mebbeinden günümüze kadar, bu dava "gönüllüler hareketi" olarak gelmiş ve hâlen de öyle devam etmektedir. O günden bugüne, ömrünün baharını yaşayan kız-erkek gençlerimiz üniversiteyi bitirir bitirmez, ilim irfan yuvalarının açılması ve beşerin cehaletten kurtulması, insanların birbirlerine gayz, kin ve nefretle bakışının önlenmesi ve dünya barışına katkıda bulunabilmeleri için kendi rızalarıyla, bu gönüllüler kervanına katılmışlardır.

Bundan dolayı arkadaşlarımız kendi tecrübelerini, yeni yerlere taşıyabilmek, eksik ve kusurlarını tamir edebilmek ve aksiyoner bir ruh kazanabilmek için; ortalama iki, üç, dört yılda bir nöbet değişikliği yapmışlardır ve yapmaktadırlar.

Brezilya'ya gittiğimizde arkadaşlarımızın saffet ve samimiyetleri, ihlas, vefa ve sadâkatleri, aşk derecesindeki gayretleri, bizim de aşkımızı şevkimizi kamçılıdı. Hele çiçeği burnunda bazı gençlerin İslâm'la şereflenmeleri, sadece Hizmet adına ülkesini, işini gücünü terk edip oralarda iş kurma gayreti içinde bulunan arkadaşlarımızın samimiyeti bizi ayrıca memnun ve mesrur etmiştir.

Arkadaşlarımız, o insanların fitraten İslâm'a çok yakın olduklarını, iyi temsil edildiği takdirde onların fevç fevç İslâm'a dehalet edecekleri müjdesini verdiler.

Bugün bütün dünyanın sevgiye, şefkate, güvenilir bir insan olarak temsile ihtiyacı olduğu muhakkaktır. Tefekkür, tezekkür ve ilimle insanların göz pencerelerini kalp gözüyle irtibatlandırarak kendilerini ve kâinatı iyi okumalarını sağlamak, bizim başlıca sorumluluğumuzdur.

Şartlar ne kadar ağır olursa olsun, Allah'ın bize bahşettiği fırsatları en iyi şekilde değerlendirip, muhtaç gönüllere hakikatleri, kavlı-leyyinle tatlı dil-güler yüzle duyurmakla mükellefiz. Bu mükellefiyetlerimizi ihmal etmemiz bizi sorumlu hâle getirecektir.

MYANMAR (BURMA)

Bayılıp Düşmüşüm

Myanmar’a (Burma) ilk giden arkadaşlarımızdan Abdullah Bey kardeşimiz anlatmıştı:

— Önceden hiçbir bilgimin olmadığı ve komünist rejimle idare edilen bu ülkeye gittiğimde okul aramak üzere sokağa çıkmıştım. Hiç farkına varmadım, güneş vurmuş, bayılıp yere düşmüşüm. Beni bir mağazaya çekip üzerimden bir kova su dökmüşler. Ayıldığımda şaşırmışım.

Bana,

— Sen turistsin herhâlde bu güneşin bağrında çok dolaşma, dediler.

Ben de kenarlardan yürüyerek şehir merkezine vardım. Orada gözüme kestirdiğim birisine cami sordum. Gösterdikleri yer yolcu hanı gibiydi, temizlik hiç yoktu. Bir kenarı temizleyerek orada vazifemi ifa ettiğimde, arkamda bastonlarına dayanmış bir ihtiyarla karşılaştım. Bu ihtiyar bana,

— Sen kimsin evladım? Ben burada böyle genç bir insanın namaz kıldığını ilk defa görüyorum, deyince,

— Ben Türkiye’den geldim, burada okul açmak istiyorum, dedim.

Elimden tuttu,

— Gel benimle, dedi. Caddede beraber yürümeye başladık. Saray gibi bir binanın önüne gelince,

— Burası benim evim. Allah bana bir evlat, bir torun gönderdi, sen bu evin çocuğusun, diyerek bana bir oda gösterdi.

Tanıştık, adı Yakup’muş. Aşağı yukarı iki-üç ay Yakup dedeye misafir oldum. Yakup dede her gün benimle o yaşında okul aramaya çıkmak istiyor, ben de,

— Sen yaşlısın, ben okulu bulayım, sonra seni alır götürürüm, deyince Yakup dede,

— Bırak evladım, ölmeden evvel Hak yolunda benim ayaklarım da toza bulaşsın, deyip duygulanmıştı.

O yıl ramazan ayına girdik. Ramazan ayının yirmi yedinci gecesinin gündüzünde Yakup dedenin elli yedi yaşındaki oğlu Arif Bey, okul ruhsatını Allah’ın izniyle almayı başardı. Allah’ın takdiri Arif Bey, aynı gün Kadir Gecesi’nde vefat etti.

Arkadaşlarımız Arif Bey’e öyle güzel bir kabir yapmışlar ki ziyaret ettiğimde kabri rengarenk çiçeklerle donatılmış, cennet bahçesi gibiydi.

Ölsem de Gam Yemem

Hem tanışmak hem başsağlığı dilemek için Yakup dedenin ziyaretine gittiğimde, hasta yatıyordu. Engel olamadık, yatağından kaldırıp

oturttular. Kendisine Hizmetimizi kısaca özetleyerek anlattım. Yakup dede,

— Sen ne diyorsun evladım! Dünyanın her tarafına hoparlörler kuralım, bütün insanlığa bu gerçekleri duyuralım. Ben zannediyordum ki dünyaya huzur ve güven getiren Devlet-i Aliye öldü, bir daha dirilmemek üzere üzerine de ölü toprağı atıldı. Abdullah Efendi'yi tanıyınca meğer Osmanlı ölmemiş, toprağın altına atılan tohumun filiz vermesi gibi Osmanlı da filiz vermiş, ta benim ülkeme kadar meyveleriyle beraber dalları uzanmış. Allah'ım bana bu günleri gösterdin ya artık ölsem de gam yemem, dedi.

Devlet-i Aliye Yıkılmasın

Yakup dede Hindistan asıllıymış. O dönemde henüz Pakistan devleti yok. Devlet-i Aliye sarsıntı yaşıyor. O yılları şöyle anlatıyor:

— Biz Hindistan'da komiteler kurduk, gündüzleri “Devlet-i Aliye yıkılmasın, onun yıkılması dinin yok olmasıdır.” diyerek yardım topluyor, geceleri de mabetlere doluyor tefsir, hadis okuyup Allah'a yalvarıyorduk. Ne var ki her faninin öldüğü gibi Devlet-i Aliye'nin de parçalanması mukaddermiş, önüne geçilemedi. Biz de o kargaşada kendimizi buralarda bulduk. Allah'ın hakkımızdaki takdirine rıza gösterdik. Bu günleri bizlere gösteren Rabbimize hamdolsun.

Burma Türk Şehitliği

İsmail Hocam; bir Uzak Doğu ziyaretinde, Hindistan Türk büyükelçisinin hanımının, elçiliğe bağlı o bölge ülkelerini ziyaret etmesi neticesinde kaleme aldığı bir mektubu bana göstermişti. O mektubu okuduğumda Burma'da bir Türk şehitliğinin mevcudiyetini öğrendim.

Daha sonra, eğitim faaliyetlerimiz adına Uzak Doğu seyahatlerimin birinde, Burma'ya da uğradım. Orada bulunan öğretmen arkadaşlar, Türk şehitliğini bulup, temizleyip şehit kabirlerini ortaya çıkarmışlar.

Daha sonra bütün o bölgeler yeni açılan Bangladeş Büyükelçiliğine bağlanmış. Arkadaşlarımız Türk şehitliğini göstermek için elçiyi davet ettiklerinde,

— Ne şehitliği, demiş ve böyle bir şeyden haberi olmadığını ifade etmiş.

Mezar Taşları

Aradan bir hayli zaman geçmişti. Burma (Myanmar) Mandalay eyaletinde açılmış olan Türk kolejinin düzenlediği bilim olimpiyatlarının

açılışı için gittiğimde, orada bir genç ve bir ihtiyarla karşılaştım.

Yanımdaki tercüman arkadaş, bu ihtiyara, “Havaalanı yapmak için dozerlerin yıktığı Türk şehitlerine ait mezar taşlarını, kaybolup gitmesinler diye cami avlusuna taşıyan kişi sen misin?” diye sor.” dedim.

Arkadaşımız şaşkınlık yaşamasına rağmen sordu. İhtiyar birden irkildi ve,

— Siz nerden biliyorsunuz? Kimsiniz siz, deyip yakamızı tutarak ısrarla köyüne davet etti.

O sıra müsait olmadığımız için,

— Başka zaman gelelim inşallah, dedik.

Ben bu hadiseyi Hindistan Büyükelçisinin eşi, hanımefendinin mektubundan okumuştum. O ihtiyarı görünce mektupta bahsedilen kişi olabileceği düşüncesiyle kendisine sormuştuk. Gerçekten, o mezar taşlarını, yıkılan şehitlikten sırtında camiye taşıyan kişi o ihtiyar imiş. Tevafuken karşılaşmış olduk.

Burma’da ilk defa Hizmetimizi sevip kabullenen İsmail isminde, kıraati oldukça düzgün, dört-beş dil bilen samimi, hasbî, fedakâr bir arkadaşımızla tanıştık. O günden bugüne eğitim hizmetlerimizde vefalı bir şekilde hâlâ çalışmaya devam etmektedir.

Bir ziyaretim ramazan-ı şerife tevafuk etmişti. Abdullah Bey’in evinde ramazan ayının ilk cuma akşamı sahur yemeği anında pederimin vefat haberini almıştım. O günün şartlarında cenazeye yetişebilmem için cenazenin üç gün bekletilmesi gerekiyordu. Daha önce başka bir vesile ile arz ettiğim gibi kardeşlerime başsağlığı dileyip cenazeyi defnetmelerini rica etmiştim.

Benim Çocuğuma ne Yaptınız?

O dönemde sözleri kanun hükmüne geçen bir general, lisede okuyan ve kontrol altına alamadığı çocuğunu Türk kolejine veriyor. Belli bir zaman sonra çocuk sakinleşiyor, ailesine karşı daha saygılı davranmaya başlıyor.

Bir gün general gelip,

— Benim çocuğuma ne yaptınız, diye soruyor. İdareci arkadaşlarımız,

— Hassasiyetle eğitimi üzerinde durduk. Başka bir şey yapmadık, deseler de,

— Hayır yaptınız, diye ısrar edince, arkadaşlar,

— Çocuğunuza farkında olmadan memnun olmadığı bir şey mi

yapmışız, diye soruyorlar.

— Bu çocuk daha evvel asi, söz dinlemeyen birisi idi, şimdi bize karşı fevkalade saygılı davranıyor, deyince, arkadaşlarımız,

— Komutanım! Bizim yalanımız, ahlaksızlığımız yok. Büyüklere sevgi, küçüklere şefkatle muamelemiz var. Çocuğunuz bizim bu kültür ve davranışlarımızdan etkilenmiş olabilir, diyorlar.

General diyor ki:

— Ben Mandalay eyaletinde doğdum, büyüdüm. Şimdi siz gidiniz orada da bir okul açınız. Arkadaşlarımız,

— Efendim bizim hem öğretmenimiz hem de paramız yok. Burayı zor götürüyoruz, diyorlar. Bunun üzerine general,

— Gidin! Belediye reisine benim selamımı söyleyin, diyor.

Sonrasını arkadaşlar şöyle anlatıyor:

Biz gittik generalin selamını söyledik. Bu selam emir niteliğinde imiş. Belediye reisi, “Çocuklar, şimdi gidin, yarın gelin.” dedi. Ertesi gün gittiğimizde, belediye sarayını boşaltmış. Anahtarını “Buyurun!” dedi. “Burası okul olacaktı.” Biz şaşırdık, ama mecburen anahtarı aldık. Daha sonra geniş bir arazide bir müteahhidin bize yapmış olduğu okul kompleksi tamamlanıncaya kadar, o belediye binasını eğitim kurumu olarak kullandık.

Burayı Siz Kullanın

Burma’ya başka bir ziyaretimde kendisini hiç tanımadığım, Hizmetimize gönül vermiş Şakir isminde bir müteahhit, ailecek havaalanından bizi aldı. Üç gün kendi arabasıyla ziyaretlerimizi gerçekleştirdi. Elli-altmış çalışanı olduğu için, “Sizin işiniz çok, şoförünüz bu vazifeyi yapabilir. Lütfen siz kendi işinize bakın!” diye rica etmeme rağmen kabul etmedi. Ayrılacağımız gün havaalanına kadar bizi taşıdı ve yolcu etti.

Bir gün yapmış olduğu villa inşaatlarına bizi götürüp dua etmemizi rica etti. İlk defa bitirmiş olduğu villayı bize teklif edip,

— Burayı siz kullanın. Bir de şehirde bir dairem var, orayı da talebeler kullansın, dedi.

Şakir bey elli-altmış kişiye bir iftar vermişti. Burada tanıştığımız yine müteahhitlik yapan Yusuf isminde bir kardeşimiz, ısrarla,

— Bir kahvemi içmeden lütfen gitmeyin, deyince vaktimiz müsait olmadığı hâlde o gece evlerine gittik. Manzara beni şaşırtmıştı.

Evi bir villa tipiydi. Bahçesini yazlık mescit hâline getirmiş. Cuma

namazlarını orada kılıyorlarmış. Gece bütün akraba-i taallukatını orada toplamış, ne kadar tropik bölge meyvesi varsa hazırlamışlar. Saatlerce soru-cevap sohbet yaptık.

İslam isminde fabrikasında 600 insan çalışan başka bir iş insanı kardeşimizle de tanıştık. Fabrikasını ziyaret ettiğimizde bir bölümünde tertemiz bir mescitle karşılaştım. Komünist bir rejimle yönetilen bir ülkede bu türlü şeyleri görünce, hayret etmemek mümkün değil.

Doktor Ülkesine Gitsin

İstanbul Tıp Fakültesini bitirip doktor olan Myanmarlı İmran adında bir arkadaşımız ülkesine giremiyordu. Ülkesinden ayrıldığı günden itibaren devlet, şahısları vergilendirdiği ve o da vergisini ödeyemediği için içeri almıyorlar. Yedi-sekiz sene anne, baba ve akrabalarından uzak kalmış.

Birkaç abimize bir münasebetle bu vakayı anlatmıştım. Bir abimiz,

— Hocam ben onun borcunu ödeyeyim, o da ülkesine gitsin! Anne babasını ziyaret etsin, deyip o günün parasıyla üç bin dolar verdi. Bu vesileyle doktor arkadaşımız ülkesine gidip anne babasını ziyaret etme fırsatı buldu. Hepsi de çok memnun oldu.

Doktor İmran'ın, yine İstanbul Tıp Fakültesini bitiren Myanmarlı bir doktor hanımefendiyle izdivaçlarına vesile olduk. Sonra da ikisi beraber bir çöl şehri olan Avustralya/Alisingrind'e gittiler. Bir vesileyle kendilerini ziyaret ettiğimde bulundukları yerin tam bir mahrumiyet bölgesi olduğunu gördük.

(Baba-Evlat Arasındaki Kalbî Bağ) Myanmar'da İken Gelen Acı Haber

Muhterem pederim vefatından iki ay kadar önce rüyasında beni görüyor, ben babama diyorum ki:

— Hocam dâhil 200 kişi sana yemeğe geleceğiz. Seviniyor ve,

— Buyurun evladım, diyor. Vardığımızda koyunların kesilmiş, yemeklerin pişirilmiş olduğunu görüyorum. Allah'ın takdiri iki ay sonra vefat etti. Meğer o yemek; ayrılık, ölüm yemeği imiş.

Bu rüyadan sonra ben ramazanın ilk haftası Uzak Doğu ülkelerinden Myanmar'da (Burma) bir arkadaşın evinde misafir idim. Myanmarlı İsmail Bey'in de bulunduğu sahur sofrasında iken pederin vefat haberi geldi. Birkaç gün evvel komada iken ayıldığı bir anda, ailem cep telefonuyla beni aradı. Orada cep telefonu teşkilatı olmadığı hâlde telefon açıldı. Pederle görüştüm, sesi çok canlı ve iyi idi, demek o ölüm

iyiliği imiş. Bana, geride kalan borcu varsa onlar için kefil olmamı istedi. Birkaç gün sonra da vefat ettiği haberini aldım. Vefatında yanında olan kardeşim Hafız Hüseyin son dakikalarını şöyle anlattı:

— Ben başında Yasin okuyordum, bitirdikten hemen sonra; “Oğlum Hafız, herkesle helalleştim, ama bir kişi kaldı o da hafız ağabeyin. O şu anda çok uzaklarda, herhâlde gelemeyecek.” dedi. Az sonra da bana “Biraz dışarı çıkar mısın, ben hafız abinle görüşmek istiyorum.” dedi. Ben dışarı çıktım. Biraz sonra tekrar çağırdı. “Bir müşkülüm vardı, ağabeyin ona kefil oldu, artık bu iş bitti.” dedikten kısa bir zaman sonra ruhunu teslim etti.

Allah, Ümmet-i Muhammed’le beraber hepsine Rahmetiyle muamele eylesin.

Pederin Vefat Haberinden Sonra

Pederimin vefat haberini aldıktan sonra cenazesine yetişmem mümkün değildi. Cenazenin en az üç gün beklemesi gerekiyordu. Myanmar’dan Tayland’a hareket ettim. Bu ara Hocaefendi duymuş, beni aradı,

— Keşke cenazesine katılabilseniz, insanın içinde ukde olarak kalıyor, dedi.

Ramazan’ın ilk haftası perşembeyi cumaya bağlayan gece vefat ettiği için telefonla kardeşimi aradım. Cenazeyi camiye getirmişler, cuma salâsı okunuyordu. Cenaze hazır olduğu için biz Tayland’da arkadaşlarımızla gıyabi olarak cenaze namazını ifa ettik.

Anne-baba bir insanın varlık sebebidir. Hukukullah’tan sonra en büyük hak onlara aittir. Nitekim Kur’ân-ı Mu’cizü’l-Beyan’da İsrâ sûresi 23. ayette bu hususa şöyle dikkat çekilmektedir:

“Rabbin şöyle buyurdu: Allah’tan başkasına ibadet etmeyin! Anneye ve babaya güzel muamele edin! Şayet onlardan her ikisi veya birisi yaşlanmış olarak senin yanında bulunursa sakın onlara hizmetten yüksünme, öff bile deme, onları azarlama, onlara tatlı ve gönül alıcı sözler söyle.”

24. ayette ise, *“Şefkatle, tevazu ile onlara kol kanat ger ve şöyle dua et: Ya Rabbi, onlar küçüklüğümde nasıl beni ihtimamla yetiştirdilerse, mükâfat olarak Sen de onlara merhamet buyur.”* ikazı yapılmaktadır.

Lokman sûresinin 13. ayetinde Allah’a eş, ortak koşmanın büyük bir zulüm olduğuna işaret edildikten sonra 14. ayette, *“Biz insana, annesine babasına iyi davranmasını emrettik. Zira annesi onu nice zahmetlerle karnında taşımıştır. Sütten kesilmesi de iki yıl kadar sürer. İnsana*

buyurduk ki: Hem bana hem de annene babana şükret, unutma ki sonunda bana döneceksiniz.” buyurulmaktadır.

Bir evlat için anne babanın ne kadar kıymetli ve değerli olduğunu bu ilahi beyanlardan da öğrenmiş oluyoruz. İnsan, bu iki varlık sebebini kaybettiği zaman, sanki istinat noktası alınmış ve boşluğa düşmüş gibi oluyor ve onların tam haklarına riayet edilemediği için ciddi sarsılıyor. Ne var ki ahiret var, orada kişi sevdikleriyle beraber olacak müjdesi var. İman gücüyle insan muvakkat ayrılığa katlanıyor ve sabrediyor.

Aynı gün acı bir haber daha aldım. Yıllardır kader arkadaşım olan Hacı Muammer Bey’in Ubeyde ismindeki delikanlı oğlunun gaz zehirlenmesinden vefat ettiğini öğrendim. Neredeyse babamın cenazesini bana unutturdu. O anda gözünün nuru, gönlünün süruru, ciğerparesi Ubeyde’nin hüznünü paylaşmak için Hacı Muammer Bey’e içimden coşup gelen gözyaşlarımla şu mesajı gönderdim:

“Sevgili kardeşim, emanet-i ilahi olan çok sevimli yavrunuzu bir kaza neticesinde kaybettiğinizi hüznle öğrendim. Bir gün evvel pederim vefat etmiş olmasına rağmen Ubeyde’nin vefatı kendi evladımı kaybetmiş kadar beni hüzne boğdu. Ne var ki Allah’tan gelen her şeye katlanmak zorunda ve mecburiyetindeyiz. Kadere rıza insanı kederden kurtarır. İnşallah cennette buluşturma dua ve dileğimle zatıalinize ve bütün aile efradınıza başsağlığı diler, merhuma da Cenabı Hakk’ın rahmetiyle muamele etmesini dilerim.”

Babama kefil olmam neticesinde, acaba borcu, derdi var mı diye çok ciddi araştırma yapmama ve bütün alacak verecek defterlerini kontrol etmeme, cenazesinde alacağı olan var mı diye ilan ettirmeme rağmen herhangi bir borcuna rastlamadık. Kendim şöyle yorum yaptım, gençliğinde köy yerlerinde mutlaka namazlarından kazaya kalmış olabilir. Belki borç olarak onu kastetti. Bu mülahazasıyla Allah kabul etsin uzun zaman kaza namazları eda ederek sevabını ruhuna bağışladım. Vefatından bugüne kadar hemen hemen her gün Yasin sûresi başta olmak üzere bazı sûreleri ve her ay bir hatim okuyarak bütün ümmet-i Muhammed’le beraber babamın ruhuna bağışlıyorum.

Onların alın teri ve büyük zorluklarla kazandıkları köydeki ev ve araziler, halalarım ve yeğenlerimin de fedakârlığıyla Hizmet’e vakfedildi. İnşallah bir kültür merkezi ve Kur’ân kursu yapma teşebbüsüne girilmişti.

Ne var ki 15 Temmuz 2016 planlı darbe teşebbüsü; yalan, isnat ve iftiralarla cemaate yüklenerek karıncaya basmayan, dünyada açlık ve susuzluktan ölen insanlara yardım toplayıp gönderen, kanunların izni dairesinde açılan okullara çocuklarını veren ve yine aynı şekilde

bankaya paralarını yatıran, memleket ve milletin dünya kamuoyunda itibarını yükseltecek dil ve kültür olimpiyatları ve eğitim kurumlarıyla hizmet veren insanlar; “terör örgütü” iddiasıyla suçlandı. Bütün medya kuruluşları kapatıldı, meşru müdafaa hakkı ellerinden alındı ve kamuoyu yalan ve isnatlarla aldatıldı.

Bütün bu eğitim ve yardım kurumları ve buralara yardım eden insanların alın teriyle kazandıkları servetlerine de el konuldu. Kamuda çalışan on binlerce insan ve nice masum çocuk ve kadın, piri fani yaşlılar hapse konarak ve sokağa atılarak büyük zulümler irtikap edildi. Bu vesileyle bizim vakfa devrettiğimiz köydeki araziler ve kayd-ı hayat şartıyla vakfa devrettiğimiz İstanbul’daki oturmakta olduğumuz evimiz de dâhil el konuldu.

Allah’tan bu hayırlı teşebbüsleri tamamına erdirmesini diliyorum.

HİNDİSTAN VE PAKİSTAN

Hindistan’da Açık Bir Hapishane

Hindistan’daki eğitim hizmetlerini takip eden arkadaşımız Tevfik Bey’in davetiyle iş adamı İsmail Cem Bey’le beraber ailecek Hindistan’a gittik ve başkent Yeni Delhi’de ziyaretlerde bulunduk.

Bir gün arkadaşlarımız ziyaret için,

— Tac Mahal’e mi yoksa Serhend şehrinde İmam-ı Rabbani Hazretlerinin kabrine mi gitmek istersiniz, diye sorunca, tercihimiz karayoluyla Serhend şehri oldu.

Ziyaretimizde vicdanen çok mutlu ve huzurlu olmanın yanında, oldukça üzücü bazı vakalarla da karşılaştık. Hocaefendi’nin ricasıyla abiler, Hazretin külliyesini elden geçirip tamiratını yaptılar. Bir de misafirhane ilave ettiler.

Bu arada kabrin çevresinin de sarı kaplamalı Hindu tapınakları ile sarıldığını müşahade ettik. Orası kapalı bir açık hapishane hâline getirilmişti. O beldede Müslüman olarak sadece üç yüz kadar İmam-ı Rabbani Hazretlerinin torunları yaşamaktadır.

Bir de külliyyeden çıkarken tam karşıda gözünüze hitap eden yerde, sanki Müslümanların, Hinduları öldürdüğü ve etlerini kıyma makineleriyle kıydıklarını resmeden büyük posterleri görünce; Hindu-Müslüman düşmanlığının âdeta teşvik edildiğini müşahade edip üzüldük.

Ayakkabılarımızı Giydirmeye Çalışıyorlar

Bilahare, Haydarabat'a geçtik. Eğitim kurumlarını ve arkadaşlarımızı ziyaret edip oradan da Bombay şehrine devam ettik. Burada Hizmetimize destek veren muhterem bir zat olan Fazdani Bey'in evinde misafir olduk. Devâir-i devletten tanıdıklarını ve yakın akrabalarını telefonla arayıp davet etti ve bizimle tanıştırdı. O gece bereketli bir sohbet yaptık.

Çocukları dahil bütün aile fertleri ve adap ve erkân bilen, fevkalade misafirperver insanlardı. Yirmi beş-otuz yaşında olan çocuklarının, ayakkabımızı giydirmeye kadar bizi zorladığını gördük. Bu zat yüzlerce garip, yetim aileye bakıyormuş. Arkadaşlarımız da bu zata ait bir binayı talebe yurdu yapma teşebbüsü vesilesiyle kendisi ile tanışmışlar.

Ev sahibi Fazdani Bey'in misafiri olan Keşmirli bir zat, şeyhinin Hizmet hakkındaki sözünü nakletti; o muhterem zat demiş ki: "Bu Hizmet'in Hz. Mesih ve havarilerle irtibatı var."

Bu ziyaret esnasında rahatsız olduğum için bir konferans salonunda Hindistanlılara, bir de yurttaki talebelere sohbet etmenin dışında hep istirahat etme ihtiyacı duydum.

Bu arada Hindistan'da bulunan bay-bayan kardeşlerimiz, yüz binin üzerinde Hindistanlı gence ve aileye, Sonsuz Nur adlı eseri, yarışma programlarıyla okutmaya muvaffak olduklarını anlattılar.

FİLİPİNLER ZİYARETİ

Silah Deposu Kolej Oldu

Filipinler'e ilk gittiğimiz dönemlerde Manila'da bir vakıf merkezi vardı. Oldukça güzel bir yerdi. Her gidişimde orada yerli insanlarla sohbetler yapıyorduk. İlk giden iki öğretmen arkadaşımız, ülkede okul binası arıyordu. Müslümanların ağırlıklı bulunduğu Zambuanga'da İslam bankası, okyanus kenarında üniversite olabilecek kapasitede bir binayı, inşa edip eğitim yapmaları amacıyla Müslümanlara tahsis etmiş. Maalesef devletle çatışmakta olan Müslüman bir grup, o binayı silah deposu yapmış.

Devlet bunu fark edince binaya ve içindeki silahlara el koyup, kapısına kilit vurmuş ve binayı çürümeye terk etmiş. Arkadaşlarımız, vakıf mütevellisine müracaatta bulunarak orayı okul yapmak için talepte bulunmuşlar. Vakıf mütevellisi,

— Siz de Müslümansınız, devlet size o binayı vermez, dedilerse de arkadaşlar ısrar etmişler. Gidip devlet yetkilileri ile görüşüp ruhsat almışlar. Bilahare, vakıf mütevellisiyle otuz yıllığına anlaşarak

kiralamışlar. Hâlen o bina kolej olarak hizmete devam etmektedir.

Bir gün askerî istihbarat şefinden -benim de orada bulunduğum sırada- kolejin kapatılma emri gelmiş. Kolej sekreteri Filipinli kızımız bu haberi bize verince, kendisine, “Ne yapabiliriz?” diye sorduğumuzda, “Benim beyim şefin arkadaşı” deyince,

— Müdür Bey’i de alın, hemen bugün bir hediye ile şefi mutlaka ziyaret edin. Bizim dağda devletle savaşımlarla hiçbir alakamızın olmadığını ona mutlaka anlatın, deyip onları gönderdim. Elhamdülillah o gece kapatma emrini şef geri aldı.

Susuz Ada

Yine bir ziyaretimde, öğretmen arkadaşlar beni okyanus içinde “Susuz Ada” diye bilinen bir adaya götürmek istediler. İstemesem de kabul etmek zorunda kaldım.

Adaya çok iptidai kayıklarla gidiliyor, deniz kenarında demirden bir merdivenle kayıklara biniliyor. Merdiven çürüyüp kopmuş. Kırılan merdiven çubuğu küflenmiş, dışarıda 10 cm. ucu var. Öğretmen arkadaşlara rica ettim. Parasını ben vereyim, buraya bir merdiven yaptırın, bu demir birisinin canını yakabilir, dedim.

Bir yıl sonra ailecek gittiğimizde arkadaşlar, “Bay-bayan öğretmenler ve aileler, yine o adada bir kahvaltı ve ders programı yapalım.” deyip rica ettiler. Baktım, o küflü demir hâlâ duruyordu. Kayığa binerken hafif bir dalga sarsıntısı ile, o demir bizim hanımefendinin ayağına batmış.

Adaya vardık, ders yaparken baktım bir kadın bizim hatunun ayağıyla meşgul oluyor. Sormak için yanlarına gittiğimde, o küflü demirin bizim hanımefendinin ayağına battığını öğrenince, hemen şehre döndük. Hastanede pansuman yaptırırken pansuman yapan hemşire dayanamadı bayıldı. Sonra bir doktor gelip tetanos aşısı yaptı.

Almanya’ya geldiğimizde tekrar doktora gittik. Üç aşamalı tetanos yaptılar. On yıl bir daha aşı yapılmamasını söylediler. Arkadaşlarımız durumu öğrenince çok üzüldüler ve,

— Bir sene önce o merdiveni yaptırın demiştiniz, biz ihmal ettik, deyip mahcubiyetlerini ifade ettiler.

Yıkılan Önyargılar

Bir gün Kayserili bir grup iş adamı, Filipinler’e geldiklerinde Zambuanga’daki kolejli de ziyaret ediyorlar. “Eyalet valisini de ziyaret edelim.” teklifinde bulununca, Müdür Bey, eyalet valisi olan hanımefendinin İslam’a ve Müslümanlara düşman olduğunu söylüyor.

Abiler ısrar edince hediyelerini alıp gidiyorlar.

Misafir iş adamı bir abimiz ayağa kalkıp,

— Biz Türkiye’den geldik. Bizim kültürümüzde yaşlı kadınlar annemiz durumundadır. Biz annelerimizin ellerini öper onlara hediyeler veririz. Şu anda siz vali değil, bizim annemiz makamındasınız. Biz de misafir değil, sizin evlatlarınız durumundayız, diyor ve hediyelerini takdim ediyor. Ardından da hanımefendinin elini öpüyor.

Daha sonra öğretmen ve idareci arkadaşlar, arayı soğutmadan ziyaretlerini devam ettirince, bir defasında Vali Hanım, Müdür Bey’e;

— Ben Müslümanları ve İslam’ı sevmiyordum. Ama sizler benim önyargılarımı yıktınız ve ölmeden evvel tekrar İslam’ı ve Müslümanları sevmemi sağladınız. Size teşekkür ediyorum, itirafında bulunuyor.

Ülkenin millî bayramlarından birinde resmî geçit törenleri yapılırken, Türk okulları da geçiyor. Vali Hanım, tam önüne Türk koleji geldiğinde, seyircilerin çoğunluğunu Müslüman halkın oluşturduğu bu törende halka hitaben,

— Şu an ben kimi selamlıyorum biliyor musunuz, sorusuna, karşısındakiler;

— Türk kolejini selamlıyorsunuz, deyince,

— Hayır! Ben evlatlarımı selamlıyorum, cevabını veriyor. Bütün Müslümanlar beklemedikleri böyle bir tablo karşısında şaşırıyorlar.

Bir süre sonra Vali Hanım vefat ediyor. Federal mecliste milletvekili olan oğlunu Vali Hanımın yerine eyalet valisi yapıyorlar. Arkadaşlarımız eyalet valisi olan oğluyla diyalogu devam ettiriyorlar.

Mr. Cars ile Tanışma

İki binli yıllardan sonra yirmi kadar ülkeyi ve oradaki arkadaşlarımızı ziyaret ettim. Bu kapsamda gitmiş olduğum Filipinler’de arkadaşlar, orada eğitimle meşgul olan Mr. Cars adındaki bir zatla tanışmışlar.

Mr. Cars, bir gün Türk kolejine ziyarete geldiğinde masanın üzerinde bulunan ve İngilizceye çevrilmiş olan “Ruhumuzun Heykelini Dikerken” isimli kitabın kapağının üzerindeki paragrafı okuyunca,

— Bu kitabı bana verebilir misiniz, deyip talep ediyor. O kitabı okuyunca,

— Bu kitabın yazarının başka kitabı yok mu, diyor. Bunun üzerine arkadaşlar, Hocaefendi’nin İngilizceye çevrilmiş diğer kitaplarını da temin ediyorlar.

Sonra daha yakından tanışma ve kaynaşma oluyor. Mr. Cars’ı

Türkiye'ye götürüyorlar. Hocaefendi'nin yetiştirmelerine vesile olduğu gönüllüler hareketine mensup halktan insanları, öğretmen ve idarecileri, mevcut talebeleri ve eğitim kurumlarını ziyaret ediyorlar.

Kendisi de eğitimci olduğu için öyle hoşlanıp seviniyor ki bir yıl sonra tekrar Türkiye'ye gidiyor. Birçok vilayeti dolaşıp geziyor.

Benim Filipinler-Zambuanga'da bulunan arkadaşları ziyaret ettiğimde bu zat, okyanusun içinde bulunan bir lokantada bizlere ikram ettiği yemekte şöyle dedi:

— Senin bu arkadaşların bana doğrudan “Gel Müslüman ol.” deselerdi, bunlara hiç yaklaşımdım. Fakat bunlar kendilerini bana arkadaşlık kurarak sevdirdiler. Ben okuduğum kitapların yazarı Fethullah Gülen'i bizzat hiç görmedim ve kendisini şahsen tanımıyorum. Ancak onu, kitaplarından tanıyabildiğim kadar biliyorum. Ayrıca Türkiye'de yirmi kadar vilayeti gezip cemaati tanıma fırsatım oldu. Her bir vilayette bulunan Hizmet insanlarını samimiyette birbirinden daha üstün gördüm. Dünyada böyle başka bir oluşumun mevcut olmadığına inanmamın yanında, kusura bakmaz ve sû-i edep saymazsanız, fıkren cemaatin, sayın Gülen'i temsil edemediğini müşahede ettim.

Manila'da Konferans

Kâmil Şatır Hoca'nın Filipinler-Manila'da bulunduğu bir dönemde, dinler arası diyalogla alakalı bir konferans tertip edilmişti. Konferansa biraz geç kalmıştık. Şöföre rica ettik,

— Bizi şu adrese biraz daha kestirme bir yoldan götürebilir misin, diye.

Mahalle aralarına girdik, dar sokaklardan geçerken manzara oldukça hüznü verici idi. Korkunç bir fakirlik müşahade ettik. “Keşke buralara girmeseydik de bu manzaraları görmeseydik.” dedik. Çünkü insanlar tavuk kümesi gibi basit yerlerde kalıyorlardı.

Konferansın yapıldığı yer de dikkatimi çekti. Her katta yüzme havuzları vardı. Ülkede zenginlerle fakirler arasında böyle ifrat ve tefrit derecesinde korkunç bir uçurum olduğunu müşahade ettim.

Diyalog konferansından sonra gece dönerken baktım dört-beş kilometre deniz sahili insan doluydu.

— Bugün özel bir gün mü, diye sordum.

— Hayır, dediler. Burası her gün böyledir. Çünkü halkın yaz-kış evi buralardır. Buralarda yatıp kalkarlar.

Az ilerleyince, bir grup çocuğun, eski otomobil lastiklerine sırtlarını

dayamış beraber yatmakta olduklarını müşahede ettim ve üzüldüm.

Bir cuma günü namaza gitmiştik. Müslümanların yaşadığı mahalleye girince, tertip düzen ve temizlikten tutun da cehalete ve insanların birbirine karşı muamelelerine kadar her şey insanı ister istemez üzüyordu.

Namazı kalabalık bir cemaatle hiçbir sergisi olmayan beton zemin üzerinde eda ettikten sonra dışarıya çıktığımızda ayakkabılarımızı bulamadık. Bu da normaldi, çünkü insanlar çok fakirdi.

ÇİN ZİYARETİ

Çin Seddi

Bir ziyaretimde arkadaşlarımız meşhur Çin Seddi'ni gezdirdiler. Günümüzde Çin Seddi'nin yaklaşık 2500 kilometrelik kısmının ayakta kaldığı söyleniyor. İnsan vücudundan daha büyük o mermerler ve taşlar o günkü şartlarda o dağlara nasıl taşındı? İnsan hayret etmekten kendini alamıyor. Zirvede müthiş bir soğuk vardı, öyle ki ayaklarım koptu zannettim.

Çinli Taksi Şoförü

Bir cuma günüydü. Cuma namazına gitmek üzere Mesut Bey'le bir taksiye bindik. Mesut Bey, Çinceyi Çinliler kadar güzel kullanıyordu. Şoförle tanıştık. Türk olduğumuzu öğrenince kenara arabayı çekerek durdu ve,

— Arabamdan inin, dedi.

Mesut Bey “İnelim” demesine rağmen,

— Ben inmiyorum, sebebini söylesin, deyince, şoför,

— Siz insanları gizli yerlerde öldürüp evin içine gömüyorsunuz. Beni de gizli bir yerde öldürebilirsiniz, dedi. Ben de

— Biz senin ülkende turistiz, misafîriz. Esas, “Bizi bilmediğimiz bir yere götürüp nerede öldüreceksin?” diye bizim sana sormamız lazım, dedim ve inmedim.

Meğer o dönemde Van'da Hizbullah'ın yaptığı birkaç faili meçhul hadiseyi günlerce Çin'de medya haber konusu yapmış. Şoför ondan dolayı bizi arabasından indirmek istemiş.

Mesut Bey'e dedim ki:

— Sen de Çin'deki emsal olayları anlat.

Mesut Bey de Çin'de olup biten birkaç hadiseyi anlatarak,

— Şimdi bunlar oldu diye bütün Çinlileri ve ülkeyi suçlamak mı lazım? Her ülkede iyi insan da kötü insan da olabilir. Türkiye’de böyle faili meçhul hadiseler oldu diye, Türk insanını ve o ülkeyi suçlamak doğru mudur, dedi.

Şoförü böylece ikna ettik ve onunla anlaştık, sonra bizi gideceğimiz yere götürdü.

Tuvaleti Olmayan Cami

Camiye vardığımızda abdest alacaktık. Tuvalet parası alan birisine “Tuvalet nerede?” deyince, boş bir alanı gösterdi. Baktım görünürde ne bina var ne duvar var. Geri gelip adama tekrar sordum. Eliyle aynı yeri işaret etti. Gittiğimde baktım etrafı açık vaziyette sadece bir tuvalet taşı var. Sonra bir otele giderek abdestimizi aldık ve cuma namazımızı eda ettik. Ama camide beş-on ihtiyardan başka kimse yoktu.

Aklımdan “Cami tuvaleti böyleyse kim bilir başka yerler nasıldır?” diye geçti. Bu durumu İstanbul’da esnaf, tüccar arkadaşların bulunduğu bir yerde ben hikâye edince, civanmert bir arkadaş üzülererek,

— Hocam oranın masrafını ben karşılayayım, arkadaşlar bir tuvalet ve abdesthane yaptırınsınlar, dedi. Daha sonra aynı camiye gittiğimde tertemiz, pırıl pırıldı ve bahçelere kadar gençlerle dolu cemaat oluşmuştu.

Melek Gibi Olmuşsun

Çin’e başka bir gidişimde arkadaşlarımız,

— Bir kızımız ihtida etti, bu akşam onun için küçük bir merasim yapılacak, sizin de olmanızı arzu ediyor, dediler. Akşam evine gittiğimizde, kapıyı açan kız çocuğu aşırı derecede açıktı. İçeriye girip beklerken tepeden tırnağa kapanmış, tebessümle geldi. Bana,

— Nasıl buldunuz, diye sorunca, ben de,

— Kızım melek gibi olmuşsun. Allah bu iffet üzere devam ettirsin, deyip dua ettim.

Namaz Kılacak Yer Yoktu

Şian (Çang An) şehrinde doktora ve master yapmakta olan arkadaşlarımızı ziyaretimizde hem tabiin döneminde miladi 677 yılında yapılan camiye ziyaret edelim hem de orada namaz kılalım niyetiyle bu camiye gittik. Caminin iç kısmının çok ince tozlarla kaplı olduğunu ve parça parça olmuş Kur’ân sayfalarının toz içinde bulunduğunu gördük ve içimiz hüznle doldu.

Maalesef namaz eda edecek bir yer bulamadık. Mecburen bir köşesini temizleyerek namazımızı eda ettik. Bu arada, iki yüz km. uzaktan bir yakınıni ziyarette gelen yerli bir Müslüman da namaz için gelmiş. Bizi görüp tanışınca öylesine sevindi ki tarifi mümkün değil.

Çin’de Eğitim Faaliyetleri

Kendi kendimize, dünyada davamız adına yapmamız gereken ne kadar çok işimiz olduğunu düşündük, zamanımızı israf etmeden gece gündüz çalışmamız, ecdadımızın iman ve Kur’ân adına emanet ettiği maddi-manevi bütün mukaddeslere sahip çıkıp onları ihya etmemiz ve böylece hayrülhalef nesillerimize emanet etmemiz gerektiğinin muhasebesini yaptık.

Dünyanın belli ülkelerinde doğrudan okul açma imkânı olmadığı için, mecburen o ülkeden bir insanla ortak çalışma zarureti vardı. Biz de Çin’de yerli bir zat ile anlaşıp okul açma faaliyetine giriştik. Nihayetinde orada üç okul açıldı. Bütün ülkelerde olduğu gibi Çin’de de belli ölçüde devlet adamları ve halk, okullarımıza çok ciddi alaka göstermiş, çocuklar da okullarımızdaki eğitimden fevkalade memnun kalmıştı. Eğitim grafiği arkadaşlarımızın gayretiyle yavaş yavaş yükselmeye başlamıştı.

28 Şubat post modern darbe sürecinde, Türkiye’den bu ahengi ve güzelliği bozmak için giden istihbarat servisleri, “Biz kendi ülkemizde bunlarla uğraşiyor, fakat önüne geçemiyoruz. Siz işin başındayken bunlara bu fırsatı ve imkânı vermeyin.” diyerek kafalarını bozdular. Ondan sonra Çinli yetkililer bizi davet ederek, “Eğitim bizim millî meselemiz, lütfen o sahadan çekilin, istiyorsanız ticari faaliyetlerde bulunabilirsiniz.” diyerek ikazda bulundular.

Bu gelişme üzerine Hocaefendi,

— Öğretmen arkadaşlar Çin’de kalsınlar. İster işçi olsunlar ister tüccar, ne yaparlarsa yapsınlar, ama asla geriye dönmesinler. Bir gün gerçekler ortaya çıkacak, sizin Çin’e zararlı değil, faydalı hizmetler verdiğiniz anlaşılacaktır, dedi ve öyle yapıldı.

Daha sonra değişik vesilelerle talebelerimiz; üniversite okuyarak, master, doktora yaparak evlerde eğitim hizmetlerini devam ettirdiler. Ben de her ziyaretimde hem bizim talebe ve öğretmen arkadaşlarımızla hem de yerli talebe ve ailelerle belli bir dönem otel lobilerinde sohbetlerimi devam ettirdim.

Sonra öğretmen arkadaşlarımızı serbest bıraktık, ama hiçbirini geriye dönmedi ve bu eğitim tıkanıklığının önünü açma yolunda çalışmalarına

devam ettiler.

Belli bir süre sonra Pekin’de mülk olarak tam kapasiteli kolejimizin sınıflar, mutfak, yemekhane ve idari bölümleri bitirildikten sonra, okulun ruhsatı için müracaatta bulunduğumuzda, “Hepsini tamamlayın, sonra ruhsat vereceğiz.” dediler. Bizim de ruhsat vermeyeceklerine dair kulağımıza bir haber gelmişti, “Ruhsat vererseniz, üç ayda inşaatı tamamlayacağımıza dair bir protokol imzalayabiliriz.” dememize rağmen ruhsat vermediler.

Bir seneye yakın işçiler her gün geldi, akşama kadar kâğıt oynayıp gittiler. Bahçelere diktiğimiz bütün ağaçlar kurudu, sınıfların bulunduğu bölüm kullanılmadığı için aşırı yağışlardan tavanı çöktü ve mecburen idarecilerle, Ali Açıl Bey’le ben masaya oturmak zorunda kaldık. Bütün masraflarımızı olmasa da bir kısmını alarak Çinli ortaklarımıza olan borçlarımızı ödedik.

“Dert en büyük dermanmış.” derler. Kur’ân-ı Mucizü’l-Beyan’ın ve Efendiler Efendisinin (sallallahu aleyhi ve sellem) “Allah’ın kullarına Allah’ı sevdiren ki Allah da sizi sevsin.” beyanının yüklediği manevi sorumluluk bize “Bundan sonra ne yapmalıyız?” dedirtti. Eğitimin değişik versiyonlarını kullanarak o dünya ile olan irtibatımızı koparmadık. Aradan belli bir zaman geçtikten sonra Allah (celle celâluhu) değişik imkânlar lütfetti ve Çin’de tekrar üç okul açıldı.

TAYVAN

Taipei Belediye Başkan Yardımcısı

İlk defa Tayvan’a gittiğimde başkent Taipei’e girerken otobandan, ormanların içinde üç-dört metre uzunlukta olan bir “Kelime-i Tevhid”, bir de “Besmele” yazılı levha gördüm.

Merak edip,

— Bunlar nedir, diye sordum. Dediler ki:

— Onlar Müslüman mezarlarıdır.

Daha sonra ziyarete gittiğimizde, ormanın içinin tamamen Müslüman mezarlığı olduğunu gördük.

Bir sonraki Tayvan/Taipei ziyaretimde arkadaşlarımızın açtığı İstanbul Kültür Merkezi’nde sohbet ederken genç birisigeldi ve,

— Ben bu şehrin belediye başkan yardımcısıyım, dedi. Tanıştıktan sonra,

— Ben sizden özür dilemeye geldim, deyince şaşırdık.

— Hayırdır, diye sorduk. Dedi ki:

— Tayvan’da Çin’den kaçıp gelen bizim ecdadımızdan evvel Müslümanlar yaşamaktaymış. Daha sonra zulümden kaçan atalarımız Tayvan’a sığınmışlar. Müslümanlar onlara sahip çıkmış, onları bağırılarına basıp her türlü ihtiyaçlarını karşılamışlar. Bizimkiler biraz toparlandıktan sonra Müslümanlara işkence ve eziyet ederek birçoklarını da öldürmüşler. Ben tarihte bunları okuyunca bir insan olarak “Bu, böyle olmamalıydı.” diye düşündüm ve çok üzüldüm. Sizleri tanıyınca gelip ecdadım adına sizden özür dileme ihtiyacını hissettim. Benden bir talebiniz olursa onu yapmaya hazırım.

Zaman zaman arkadaşlarımızın fırsat buldukça gidip namazlarını eda ettikleri, çocukların Kur’ân öğrenmesini sağladıkları minareli ve kubbeli bir cami vardı.

Caminin imamı İdris Hoca, Amerika’da yaşamakta olan bir zatın, caminin yerinin tapusunun kendisine ait olduğunu, bu camiye yıktıracağını söylediğini üzümlere anlatmıştı. Reis yardımcısı “Benden bir talebiniz var mı?” deyince, ben de bu vakayı kendisine anlattım.

Aradan biraz zaman geçti. Bu zat tekrar bizden randevu alarak geldi. Mübarek ramazan ayıydı. Elinde tapu ile bize bir sürprizde bulundu.

— Ben bu işi hallettim, dedi. Tabi çok sevindik. Sonra,

— Müsaitseniz sizi oraya götürmek istiyorum, dedi. Bizi akşam üzeri arabasına aldı camiye götürdü. Caminin ön bahçesini, karşısındaki parkı, renkli lambalarla süsletmiş. Caminin çevresinde yaptırdığı bu güzellikleri göstererek,

— Nasıl, beğendiniz mi, diye sorunca, biz de memnuniyetimizi ve teşekkürümüzü bildirdik. İçimizden de Allah’ın kendisine hidayet lütfetmesi için dua ettik.

Rüyadaki Sözler

Üniversitede okuyan ve öğretim görevlisi bir profesörün kızı olan Tayvanlı bir kız talebe, rüyasında “Sözler” yazılı bir kitap görüyor. Merak edip araştırıyor. Daha sonra arkadaşlarımızla tanışınca, bir sohbet esnasında rüyasını onlara da anlatıyor.

Arkadaşlar “Sözler” kitabını alıp getiriyorlar. Kız, kitabı görünce çok heyecanlanıyor. Kitabın muhtevasıyla tanışınca kafasındaki İslam hakkındaki soruları soruyor ve aldığı cevaplar neticesinde imanla şerefleli Müslüman oluyor. Bilâhare Rabia ismini alan kızımız, İbrahim adında bir arkadaşımızla da nikâhlanıp evleniyor. Daha sonra Amerika’da ailecek diyalog hizmetlerinde çalışmaya devam ediyorlar.

Tayland'da bulunduğum bir sırada, Tayvan'dan bir telefon gelmişti. Bir arkadaşımız, Amerika'da doktorasını bitirip gelen yirmi beş yaşlarında genç bir bayanın Müslüman olmak istediğini söyleyip sizin gelmenizi bekliyoruz, dedi.

“Bir dakika küfür (Allah'ı inkâr) bin katil hükmündedir, benim oraya gelmem dört-beş saat sürer, beni beklemeyin.” demiş isem de ben varıncaya kadar bir arkadaşın evinde ailecek ancak toplanabilmişler.

Kızcağız pür heyecan ayağa kalkıp kelime-i şهادet getirdikten sonra hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Sebebini bilemiyorduk. Bir hayli ağlayıp boşaldıktan sonra,

— Kızım sevinmeli değil misin? Ahiretini kurtardın, imanla şereflendin, deyince;

— Efendim! Ben geride kalan yirmi beş yılım için ağlıyorum. Bu kadar yıl beni yaratan, her türlü ihtiyacımı karşılayan Rabbimi tanıyamadım. Onun emir ve yasaklarına saygılı olamadım. Onun için ağlıyorum, deyip bizi de ağlattı.

Ben de kendisine,

— Cenabı Hak Zümer sûresi 53. ayette “*(Habibim) De ki: Ey çok günah işleyerek kendi öz canlarına kötülük etmede ileri giden kullarım! Allah'ın rahmetinden ümidinizi kesmeyiniz. Allah dilerse bütün günahları mağfîret eder. Çünkü O, Gafur ve Rahîmdir (çok affedicidir, merhamet ve ihsanı fazladır).*” Furkan sûresi 70. ayette de “*Ancak şu var ki dönüş yapıp iman edenler güzel ve makbul işler işleyenler bundan müstesnadır. Allah onların kötülüklerini iyiliklere, günahlarını sevaplara çevirir. Çünkü Allah gafurdur, rahîmdir (çok affedicidir, merhamet ve ihsanı boldur).*” buyuruyor demiş ve onu teselli etmişim.

Suci Vakfı

1999 Marmara Zelzelesi münasebetiyle Samanyolu TV adına oluşturulan kriz masası çerçevesinde Adapazarı, İzmit, Gölcük taraflarına gitmiştik. Bir mahşer manzarasını andıran o ana baba gününde; bize terettüp eden vazifelerimizi ifa etmeye çalışırken, arkadaşlarımızın havaalanında tanıştıkları ve Tayvan'dan yardım getiren SUCÎ vakfı mensuplarıyla karşılaştık.

Getirdikleri para ve yardımları kendileri, bizzat ihtiyaç sahiplerine vermeyi arzu ettikleri için onlara yardımcı olmak üzere birkaç arkadaş vazifelendirdik. Dağıtımlarını yaptılar. Ekibimizde Prof. Dr. Şerif Ali Bey de mevcuttu. Bu misafirlerle bir müddet ilgilenmiş ve ayaküstü sohbet etmiştik. Bu sohbetleri kayda almışlar, fotoğraf da çekmişlerdi.

Beli bir zaman sonra bir vesileyle İsmail Cem ve Ferhan Beylerle beraber yolumuz Tayvan'a uğradı. Bu vakıf mensuplarına ülkemizin sıkıntılı anında halkımıza yaptığı yardımlardan dolayı teşekkür edelim diye ziyarete gittik. Arkadaşlarımız hediye olarak kabartmalı bir Esmâ-i Hüsnâ levhası almışlar. Bu ziyarette onun muhtevasını vesile yaparak bir şeyler anlattım.

O gün fabrikaları bulunan çok zengin bir zat, Budizm'e intisap etmek için oraya gelmiş.

— Lidere dört beş milyon para vereyim, resmi kıyafetleri giyip yalın ayak yardım toplamaya çıkmayayım, teklifinde bulundu, ama kabul edilmedi. İntisap, bizim namazda secde ettiğimiz gibi liderin önünde secde yaparak gerçekleşiyor. Adam ömründe hiç secde etmemiş, dizleri bükülmediği için yere düştü. Gayriihtiyari gülmeler oldu, ama adam bunu onur ve gurur meselesi yapmadı.

Oralarda gönüllüler hizmeti var. İnsanlar, erken emekli olduktan sonra eğitim, sağlık ve yardım kurumlarında bedava hizmet vermektedirler. Genç bir delikanlı ile tanıştığımızda, dört-beş bin dolar maaş aldığı yeri terk edip, beş yüz dolara orada hizmet ettiğini söyledi. Keşiş ve rahibeler hayvani gıda almıyor. Herkes kendisine tahsis edilen küçük bir toprak parçasında sebze yetiştirerek gıdalarını temin ediyor.

Vakfın lideri bir bayandı. Bizim göttürdüğümüz levhadaki Esmâ-i İlahiyi anlatınca,

— Bunlar bizim tanrılarımızın isimleri, diyerek yanında hizmetinde bulunan rahibe okulu talebelerine,

— Bu levhayı benim yatağımın üzerine asınız, dedi.

Malum olduğu üzere Budistlerde keşişlerin belli kıyafeti olduğu gibi başları da usturaya vuruluyor. Kadınlar da sıfır yaka, topuk ve kol bileklerini kaplayan bir entari giyiyor. Onların da kafalarını usturaya vurdurma mecburiyeti var.

Ziyaretimiz ramazan ayındaydı, bizler de oruçlu idik. İkramda ısrar etiler. Dedik ki:

— Biz oruçlu iken hiçbir şey yemiyor ve içmiyoruz. Yalnız ibadetimiz var. Onu yapacak bir yer istiyoruz.

Öğlenleri bir saat kadar istirahat ettikleri temiz bir yere bizi götürdüler. Kendileri yemeğe gittiler. Biz de onlar bir saate ancak gelirler düşüncesiyle cemaatle namazımızı eda edip tesbihatımızı sesli olarak yaptık. Arkadaşların talebi üzerine iki üç sayfa da Kur'ân tilavetinde bulunduk.

Meğer onlar da yemeklerini hemen yiyip gelmişler. Bizim

namazımızı, tesbihatımızı ve tilavetimizi seyredip dinlemişler. Yanımıza gelince ibadetimizin hoşlarına gittiğini ifade ettiler. Sorular sordular, ben de bu vesileyle tevhit hakikatini, Allah'ın varlığını ve Hâkim-i Mutlak olduğunu, İhlas sûresini baz alarak anlatmaya çalıştım. İlk defa böyle şeyler dinlediklerini söylediler ve hayranlık ifade ettiler.

İsmail Hocamların daha evvel tanışıp Türkiye'ye gezmeye getirdikleri diğer bir Budist grubun lideri, bir müze açılışına bizi davet etmişti. O müzeye konmak üzere bizden Kur'ân-ı Kerim, sesli yayınlar vs. talep etmişlerdi. Büyük bir oda büyüklüğünde İslam ile alakalı dünyanın değişik yerlerinden elde ettikleri dinî yayınları koymanın yanında merhum Kanî Karaca'nın Kur'ân hatminin sesli olarak devamlı orada okunduğunu müşahade ettik.

Tayvan'da bulunan bir öğretmen arkadaşımızın evine gittiğimizde besili, güçlü bir kedi bizi görünce kaçarak divanların altına saklandı. Arkadaşımızın anlattığına göre sokakta köpekler bu kediye saldırmışlar. Onu çok fena hırpalamış ve yaralamışlar. Birileri onu hayvan barınağına götürüp tedavi ettirmiş. Daha sonra televizyondan, "Böyle bir kedi var. Onu alıp bakmak isteyen var mı?" diye ilan etmişler. Bu öğretmen arkadaş kediyi sahiplenmiş. Ona baktığı için kedi yaşadığı travmadan dolayı sadece arkadaştan korkmuyor, onun dışında herkesten korkup saklanıyormuş.

Bu kediyi bir öğretmenin aldığını öğrenen televizyon ve radyolar röportaj yapmak üzere kapısına gelip dayanıyorlar. Sordukları soruların en önemlisi, "Bu kediyi niçin alıp bakıyorsun?" oluyor. O da "Ben Müslümanım, İslamiyet hayvanlara, hatta bitkilere bile şefkat ve merhametle yaklaşmayı emrediyor. Ben bunun insanlara sevap kazandırdığını bildiğim için bu kediyi sahiplendim." cevabını veriyor. Bu vaka, televizyon ve radyolarda rapor edilip yayınlanıyor.

KAMBOÇYA

Kamboçya'ya ilk giden Yusuf Bey'den orada çok büyük zorluklarla karşılaştıklarını, zaman zaman tanımadıkları kişiler tarafından tehdit edildiklerini dinlemiştim.

Buna rağmen Yusuf Bey, bu ülkenin başkenti olan Phnom Penh şehrinde, ölümü göze alarak bir ev kiralayıp, komşularından üç-beş çocuğun derslerine yardımcı olma şeklinde hizmetlere başlamıştı.

Allah'ın izni ve inayetiyle belli bir zaman sonra şehrin en kenarında, fakir fukaranın ağaç dallarıyla yapılmış çadır misal yerlerde yaşadıkları bölgede bir müteahhitle anlaşma yapılarak, kira karşılığı yaptırılan bir

okulda eğitim faaliyetleri başladı.

Okulun olduğu yer, zamanla gelişen ve büyüyen şehrin en merkezi yeri durumuna geldi. Arkadaşlarımızın samimi ve ciddi gayretiyle, ilerleyen zamanlarda eğitim başarısı ortaya çıktıkça talep hızla artmaya başladı.

Gün geldi, Kraliyet caddesinde saraya çok yakın bir yerde kraliyet ailesine mensup çocukların da okuduğu bir ilköğretim okulu açma fırsatını Allah lütfeyledi.

Arkadaşlarımızın böylesine gayretleri neticesinde yine Kraliyet caddesinde, yedi katlı bir binada Uzak Doğu'nun ilk üniversitesini Kamboçya/Phnom Penh'da açma imkânını Allah lütfeyledi.

2016 Dünya Bilim Olimpiyatlarında beş dalda altın madalya alan Kamboçya Türk Kolejleri öğrencilerini ülkenin cumhurbaşkanı, okul idarecileri ve öğretmenleriyle beraber köşküne davet ederek, medya huzurunda,

— Ülkemi dünyaya tanıtan, gelecek nesillerimizi yetiştirip seviyelerini yükselten Türk öğretmen ve idarecilerine dünya kamuoyu önünde teşekkürlerimi arz ediyorum, başarılar diliyorum, diyerek beyanatta bulunup arkadaşlarımıza hediyeler verdi.

Zaman zaman arkadaşlarımızın hâl ve hatırını sorma, dertlerini dinleme, ihtiyaçlarına çare üretme ve moral ve motivasyonlarını destekleme adına ben de onları ziyaret ediyordum.

Bir Kurban Bayramı öncesinde ailecek ziyarete gittiğimizde, arefe günü öğretmen arkadaşlar, Müslüman mahallesine giderek orada adak kurbanlarından kesip bayram namazına gelecek iki-üç bin insana yemek hazırlamışlar.

Biz de bayram namazı için Ebu Ubeyde Camii'ne gittik. Bir gün evvel yarım saatlik bir metin hazırlayarak, kolejimizin Türkçe öğrenmiş şoförüne verip tercüme ettirdik. Camide ben Türkçe konuştum, o şoför tercüme ettiği metni okudu. Bir de Aşr-ı Şerif okudum. Namazdan sonra bilhassa Osmanlıyı tanıyan yaşlı insanlar boynuma sarılıp ağladılar.

İdareci arkadaşlardan Müslüman aileler içinden kabiliyetli, zeki dört-beş çocuk seçerek, masraflarını okul karşılamak suretiyle onları yetiştirmelerini rica etmiştim.

Kurban Bayramı namazından sonra kurban kesilen yere gittik. Öğretmen arkadaşlarımız usulüne uygun kurbanları kesiyor, yerli kasaplar yüzüp parçalayıp devletin yetkili insanlarıyla beraber fakir insanlara dağıtılıyordu.

Bir de bizi, mayın mağdurlarının kaldıkları yere götürdüler. Yüzlerce

yetim çocuk ve mağdur insanın yürekler acısı, perişan vaziyette olduklarını gördük. Giderken yanımızda, öğretmen arkadaşlar maaşlarından vermek, biz de katkıda bulunmak suretiyle meyve suları, çikolata ve değişik gıda maddeleri satın alıp götürmüştük.

Götürdüğümüz şeyleri dağıtmakta oldukça zorlandık. Aç çocuklar kurt gibi saldırıyorlardı. Ellerimizi tırnaklarıyla yaraladılar. Baktık böyle olmuyor, çocukları bir binanın etrafındaki korkuluklar önünde sıra yaparak ancak dağıtabildik.

Ayrılırken kesilen kurban etlerinden bir kısmının oraya da getirilip bir naylon üzerine güneşin bağına konmuş olduğunu görünce, anladım ki orada ne mutfak ne aşçı ne yemekhane var.

Öğretmen arkadaşta,

— Arkadaşlarımız bu kurbanları zor şartlar altında topluyorlar. Bu etler güneşin bağına kokacak, bozulacak, deyince arkadaş kulağıma eğildi,

— Hocam! Şimdi biz buradan ayrılınca, bu çocuklar o etleri çiğ olarak yiyecekler, dedi. Çok üzüldüm.

Daha sonra Avustralya'ya gittiğimde vakıf başkanımız merhum İbrahim Dellal Bey'e, burada kavurma yapan fabrikalar var mı, diye sordum. Araştırmış, Melbourne'e bin kilometre mesafede bir tane olduğunu söyledi.

Ağırlıklı olarak Avustralya'dan toplanan kurbanlar Uzak Doğu ülkelerinde kesiliyordu. Bu sebeple İbrahim Bey'e, kurbanları Avustralya'da kestirip kavurma olarak gönderelim teklifini yaptım ve Kamboçya'da yaşadığım manzarayı anlattım. Daha sonra o şekilde yapıldı.

ENDONEZYA VE TSUNAMİ

Mahrumiyetler İçinde

Bu dünya sarayında, eğitim vesilesiyle dünyanın dört bir tarafındaki kardeşlerimizle tanışma fırsatını Allah lütfetti. Aynı kaderi, aynı imanı beraber paylaştığımız Müslüman ülkelerde, bu kaynaşmanın daha sıcak ortamlarda, daha samimi olarak gerçekleştiğini yer yer müşahede ettik. Aramıza çekilen engeller yüzünden uzun yıllar birbirleriyle görüşemeyen, tanışamayan Müslüman ülkelerin halklarıyla okullar ve eğitim yoluyla kısa zamanda tanışma, kaynaşma fırsatını bulduk.

İlk dönemlerde oralara giden arkadaşlarımız bir kısım sıkıntılara maruz kalmış olsalar bile, bugün artık kendi ülkemiz ve kendi yakın

akrabalarımız gibi biz onları, onlar bizi bağırlarına basıyor.

Eyalet Valisinin Evinde

Açe’de vuku bulan tsunami vesilesiyle yardım için oraya gitmiştik. O gün için eyalet valisi, daha sonra federal mecliste ulaştırma bakanı olan Ebubekir Bey ve ailesi, bütün devlet erkânı dâhil Türkiye’den yardım götüren heyete gayet mahzun ve mükedder bir ortamda evinde yemek vermişti. Geçmiş olsun manasında yaptığım bir konuşma neticesinde, eyalet valisi de hüzünlü bir konuşma yaptı ve dedi ki:

— Dört yüz elli yıl evvel ecdadınız Osmanlı’nın bizlere yapmış olduğu büyük fedakârlığı, torunları olarak bugün sizler gerçekleştirdiniz. Dünyanın birçok yerinden yardımlar geldi, ama onlar bırakıp gittiler. Size gelince yardımlarınızla beraber dertlerimize ortak olabilme adına sürekli aramızda köy kuruyor, okullar açıyor, nesl-i atiyi manevi değerlerimizle besleyerek onlara sahip çıkıyor, her gün sıcak çorba çıkararak, fırınlar kurarak milletimizin yüzünü güldürmeye çalışıyorsunuz.

Makam ve Rütbelerine Rağmen

Tsunaminin meydana getirdiği acı günlere tevaful eden bir ramazan ayında Açe’ye tekrar ziyarete gitmiştik. Şehir âdeti harabeye dönmüş. Merkez caminin büyük bahçesinde binlerce insan iftar yapıyordu. Eyalet valisi ve komutanlar, iftarda halkla beraber yemek kuyruğuna girip yemeklerini aldılar. Bilahare bağdaş kurup oturarak birlikte iftar yaptık. Bu insanların makam ve rütbelerine rağmen halktan bir insan gibi milletin acılarını paylaştığını görmemiz bizi oldukça duygulandırmıştı.

Talebelere İftar

Dost ve kardeş ülke Endonezya halkı ile Türk milletinin tarihî bağlarının yeniden ihyasına vesile olan eğitim gönüllülerinin ve Anadolu insanımızın büyük fedakârlıklarıyla tanışma ve kaynaşmalar sağlanmıştı. Oradaki arkadaşlarımızın gayretleriyle mübarek ramazan ayında, üniversitelerde binlerce talebeye, şehrin yöneticileri ve üniversite hocalarına iftardan evvel Hizmet’le alakalı seminer verip, bilahare iftar veriliyordu. Bu vesileyle tanışma ve kaynaşma sağlanıyordu.

Bakan Ziyareti

Açe’nin eyalet valisi Ebubekir Bey, yıllar sonra Endonezya/Jakarta’ya

uğradığımızda federal meclise girmiş ve ulaştırma bakanlığı yapmaktaydı. Kendisi farklı bir ülke ziyaretinden dönmüş, fevkalade yorgun ve uykusuz olmasına rağmen ziyaret teklifimizi kabul ettiler. Mehmet Eldem Bey’le birlikte ailecek gerçekleştirdiğimiz bu ziyaretten, fevkalade memnuniyet duyduklarını ifade ettiler. Biz de o günlerde dünyaya gözünü açan torunlarını tebrik ederek hayırlı ve uzun ömürlü olmasını diledik.

Siz Nasıl Milletsiniz

Bir defasında Endonezya merkez bankası müdürü; Amerika, Japonya ve dünyanın değişik yerlerinden gelmiş olan ilim adamlarından oluşan kalabalık bir heyete yemek vermişti. Orada Amerika’dan Prof. İbrahim Hamburabi, ismini hatırlayamayacağım bir Japon profesör ve bir de fakir konuşma yapmıştık. Japon profesör bize hitaben,

— Siz nasıl bir milletsiniz? Dünyanın neresinde bir musibet, bir sıkıntı varsa sizi hep oralarda görüyorum, diyerek güzel bir konuşma yaptı.

Biz de milletimizin böyle güzel meziyetleri olduğunu ve bunun da inancımızdan, İslamiyet’ten kaynaklandığını o heyete ifade ettik.

Tsunami

Allah vermesin tsunami, kıyametin dehşetini hatırlatan bir tablo gibi. Okyanusa paralel neredeyse 10 km. sahil şeridini deniz seviyesinden 30 metre yüksekte bulunan şehre kadar bütün villaları, asırlık ağaçları ucu bucağı görünmeyen seller alıp götürmüştü. İnsanlar, o villa kalıntıları ve ağaçların dalları üzerinde sebeplerin tamamen sukut ettiği anlarda Müsebbibü’l-Esbab⁴⁴ olan Allah’a yalvarmışlar. Bu büyük musibette elbette çok hikmetler gizli. Tüyer ürperten bir manzara vardı. Fakat hikmetsiz iş yapmayan Rabbimizin, bu hadiseden neler murat ettiğini bize zaman anlatacaktı.

Tsunaminin Hatırlattıkları

Nuh Tufanını hatırlatan tsunami hadisesinin; Endonezyalı, özellikle Açeli kardeşlerimizin sinesinde açtığı yaraları bir derece de olsa maddi-manevi sarabilmek için yaptığımız ziyaretimizde, yaşananları ayne’l-yakîn müşahede etmemiz bana şunu hatırlattı:

Hadiselerin ilk günleriydi. Bir ağaca sımsıkı sarılıp kendisini ölüm dalgaları arasında bulan ve beş kilometre ileride bir tepecikte hayatının bağışlandığını gören insan, Allah’a (celle celâluhu) hamd ediyordu. Tıpkı Marmara zelzelesinde her şeyini kaybeden varlıklı bir Müslümanın, “Allah’ım kırk beş yıldır alın terimle kazandığım servetimi

kırk beş saniyede aldın. Mülk senin, tasarruf da senin. Hayat da memat da sana ait. Biz emanetçiyiz. Hayatımı bağışladın ya! Çalışır yine kazanırım, sana milyonlarca hamedederim Allah'ım!" dediği gibi, bu kardeşimize de spiker ekranda heyecanlı bir şekilde soruyor:

— O ölüm dalgaları arasında ne hissettin?

Sabırsızlıkla cevap bekleyen spiker, aldığı cevap karşısında dili tutulmuş gibi şaşkına dönüyor. Aldığı cevap şu:

— Ben sadece Allah'ın kudretini gördüm.

Evet, aynen o kardeşimiz gibi ben de Açe'de Rabbimin kudretini gördüm. Meskenler, ormanlar, biçilmiş ekin gibi yerle bir olmuş, ayakta kalanlar sadece mabetler ve bir de Türk şehitliği.

Mahşeri hatırlatan tsunaminin üzerinden aylar geçmesine rağmen hâlâ o hadisenin dehşetini ve şaşkınlığını üzerinden atamayıp evlatlarını arayan ana-babalar, anne babalarını arayan yetim yavrular gördük. Aynı zamanda gece gündüz büyük bir gayret içinde vatandaşlarının ve din kardeşlerinin yaralarını sarmaya çalışan idarecilerin büyük fedakârlıklarına şahit olduk.

Bizleri misafir eden, evlerinde yemek ve kahvaltı hazırlayan eyalet valisi, devletin önde gelenleri ve halkın bize bakışı şöyle idi:

“Sizler bizim gerçek dostlarımızısınız. Portekizlilere karşı ecdadınız Osmanlı'nın, okyanuslar aşarak gelip buralarda bizler için şehit oldukları gibi, sizler de bu zelzele ve tsunami hadisesinde onların torunları olduğunuzu ispat ettiniz.

Dertlerimizi hafifletmek, yaralarımızı sarmak için bizleri Türkiye'ye davet etmeniz, hele o sergilediğiniz, candan, gönülden civanmertçe bağrınıza basmanız yok mu? O samimiyet, o kardeşlik ruhu ve muamelesi unutulacak gibi değil. Biz gerçek dostlarımızı öğrenmiş olduk. Türkiye'den, hicap ve mahcubiyet içinde unutulmaz hatıralarla döndük.”

İşin doğrusu, onlar da bizi utandırdılar. Eyalet ve şehir valileri, cemiyet liderleri ve etbaları, komutanlar, aile ve çocukları bizleri bağırlarına bastılar.

Kâinata hiçbir şey tesadüf olmadığı gibi, olup biten hiçbir şey de hikmetsiz, manasız değildir. Öyle hadiseler olur ki insan bunlardan üzülür, rahatsız olur, huzuru kaçır. Arzu eder ki her şey kendi gönlüne göre olsun. Ne çok soğuk ne de çok sıcak olsun ne hasta ne dert ne musibet olsun. Bunlar zahiri açıdan bakınca hep kendisini rahatsız eder. Hep bahar olsun, sofraları nimetlerle dolsun ister.

Mühim olan bu tür musibetlerin arkasında rahmetin derin izlerini

görebilmektir. Allah Teâlâ bazen bela ve musibetlerle bizleri başıbozukluktan, Allah'ı, Resûlullah'ı, ahireti, hesabı unutup şirke girmekten korur. Kıyametin, mahşerin dehşetini hatırlatarak dünyanın gaye olmadığını, geçici bir süre burada bulunduğumuzu, asıl hayatın ahiret hayatı olduğunu akıl, mantık ve iradelerimizle tam idrak edemeyen bizlere bu türlü hadiselerle gösterir ve bizi ihtar eder.

Türk Şehitliği

Tsunaminin vurduğu Açe'de, böylesine her şeyi alıp götüren sel suları, aynı yerde mevcut olan Türk şehitliğine hiç uğramamış. Öğretmen arkadaşlarımız, o mevkii kriz merkezi olarak seçip, orada her gün binlerce mağdur ve mazluma aylarca sıcak çorba ikram ettiler.

Açe'de tsunaminin ilk vurduğu yerde kubbeli, büyükçe bir cami var. Az ilerisinde de altmış metre büyüklüğünde dev bir deniz feneri bulunuyor. Tsunami dalgaları, deniz fenerinin tepesindeki lambaları bile koparmışken, caminin hariminde bulunan abdest alma yerinde ince bir direğin kıvrılmasından başka hiçbir zarar vermemiş.

Ziyaret ettiğimiz ilk günlerde, insanlar hep şunu konuşuyorlardı. Bir Japon turist ihtida etmiş. Sebep olarak şunu anlatıyormuş: “Nur yüzlü, bembeyaz saç ve sakalı bulunan bir pir-i fani ellerini açabildiği kadar açıp, gözlerini semaya dikip öyle yalvarıyordu ki onun kollarını açtığı alana büyük dalgalar uğramadı. Âdeta dalgalar yarılıp sağa ve sola gitti. Caminin içi su dolduğu hâlde oraya hiçbir zarar vermedi. Aynı zamanda caminin kubbesinin üzerine çıkan insanların hepsi kurtuldu.”

Açe ziyaretimizde beşer gücünü aşan, Kudret-i Kâhire'ye ait bir vakayı gözlerimizle müşahede etmiştik. Devlet beş katlı, demir aksanlı dev bir gemiyi jeneratör olarak kullanmak üzere denizin içine yerleştirmiş.

Tsunami dalgaları bu gemiyi yerinden almış, içinde bulunan görevli otuz kadar insan da dâhil, birkaç tane ev ve arabanın da bulunduğu mahallenin ortasına indirmiş. Evler, arabalar ve insanlar, altında pastırma gibi ezilmişler. Bu gemiyi bizzat müşahade ettim. Manzarayı görünce insan, “Allahu ekber!” (Büyüksün Allah'ım) demekten kendisini alamıyor.

On kilometre sahil boyunca ne ağaç kalmış ne villa ne de başka bir şey. Arkadaşlar bizi tekneyle gezdirirken, deniz kıyısından gitmedik de denizin içinden dolaştık. Zira kıyı boyunca deniz her türlü enkazla doluydu, hareket imkânımız yoktu.

Daha sonra devlet erkânının tsunamide hayatını kaybedenleri anmak

için tertip ettiği dinî bir programa katıldığımızda, bölgenin her tarafını çukur ve çamurlar içinde perişan bir durumda gördük. Odalar dolusu resimler asılmış. Çocuklar, anne babalarını, anne babalar da hâlâ evlatlarını arıyorlardı.

Bir defasında yolda giderken bir su birikintisi içinde, vücudunun yarısı su içinde bir insana, “Ne yapıyorsun?” diye sorduğumuzda; aylar geçmiş olmasına rağmen “Ölülerimi arıyorum.” deyip duygulanmıştı.

Kardeşlik Gecesi

Endonezya devleti ve halkı ile samimiyetimizin ilerlemesi neticesinde, arkadaşlarımız onları Türkiye’ye davet etmeye başladılar. Millî Eğitim Bakanı Prof. Dr. Bambang Setupyo Beyefendi, bu kapsamda yetmiş tane üst seviyede bakanlık personelini alıp Türkiye’ye getirdi. Kendileri ve ekibiyle Ankara Ulusoy Koleji’nde sohbette bulunduk. İstanbul’da da Türkiye ve Endonezya dostluk ve kardeşlik gecesi düzenledik. Orada Bakan Bey bir ara kendi personelini muhatap alarak,

— Arkadaşlar ben sizleri turistik seyahat için buraya getirmedim. Mazisi şerefle dolu, dünya sulhuna büyük katkıda bulunmakta olan, eğitim kanalıyla dünya milletlerini birbirine yaklaştırmaya ve tanıştırmaya gayret eden bu aziz ve fedakâr milleti, kahraman öğretmenleri tanıyasınız, diye getirdim. Bundan böyle ülkemize döndüğümüzde geleceğimizin ümidi nesillerimize çok ciddi sahip çıkacağınızı, Türk kardeşlerimizin tecrübelerinden istifade ederek yararlı olacağınızı ümit ediyorum, demişti.

Bakan bunu bir projeye çevirdi ve 500 okul müdürünü eğitim tecrübesi alışverişi çerçevesinde Hizmet aracılığıyla Türkiye’ye gönderdi. Bilahare bir Endonezya ziyaretimizde, onlar da Endonezya-Türkiye dostluk ve kardeşlik gecesi tertip ederek, bizlere coşkulu bir gece yaşattılar.

Pribadi Koleji

2000’li yıllarda Uzak Doğu ülkelerindeki okullarımızın açılış dönemlerinde, arkadaşlara “Ha gayret!” diyebilmek için dolaşıyordum. O dönemde çok tanıdığımız, bildiğimiz yoktu. Belki parmak sayısı kadar insanla yeni yeni tanışılmaya çalışılıyordu. İşte o sırada belli bir dönem bakanlık da yapmış olan ve İsmail Hocam’ın da çok iyi tanıdığı Aip Bey’le tanıştık. Kolejimizin açılışının yaklaştığı günlerde Aip Bey’in ortaokulda okumakta olan oğlu Pribadi vefat ediyor. Pribadi, Aip Bey’in tek oğlu imiş. Ayrıca dört kızı varmış. Pribadi okula giderken önünü belalı bir grup kesmiş, parasını istemişler. O da vermiş. Başka bir

gün yine yoluna çıkmışlar ve babasının yeni aldığı spor ayakkabısını istemişler. Pribadi vermek istemeyince de darp edip öldürmüşler. Aip Bey doğal olarak çok sarsılmış. O güne kadar arkadaşlara çok yaklaşmamış, fakat bir gün oğlu rüyasına girip “Baba, abiler ta Türkiye’den kalkmış gelmiş, burada hizmet etmek istiyorlar. Sen onlara niçin yardım etmiyorsun?” demiş. Uyanır uyanmaz arkadaşları aramış ve himmetleri birleştirerek, ilk okulun tutulmasına yardımcı olmuş. Hocaefendi de çocuğun ismini yaşatmak için ilk açılan okulumuza Pribadi adını vermiş.

Kharisma Ailesi

Endonezya eşrafından Kharisma adıyla tanınan bir aile vardı. Bu aileye mensup Hamza isminde bir zat, Hocaefendi’nin Kalbin Zümrüt Tepeleri serisinin birinci cildini internetten okuyor. Çok hoşuna gittiği için, “Benim milletimin de buna ihtiyacı var.” deyip Malay diline tercüme ederek kendi matbaasında bastırıp piyasaya sürüyor. Arkadaşlar kitabı vitrinde görür görmez Hamza Bey’e gidip,

— Bu kitabı kaçak bastın, cezalısn, diyorlar. O da,

— Cezasına razı olarak bastım, ne ceza kesecekseniz kesin, diyor. Arkadaşlar bu zatın çok samimi olduğunu görünce külliyat ve pırlantaların listelerini önüne koyuyorlar ve,

— Bunların böyle gerisi de var, deyince sevincinden gözleri doluyor.

Okul Yapıp Verdiler

Belli bir zaman sonra Kharisma ailesi ile samimiyet kuruldu ve bu aile şu anda eğitime devam eden kız ve erkek yurtları, spor tesisleri ile mükemmel bir kolej yaptırıp Hizmet’in emrine verdiler. Yaptırmış oldukları kolejın açılışına dönemin Türkiye Millî Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik Bey de teşrif etmişlerdi. Tevafuken ben de orada olduğum için bu açılışa katılmıştım.

Kharisma ailesinin büyüklerinden bir hanımefendi vardı. Kocasını vefat etmiş ve on çocuk annesi olan bu hanımefendi bizden daha sağlıklıydı. Kendisi dünyanın birçok yerine seyahat etmiş. Bir gün arkadaşımıza beni kastederek,

— Misafirinizi nerede ağırlıyorsunuz, diye soruyor.

— Bekâr öğretmen arkadaşlarla birlikte kalıyor, deyince,

— Olmaz, diyor. Kendi oturduğu evini boşaltıp,

— Misafirlerinizi buralarda ağırlayın, deyip arkadaşlara evin anahtarını teslim ediyor.

Türkiye'ye geldiklerinde onlar da bizim misafirimiz oldular. Yakın bir tarihte de ailecek bizleri davet ederek bütün çocuklarını, damatlarını ve torunlarını bizimle tanıştırdılar. Ayrıca bana bir akşam onlarla sohbet etme imkânını sağladılar.

Üniversite Yapmanızı Bekliyoruz

Kharisma ailesi; anne ile oğulları, kızları ve damatları Türkiye'ye gelip buradaki bazı okulları, kolejleri ziyaret ettiler. Aile fertlerinin bir kısmı Türkiye'den Balkanlara geçti. Anne dâhil bazıları da Türkiye üzerinden Mekke-i Mükerreme'ye gidip umre yapmayı arzu ettiler. Bu süre içinde onları misafir ettik.

İstanbul vali yardımcılarında bir zat onlara yemek verdi. Yemekte biz de bulunmuştuk. Karşılıklı ülkeler arası samimiyetin artması adına çok güzel müzakere ve muhavereler oldu. Neticede vali yardımcısı anneye,

— Artık kolejler çoğaldı, oradan mezun olan o çocuklar bir de üniversite isterler. Annemizden bir üniversite yapmasını da bekliyoruz diyerek, onu kürsüye davet etti. Hanımefendi oradaki konuşmasında tebessüm ederek, üniversite için “İnşallah” diye cevap verdi. Kharisma ailesinin hem maddi bakımdan hem manevi bakımdan üniversite yapmaya liyakati olan bir aile olduğuna inanıyorum.

Fedakâr Ruhlar

Dünyanın her yerinde olduğu gibi Endonezya'da da bay-bayan bütün idareci, öğretmen ve belletmen kardeşlerimiz, çok büyük zorluk ve sıkıntılar çekmek suretiyle, o ülkede ilk defa okul açma gayreti içinde oldular. Onların bu gayretleri meyvesini de verdi elhamdülillah. Endonezya'ya hicret eden kadın-erkek bütün arkadaşlarımızı birer saffet ve samimiyet abidesi gördüm. Büyük özverilerle artan bir aşk ve şevkle hizmetlerine devam ediyorlar. Hem de iklimin, kültürün, yemeklerin vs. çok farklı olmasına rağmen. Cenabı Hak'tan diliyorum ki bu ve emsali kardeşlerimizi, hizmet-i imaniye ve Kur'âniye'de, halisane dâim-kâim eylesin ve muvaffak kılsın.

Yağmur Duası

Endonezya'nın Bandung şehrine yakın bir yerde bulunan yanardağın eteğinde, Ramazan ayında millî parkta bir kamp yapılmıştı. Aylarca Endonezya'ya yağmur düşmemiş ve bu süre zarfında rivayetlere göre 400 kadar yangın olmuş. Arkadaşlara,

— Endonezya'da Müslümanlar hiç yağmur duası yaptılar mı, diye

sordum.

— Hiç duymadık ve görmedik, dediler.

— Peki siz biliyorsunuz, siz yaptınız mı, dedim.

— Hayır, dediler.

— Öyleyse bu gece teheccüde kalktığımız saatlerde, çoluk çocuk toplanıp bir yağmur duası yapalım, dedim. Dediğim gibi yaptık. Ertesi gün Tayland'da iftara katılmam gerekiyordu. Salih Demir Bey beni havaalanına götürdü.

Arkadaşlarımız her Ramazan, Tsunami bölgesi başta olmak üzere, binlerce üniversite talebesine iftar veriyorlardı. İftardan yarım saat evvel de ülkemiz ve hizmetlerimizle alakalı malumat veriliyordu. Bu iftarlara üniversite rektörü, üniversite hocaları, şehrin belediye reisi ve valisi de katılıyordu. Salih Bey yanımdan ayrılmadan ona dedim ki:

— Akşam iftardan bir saat evvel bebekler dâhil bütün tanıdıkları ve Endonezyalıları çağırın, o civardan getirebildiğiniz kadar hayvanattan da getirerek meydanda bir yağmur duası yapın, iftar saatine kadar Allah'a yalvarın, dedim. Tayland'da uçaktan indim fakat valizim çıkmadı. Havaalanında tanıdığımız bir zata rica ettik, akşama kadar araştırdı, ama valiz bulunamadı.

Ben Bandung'a Salih Bey'e telefon ettim, “Valiz çıkmadı, acaba orada unutulmuş olabilir mi?” diyecektim, arkadaşımız heyecanla,

— Hocam yağmur duası yaptık, tam akşam ezanı okunurken bir yağmur geldi, saatlerdir devam ediyor, dedi. Ertesi gün “Valiz bulundu.” diye aradığımda,

— Hocam yağmur hâlâ devam ediyor, bütün yangınlar da sönmüş, diye bana haber verdi.

GÜNEY KORE

Emekli Bir Papaz

Bir defasında emekli bir papazla diyalog vesilesiyle tanışmaya gittiğimizde, kendisine,

— Biz Müslümanız, semavi dinlere mensup din adamlarıyla tanışıp diyalog kurma, dünya barışına katkıda bulunma adına birbirimizden istifade etme niyetiyle geldik, deyince adam sinirlendi. Bizi kabul etmek istemedi.

Böyle güzel ve iyi niyetle yapılan teklife tepkisinin sebebini sorunca,

— Ben yetmiş yıldır bu yolda çalışmak isteyen bir insanım, ama

bugüne kadar bu mevzuda hiç samimi bir insan göremedim, her şey sözlerde ve kâğıtlarda kaldı, dedi.

— Bir de bizimle denemenin ne zararı var, deyip kabul etmesini rica ettik. Tanışıp, görüşüp sohbet ettikten sonra yaptığımız icraatları kendisine takdim edince,

— Her zaman kapım açık, lütfen sizleri her fırsatta bekleyeceğim, diyerek memnuniyetini ifade etti.

Eğitim Faaliyetleri

Kore'ye ilk giden arkadaşların açmış oldukları Kültür Merkezi vesilesiyle yüzlerce okulda Türkiye için tanıtım programları yapılıyordu. Faruk Hoca, Seul 'de Kral Faysal döneminde Suudluların yaptırmış olduğu büyük bir camide imamlık yapmaktaydı. Her gün yüzlerce talebe, turist vb. insanlar bu camiye ziyarete geliyorlardı.

Dünya çapında meşhur elektronik devi Samsung şirketinin sahiplerinden bir zatın kızı, internetten Hocaefendi'nin “Ruhumuzun Heykelini Dikerken” isimli kitabının İngilizcesini okuyor. “Bu kitapta bir ruh var. Bu zatın mutlaka okuyucuları ve talebeleri vardır.” deyip araştırmaya başlıyor.

Benim de o ülkede bulunduğum bir gün, Malatya'dan Seul'a hicret eden bir zatın Seul'da açmış olduğu birinci sınıf bir lokantada, o aile ile buluştuk.

İki-üç saat orada beraber olduk. Onlara durumumuzu, yaptığımız hizmetleri ve eğitim faaliyetlerini anlattık. Hocaefendi'yi tanıttık. Hanımefendi,

— Yanılmadım, aradığımı buldum, dedi ve sevindi.

Neticede babasının da eğitime katkıda bulunma arzusu olduğu, bu mevzuyu görüşerek binayı onların işletmesi, eğitimi de bizim yapmamız şartıyla müşterek bir faaliyette bulunabileceğimiz ifade edildi.

Daha sonra bizim için bir nöbet değişikliği oldu. Yerime giden arkadaşla ısrarla görüşmelerini söylememe rağmen bir türlü mümkün olmadı. Daha sonra babaları öldü. Tekrar görüşme, nasipse benim oralara gitmeme kaldı.

Busan Şehitlik Ziyareti

Busan şehrinde bulunan Birleşmiş Milletler Kore Anıtsal Mezarlığı'nda, 724 şehit askerimizin 462'si bulunmakta, diğerleri bilinmemektedir.

Kore'ye gittiğimde şehitlerimiz, “Kore'ye kadar geldin, bizi ziyaret

etmeden gittin vefasız insan!” demesinler, ahirette benden şikâyetçi olmasınlar diye uçağa binip onları ziyarete gittim. Busan şehrinde bulunan bir camide sabah namazımızı eda ettik.

Bu cami, Kral Faysal döneminde Suudi Arabistan tarafından yaptırılmış. Ramazan-ı şerif için vazifelendirilen Suudlu imam, bizi görünce sevindi, çünkü camide hiç cemaat yoktu.

Namazdan sonra şehitliğe gittiğimizde henüz güneş doğmamıştı. Türk Şehitliği’nde çalışan bazı insanlar gördük. Selamlaşmadan sonra tanışma faslında, onların emekli gönüllüler olduklarını öğrendik.

Bizim Türkiye’den şehitlerimizi ziyarete geldiğimizi öğrenince, onlar bizden daha çok sevindiler. Az ileride bir şehidin başında oturmuş bir insan gördük. Yanına yaklaşıp, Müslüman olduğunu tahmin ederek,

— Selamün Aleyküm, dedik. Birden kalktı,

— Ve aleyküm selam, dedi ve boynumuza sarıldı.

Bu zat Kore Harbi döneminde ortaokul üçüncü sınıf talebesi imiş. Bir Türk askeri ona Allah’ı ve Resûlullah’ı anlatmış. O da Müslüman olmuş ve Muhammed ismini almış. Bize,

— Ben yıllardan beri bana Rabbimi tanıtan bu Türk şehidi ve arkadaşlarını devamlı ziyaret ediyor, bana öğrettiği Fatiha’yı onun ve arkadaşlarının ruhu için okuyorum, dedi.

Ailesi dine muhalif imiş. Gelip gidenden rahatsız oluyormuş. Türkiye’den giden bir grup esnaf arkadaşlarımıza durumu anlatmış. Onlar da kıymetli hediyeler alarak ailesini ziyaret edip Türkiye’ye davet etmişler. Bu aile, Türkiye’ye gidip geldikten sonra İslamiyet’i ve Müslümanları sevmeye başlamış.

JAPONYA

Vakt-i Merhunu Gelince

Japonya’da da aynı minval üzere koşturan, hizmet vermeye çalışan arkadaşlarımız vardı, ama parmak sayısı kadardılar. Oralarda okul açma gayretlerinde koşturan arkadaşlarımızı Recep Bey temsil ediyordu o günlerde. Arkadaşlarımızın bir araya geldikleri birkaç tane ev vardı. Ben de gittiğim zaman onların yanında kalıyordum. Vakt-i merhunu gelince orada da Cenabı Hak okul açma imkânını ihsan buyurdu.

Japonya’nın iklim ve deprem şartlarına uygun üç katlı bir bina bulmuşlar. Sahibi herhâlde ekonomik bakımdan daraldı ki orayı satmaya karar vermiş. Bilirkişi heyeti oldukça yüksek bir rakam ortaya koymuş. Orada İslam’la şereflenmiş ve Buhari adını almış bir Japon

tüccar kardeşimiz ve bir de bizim nezdimizde çok kıymetli ve aynı zamanda Buhari Bey’le çok samimi bir arkadaş olan Prof. Sasaki Hocamız var. O satılık olan binanın sahibi de bunların arkadaşı olan bir Japon. Bina sahibi henüz Müslüman olmamasına rağmen Müslüman olmuş bu iki arkadaşıyla çok samimiler.

Tabi o zat kıramadığı iki insan karşısında olunca, bilirkişi çok büyük bir rakam tespit etmesine rağmen diyor ki:

— Benim şu kadar ihtiyacım var, madem eğitim kurumu olacak burası, bunu bana temin edebilirsiniz üzerini ben bağışlarım.

Ben de nasip oldu bu zatla gidip görüşmüştüm. İlk dönem itibarıyla ihtiyacımızı karşılayacak nitelikte, çok sağlam yapılmış bu binada, eğitim vermek üzere teşebbüse geçildi.

Arkadaşımız telefon etti, “Cidde’de Buhari Beylerin şirket ortaklarıyla bir iş mevzuunu görüşmek üzere toplanacaklar, izin verirsiniz ben de gideyim. Bir fırsat olursa onlara bu okul mevzuunu anlatırım.” dedi.

Ben de “Orası belde-i emin, emniyetli ve bereketli bir yer. Onlarla görüşmeseniz bile o mübarek beldede dua edersiniz, gidin!” dedim. Allah (celle celâluhu) izin veriyor, arkadaşımız bu fırsatı değerlendirip, meseleleri o insanlara anlatıyor.

Buhari Bey, “Madem bina sahibi bu fedakârlığı yapıyor, ben de bir milyon dolarla bu eğitim kurumuna destek vereyim.” diyor. Onların bir de Türk ortakları varmış, adam bakıyor bir Japon bir Türk kolejine bir milyon dolar bağışlıyor, diğeri binasının büyük bir kısmını hibe olarak veriyor. Bunu görünce mahcubiyet içinde, “Ben de geri kalan eksiklerinizi tamamlayayım.” diyor. Böylece Allah’ın inayetiyle okul binası alınmış oluyor.

Japonya’da işçi olarak çalışan, sayıları az da olsa ticaretle meşgul olan, üniversitede okuyup mastır doktora yapan eğitim gönüllüsü arkadaşlarımız da akrabalarından, arkadaşlarından bulmak kaydıyla ek masrafları kendi aralarında paylaşıyorlar. Böylece -Allah’ın izni ve inayetiyle- okul hazır hâle geliyor.

Okul açılıyor ama mevzuat gereği yabancı bir koleje Japon talebe alınamıyor. Talebe adedi oldukça az. 15-20 talebe olmuş. “Talebeyi nasıl bulacağız, reklam verecek paramız yok.” diye dertleniyorlar ve dua edelim diyorlar.

Aradan çok geçmeden, Japonya’da kolejler arası şarkı yarışması yapılıyor. Bizim koleji de bu yarışmaya davet etmişler, ama yarışmaya katılanlar içinde 120 yıllık çok köklü kolejler var. Bizim kolejimiz ise çok yeni. Kazanma ümidi olmasa da kaybedecek bir şeyimiz yok deyip

tecrübe kazanma niyetiyle arkadaşlarımız bu yarışa katılıyorlar.

Öğrencilerimiz İngilizce, Japonca, Türkçe şarkıları, bu yarışmada koro hâlinde seslendiriyorlar ve birinci olamamaları da ilk sıralarda yer alıyorlar. Bir gün sonra devlet televizyonu “İzin verirsiniz sizin kolejinizi ziyaret etmek, talebe ve idarecilerle röportaj yapmak istiyoruz.” diyorlar.

Arkadaşımız, hemen kabul etmeyip “Efendim yönetime götüreyim, size geri dönerim.” diyor. İlgili kişilerle istişare ettikten sonra geri dönüyor ve “Teşrif edebilirsiniz, buyurun.” diyor.

Sonrasını arkadaşımız şöyle anlatıyor:

— Geldiler, çekimi gerçekleştirdiler ve 14 gün boyunca ücretsiz reklamımızı yaptılar. Bu reklamlardan sonra talebeler gelmeye başladı. Japon aileler de geldiler, ama “Kusura bakmayın, mevzuat gereği sizin çocuklarınızı alamıyoruz.” demek zorunda kaldık. Bu ara Japon aileler Japon Millî Eğitimine müracaat ediyorlar. Böylece o ailelerin ricası ve teklifiyle Japon öğrenci alma ruhsatı ve fırsatı çıkmış oldu.

Japonya’da da bu eğitim gönüllüsü, fedakâr arkadaşların gayretleriyle başlayan eğitim hizmetleri hâlen devam etmektedir.

Japonya Başbakanının Türkiye Ziyareti

Japonya başbakanı Türkiye’yi ziyaret ettiğinde arkadaşlarımız orada bu zatla ciddi bir şekilde ilgilendi. Hatta gazetemiz, bugüne kadar hiç yapmadığı bir şeyi yaparak birinci sayfadan başbakanın tam sayfa resmini bastı. Başbakan o kadar memnun ve mesrur olmuş ki döner dönmez devlet kolejlerinden birisini bize tahsis etti.

Japonya’da Kamp

Zaman zaman Japonya’ya uğradığımda arkadaşlarımızla ve ailelerle soru-cevap tarzında sohbetlerde bulunuyorduk. Bazen ramazan ayına tevafuk etti ziyaretlerim. Bu ziyaretlerde yüz-yüz elli kişilik salonlarda teravih namazı kıldığımız oldu.

Bir defasında öğretmen arkadaşlarımızın organize ettiği bir programa katılmışım. Japonya’nın üç bin metre yüksekliğindeki Fuji dağının eteklerinde bulunan krater göllerinin etrafında yapılmış tatil köyleri varmış ve arkadaşlarımız orayı kiralamışlar. Orada aşağı yukarı bir hafta yatılı kamp programı yaptık. Programa arkadaşlarımızın yanında ağırlıklı Japon Müslümanlar ve Müslüman olmaya namzet aileler katıldı. Allah’a şükür kamp çok bereketli geçti. Cemaatle namaz kılınıyor, ders yapılıyor, Kur’ân tilavet ediliyor ve Allah’ın nazarımıza arz ettiği kâinat

kitabı mütalaa ediliyordu. Müslüman olmayan aileler de namazı seyrederlerdi.

Bir gün arkadaşlarımız dediler ki:

— Şu tepeye kadar çıkarsak, dağın arkasına bakan tarafta çok dehşet bir manzara var.

Mümkün olduğunca ağaçların altından, gölgelerden yürümemize rağmen, baktım arkadaşların alınları, başında saç olmayanların başları, yüzleri kıpkırmızı kızarmış. Ben kendimi görmediğim için, “Arkadaşlar çok güneşte kalmışlar, yanmışlar.” diyorum. Birisine öyle deyince,

— Hocam sen kendini görmüyorsun, bir de kendine bak, dedi. Aynaya bir baktım, benim de öyle her tarafım yanmış. Gölgelerden gitmemize rağmen güneş bizi o derece yakmıştı.

Hakikaten oraya çıktığımızda çok müthiş bir manzara vardı. Uçaktan seyrederek gibi, çıplak gözle tüm ovalar, şehirler orada görünüyordu.

Böyle bereketli ve güzel bir kamp yapmayı Allah (celle celâluhu) nasip etti.

Kültür Programları

Zaman zaman arkadaşlarımız programlar yapıyorlardı; ramazanlarda iftar programları, sair zamanlarda da kültür programları. Bunları görünce Türk büyükelçiliği de hevesleniyor, gayrete gelip benzer programlar yapmayı deniyorlar, ama kimseyi toplayamıyorlar. Bir defasında kendi başlarına yaptılar, 60-70 kişi toplayabildiler. Eğitim gönüllüsü arkadaşlar Japonya’nın en lüks otelinde program yapıyorlar, 600-700 kişi geliyordu. Büyükelçilik bize “Bundan sonra bu tür programları müşterek yapalım.” teklifinde bulunmak zorunda kaldı.

Sohbetler

Orada arkadaşlarımızın imandan, İslam’dan kaynaklanan o güzel ahlakları, Japonların dikkatinden kaçmıyor. Azıcık tanıyınca insanlar merak ediyor ve kafalarındaki bütün istifhamları soruyorlar. Zaten karakter ve ahlak olarak Japon milleti İslam’a çok yakın bir millet olduğu için Müslüman olanlar bir hayli geliyor. Ben her gittiğimde Japon Müslümanlarla soru-cevap şeklinde sohbet ediyordum. Elhamdulillah çok bereketli oluyordu.

Amerika’dan Gelen Bir Aile

Amerika’dan Japonya’ya gelen bir aile, arkadaşlarımızla tanışıyor. Tabii küçük çocukları var, onu bir anaokuluna kaydettiriyorlar. Yabancı

bir kolejde İngilizce öğreniyorlar. Derken arkadaşlarımızla haşır neşir oluyorlar. Demek vakti, mevsimi gelmiş olacak ki İslam'ın güzelliğini arkadaşlarımızın şahsında görüyorlar ve kendi hür iradeleriyle hiçbir baskı altında kalmadan Müslüman olmaya karar veriyorlar.

Sonra benim Japonya'da olduğum bir sırada, hanımefendi çok ısrar etti, illa benim evimde de bir çayımı için, sohbet yapın, diye. Japon Müslümanlar, arkadaş gruplarını toparlamışlar birkaç saat sorulu-cevaplı sohbet oldu. Sohbetin sonunda bir de Kur'ân okumamı talep ettiler. Ben de iki sûre okudum, tevafuluk olacak ki ikisi de zelzeleden bahsediyor.

Öğlen namazını eda etmek için ben abdest almaya çıktım, tam abdest alırken yedi derecenin üstünde güçlü bir zelzele oldu. Tabii ben abdestimi aldım geldim, namazımızı eda ettik. Bu arada o hanımefendi gitmiş, benim okuduğum sûrelerin İngilizce tercümesini okumuş. Mealde hep zelzeleden bahsediyor, arkasından büyük bir zelzele oluyor.

— Siz zelzele olacağını bilerek mi o sûreleri okudunuz, diye beni sıkıştırdı.

— Hayır, tevafuluk oldu. Cenabı Hak o sûreleri okumamı murat etmiş, dedim. Biz oradan ayrılıp ikinci namazını eda etmek üzere Diyanetin Tokyo'da açmış olduğu camiye gittik. Baktım iki namaz arası geçmesine rağmen kubbenin ortasındaki büyük avizeler hâlâ sallanıyordu.

Japonca Sonsuz Nur

Hocaefendi'nin Peygamber Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) ve sahabe efendilerimizin hayatını, asr-ı saadeti ve siyer felsefesini anlatan Sonsuz Nur kitabı; sadece İslam coğrafyasında değil, dünyanın hemen hemen her yerinde, tüm ülkelerde kabul gördü. Pek çok dile tercüme edildi.

Japonya'da, imanla şereflenmiş ve İslam'ı hazmetmiş, aynı zamanda Türkçeyi çok güzel öğrenmiş, çok kabiliyetli ve başarılı bir kızımız var. Bu kızımız ve bazı Japon Müslüman kardeşlerimiz, Prof. Dr. Sasaki Hocamızın rehberliğinde Sonsuz Nur eserini Japoncaya tercüme ettiler ve yayınladılar.

Daha sonra Prof. Dr. Sasaki Hocamız, onu Hocaefendi'ye kendi eliyle takdim etmek için Amerika'ya geldiğinde ben de oradaydım. Prof. Dr. Sasaki, kapıdan gayet tevazu ve mahviyet içinde içeri girdi. İki eliyle selam verip, hemen dizleri üzerine yere oturdu. (Bu biraz da Japonların kültüründen kaynaklanıyor.)

Hocaefendi yanına oturması için rica etti, yer gösterdi. Gelmeyince,

Hocaefendi koltuğundan indi, dizleri üzerine Sasaki Bey'in önüne oturdu. Bu defa çok mahcup oldu. Kalktı hocamın kollarından tuttu, kaldırdı ve onu koltuğuna oturttu, kendisi de yanına oturdu.

Oldukça hissiyat dolu bir hâlde kitabı Hocaefendi'ye takdim etti. Japonca Sonsuz Nur'u görünce Hocaefendi de memnuniyetini ifade edip ona teşekkür etti. Odada duygulu bir atmosfer oluştu.

Prof. Sasaki Hocamızın Sürpriz Ziyareti

Ameliyat geçirdiğim günlerde idi. Hastaneden geldim, evde istirahat ediyordum. Sürpriz bir şekilde Sasaki Hocamız, Recep Özkan Bey'le çıkıp geldiler. Gerçekten çok memnun ve mütehassis oldum. Sasaki Hoca oldukça seviyeli, Arapça bilen, İslam coğrafyasında, Orta Asya ülkelerinde Japon devletini temsil eden önemli bir akademisyen. Arkadaşlarla tanıştıktan sonra inancını amele dönüştüren şuurlu bir mü'min. Amerika'da 11 Eylül'de ikiz kuleler vurulduktan sonra, o vaka ile ilgili yazmış olduğu kitap hatırımda kaldığı kadarıyla bir ayda yüz otuz bin tiraj yapmış ve bütün televizyonlar Prof. Sasaki Hoca ile röportaj yapmak için kuyruğa girmişlerdi.

Merhum Pederim Japonya'da

Daha önce nakletmiştim: Merhum pederim 2000'li yıllarda vefat ettiğinde ben Uzak Doğu ülkelerinden Myanmar'da idim. Cenazesine yetişememişim. Türkiye'de Ramazan-ı Şerif'in ilk cuma günü cuma ve cenaze namazı kılınmadan evvel, biz orada arkadaşlarla cenaze namazını gıyabi olarak eda etmiştik. Hocaefendi bir gün sonra, "Keşke gidebilseydiniz, insanın içinde bir ömür boyu ukde hâlinde kalıyor." diyerek baş sağlığı dilemişti. Bundan dolayı mı bilemedim, ama merhum pederimi rüyamda Japonya metrolarında, gençlerin arasında bir trene yetişme telaşı içinde, elinde bastonuyla koştururken gördüm.

LAOS

Gider Misin?

Tayland'da Engin isminde üniversiteyi yeni bitirmiş bir arkadaş ile tanıştık. Aramızda şöyle bir konuşma geçti:

— Sen ne yapıyorsun?

— Hocam ben esnaf-tüccar arkadaşların çek ve senetlerini bankalara, oraya buraya götürüyorum.

— Sen üniversiteyi bunun için mi bitirdin?

— Hayır, dedi.

— Öyleyse Laos'ta eğitim hizmetleriyle ilgilenecek bir arkadaşla ihtiyaç var. Gider misin, dedim.

— Eğitim alanında tecrübem yok, sizleri mahcup etmek istemem, dedi.

O böyle dese de kendisini ikna edip Laos'a gönderdik. Arkadaşımız çok kabiliyetli ve samimi olduğu için Allah'ın izniyle çok başarılı oldu, onun vesilesiyle Laos'ta okullar açıldı. Halk ve devâir-i devlet nezdinde kendisi sevilen bir insan olduğu gibi okullar da takdir topladı.

Engin Bey'e arkadaş olsun ve orada okusun diye Bilal isminde bir de talebe gönderdik. Çok kabiliyetli ve samimi o kardeşimiz de dört ayda Laos'un mahalli dilini öğrendi, oturduğu mahalledeki bütün talebe ve çocuklara kendini sevdirdi. Hepsinin Bilal abisi oldu.

Bu iki genç ve diğer arkadaşları öyle bir güven telkin ettiler ki devâir-i devletin üst kademesindeki idareciler, Engin Bey'e üst seviyedeki memurlar seviyesinde protokolde yer veriyorlardı.

O bölgede komünizm rejim olarak devam ettiği, devlet sistemi öyle işlediği için ilk başlarda biraz zorluk çekildi, ama güven ortamı oluşunca, Allah'ın izni ve keremiyle hizmetler, kendi yağlarıyla kavrulabilecek seviyeye ulaştı ve hâlen de öyle devam etmektedir.

Ailecek Laos'u ziyarete gittiğimizde villa tipi bir evin bahçesinde küçük çocuklardan oluşan kırk kişi bizi İstiklal Marşı'yla karşıladılar. İçeriye girdiğimizde salon orta okul ve lise talebeleriyle doluydu. Yaklaşık iki saat kadar sohbet ettik. Bu arada sohbetin ahengini bozmamak için kapıdan arkadaşlar iki ellerinin parmaklarını açarak bana gösteriyorlar. Meğer "Namazın çıkmasına on dakika kaldı." diyorlarmış.

Talebelere,

— Sizi ve bizleri yaratıp kâinatı emrimize veren Allah'a teşekkür etmemiz gerekiyor. Müsaade ederseniz biz, O'na teşekkür etmek istiyoruz, deyince,

— Biz seyredebilir miyiz, diyerek izin istediler.

Akşam namazını eda ettik. Belli bir disiplin içerisinde cemaatle namaz kılışımızı seyreden bu çocuklar, bunu çok sevdiklerini ifade ettiler.

Bu kaldıkları villa tipi evi, hanımı da subay olan bir general yaptırmış. Kendisi ölünce hanımı eski evinde kalmayı tercih etmiş. Talebe arkadaşları çok sevdiği için de,

— Bu evde siz oturun, deyip anahtarı Bilal’e vermiş.

PAPUA YENİ GİNE

Ruhsat Var Bina Yok

Malezya’da doktorasını bitiren Yavuz Bey kardeşimiz bir gün yanıma geldi ve bir talepte bulundu:

— Hocam! Ben dünyada hiç Hizmet olmayan bir ülkeye gitmek istiyorum. Sizin de fikrinizi almak istedim, dedi. Ben de kendisine,

— Bildiğim kadarıyla, yeni kurulan üniversitelerde öğretim görevlisine ihtiyaç var, teklifinizi yetkililere götüreyim, deyince; çok samimi ve gönülden,

— Ben Rabbime söz verdim, beş yıl, daha önce Hizmet’in olmadığı bir yerde çalışmak istiyorum, dedi.

Papua Yeni Gine ve çevresindeki adalarda hiçbir Hizmetimiz yoktu.

— Oraları bir dolaş, tetkik et gel! Sonra teklifinizi ulaştıralım, dedim.

Arkadaşımız gitti. Ciddi bir araştırma yaparak tespitlerini fotoğraf ve kameralarla takdim etti. Bilahare Hocaefendi’nin de bulunduğu istişare kuruluna da arz etti. Başta Hocaefendi ve heyet çok memnun oldular ve “Hayırlı olsun.” duasıyla arkadaşımızı Papua Yeni Gine’ye uğurladılar.

Arkadaşımız oralara gitti, ama hizmete sıkıntı ve imtihanlarla başladı. Yolunu kestiler, evini bastılar, paralarını aldılar, fakat o yılmadı, hizmetine devam etti.

Okul açmak için yetkili kurumlara müracaat etmiş. Okul açma dilekçesinin arkasına ruhsatı yazıp göndermişler. Çinli bir adamın binasını bulmuş ve önce beş bin dolara anlaşmışlar, daha sonra işin ciddi olduğunu gören bina sahibi, fiyatı iki katına çıkarmış, bu sebeple oradan vazgeçildi. Ruhsat var bina yok...

Olup bitenleri bana anlatınca, “Allah kerimdir.” diyerek kendisini teselli ettim. Sonra da

— Zaten ilk sene 15-20 öğrenci ancak olur. Arsası büyük olan küçük bir bina bulabilirsen, orada tedrisata başlanır, ileride iş geliştikçe büyütülür, dedik.

Arkadaşımız böyle bir yer bulup levhayı asarak okulu açtı. Bu küçük ve mütevazı yerde eğitime başlandı. Diğer sene Avustralya’daki eğitim vakıfları bu işi sahiplenip destekleyerek, portatif prefabrik sınıflardan oluşan bir okul binası inşa edildi.

Yavuz Bey, bilahare millî eğitim bakanını ve bakanlık yetkililerini,

Türkiye'ye gezmeye götürüp orada misafir etmiş. Bu ziyaretten memnun kalan yetkililer, bir okul arsası tahsis ederek eğitim hizmetlerimizi sahiplenmişler.

İlerleyen zamanlarda Samsun'daki eğitim vakfımız ve civanmert eğitim gönüllülerinin sahiplenip desteklemeleriyle orada güzel bir okulu Allah (celle celâluhu) lütfetti. Şimdi yüzlerce talebe ile eğitim ve öğretim hizmetleri devam ediyor.

Arkadaşlarımız, böylesine samimi, hasbi, fedakârca, yeri geldiğinde ölümü de göze alarak gayret ettiler. Hiç bilinmedik ülkelerde beklentisiz, davaya sahip çıkan bu eğitim gönüllülerinin başarısı hiç de kolay olmamıştır. Samimiyetin ve ihlasın olmadığı hiçbir yerde hayır ve bereket elde edilememiştir.

YENİ ZELANDA

Esrarengiz Mağara

Los Angeles'tan saat 21.00 sıralarında uçağa binip Yeni Zelanda'ya giderken sabah güneş doğmak üzereydi. Birden güneşin tekrar battığını gördük ve böylece yolculuğumuz iki gece devam etmiş oldu.

İneceğimiz saat yaklaşırken okyanus içinde beş-altı tane yanardağın tepesinde alevler yanıyordu.

Bu ülkede de hizmetler bir ev ve birkaç talebe ile başladı. Zamanla bir kültür merkezi açıldı. Buradaki diyaloglarla oluşturulan güven ortamı, okul öncesi kreş ve anaokulu açılmasına sebebiyet verdi.

Ali Bey'in başlattığı bu eğitim hizmetleri Niyazi ve Yalçın Beylerle devam ettirildi.

Bir defasında vakıf adına, resmî ve yatılı eğitim kampına katılmak üzere giderken, çay-kahve molası verdiğimiz yerdeki levhalardan orada bir yer altı mağarası olduğunu öğrendik. Merak edip ziyaret etmek üzere bilet aldık.

Mağaraya giriş kapısı, insan boyundan daha kısa olduğu için eğilerek girdik. Fakat içeriye girince, ilk önce karanlık bir yere girdik. El fenerleriyle yürüyoruz. İlerledikçe çok geniş, ışıklandırılmış bir mağarayla karşılaştık. Bizi gezdiren rehber,

— Burası ses akustığı olan bir yer, içinizden şarkı söylemek isteyen var mı, diye teklifte bulundu.

Arkadaşlarımız benim yüzüme bakınca, ben hemen eûzü-besmele çekip bir iki sûre okudum. Mağarada ne kadar turist varsa, hepsi pür dikkat Kur'ân tilavetini dinlediler. “El-Fatiha” deyince, bizim arkadaşlar

ellerini açıp sessizce Fatiha okurken turistler de alkışladılar.

Mağarada ilerledik. Tekrar karanlık bir noktaya geldik. Baktım aynen yıldızlarla donatılmış gökyüzü gibi, sadece yıldız böceklerinin ışıkları görünüyordu. Dikkat ettim, her yıldız böceğinden ip gibi bir şey aşağıya doğru sarkıyordu. Allah onlar için rızık olarak mağarada sanki özel bir sinek türü yaratmış. Onlar ağlarına takılınca yıldız böcekleri avlarını kendilerine çekiyordu.

Ateist birisi bu manzarayı görünce hayranlığını ifade etmiş. “Bu küçük böcekler hiç bitmeyen ışığı nasıl ve nerden üretiyor?” diye şaşkınlığını belirtiyor. Bu türlü Allah’ın harika sanatları karşısında, Allah’a iman olmayınca kafalarda bir sürü soru işareti oluşuyor. Nihayetinde Yaradan’a ait harika şeyleri yaratılanlara vermek zorunda kalıyorlar. Onların da Allah’ın bir memuru olduğunu, anlatmak vazifesi ise zor da olsa bizlere düşüyor.

Mağarada karanlık bölgede ilerledik. Önümüze bir nehir çıktı. El lambalarıyla bizi orada bulunan kayıklara bindirdiler. Nehir yolculuğu ile dağın başka bir tarafından çıktık.

Kamp için gittiğimiz bu şehrin altının volkanik olduğunu söylediler. Zaten bu, bazı yerlerden çıkan dumanlardan anlaşılıyordu.

Eğitim Kanunu

Yatılı olarak kaldığımız kampa bir parlamenter ailecek katılmıştı. Türkiye’nin durumunu bazı yönleriyle bizden daha iyi biliyordu. Buna rağmen sabaha kadar bizi uyutmayıp sorular sordu. Ülkemizin maddi-manevi güzelliklerini anlatmaya çalıştık. Üç dönem parlamenterlik yapan bu zat, Yeni Zelanda’da bulunan Müslümanlara çok yardım yaptığını, ama her defasında kendisini mahcup ettiklerini ifade etti. Arkadaşlarımıza çok itimat ettiğini, onların bu ülkede İslam adına iyi intiba ve güven telkin ettiklerini ifade etti. Eğitimle alakalı çıkacak yeni bir kanundan bahsederek, bize, “Bu mevzuda siz acele edip ilk teşebbüste bulunanlardan olun!” diyerek tavsiyede bulundu.

SİNGAPUR

Uzak Doğu’nun Turizm Merkezi

Avustralya’ya ilk defa 1989 yılında Orhan Çiçek Bey’in daveti üzerine eğitim konferansı vermek amacıyla gitmiştim. Bu vesileyle ilk defa Uzak Doğu’nun turizm merkezi olan Singapur’a uğradım. Singapur’un, tek şehir, tek devlet olmasına rağmen çok hareketli, aynı

zamanda maddi olarak çok temiz, âdeta bir botanik bahçesi mahiyetinde bir ülke olduğunu müşahede ettim.

Daha sonraları her Uzak Doğu seferimde Singapur'a mutlaka uğramak zorunda kalıyordum, çünkü Singapur bu tarafa giden uçakların ekseriyetle aktarma yeri idi. Singapur'da oraya ticaret maksadıyla giden birkaç esnaf, devlet okullarında çalışan bir iki tane öğretmeninin yanında; başta Türkiye ve dünyanın muhtelif yerlerinde bulunan Türk okullarından mezun ve dünya olimpiyatlarında başarı elde etmiş, üniversitelerde okuyan bazı talebelerin ve bu arkadaşlarımızın açmış olduğu bir kültür merkezi, bir eğitim merkezi ve öğrenci arkadaşların kaldığı birkaç ev vardı.

Bu arkadaşlarımızın birlik ve beraberliği, ihlas ve samimiyetleri, orada yaşayan yerli Müslüman ve diğer halkın, aynı zamanda devlet adamlarının dikkatini celp edip onlara güven telkin etmiş.

Yine üç-beş arkadaşımızın, ihtida eden yerli ailelerden izdivaç kurmaları, çocuklarla alâkalı ciddî eğitim ve kültür faaliyetlerinde bulunmaları oldukça dikkatleri çekmişti.

Bu vesileyle oldukça kültürlü, kitapları bulunan emekli bir papaz, sevenleriyle beraber arkadaşlarımıza sahip çıkmışlardı. Arkadaşlarımızın vesilesiyle, İstanbul'da mübarek Ramazan ayında tertip edilen bir günlük Müslüman hayatını tanımaya yönelik programa bu papaz da katılmıştı.

İstanbul Ziyareti

Bir İstanbul ziyaretine, bu zatı seven devlet erkânından katılanlar da olmuştu. Avustralya'dan ihtida etmiş, Katolik üniversitesinde öğretim görevlisi bulunan Prof. Dr. Scharlow ve başka papazlar da vardı.

Özel Fetih Koleji'nde yapılan bir programda Fatih Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Şerif Ali Bey bir münasebet yakalayıp beni işaret ederek "Kur'ân'ı ezberlemiş, hafızdır." deyince herkes meraklandı. "İsterseniz size bir parça okusun." dedi. Ben de iki sayfa Kur'ân-ı Kerim tilavetinde bulundum.

Herkese mikrofon tuttular, duygu ve düşüncelerini aldılar. Avustralya'dan katılan genç bir papaz, elimden sımsıkı tutup kaldırarak,

— Bu benim dünya ahiret ağabeyim, deyip duygulandı.

Bu zat, Avustralya'daki bir ziyaretimde, beni dua odasına alıp,

— Ne olur bana dua et, demişti. Ben de ellerimi açıp,

— Allah'ım! Liyakati varsa bu kardeşimizi imanla şereflendir, diye dua etmiştim.

MALEZYA

1990'lı yıllardan sonra birkaç talebe arkadaş, Malezya, Endonezya gibi Müslümanların çoğunluğu teşkil ettiği ülkelere de gitmişlerdi. Arkadaşlara destek verip yardımcı olmak için İsmail Büyükçelebi Hocamız, zaman zaman bu ülkeleri ziyaret ediyor ve onların ihtiyaçlarını karşılamaya çalışıyordu.

Malezya'da bulunan Uluslararası İslam Üniversitesi'nde ders vermek üzere Türkiye'den ilâhiyat hocalarından zaman zaman gidenler oluyordu. Prof. Dr. Suat Yıldırım Hocamız ve bazı arkadaşlarımız da o üniversitede ders vermişlerdi. Onların da gayretiyle farklı kesimlerden dost ve ahbablar oluşmuştu.

Avrupa'da bulunduğum dönemlerde arkadaşları ziyaret ve Sızıntı Dergisi'nin İngilizce ve mahallî dilde yayınlanabilmesi, eğitim hizmetleri adına bir faaliyetin başlatılabilmesi için zaman zaman ben de o ülkelere uğruyordum.

Zengin bir ailenin kurmuş olduğu vakfa ait, içinde anaokulundan üniversiteye kadar hatta emekliler okulunun da bulunduğu bir eğitim kompleksinin temeli atılmış. Süratle devam etmekte olan inşaata beni de götürdüler. Orada bize bu eğitim kompleksinin orta ve lise eğitim kısmının işletmesini teklif etmişlerdi. Fakat vakti saati gelmemiş ki nasip olmadı.

Daha sonra yüz otuz dönüm arazi içinde, bir müteahhittin yaptırmış olduğu, her biri dört-beş katlı, beş bloktan oluşan ve iki bin mevcut talebesi bulunan özel bir koleji, beş yüz bin doları peşin olmak üzere beş milyon dolara bize vereceklerdi. Peşinat olan rakamı temin edebilseydik, diğer taksitleri kolej kendi geliri ile amorti ediyordu. Borç olarak araştırdık. Maalesef peşinatı bulamadığımız için orayı da alamadık.

Ülkelerin büyükelçilerinin bulunduğu bir bölgede, iki katlı, bahçeli bir villa yakılmış, uyuşturucu ve alkol alanların merkezi hâline gelmiş. Bu binayı eğitim kurumu hâline getirebilmek için arkadaşlar kiraladılar. Hizmet'teki arkadaşlarımızın mazbut ahlakı ve güzel terbiyelerinden dolayı onları çok seven Arif isminde Malezyalı bir iş adamından yüz yirmi beş bin dolar borç alarak bu binayı tamir ettirip eğitime açtık. Bu zat, her gittiğimde beni de evinde ağırlar, ikramlarda bulunurdu.

Fakat ne garip bir tecellidir ki bu eğitim kurumunu başbakan ve bakanlar bile ziyaret etmiş olmasına, ülkenin millî eğitim bakanlığının resmen kabul etmesine ve tanınmasına rağmen; on küsur yıl belediye bu binaya bir türlü ruhsat vermedi. Sebeb-i hikmetini bilemedik.

Bu binaya ruhsat alamayınca, bilahare başka bir yerden ikişer katlı, dört beş blok bir arada, yine bu muhterem Arif Bey'in kefaletiyle hâlâ devam etmekte olan, modern, başarılı, örnek bir kolej açıldı. Bu kolej hâlen eğitimine devam etmektedir.

TAYLAND

Mekke'de Tanışma

Uzak Doğu'da bulunan okullarımızı ve fedakâr eğitim gönüllülerini ziyarete gittiğim her seferinde arzu ediyorduk ki devâir-i devletle tanışalım, onları da ziyaret edelim. Tayland'ın o dönemdeki meclis başkanı Muhammed Nur Bey'di. Uzun seneler parlamentoda vazife yapan bir insan. Onunla tanışalım dedik, ama Allah bir türlü nasip etmedi, tanışıp görüşemedik. Ayrıca orduda hizmet eden insanlar vardı. Onlarla da bir araya gelme şansımız pek olmadı. Seneler sonra -kader-i ilahi- onlar hacca geldikleri zaman biz de hacda idik.

Bu hac seyahatini Tayland'da tüccarlık yapmakta olan Mesut Bey ve arkadaşları organize etmişler. Emekli bir general ve eski meclis başkanı Muhammed Nur Bey, devâir-i devletten bazı insanlarla birlikte hacca gelmişler. Orada Zemzem Otel'in lobisinde iki-üç saat beraber olduk. Sorular sordular, orada Hizmet'i anlatma fırsatını Allah nasip etti. Belki bu görüşme ülkelerinde olsaydı sadece bir ziyaret olacaktı, Hizmet'i anlatma imkânımız olmayabilirdi. Ama orada meselelerimizi dile getirdik.

Ertesi gün emekli general beni tekrar aradı. Buluştuğumuzda bana dedi ki:

— Malezya sınırındaki Müslümanlar tavır ve davranışlarıyla Tayland'ı rahatsız ediyor. Ben her türlü desteği vermeye gayret edeceğim. Ne olur, sizin bütün dünyada açmış olduğunuz bu modern okullardan bir tane de o bölgede açsanız da insanlara İslamiyet'in güzelliklerini ve kardeşçe yaşamayı gelecek nesillere anlatsanız.

Benim rahatsızlıklarım engel oldu, kendim gidemedim, ama oradaki arkadaşlara rica ettim. Allah'a çok şükür oralarda böyle ciddi gayretler devam ediyor, Allah'ın lütfü keremiyle.

Tayland/Chiang Mai'a yerleşmiş olan Arap asıllı bazı kardeşlerimiz vakıflar kurmuş; garip, yetim, yoksul insanlara hizmet vermeye gayret ediyorlardı. Arkadaşlarla tanıştıktan sonra vakfın başında itibarı olan ve sözü dinlenen bir hanımanne vardı. Bizim eğitim çalışmalarımızı ve arkadan gelen neslin ahlaklı ve kültürlü yetiştirilmesi gerektiğini

anlatınca, o vakfın kullanım hakkını bize verdiler. Arkadaşlarımız da orada kısa zamanda bir okul açtılar. O zamandan beri okul hizmete devam etmektedir.

O aileye mensup bazı iş adamı kişiler heveslendiler, “Biz de eğitime önem verelim.” diye. Bangkok’ta güzel bir okul yaptılar. Tabii okul işletmek, idare etmek, talebeyi sevk ve idare edip yönlendirmek kolay değil, herkes onu beceremiyor. Onun için zorlandılar, götüremedikleri için orayı da Hizmet’e devrettiler.

Ameliyat Dikişleriyle Yolculuk

Çok önemli bir hatıra aklıma geldi onu arz edeyim. Türkiye’de bir rahatsızlığım oldu. Tedavi adına 7-8 defa ameliyat oldum. 3-4 tanesini Dr. Ümit Topaloğlu Bey, -Allah kendisinden razı olsun, kardeşim gibi sevdiğim bir arkadaşımız- yaptı. Kendisi bir seyahat öncesi beni muayene ettiğinde rahatsızlığımı görünce,

— Ben seni böyle bırakamam. Yolda belki bir şey olur, Allah hesabını bize sorar, diye seyahat etmeme izin vermedi. Biletimi tehir ettirip, ameliyatımı yaptı, ama benim de gitmem gerekiyordu. Bir hafta sonra daha dikişleri almamıştı. Bana tarif etti “Şu şekilde alırsın.” dedi. Ben de sırtımda ameliyat dikişleriyle Tayland’a gittim.

İki Okul Birden

Tayland/Bangkok’ta iki gün istirahat edip oradan Avustralya’ya geçecektim. Uçaktan indim, arkadaşlar altı yıldır bina bulamadıkları için okul açamamışlardı. Arsa kiralama, hazır okul devralma gibi her şeyi denemişler, ama olmamış. Vakti saati gelip Allah nasip etmeyince olmuyor. Bana,

— Hocam iki tane özel okul var, devredecekler, bunlara bakıp birisini tercih edip karar versek, dediler. Hiç istirahat edemeden, o gün trafik de oldukça sıkıştı, o iki binayı da gezdik ve gördük. Sonra arkadaşlar,

— Hangisi, dediler. Ben,

— İkisi de dedim.

— Hocam yapamayız, edemeyiz, dediler.

— Altı sene evvel bir okul açsaydınız, şimdi ikincisini açmanız gerekiyordu. Allah ikisini birlikte verdi, şimdi ikisini de devralacağız, dedim. Sonra Allah Kerim deyip pazarlığa oturduk.

Şehir içindeki büyük bir okul için 300 bin dolar istediler. Okulu her şeyiyle beraber bize devredeceklerdi. O gün pazarlıkta anlaşılmadı. Öbür tarafa gittik, orası daha küçük bir yerdi. Okulu yaşlı bir anne ve

bir de yaşlanmış kızı ikisi işletiyorlar, ama usanmışlar, 85 bin dolar istediler.

Arkadaşlara dedim ki “Pazarlıkta son noktayı ben koyayım.” Baktım onların meylî 300 bin olan yere 150 bin vermektî. Neyse ben kafamda epey bir düşündüm. Çünkü binalar çok bakımsızdı, sıralar, eşyalar dörtte üçü atılacak durumdaydı. Öğretmenlerin belki birçoğu istihdam edilemeyecek. Talebelerin çoğu belki gelmeyecek. O bakımdan kafamda o üç yüz bin dolar istenen okula Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) ömr-ü mübarekini esas alarak 63 bin teklif etmeyi kafama koydum. Öbür 85 bin istenen yer için de 33 bin takdir ettim. Tam üç gün pazarlık ettik fakat anlaşımadık. Onlara “Siz biraz düşünün, biz de düşünelim.” dedik. Adresimizi, telefonumuzu verip, “Biz bu fiyata bunları alıyoruz.” dedik ve ayrıldık.

Ertesi gün aradılar ve kabul ettiklerini söylediler. Sonra arkadaşları topladım,

— Allah’ın izniyle her arkadaşın eli fırça tutar, şimdi biz burada bir şey yapalım. Herkes gelsin, evvela eşyaları bahçeye yığalım. İşe yarayacaklarla yaramayacakları ayıralım. Sonra da temizliğini yapıp, badana boya yapalım. Tamir yapılacak yerler olursa usta tutup yaptırınız, dedim. Örneklerini verdim,

— Türkiye’de biz kaba inşaatı alıyorduk, gerisini bu şekilde öğretmen arkadaşlar tamamlıyorlardı. Ben şimdi Avustralya’ya gidiyorum, iki ay sonra dönüşte uğrayacağım. İnşallah o zamana kadar her şey bitmiş olarak çayımızı içeriz, dedim.

Dönüşte hakikaten her iki okulun işleri bitmiş, okullar pırıl pırıl olmuştu. Böylece Allah’ın lütfu keremiyle eğitim başlamış oldu. Şu anda zannediyorum orada üç dört-tane okul var. Binlerce talebe ile eğitime devam ediliyor. Allah’a binlerce hamdolsun.

Allah Kerim

Tayland’da yaşlı teyzeden alınan şehir kenarındaki okulun giriş yolu dardı. Yanındaki arsa satılmış, o dönemde Tayland’da Zafer Bey bulunuyordu. Kendisine dedim ki:

— Türkiye’den ticaret için gelen herkesi davet edip mutlaka bu okulları gösterin.

Bir gün İstanbul’dan kuyumcu bir tüccar geliyor. Zafer Bey onu alıp okula götürüyor ve,

— Bu okulu aldık, ama şu giriş yolu çok dar. Arsayı alıp genişletmemiz gerekiyor, ama imkânımız yok deyince, bu tüccar

abimiz,

— Zafer Bey masrafını ben vereyim, siz arsayı alıp yolu genişletin, diyor. Daha sonra Zafer Bey telefonla beni aradı,

— Hocam Allah Kerim, yolu genişlettik, dedi.

Sel Suları

Zafer Bey, ilk dönemlerde Chiang Mai’da oturuyordu. Şehrin üst tarafı oldukça büyük dağlarla kaplı. Benim de orada bulunduğum bir anda öyle bir yağmur yağdı ki bütün şehri su bastı. Onlar alışkın olduğu için sel suları içinde gençler oynayıp gülüyorlar, aileler normal bir tavır sergiliyorlar, ama bizim arkadaşlar baya üzgündü.

Zafer Bey’in evini de sel suları basmıştı. Sular çekildikten sonra bir köşede, iki metre büyüklüğünde ve bilek kalınlığında kocaman bir yılan yatıyordu. Biz dışarıya çıkaralım diye uğraşırken yılan, merdivenlerden üst kata çıkıp yatak odasına girdi. Belediyeden yardım istediler, onlar gelip yılanı bir kaba koyup götürdüler.

AVUSTRALYA

Avustralya’ya ilk gittiğim seferden geri dönerken Hocaefendi’yi arayıp,

— Bir emriniz olur mu efendim, dedim. Çok hastaymış, bir şey demedi. Dönüşümde,

— O gün takatim olsaydı sana diyecektim ki oralara kadar gitmişken bir de Madagaskar’a uğra, ama bunu demeye takatim yetmedi, dedi.

Ben de Sizi Arıyordum

Bir defasında Avustralya’ya giderken Singapur’da uçak değişikliği yapmamız gerektiği için, birkaç saat havaalanında kalmıştım. Yanımda yolluk olarak aldığım yiyecekler vardı, onları götürmem mümkün değildi. Çünkü Avustralya bazı gıda maddelerini içeri almıyor. “Acaba bunları kime verebilirim?” diye düşünüyordum. Elimde Fatih Üniversitesi yazan bir bez çanta vardı. İki talebenin bana dikkatlice baktıklarını hissettim. Türkçe olarak,

— Bir şey mi var, dedim. Hemen yanıma yaklaşıp,

— Efendim siz Fatih Üniversitesi’nde hoca mısınız, diye sordular.

— Hoca değilim, ama uzak da değilim, deyince birbirlerine baktılar.

— Gelin ben de sizi arıyordum, dedim. Tanışıp sohbet ettik ve bütün yiyecekleri onlara verdim. Bu gençler Fatih Üniversitesi mezunu imiş. Tüccar babalarının işlerini takip etmek üzere Uzak Doğu’ya gelmişler.

Askerlik Yapar Gibi

Avustralya'ya dışarıdan gelip çalışmak isteyen bir doktor, profesör de olsa bir tıp heyeti tarafından imtihan edilmeden doktorluk yapamıyor idi. Ama Alice Springs diye bir çöl şehrinde -askerlik yapar gibi- iki yıl doktorluk yapanlara Avustralya vatandaşlık veriyor ve daha sonra istediği şehirde doktorluk yapma şansı tanıyordu.

Daha önce de bahsettiğim üzere karı koca iki doktor kardeşimiz, Doktor İmran Bey ve eşi Meryem Hanım, Alice Springs şehrinde iki yıl mahrumiyet içinde doktorluk yapmayı kabul edip gittiler. Sabırla bu süreyi orada geçirdiler ve şu anda Avustralya vatandaşı olarak iki yavrularıyla beraber Sydney'de yaşıyorlar.

Son gittiğimde, anne babası da yanındaymış, ama bana haber vermedi, sürpriz yaptı. Bu fedakârlığı gösteren doktor İmran kardeşimiz ve Meryem Hanım'ın; huzurlu ve mutlu bir aile olarak, kendilerini de Hizmet'e adanmış olduklarını gördüm. İmran Bey'le Burma/Myanmar'da tanışmıştım, çok sevdiğim bir insan olduğu için onların bu durumuna çok sevindim. Hatta ben hasta olarak gitmiştim. Bir hafta sabah-akşam başımdan ayrılmadan benim tedavimle meşgul oldular, evlerinde misafir edip ikram ve ızaz da bulundular.

Acı Haberi Bekliyorlarmış

Bir gün Avustralya ve Yeni Zelanda üzerinden Amerika'ya gidecektim. 25 Aralık Noel günü idi. Mübarek Ramazan-ı Şerif ayı olduğu için de ben oruçluydum. Arkadaşlarımıza telefon ettim, "Bugün saat on birde biniyorum, yarın saat on altıda Newark havaalanına ineceğim inşallah." dedim. Onlar da herhâlde dalgın idiler, aynı gün saat on altıda beni beklemişler. Uçaktan çıkmayınca, sabah saat dörtte beklemişler, yine yok. O gün de aynı hatta bir uçak düşmüş, "Tamam bu uçağın içindedir." kanaatine varıp Hocaefendi dâhil herkes acı haberi beklemeye başlamış.

Ertesi gün saat on altıda ben Newark'a indim, ama bu sefer de hiç karşılayan yok. Dili de çok kullanamıyorum, o gün Noel olduğu için ortalık çok تنها, para bozduracak kimse bulamadım, dolayısıyla iftar edecek su bile alamadım. Üç dört tane telefon var, hiç birisi cevap vermiyor. Altı saat orada bekledim.

Bir siyahi delikanlı tam iki saat bana yardımcı oldu. Telefonlara ulaşamayınca ben ona rica ettim, "Ne olur sen git işine." dedim onu zorla gönderdim. On dakika sonra o genç, havaalanı taksi durağında değnekçilik yapan bir genç siyahi çocuğu getirdi ve ona bana yardım

etmesini söyledi. Yine olmadı, yarım saat kadar sonra bir siyahi daha geldi. Telefonlarımı verip ona rica ettim nihayet Salih Hoca'nın evini bulabildim.

Bacımız çok sevindi,

— Hocam Salih Bey sizi New York havaalanında bekliyor, dedi.

— Ben burada bekliyorum, tekrar arama şansım yok, siz bir zahmet haber verin, dedim. Nihayet yarım saat sonra beni oradan aldılar.

Türkçe Konuşan Polis

Yine bir seferinde San Francisco'ya inmiştim, pasaport çıkışında vazifeli memur pasaportu görünce Türkçe olarak,

— Merhaba hoş geldin, nasılsınız, dedi. Sonra Türkçe konuşmaya başladık:

— Türk müsünüz?

— Hayır Amerikalıyım

— Ama çok güzel Türkçe biliyorsunuz.

— Ben İzmir'de NATO'da askerliğimi yaptım.

— Ben de yirmi beş yıl İzmir'de yaşadım.

O memurla ahbab olduk. Bana telefonunu verdi ve “Herhangi bir ihtiyacın olursa beni mutlaka ara.” dedi.

Sevgi, Gizemli Bir Anahtar

Avustralya'da kurulmuş olan Affinity Diyalog Vakfı ile birtakım ziyaretler yapıldı. Bu cümleden olarak Uniting Kilisesi İlahiyat Koleji, Katolik Kilisesi başpiskoposu ve Sydney Üniversitesi Dinler Arası Diyalog Bölümü ziyaret edildi. Bu ziyaretlerde, geniş müzakerelerin yanında, 2004 yılında yapılacak “Uluslararası Diyalog Konferansı” için destek ve katılım sözü alındı. Görüşmelerde, “Sevgi kalpleri ve kapalı kapıları açan gizemli (sırlı) bir anahtardır.” ifadesini söylediğimde çok etkilendiler.

Bir görüşmede, Eyalet Başbakanlığına bağlı Toplumla İlişkiler Komisyonu başkanı olan Stefan Kirkesharian Bey şu soruyu sordu:

— Acaba Müslümanlar batılı bir topluma, normal yaşam tarzına, politik ve sosyal alanlarda uyum sağlayabilecekler mi? Ardından,

— Bugünkü Müslümanlar bu mevzuda başarılı değil. Bu durumu ifade etmekle İslam'ı yargılamak istemiyorum. Bu soruyu Müslümanların Batı toplumuyla sorunsuz ve uyumlu bir şekilde nasıl yaşayabileceklerini göstermeleri için sordum, dedi.

Ben de bunun bir süreç olduğunu, zaman içinde bu meselenin hallolacağını, bu mevzuda hemen bir sonuç almanın zor olduğunu ifade ettim ve şunları ilave ettim:

— Bunun için öncelikle fertlerin kafalarını eğitimle, kültürle, ilimle aydınlatmak, gönüllerini ahlakla donatmak gerekir. Yine herkesi kendi konumunda kabul edip kendi inancında hoş görmeli. Ayrıca ciddi ve kesintisiz bir diyalogla insanlarda karşılıklı sevgi ve yardımlaşma duygusu inkişaf ettirilmeli. Hizmet olarak biz kendimizi zaten bütün dünyada huzur ve barış ortamının tesisine adadık. Her şeye rağmen bu uyarınızı dikkate almamız lazım.

Bu şekilde sıcak ve samimi bir atmosferde görüşmeyi sonlandırdık. Konuşmanın sonunda,

— Ben şu an meclise gidiyorum, orada konuşma yapacağım. Konuşmamda, “Sevgi, kalpleri ve kapalı kapıları açan gizemli (sırlı) bir anahtardır.” ifadenizi kullanabilir miyim?” dedi. Ben de,

— Kullanmanızda hiçbir mahsur yok, dedim.

Bugün gerçekten dünyanın sevgiye ihtiyacı var. Herkes Allah’ın yarattığı en mükemmel varlık olan insanı, kendi konumunda kabul ederek, evvela onları bir araya getiren müşterek noktalarda buluşmak suretiyle, birbirlerine tatlı dil ve güler yüzle muamele etseler öyle zannediyorum ki dünyanın sulh-u umumisi gerçekleşir, medeniyetler çatışması gibi nice korkular toplumlardan uzaklaşır gider.

Avustralya’da Konferans

2000’li yıllarda Avustralya’da, muhtelif şehirlerde düzenlenen konferans ve panel programlarına katılmak için Türkiye’den ve dünyanın değişik yerlerinden bazı akademisyen ve yazarlar buluştu. Bu programlara Melbourne Katolik üniversitesinde öğretim üyeliği yapan Prof. Dr. Mr. Stewart Sharlow, bir dönem Vatikan genel sekreterliği yapmış olan Prof. Dr. Thomas Michel, Türkiye’den Prof. Dr. Hayrettin Karaman, Prof. Dr. Doğu Ergil, Cemal Uşşak, Prof. Dr. Ümit Meriç, Ahmet Taşgetiren, Yavuz Bülent Bakiler gibi akademisyen ve yazarlar katıldı. Gündüz konferanslar, akşam da Türk insanına yönelik panel ve açık oturumlar yapıldı. Müsait günlerde de resmî ve gayriresmî ziyaret ve geziler organize edildi.

X-Ray Cihazından Geçirmediler

Konferans için gelen misafirlerin ziyaret ettiği yerlerin içinde Emniyet Genel Müdürlüğü de vardı. Bütün misafirler ellerinde çantaları olduğu

hâlde, bu kuruma girerken X-Ray cihazından geçirmeden içeriye alındılar. Kurumun en mahrem yerlerini gezdirip bilgilendirme yaptılar. Ziyaretin sonunda misafirlerden Prof. Dr. Doğu Ergil Bey, katılımcılara kısa bir konuşma yaptı.

Konuşmasında,

— Kıymetli dostlar, ben Ankara Üniversitesi’de çalışıyorum ve beni tanımayan azdır. Buna rağmen Ankara’da bulunan Emniyet Genel Müdürlüğüne girmek istesem, çantamı ve üstümü aramadan içeriye almazlar. Fakat başka bir ülkede en önemli devlet kurumu bizi X-Ray cihazına bile sokmadan içeri aldı. Bu insanlara bu güveni veren, buraya eğitim için gelmiş genç öğretmen ve idarecilerdir. Onları huzurlarınızda tebrik ediyorum, diyerek duygularını ifade etti.

Gülen Kürsüsü

2007 yılında Melbourne Üniversitesi’nde Dr. Stewart Sharlow’un ciddi gayreti ve arkadaşlarımızın fedakârca hizmetleri neticesinde Fethullah Gülen İslami Bilimler Kürsüsü’nün açılışı yapılmıştı. Açılışa Hocaefendi katılamadığı için beni vekil kılmıştı. Açılışa İngiltere’den Papa Başkardinali de katılmıştı. Daha önceden bizden yazılı dua ve tebrikler alınmış, bunlar levhalara işlenmiş, açılışa sahnede hazır hâle getirilmişti.

Bu açılışa yine Dr. Stewart Sharlow’un ikna ve ısrarıyla, bulundukları kiliseden hiç dışarıya çıkmayan, devamlı dua, zikir ve ilimle meşgul olan başörtülü rahibeler de katılmış ve orada dua etmişlerdi.

Açılışa Avustralya Genel Valisi de hanımıyla beraber katılıp programın sonuna kadar kalmış, bir de kapanış konuşmasını yapmıştı. Program Kur’ân-ı Mucizü’l-Beyan’dan bir aşirle başlayıp, akşam ezanıyla bitmişti. Ezanın hemen arkasından bitişik salonda Müslümanlar cemaatle namaz kılmış, diğer katılımcılar da hayranlıkla seyretmişti.

İlim Dervişleri

Bir gün Dr. Stewart Sharlow, Sonsuz Nur konferansında peygamberimizi anlatma teklifine sıcak bakmış, ama vakit sınırlamasını kabul etmeyerek,

— İnsanlığın iftihar tablosu son peygamber Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) yirmi dakikada anlatılamaz, demişti. Konferans için gelen misafirlerden bazıları, bekâr öğretmen arkadaşların kaldığı altı-yedi odalı evde misafir olmuşlardı. Thomas Michel Bey de kilise kendisine yer ayarlamış olmasına rağmen,

— Eğer müsait yeriniz varsa ben de sizinle kalmak istiyorum, demişti.

Bekâr  ğretmenlerin kaldığı bu evde Hayreddin Karaman Hoca'ya bir oda, Thomas Michel Bey'e bir oda, ben ve merhum Cemal Uşşak Bey'le ikimize de bir oda tahsis etmişlerdi. Bir gün kahvaltıda, Karaman Hoca "Size bir şiir okuyacağım." diyerek, gece yazdığı yedi mısralık "İlim Dervişleri" başlıklı şiiri bize okudu. şiirinde evde kalan arkadaşları anlatıyordu.

Thomas Michel Bey de

— Ben yaşlı olduğum için gece birkaç defa ihtiyaç için kalkıyorum. Ne zaman kalktı isem, bu gençleri ya ibadet ve dua ederken ya da kitap okurken buldum. İncancım odur ki Allah, bu gençlerin dua ve taleplerini reddetmez, diyerek evdeki gece hayatını anlatmıştı. Hatta daha sonra Yemen'de bir konferansta bu evi konferans konusu yapıp anlattığını arkadaşlar naklettiler.

Burada Evinize Bir şey Olmaz

Bir gün akşam yapılan panellerden birinde Thomas Michel Bey'e, "Müslümanlık ve Müslümanlar hakkında ne düşünüyorsunuz?" sorusunu sordular. Kendileri de Konya'da İlahiyat Fakültesi'nde misafir hoca olarak çalıştığı dönemde, karşılaştığı bir vakayı anlattı:

— Bir gün sabah evden çıkıp derse giderken kapıyı kilitliyordum. Birden arkamda nur yüzlü, mübarek, ihtiyaç bir zat belirdi ve bana, "Kapını kilitlemene gerek yok. Burada evinize bir şey olmaz." dedi. Ben de "Pekâlâ  yleyse dedim." ve kilitlemedim. Akşam eve d nd ğ imde bir de ne göreyim. Odalar, hususiyle mutfak pırıl pırıl temizlenmiş, yemekler, çorbalar, börekler yapılmış bir vaziyette buldum ve inanamadım. "Kim yapmıştır?" diye düşünürken aklıma, o ihtiya ın sözü geldi. O zatı mahallede araştırdım, sordum, ama kimse tanımıyordu.

Sonra dedi ki:

— İşte ben Kur'ân'nın ruhuna uygun yaşayan Müslümanları, emniyet ve güven insanı olarak tanıyorum. Dilerim bütün inananlar bu şerefe mazhar olurlar.

Prof. Dr. Ümit Meriç Hanımefendi de bekâr bayan arkadaşların yanında kalmış ve g rd ğ u güzel bir rüyayı bizimle paylaşmıştı. Rüyasında taşların altından çıkan küçük filizler g rd ğ  n  söylemiş ve bunu dünyanın her tarafına yayılan genç  ğretmen arkadaşların hizmetlerine yorumlamıştı.

Vefa ve Sadakat Başka Bir şeymiş

Misafirlerle Melbourne şehrine 75 km. uzaklıkta bulunan Geelong diye küçük bir şehre gitmiştik. Burada, şehre yaklaşık 150 yıl önce İstanbul'dan gelen Hüseyin Ara Efendi adında bir zatın onlarca torununun yaşadığını fakat hepsinin Hristiyan olduğunu öğrendik.

Aynı şehirde arkadaşlar bizi millî parka götürdüler. Bu parkta Çanakkale'de ölen askerler için inşa edilmiş bir anıtı ziyaret ettik. İki şehir arasına da her asker için bir ağaç dikmişler ve köklerine de her bir askerin ismini yazmışlar.

Bu parkta biraz dinlenmek için oturmuştuk. Arkadaşlar da kahve almaya gitmişlerdi. Orada Karaman Hoca bana,

— Mehmet Ali Hocam sana bir itirafta bulunmak istiyorum. Yıllarca dine hizmet etmeye çalıştık fakat Allah, Fethullah Hocaefendi'yi ve cemaatini muvaffak kıldı. Bundan sonra ben bu Hizmet'e lojistik destekte bulunacağım, dedi.

Ben de

— Estağfirullah efendim, bu Hizmet şahıslara bağlanamaz. Bu Hizmet, bütün ümmet-i Muhammed'e aittir, siz de bu Hizmet'in sahibisiniz. Ömrünüzü İslam'a adanmış olduğunuz ve binlerce talebe yetiştirdiğiniz müsellemdir, dedim.

Bunları daha sonra Hocaefendi'ye aktarmıştım. Zati alileri de hüsnüzan edip Hayrettin Karaman'a medya yönetim kuruluna katılmasını teklif etti. O da yıllarca Samanyolu Televizyonu ve Zaman Gazetesi yönetim kurulunda bulundu. Fakat 17-25 Aralık 2013 sonrası yaşanan yolsuzluk operasyonları sonrasında, fetvaları ve yazılarıyla Hizmet'in aleyhinde oldu. Demek ki vefa ve sadakat başka bir şeymiş!

Mecliste İftar

Avustralya'da arkadaşlarımızın kurduğu diyalog derneği, devâir-i devletle, okullarla, emniyet teşkilatı ile ve diğer din mensuplarıyla irtibat sağlıyor idi. İktidar partisinden ve muhalefet partilerinden birer milletvekili ile oluşturulan bir heyetle mecliste iftar verilmesi kararlaştırıldı. 2005 yılı Ramazan ayında federal mecliste iftar tertip edildi.

Bütün devletlerin büyükelçileri, Müslüman kuruluşların idare heyetleri, iktidar ve muhalefet partilerinden milletvekillerinin katıldığı iftar yemeğinde Kur'ân-ı Kerim tilaveti ile başlayan program, konuşmalarla devam etti. Ezanla iftar açılıp salonun bir köşesinde cemaatle namaz eda edildi. Orada bulunanlar da namazı seyrettiler. Böyle bir ortam, çok kültürlülüğe önem veren Avustralyalılar tarafından

çok hoş karşılandı ve ciddi bir tanışma ve kaynaşma oldu. Hâlen o âdet her yıl devam ettiriliyor.

Kendini Sevdirmeden Sevdiklerini Sevdiremezsin

Bir vesileyle Prof. Dr. Stewart Sharlow ve hanımını evinde ziyaret etmiştik. Daha önceleri Budizm’e merak saran bu bayan, arkadaşların yakın teması, ilgi ve alakası vesilesiyle İslam’la ilgilenmeye başlamıştı. Bunda hususiyle zevcem Hatice Hanım’ın çok büyük katkısı olmuştur. Zira onu çok seviyordu. Daha sonra da Müslüman oldu bu hanımefendi. Müslüman olduktan altı ay sonra da vefat etti.

Profesör Stewart Sharlow

Başka bir zaman Prof. Scharlow, bizi yine evine yemeğe davet etmişti. Gece saat 12’yi gösteriyorken müsaade istedik,

— İzin yok, dedi.

— Biz yorgunuz, o zaman yatağımızı ser, dedim.

— Yatak da yok, dedi.

— Ben sizleri müşahit olarak davet ettim, şimdi ben şahadet getireceğim. Yatsı namazını beraber eda edeceğiz sonra size izin vereceğim, dedi. Gözyaşlarıyla namazımızı eda ettik.

Daha sonraki günlerde Orhan Çiçek Bey, bir pazar günü kendisini evine yemeğe davet etti. Tam öğlen vakti idi. Scharlow dedi ki:

— Ben araştırdım, Allah (celle celâluhu) Mahkeme-i Kübra’da kullarını isimleriyle çağıracakmış, ben Müslüman adıyla çağrılmak istiyorum. Bana başında “abd” (kul) olan bir isim verir misiniz?

Ben de başında “abd” olan isimlerin listesini yapıp verdim. Kendisi, Abdulfettah ismini tercih etti.

Tam bu anda öğle namazı vakti girmişti. Dedim ki:

— Biz yeni doğan bebeklerimizin sağ kulağına ezan, sol kulağına da kamet okuruz. Sen şahadet getirip yeniden doğdun. Şimdi senin sağ kulağına ezan, sol kulağına kamet okuyacağız. Vakit girdiği için sağ tarafına geçip ezanı okudum. Edeple dinledi. Sol tarafından da bir arkadaşımız kamet okuyarak tam farza duracağımız bir anda, baktım Abdulfettah Bey’in başında takke yok, Melbourne’daki kız lisemizin müdiresi hemşiremiz Kevser Hanım’ın bana örmüş olduğu bir takkeyi, tam farza dururken başına koydum, farza durduk.

67 yaşında, saç sakalı bembeyaz olmuş bu zat, namazın tekbirinden selamına kadar hıçkırarak çocuk gibi ağladı. Namazdan sonra ev sahibi Orhan Çiçek Bey,

— Abdulfettah Bey ne oldu, namazda bizi de duygulandırıp ağlattın, deyince, beni kastederek,

— Başıma takkeyi koyduğu ve tekbir aldığı an beynimden kalbime doğru nur gibi bir şeyin indiğini hissettim ve gayriihtiyari olarak kendime hâkim olamayıp ağladım, diye cevap verdi.

Müslümanlar Yeri Öpüyor

Bir seferinde Avustralya’nın Perth şehrinde havaalanında cemaatle namaz kılıyor idik. O şehirde kalan arkadaşımız “Ben sonra kılayım.” deyip bize nezaret etti. Selam verdiğimizde etrafımızın insanlarla çevrilmiş olduğunu gördük. Arkadaşımız onların kendi aralarında “Müslümanlar yeri öpüyorlar.” diye konuşurlarken duymuş. Arkadaşımıza sormuşlar,

— Bunlar ne yapıyorlar, diye. O da,

— Yerleri ve gökleri yaratan, insanı yarattığı varlıkların en güzeli hâline getiren, hidrojen, oksijen, karbon ve azot gibi hayatın devamına vesile olan maddelerle dünya sofrasını nimetlerle donatan, kendilerine el ayak, göz kulak, akıl ve kalp gibi paha biçilmez kıymet ve değerde ücretsiz uzuvlar veren Allah’a (celle celâluhu) teşekkür ediyorlar, diye izah edince, birbirlerinin yüzüne bakarak,

— İlk defa böyle şeyler duyuyoruz, demişler.

Nefretimi Sevgiye Dönüştürdünüz

Avustralya’da tanışmış olduğum bir komiser bana bir şey anlatmıştı. Ben Türklerin bulunduğu semtte uzun yıllar komiserlik yaptım. O günlerde Türk gençlerinden nefret etmiştim. Sizlerle tanıştıktan sonra o nefretimi kırdınız ve Türk milletinin benim nezdimdaki itibarını bana yeniden kazandırdınız demişti.

Bu komiserin Avustralya Emniyet Genel Müdürlüğünde çalıştığı dönemde, Türkiye’ye bir iki defa gidip geldikten sonra kanaati tamamen değişti. Arkadaşlarımızı çok sevdi ve okullarımıza destek vermeye başladı. Zamanla bu komiser, bütün emniyet teşkilatına bizleri tanıttı.

Siz Nasıl İnsanlarsınız

Orhan Çiçek Bey’in evinde bir işimizden dolayı internete bakıyorduk. Aniden Avustralya’dan bir grup emniyetçinin ailecek Mısır-Kahire’ye gönderildiklerini ve orada bizim komiserin, ailesiyle trafik kazası geçirdiğini öğrendik. Hemen Mısır’daki arkadaşlarımızı aradık, “Böyle

bir durum var, bir zahmet şu anda acil servisteler, ziyaret edip ihtiyaçlarını görürseniz memnun oluruz.” dedik. Arkadaşlarımız bir ek yaptırıp hemen gidiyor, ihtiyaçlarını soruyor ve ilgileniyorlar. İlk tedavilerinden sonra telefonla irtibat kurduğumuzda çok duyulandı, konuşamadı,

— Siz nasıl insanlarsınız? Benim burada kaza geçirdiğimden devletimin bile haberi yok, siz ne çabuk ve nereden öğrendiniz? Sizlere teşekkür ediyorum, dedi.

Buraya Defnedin

İnsanlığa hizmet, dünya barışına katkıda bulunma adına dünyanın muhtelif yerlerine gönül rızasıyla giden eğitim gönüllüsü bay-bayan fedakâr kardeşlerimizden, Avustralya’da rahatsızlanan Sezer Mork Efendi vefatından bir iki gün evvel ailesini, babasını kabristana götürüyor,

— Bakın burası Cennet gibi güzel, beni sakın Türkiye’ye götürmeyin, buraya defnedin, diyor ve öyle de oluyor.

Yine Vietnam’da hizmet verirken uğradığı bir trafik kazası neticesinde ağır yaralanan ğretmen bir kızımız, ciddi sakatlandığı bir anda, abla ve abilerine yalvarıp rica ediyor,

— Ne olur, nasıl olsa öleceğim, ölünce beni buraya defnedin, başka yere götürmeyin, burada ölüp kalmak istiyorum, diyor ve herkesi duyulandırıyor.

Yerli ğretmenlerle

Avustralya’ya ilk gittiğim 1989 yılında orada hiçbir kurumumuz yoktu. Arkadaşlarımızın gayretleriyle Hizmetimiz kısa zamanda gelişerek eğitim kurumlarına da kavuşmuş oldu. Açılan bu eğitim kurumlarında muhtelif milletlere ait talebeler olduğu için mecburen o milletlerden de ğretmen alınıyordu.

Her gittiğimde hem o yabancı öğretmenlerle hem de talebelerin büyükleriyle görüşme mevzuunda ısrar ediyordum. Bu ısrarlar sonunda hem öğretmenlerle hem de talebelerle sohbet etme imkânı oluştu. Eğitim zerine çok verimli soru-cevap tarzında bir sohbet yapmıştık. Kendileri de çok memnun kalmışlardı.

Daha sonra talebelerle yaptığımız sohbetlerde, ilk önceleri çok dinledikleri söylenemezdi, ama buna rağmen ben hiçbir şey yokmuş gibi sohbetime devam ettim. İkinci sohbet günü baktım o talebeler beni ellerinde ek buketiyle karşladılar. Arkadaşlar, yabancı ğretmenlerin,

“Biz bu zatı eskiden beri görüyorduk. Bizi bugüne kadar niye tanıştırmadınız?” diyerek sitem ettiklerini söylediler.

Kampta Karıncalar

Vakıf yönetiminde bulunan Mehmet Bey, bizi tertip ettikleri bir aile kampına davet ettiler. Oldukça güzel bir yerdi. Teşkilatlı bir kamp yeri olduğu için kilisesi de vardı. Arkadaşlarımız kiliseyi temizleyip mescit hâline getirmişler. İbadetlerimizi cemaatle orada yapıyorduk.

Bir gün tam namaza duracağım bir anda, bizim atlı karınca olarak bildiğimiz karıncalardan daha büyük bir karınca yanımdan vakur bir şekilde geçiyordu. Arka saflarda kadınlar olduğu için şimdi bu hayvandan korkar, onu öldürürler, diye hayalimden geçti. Hakikaten arka taraftan bir hanımefendinin hayvana vurduğunu hissettim. Sonra herkes dağıldıktan sonra karıncayı aradım, bulamadım.

Bir gün sonra öğle namazında, aynı karıncaların grup hâlinde geldiklerini gördüm. Namaz sonunda, o yaralı karıncayı bulup, aralarına alıp kontrollü bir şekilde götürdüklerini fark ettim.

Bu bana bir şeyi hatırlattı. Hatırımda kaldığı kadarıyla Edremit Kampı’nda bir buçuk metreye yakın kocaman bir yılan gelmişti. Hocaefendi o yılanı öldürtmedi.

— Bırakın gitsin! Biz onların ülkesini meşgul ettik. Siz onlara dokunmazsanız onların size zararı olmaz, demişti.

Daha sonra bu konuşularlardan haberi olmayan başka bir grup, insanlara zarar verir korkusuyla yılanı öldürmüşler. Allahu a’lem öldürülen yılan ailenin reisi olacak ki onu aramak için bir gün sonra kampın her tarafını yılanlar sardı.

Demek ki kâinattaki bütün canlılar, her birisi bir aile ve millet olarak hayatlarını sürdürmekte. Mecbur olmadıkça, zararları dokunmadıkça kâinattaki eko sistemin bozulmaması için onlara dokunmamak gerekiyor.

Neml sûresinde aşağıda meallerini vereceğimiz ayetler de ihtimal bu hakikate işaret ediyor:

“Günün birinde, Süleyman’ın cinlerden, insanlardan ve kuşlardan oluşan orduları toplanmış olup, hepsi birlikte, düzenli olarak kendisi tarafından sevk ediliyordu. Derken Karınca Vadisi’ne geldiklerinde, onları gören bir karınca, ‘Ey karıncalar, haydin yuvalarınıza girin. Süleyman ve orduları, sizi fark etmeyerek ezip çiğnemesinler!’ diye seslendi. Onun sesini işiten Süleyman tebessüm ederek, ‘Ya Rabbi!’ dedi, beni nefsimle öyle hâkim kıl ki gerek bana gerek ebeveynime ihsan

ettiğin nimetlere şükredeyim, Seni razı edecek güzel ve makbul işler yapabileyim. Bir de lütfedip beni hayırlı kulların arasına dâhil eyle!”
(Neml sûresi, 17-19)

Ayakta Alkışladılar

Daha önce ismini zikrettiğim Affinity Diyalog Vakfı zamanla faaliyetlerini umumileştirerek geliştirdi. Halk diyaloglarını zamanla dinler arası diyalog, eğitim diyalogları olarak okullarla yapmaya başladı.

Katolik kilisesine ait kız ve erkek kolejleriyle diyalog toplantısı, ilk defa son sınıf erkek talebeleriyle yedi-sekiz yüz kişilik bir salonda yapıldı. Hristiyan din öğretmeni, talebelerine “İslam diniyle alakalı sorusu olan var mı?” diye sorduğunda talebe olduğu gibi ayağa kalktı. Demek ki salondaki bütün talebelerin İslam diniyle alakalı soruları vardı. Öğretmen “Bununla başa çıkılmaz.” diyerek yirmi beş-otuz talebeye soru sordu.

Öğretmenler, talebeler ve idareciler soruları cevaplandırdıktan sonra müsaade istendi. Henüz salondan çıkmadan bütün talebe ayağa kalkarak salonu yıkarasına alkışlamak suretiyle bizleri yolcu ettiler.

Bir hafta sonra kız kolejine gidilerek aynı diyalog toplantısı orada da gerçekleştirildi. Ayrılırken on beş-yirmi talebe koridorda yolumuzu keserek,

— Müslüman olmak için ne yapmamız gerekiyor, sorusunu bana sordular. Ben de,

— Bu önemli bir soru, ayak üstü cevap vermek olmaz, kısa bir zaman sonra tekrar bir toplantı yapalım, bu soruyu orada cevaplandıralım, dedim. Ama her ihtimale karşı bayan öğretmenlerimize ve kız talebelerimize,

— Çay içerken bunlarla tanışın, arkadaşlık kurun ve telefonlarını alın. Bu ve benzer sorularına cevap vermeye çalışalım, dedim.

Evet, kalplere imanı Allah kor, ama bizler vesile olur isek hem mesuliyetten kurtulmuş hem de insanların imanına vesile olarak, Allah’ın rızasını kazanmış oluruz.

⁴⁴ Müsebbibü'l-Esbab: Bütün sebepleri meydana getiren (Allah).

İSTANBUL DÖNEMİ

Türkiye’de Kalmanı Arzu Ediyorum

Uzun seneler Uzak Doğu ülkelerinde vazife yaptım. Daha sonra o bölgeye nezaret etmeleri için Hocaefendi dört arkadaşımızdan ricacı oldu ve bana

— Senin Türkiye’de kalmanı arzu ediyorum, buyurdular. Daha evvel belli aralıklarla Türkiye’ye gelip gidiyor idim. O andan itibaren ağırlıklı olarak İstanbul’da ikamet etmeye başladım.

Ben de Katılıyorum

Prostat rahatsızlığım dolayısıyla hastaneye müracaat ettiğimde 2/10 kanser tespiti yapılmıştı. Metastaz olmamış, tamamen prostat bünyesinde olduğu için doktor arkadaşlar prostatı tamamen almayı uygun gördüler. Başhekim İlyas Bey beş ayrı ürolog profesörle istişare yapmış ve benim haberim olmadan Hocaefendi’yi aramış. Hocaefendi de beni aradı “Yapılan istişareye ben de katılıyorum.” deyince itiraz etmeden açık ameliyat olmak üzere hastaneye yattım.

Bu ameliyatım anında, vücudumdaki karıncalanma rahatsızlığı oldukça sıkıntı verdi. Ameliyat da oldukça ağır geçti. Bu ara karıncalanmayla alakalı verilen ilaçlar, bünyeme ağır geldiğinden komaya girmişim.

Üzerimde sonda olmasına rağmen sabaha kadar koridorda Kur’ân’ımı ve dualarımı okuyarak dolaşmak zorunda kalıyordum. Bir yıl sonra yeniden nükseden bu rahatsızlık için iki ay radyoterapi ve kemoterapi olmak üzere araştırma hastanesine gidip geldim. Dr. İlyas, Dr. Mehmet ve Dr. Ataş Beylere ve diğer bütün doktor arkadaşlara, Çiğdem Hanım’a, hemşire ve hastabakıcılara teşekkürlerimi arz ediyorum. Onları her vesileyle dualarımda yad etmeye çalışıyorum.

Yaşar Tunagür Hocaefendi

Yaşar Tunagür Hocaefendi’yi vefatından bir gün önce hastanede ziyaret etmiştim. Hastaneye giderken yolda dikkatimi çeken renkli, güzel bir çiçeği alarak gittim. Çiçeği götürünce, “Evladım bu çiçek odaya ayrı bir hava kattı.” diyerek memnuniyetini belirtti. Odasında sohbet ederken bana biraz sitem etti:

— Arkadaşlarına söyle ben yaşlı bir adamım, bu yaştaki bir insana

günde sekiz program olmaz.

Bursa'daki bu programlardan çok yorulmuş olmasına rağmen ertesi gün de daha evvel müftülük yapmış olduğu Balıkesir'de büyük bir salonda konferans koymuşlar.

Malum Balıkesir onun için önemliydi. Zira 1960 darbesinde hapse alınmış ve orada sakalını zorla kesmek istemişler. Sakalımı keseceğinize boynumu kesin diyerek sakalını kestirmemiş. Tam o sıkıntılı anında beraat ettiği haberi gelmiş.

Balıkesir'den dönünce yorgunluğun da etkisiyle evde düşmüş ve hastaneye kaldırmışlar. Eşimle beraber ziyaretine gittiğimizde durumu oldukça iyiydi. Bana ziyaretimizden dolayı teşekkür ettikten sonra,

— Evladım! Benim ciddi bir amelim yok. Allah huzurunda işe yarayacak bir amelim varsa, o da Hocaefendi'yi kendi yerime, Ege bölgesi gezici vaizi ve Kestanepazarı'na idareci olarak tayin etmiş olmamdır, dedi.

Bir buçuk saat eski hatıralardan sohbet ettikten sonra o gece Adana ve Mersin'de konferansım vardı, izin alıp helalleşerek havaalanına gittim.

Aslen Malatya Darendeli olup Adana'da ikamet etmekte olan bir kardeşin evinde misafir idim. Ev sahibimin, aldığı terbiyenin gereği, misafirimin bir ihtiyacı olur mülâhazasıyla uyumayıp, kapının önünde sabaha kadar beklediğini gördüm. Yaşar Hocamın vefat haberini telefonla Sema Hastanesi Başhekimi İlyas Bey haber verdi. Cenazesine yetişebilmek için hemen geri döndüm.

Daha sonra bizim ziyaret anımızda başında bulunan gelini Ayşe Hanımefendi, bana,

— Hocam! Getirdiğiniz çiçek hacı babam vefat edince birden soldu, çiçek de sanki onunla birlikte öldü, dedi.

Cenazesine katılmayı Allah nasip etti. Cenazesini yıkama şerefi de Mustafa Tezcan Hoca, Yaşar Hocamın damadı Dr. Kâhid Bey ve bana nasip oldu.

Rabbim Firdevs ile mükâfatlandırsın. Âmin.

İlim Yolunda Ölebilmek İçin

Bu vesile ile Yaşar Tunagür Hocaefendi'den dinlediğim iki hatırayı nakletmek istiyorum.

Kendisi İstanbul'da meşhur Hüsrev Hocaefendi'den ders okurken, aynı derse seksen yaşlarında saçlı sakalı ağarmış, yaşlı bir zat iki kilometre mesafeden merkebiyle her gün iştirak edermiş.

Yaşar Hocam ve arkadaşları o ihtiyara,

— Bu yaştan sonra hoca mı olacaksın? Bu zahmetlere katlanıp her gün niye derse geliyorsun, diye soruyorlar.

O zat da,

— Evlatlarım ben hoca olmak için gelmiyorum. Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) “Kim ilim tahsili yolunda vefat ederse, Allah o kuluna rahmetiyle muamele eder. Onu şehitlerle beraber haşreder.” dediğini duymuştum. Ben Allah'ın huzuruna ilim yaparken gidebilmek için aranızda katılıyorum, diye cevap verir.

Bahçede Kaynayan Kazan

Yine merhum Yaşar Hocamdan dinlemiştim: “Hüsrev Hocaefendi'ye derse gittiğim bir gün, bahçede kazan kaynıyordu. Biz normal dersimizi yaptık. Paydos olurken kaynayan kazanın hikmetini sorduk. Gelinlik çağda bir kızı vardı. Onun vefat ettiğini söyledi. Hayret etmiştik. Kızı ölmüş, ama dersi iptal etmemişti.”

İbrahim Canan Hoca

Tevazu ve mahviyeti temsil eden; enaniyet, gurur ve kibirden uzak, hüsnüahlâk ve fazilet sahibi Prof. Dr. İbrahim Canan Hocamız, büyük çoğunluğu Erzurum Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'nde olmak üzere kırk yıl Allah Resûlü'nün nurlu beyanları olan hadis kürsüsünü tutmuş ve birçok talebe yetiştirmiştir.

Bir gün Yalova'da yapmış olduğu sohbetten dönerken telefonu otobüste kalmış. Fark eder etmez, otobüsü eliyle durdurayım derken, birden hareket eden otobüsün arkasına düşüyor ve arkadan gelen arabanın altında kalarak ruhunun ufkuna yürüyüp vefat ediyor. Allah bütün ümmeti Muhammed'le beraber kendisine rahmetiyle muamelede bulunsun.

Daha sonra sevenlerinden bir arkadaş rüyada, İbrahim Canan Hocamıza berzah âleminde bir saray tahsis edildiğini ve orada hadis derslerine devam ettiğini görmüş. Bu rüya sanki, “Nasıl yaşarsanız öyle ölürsünüz, nasıl ölürseniz öyle haşrolur, öyle dirilirsiniz.”⁴⁵ hakikatinin bir tezahürü.

Diyalog Ziyaretleri

28 Şubat döneminde ifrat derecede üzerimize gelindiği günlerdi. Hocaefendi'nin de bulunduğu bir istişarede hakkımızda düşünülen peşin hükümleri kırabilmek için, televizyon ve gazete patronlarını

ziyaret edip Hizmetimizi anlatabilmek için bir program yapıldı. Bir iki arkadaşıyla beraber bizim hissemize düşen de Hürriyet gurubunun patronu Aydın Doğan'dı.

Biz Aydın Doğan Bey'e durumu rapor ederken, o anda bir emniyet mensubu, sırf beş-on kuruş istifade etmek için Hocaefendi ve Hizmet'in aleyhinde hazırlanan bir video kasetiyle geliyor. Biz içerdeyken Aydın Doğan'a haber verdiler. Aydın Doğan Bey dışarıya çıktığında, demek çok gelen oluyordu ki "Bıktım sizden!" diyor ve o adamı kovalıyor. Sonra gelip olayı bize anlattı. O emniyet mensubu başka bir televizyona gidiyor, orada da bizi seven bir arkadaşımıza muhatap oluyor o da kovalıyor, sonra kahredip video kasetini çöpe atıp gidiyor.

El-Emr Fevkal Edep

Yamanlar Koleji'nin yeni yapıldığı dönemlerde idi. Dava-yı İslam'a gönül vermiş abilerimizden birisinin çocuklarının velimesi⁴⁶ vardı. Kolejin konferans salonunda sohbeti Hocaefendi yapmayıp ısrarla bana rica etti. Ben de "El-emr fevkal edep" prensibine uyararak sahneye çıktım, konuşmamı yaptım.

Konuşmamda daha çok bizim Hizmet'e uyandığımız dönemlere ağırlık vermiştim. Daha sonra Hocaefendi,

— Teşekkür ederim, güzel konuştunuz, ama orada abilerimiz de vardı ve Hizmet'i onlar başlatmıştı. Birinci derecede hak onlara aitti. Oturduğum yerden Hizmet'in ilk dönemlerine de temas etmeni çok arzu etmiştim, ama takdir-i İlahi böyleymiş. Seni tanıyorlar, niyetinin duruluğuna binaen inşallah gücenmemiş, darılmamışlardır, dedi.

İmanla Şereflenen Rus Kızımız

Rus asıllı bir kızımız, Antalya'ya turist olarak gelip bilâhare orada bir otelde iş bularak çalışmaya başlamış. Hacı Hasan Bey'in oğlu İsmail, hattat olarak aynı otelde çalışırken birbiriyle tanışmışlar.

İsmail Bey'in aile çevresi İslamiyet'i yaşama gayreti içinde olan insanlardı. Rus kızımız da onun için İslamiyet'i merak edip araştırıyor ve bilâhare imanla şereflenmeyi Allah nasip ediyor. Sonra da evlenmeye karar veriyorlar.

Nikâhları vesilesiyle ben de bunlarla tanıştım. Zaman geçtikçe kız oldukça şuurlandı. Beyini bile yaşantı yönüyle tenkit ediyordu. İsim talebinde bulundular. Ben de ona Meryem ismini verdim.

Bu kızımız, bir gün Antalya'da iş adamları derneğinde bir konuşma yapmak üzere davet edilmiş. Orada yaptığı konuşma karşısında bütün

arkadaşlar, onun samimiyeti ve dertli oluşu karşısında mahcup olmuşlar. Konuşmayı kayda almışlar, ben de dinlemiştim.

İkiz yavruları var, 15 Temmuz sürecinden dolayı onlar da Türkiye’den uzaklaşma durumunda kaldılar. İsmail Efendi İngiltere’ye hicret etti, şu anda orada yaşıyorlar.

Moğolistan’da Hizmet’in Tapusu

28 Şubat döneminde yurt dışında açılmış olan okullarımızda çalışmakta olan öğretmen ve idareci kardeşlerimizin maaşlarını, sekiz ile on sekiz ay arası ödeyemediğimiz yerler olmuştu.

Bu hususun çözümünüyle alakalı bana vazife verilmişti. Yaz tatilinde yurt dışında vazifeli arkadaşlarla onları Türkiye’de finanse eden arkadaşları bir araya getirerek müşterek çözümler üretmeye çalıştık. Zeki adında bir arkadaşımızın teklifiyle bir defaya mahsus olmak üzere, Hocaefendi’nin muvafakatini alarak belli yerlerde hanımefendi kardeşlerimizi bir araya getirerek ülke çapında bir himmet yapıp bu problemi çözmeye Allah muvaffak kıldı.

Bu kardeşlerimizden Moğolistan’da vazife yapmakta olan Âdem Tatlı kardeşimiz, on sekiz ay maaşını alamamış. Kendisine,

— Kardeşim ben senin yerine olsaydım, bir selam gönderir, bizi unuttunuz herhâlde derdim. On sekiz ay ne yiyip ne içtiniz, deyince,

— Ben yüce ve kutsî bir davaya hizmet niyetiyle hicret ettim. Şartlar ne olursa olsun nöbet mahallimi terk edemezdim. Hanımefendiye “Bir iş bul çalış.” dedim. Ben de -ülkenin şartları müsaitti- okulumu paydos ettikten sonra eski bir arabamla taksicilik yapmak suretiyle geçimimizi sağlamaya çalıştık ve aynı zamanda eğitim faaliyetimize devam ettik, diyerek bizi oldukça duygulandırmıştı.

Merhum bu kardeşimiz yazmış olduğu vasiyetinde, “Bir gün buralarda vefat edersem beni kendi ülkeme götürmeyin. Okulumun bahçesine defnedin. Kıyamete kadar talebelerimin seslerini duymak istiyorum.” demiş. Kader-i ilahi 2006 yılında bir trafik kazasında vefat etti, inşallah şehit olmuştur. Şu anda Moğolistan’da hizmet-i imaniyye ve Kur’âniye’nin bir tapusu olarak yatmaktadır. Allah hepsini Firdevs’le mükâfatlandırsın.

Kayserili Bir Ailenin Ziyareti

Türkiye’deki sahte darbe, Avrupa’daki Hizmet Hareketi’ni yakından bilmeyen, ama çok seven insanlarda da oldukça tesir bıraktı. Bu kafa karışıklığını tamir etme maksat ve niyetiyle, fırsatları en iyi şekilde

değerlendirme adına bütün Avrupa'yı hususiyle Almanya'yı dolaşıp insanımızı doğru bilgilendirmeye gayret etmeye çalıştık ve çalışıyoruz.

Bu maksat ve niyetle ziyaret ettiğimiz Danimarka, İsveç, Norveç ve Finlandiya'da bulunan arkadaşlarımızla sorulu-cevaplı musahabelerde bulunduk.

Boydak ailesine mensup bir hanımefendi ile kısa süreli görüşmemizi hiç unutamıyorum. Türkiye'de devlet dâhil, bütün hayır kurumları ve Hizmet ünitelerine zannediyorum en büyük yardımları yapan bu aileye mensup hemşiremizle karşılaştığımız an, gözleri doldu, ama hâlden hiçbir zaman şikâyetçi değildi.

— Kızım ile beraber buraya sığındım. Şimdilik mantı yapıp satarak geçimimi temin ediyor, özel programlarda satılan mantılardan elime geçen üç-beş kuruşu da Türkiye'deki mağdur ailelere gönderiyorum, deyip duygulandı.

Üniversiteye kaydolma durumunda olan kızı, yanında 20 bin dolar kadar para getirebilmiş. Kaydolacağı üniversitenin yıllık ücreti de o kadarmış. Bir de fakir bir arkadaşı varmış. Onun mağdur olmaması için daha ucuz başka bir üniversiteye beraber kayıt yaptırmışlar.

Bugüne kadar ülkenin en zengin aileleri iken devlet gücüyle servetleri üzerine çökülüp ellerinden alınmasına rağmen tanıdığım hiçbir aileden elhamdülillah şikâyet duymadım. Aksine hepsinin, Allah'ın takdirine rıza gösterip, vardır bir hikmeti deyip, teslim olduklarını müşahede ettim.

İsveç'e, Norveç'e ve Finlandiya'ya muhâceret yoluyla gelen binlerce Hizmet insanı ve fedakâr kardeşlerimizle bay-bayan sohbetlerimiz, dertleşmelerimiz oldu. Allah'ın inayetiyle parçalanmış aileler olmasına rağmen ciddi bir tevekkül ve teslimiyet ruhunu oralarda da müşahade ettik.

Kardeşlerimizin böyle mağdur ve mazlum bir şekilde dünyanın dört bir tarafına savrulmalarına rağmen sarsılmamaları, onların, iman gücüyle dünyaya niçin geldiklerinin şuurunda olmalarının bir tezahürüdür.

⁴⁵ Aliyyülkârî, *Mirkâtü'l-meftâh* 1/332, 7/375, 8/431

⁴⁶ Velime: Düğün ziyafeti.

SEVGİLİ DOSTLARIMA VE KAMUOYUNA MEKTUP⁴⁷

1945 yılında mütevazı bir köyde dünyaya gözünü açmış bir Anadolu insanıyım. Dedemin ifadesiyle cihan harplerinde beş kardeş cepheye gitmişler. Sadece en küçükleri olan dedem kulakları tamamen sağır, parmakları el ayasına kaynamış, vücudunun neresinde ne gibi yaralar olduğunu bilemediğim bir gazi olarak, yıllar sonra köyüne dönebilmiş. Yakın akraba olarak kimsesi kalmadığı için, boğaz tokluğuna bir ağaya hizmetkâr olmuş.

Ülkemiz maddi-manevi biraz kendini toparladığı dönemde, dedeme maaş ve bir gazi madalyası takdir edilmiş. Dedem, “Ben vatanıma ve milletime Allah için hizmet ettim. Ahiret mükâfatını dünyada almak istemiyorum.” diyerek devletine teşekkür edip maaşı kabul etmemiş. Vefatından sonra devlet aynı teklifi babaanneme yapmış. Babam, “Anne, babam almadı sen de alma, ben sana bakarım.” demiş, o da devletine teşekkür etmiş, ama maaşı kabul etmemiş.

Ben böylesine vatanına ve milletine kendini adanmış bir aileye mensubum. Şu an 71 yaşındayım. Altmış yıl evvel Kur’an Kursu ve İmam-Hatip tahsilini yaptıktan ve askerlik görevimi de tamamladıktan sonra, Diyanet İşleri İzmir Müftülüğüne bağlı resmî kurumların yanında özel müesseselerde yaklaşık otuz yıl milletimin dinî ve manevi hayatına hizmette bulundum.

Kaderin sevgiyle, Ege Bölgesi gezici vaizi olarak tayin edilen, aynı zamanda İzmir Kestane Pazarı İmam-Hatip ve İlahiyatta Öğrenci Yetiştirme Derneği Yurdu’na idareci olarak vazifelendirilen Fethullah Gülen Hocaefendi ile talebe-hoca münasebetimiz oldu. İslam’ı ruhunda yaşayan bir insan olması, vakar ve ciddiyeti, ihlas ve samimiyeti, ilim ve iz’anı ile örnek olan, hayatını bir tahta kulübede geçiren Hocaefendi; kısa sürede benim ve bütün talebelerin gönlüne girdi. Aynı zamanda vaazları, hutbeleri, konferans ve sohbetleriyle halkın da sevgisini ve güvenini kazandı.

Ege Bölgesi gezici vaizi olması itibariyle, temsil ettiği hizmeti, dünyevi-uhrevi hiçbir şeye alet etmeden, Kur’ân ve sünnet çizgisindeki yaşantısıyla, yetiştirdiği talebeleriyle, teşvik ettiği ve halkın sahip çıktığı eğitim kurumlarıyla, yardım ve sağlık müesseseleriyle kısacası ortaya koyduğu güzel hizmetlerle ülke ve dünya çapında kendini kabul ettirip sevdirdi.

Diyanet teşkilatına mensup bütün arkadaşlarımızın, hocalarımızın vazifesi, halkımıza İslam'ın temel esaslarını ve dinin ruhunu temsil ederek tebliğ etmektir. Devletimiz de bu vazifeyi yapmamız için bize maaş veriyordu. "Hizmet Hareketi" içinde gönüllü olarak yaptığımız hizmetler de aslında Diyanetin maaş karşılığında yapmamızı istediği vazifelerin devamı mahiyetindeydi. Zamanla bu hizmetler ülke genelinde başarılı olunca, halkımız bunları gönülden benimseyip sahip çıktı. Hizmet'in eğitim kurumlarına büyük bir güven duygusuyla çocuklarını verdi. Böylece, milletimizin itibarını yükseltme, ülkemizi ve bayrağımızı dünyanın birçok ülkesine tanıtmaya şerefini Allah (cc) nasip etti.

Yarım asra yakın bir dönemde milletimizin ve ülkemizin aleyhinde en küçük bir yanlışlığı tespit edilemeyen; ahlaklı ve faziletli hayr-ul halef nesillerin yetişmesinde büyük emeği bulunan Hizmet Hareketi'nin, birden hangi sebep ve sadıktan olduğunu tam bilememekle beraber, kıskançlığın ağır bastığını tahmin ettiğim bir refleksle devlete paralel yapılanma ile itham edildi. Millet ve devletin şahs-ı manevisi; isnat ve iftiralarla yanıltılarak, Hizmet Hareketi'nin itibarını kamuoyunda sarsma ve terör örgütü gibi gösterme gayretine gidildi.

1960, 1971, 1980 ve 28 Şubat askeri muhtıra ve darbelerini gören ve yaşayan bir insan olarak, inanan insanların fiilî hiçbir suçları ispat edilemediği hâlde, değişik isimlerle mesela gerici, yobaz, mürteci gibi isnatlarla suçlandığına; bu şekilde sürekli yollarının kesildiğine, meşru hakları olan dinî yaşantılarını, fikir ve düşüncelerini, demokratik bir ortamda yaşama ve ifade etme fırsatı verilmediğine ve dinî faaliyetlerin engellendiğine şahit oldum.

Bu yaşıma kadar değil insanlara, hayvanlara bile iradi olarak kötülük yapmadım. Aksine ülkem, milletimin ve topyekûn insanlığın mutlu ve huzurlu olması hususunda ve yine dünya barışının tesisine katkıda bulunma mevzuunda üzerime düşen sorumluluğun şuuru içinde yapmam gereken vazifemi yerine getirebilme gayreti içinde bulundum.

Buna rağmen 1980 askeri darbesinden sonra ihbar üzere darbenin elli ikinci günü vazifeme giderken gözaltına alındım. Sıkıyönetim komutanlığı askeri mahkemesinde yargılandı ve aynı gün serbest bırakıldım.

O yıllarda çocuk ıslahevinde cumhuriyet başsavcısı yardımcısı olan Şevki Bey'in ısrarıyla çocuklara ve gençlere sohbet ettim. Hiçbir ücret almadan gönüllü olarak yaptığım bu hizmete, kaderin hakkımdaki takdiriyle 1983 yılında kendim de hapse girinceye kadar bu vazifeyi sürdürdüm. Mahpus çocuklar, üç ay beni protesto edip dinlemediler.

Buna rağmen sabredip yılmadan hizmete devam ettim. İlk günlerde sohbetleri protesto eden ve dinlemeyen bu insanlar, ayrılırken beni gözyaşlarıyla teşekkür ederek uğurladılar. Bu sohbetler, birçok çocuğun ve gencin topluma faydalı, hayırlı birer fert hâline gelmesine vesile oldu.

1983 yılında evimden alınarak tekrar gözaltına alındım. Suçumun ne olduğunu bilmeden bir ay emniyet müdürlüğünde gözaltında tutuldum. Daha sonra mahkemeden beraat alana kadar askeri hapisanede tutuklu kaldım. Meğer suçum, 163'ün birinci maddesi olan "devletin temel nizamlarını yıkıp yerine şeriat devleti kurma maksadıyla gizli oluşturulmuş bir örgütün mensubu" olmakmış.

Hayalimden geçmeyen, yıllarca yaptığım sohbet ve konferanslarda bir kelimeyle bile ifade etmediğim bir hususla suçlandım. Bana isnat edilen suçun aslı olmadığı, sıkıyönetim askeri mahkemesinin verdiği beraat kararıyla ispatlanmış oldu. Buna rağmen bağlı bulunduğum kurumdan, "Her ne kadar mahkemeniz berat kararı vermiş ise de vazife yapmanız sakıncalı görüldüğünden işinize son verilmiştir." denildi ve böylece görevime son verildi. Dokuz yıl sonra iade-i itibar verilerek vazifeme geri döndüm. Bir süre sonra da emekli oldum.

Ülkemde şerefle vazifemi ifa edip emekli olduktan sonra, 1992 yılında Almanya'ya geldim. Bir müddet hem idarecilliğini hem de köşe yazarlığını yaptığım Zaman gazetesinde 26 yıldır çalışmaktayım.

36 yıl sonra bugünlerde, elli yıl evvel talebesi olmakla şeref duyduğum Fethullah Gülen Hocaefendi başta olmak üzere, hiçbir adli vak'ası ve suçu bulunmayan, bir ömür boyu ceplerinde bıçak dahi taşımayan arkadaşlarımla birlikte, terör örgütü yöneticisi olmakla suçlandığımızı ve hiçbir müdafaa imkânı verilmeden mahkeme tarafından, hakkımızda tutuklama kararı çıkarıldığını öğrendim.

Bu arada Sabah gazetesi "İşte Fetö'nün beyin takımı" başlığıyla manşetten bana dair, "Eski Türkiye imamı yurtdışına kaçtı" ifadelerini içeren bir haber yayımlandı. Bunun yanında, kendisini hiç tanımadığım, bir defa dahi görüşmediğim, çevremde de kimsenin tanımadığı Ümit Akdemir isminde birisinin iddiaları kaynak gösterilerek hakkımda oluşturulan masa başı senaryolarla Türkiye gazetesi yazarı Fuat Uğur tarafından, ben, paralel çetenin Suriye organizatörü olarak vazife yapan ve hâlen de orada yaşayan sorumlu bir kişiymişim gibi lanse edildim.

Ben 1978 yılında, yani 38 yıl evvel merhum babam ve merhume annemi karayoluyla hacca götürürken Suriye'den transit geçerken bu ülkeye uğradım. O günden bugüne hiçbir zaman Suriye'ye gitmedim. Arkamda bana destek olduğu iddia edilen merhum allame Ramazan el-

Buti dahil, Suriye’de hiçbir din alimi veya tüccarla da görüşmedim.

Aslı astarı olmayan bir suç isnadıyla 2015 yılında evimiz basılıp arama yapıldı. “Suç unsuru olabilecek herhangi bir şeye rastlanmamıştır.” tespiti ve beyanıyla rapor tutuldu.

Hâlâ sırrı çözülemeyen, net olarak ortaya konulamayan, mahiyeti meçhul “Darbe Senaryosu” üzerimize atılarak, masum ve hiçbir şeyden haberi olmayan, sadece dinî inancını yaşayan, ülkesine ve insanına elinden geldiği kadar hizmet etmeye çalışan, hayır yolunda koşturan binlerce insan gibi ben çok ağır hakaretlere ve iftiralara maruz kaldım. Hizmet Hareketi’ne mensup iş adamlarının haksız ve hukuksuz olarak malları gasp edilirken benim de ülkeme hizmet ettiğine inandığım bir vakfa yıllar evvel bağışladığım evime kapı anahtarı değiştirilerek girildi, evdeki şahsi eşyalarım ve evime el konuldu.

Masumum! Ülkemi ve (aldatılmış, kandırılmış da olsa) milletimi çok seviyorum. Hiçbir şeyden haberim olmadığı, hakkımda uydurma senaryolarla isnat ve iftiralarda bulunulduğunu tekrar ifade etmekle beraber, bu isnat ve iftiraları yapanlara bir insan olarak acıyor ve onlar için -Cenab-ı Hak’tan daha şefkatli olamayacağımız mahfuz- sadece hıdayet diliyorum.

Bunun gibi daha birçok masa başı yalan, isnat ve iftiraları, havuz medyasında maalesef görüyor ve okuyoruz. Bunlara karşı doğruyu ifade edecek imkânlar olmadığı ve kendimizi müdafaa edecek medya vs. bulunmadığı için, gerçekleri sevgili dostlarıma, kamuoyuna ve müstakbel hayr-ul halef nesillere duyurma; şahsıma, arkadaşlarıma ve bilhassa Hocaefendi’ye yapılan ve dünya kamuoyunun reddettiği terör örgütü suçlamasının ve diğer isnat ve iftiraların tamamen asılsız olduğunu ve masum olduğumuzu ifade etme ihtiyacı duydum.

Ben hiçbir zaman ne devletimin ne milletimin ne de devlet adamlarının itibarıyla oynamayı düşünmedim. Kimseye karşı dargın ve küskün değilim. Kendimi, sadece Allah’ın rızasını kazanabilme düşüncesiyle milletime, gelecek nesillerimize ve insanlık hizmetine adadığımı bir kez daha ifade etmek isterim. Ülkemizin başında bulunan, aileleri, akrabaları, komşuları ve milletimizi birbirine hasım hâline getiren bu musibetin biran evvel bitmesini Cenab-ı Hak’tan diliyor ve dua ediyorum.

Dostlarıma ve kamuoyuna bu mektubu hazırladığım sırada, hayalimden geçmeyen yalan bir haberle daha karşılaştım. Hürriyet’in ulaştığı iddia edilen haberde benim için “Fethullah Gülen’in ardından yerine geçecek isim Mehmet Ali Şengül’dür.” denilmekteydi. Her an “Ebedi âleme, Rabbimin huzuruna imanla gidebilir miyim?”

mlahazasının ağır bastığı bugünlerde beni liderlik yarışına koyduklarını esefle mshahede ettim. Bu konuda ne bir beyanım vardır ne böyle bir seım olmuştur ne de böyle bir tercih ifade edilmiştir. Haber tamamen yalandır.

Akla kapıyı açıp iradeyi elden almayan Allah (cc) herkesi iradesiyle serbest bırakmıştır. Kimsenin elini tutamıyor, ağzına fermuar vuramıyoruz, ama bu dünyanın öbür tarafı da var. Adil-i Mutlak olan Allah (cc) her şeyi görüyor ve biliyor. Biz her şeyimizi O'na havale ediyoruz. O'nun huzurunda hesaplaşmak üzere tanıdığım ve tanımadığım herkese sevgi ve saygılarımı sunuyor, teşekkür ediyorum.

*13-10-2016 Almanya
Mehmet Ali Şengül*

⁴⁷ Bu yazı samanyoluhaber.com sitesinde ve Zaman gazetesi Almanya baskısında yayınlanmış olup kitap için yazının özü değiştirilmeden yeniden gözden geçirilmiştir.

ARDINDAN...

Tam 60 sene önce mübarek bir cuma gününün eşref saatine denk gelen ve kabul edilen masumane bir dua ile aydınlandı hayatım.

Aslında ne yaptığımın farkında değildim ama göklerde çoktan kıyılmış bir nikâhın kader olması için irade göstererek, çile ve ızdırap ile geçecek olan ömür birlikteliğimizi başlatmış oldum.

Hiçbir pişmanlığım yok hayata dair. Yine olsa aynı hayatı, aynı şartlarda yaşamayı tereddütsüz kabul ederdim. Böyle yüce ve kutsi bir davanın atmosferinde nefes almamıza vesile olduğun için Rabbime hep şükreder, dua ederim.

O günden bugüne çok yollar yüründü beraber, çetin sınavlar verildi, hep el ele, gönül gönüle...

60 yılı kapsayan bir yarenlik....

Bana hem eş hem arkadaş hem öğretmen, her konuda beni görüp gözeten, hiçbir an bana kendimi kötü hissettirmeyen, hep koruyup kollayan, narin bir gül gibi muamelede bulunan sevgili eşim Mehmet Ali Şengül Beyefendi'yi rahmetle anıyor ve bu dünyadaki birlikteliğimizin ötelerde de sürmesi için Allah'tan niyazda bulunuyorum.

Eşi Hatice Şengül

(Bugün bu kitap basıldığında hayatta olsaydın, kesinlikle çok başka şeyler yazacaktım. Bir şeyler karalamamızı sen çok istemiştin. Ama senin yokluğunda ancak bu satırlar döküldü gönül kalemimden.)

Babam seni yüreğime koydum, özlemimi paketlere sarıp sarmalayıp sakladım. Hatırladıkça hâlâ beni gülümseten o anı gelir aklıma. Birinci sınıfa başlayacağım zaman bana aldığın o kırmızı rugan ayakkabılar. Bir hafta sadece seyrettim. Yedi yaşında bir kız çocuğu için çok önemliydi. Bizim yüzümüzü güldürdüğün her an için binlerce teşekkür ederim.

Senin merhametin, teslimiyetin ve vicdanın rehber oldu bana. Neredeyse düğünüme de gelemiyordun ama yetiştin. Beni uğurlarken yavaşça kulağıma eğilip “Mutlu olacağına çok eminim ama baba evi diye bir şey var sakın unutma!” dedin. Ben sizden her ayrıldığımda kalbimden bir parça hep sizde kaldı. Sen gittiğin anda dünya durdu. Bir anda ne hissettiğimi bilemedim. Sanki bütün uzuvlarım kesilmiş, kanayan yaralarım tuz basmışlar, ruhumu da bir yere hapsetmişler, hisli ama hissiz gibi.. Öyle bir acı ki; çılgınlık atarak haykırdığını, bağırdığını, kendinden geçecek kadar ağladığını hayal ediyorsun. Ama yapamıyorsun. Seni rahatsız edecek her şeyden kaçınıp sessizce akıyor gözyaşların. Bir daha nefes alamayacağını sanıyorsun ama Allah sabrını veriyor. Kaybetmenin acısını kalbimizde ilk günkü gibi durmasını isteseydi Rabbim, şu an hepimiz o acıdan ölmüş olurduk.

Yokluğun her daim bir boşluk hissettiriyor. Özlemin hep baki. Aniden aklıma gelince sızım sızım sızıyor yüreğim ve hoyratça akıyor gözyaşlarım. Ama yiyebiliyorsun, gülebiliyorsun, gezebiliyorsun... Kısacası hayat işte yaşayabiliyorsun.

Başka türlü nasıldır bilemem, tek bildiğim Allah’ın bana verdiği sabır, güç, kuvvet, metanet ve teslimiyet. Ama yine de O’nun merhametine inanarak “İnşallah ahirette kavuşacağız.” cümlesinin içindeki sonsuz umut... üç yıl oldu bizden gideli.. Belki acısı ilk günkü gibi değil ama aniden günde bilmem kaç kez aklıma gelince acısını ilk günkü gibi hissediyorum. Hâlâ resmine, görüntüne bakamıyorum, sesini dinleyemiyorum. Duyduğum gördüğüm anda bütün hıçkırıklar boğazımda kalıyor.

Bugün yaşasaydın 79 yaşında olacaktın. Mesela ben seni ne kadar tanıyorum? Sen de anneni babanı kaybettiğinde ne kadar canın acıdı kim bilir? Ama bunları hiçbirimiz göremedik. Çünkü sen hep uzaklardaydın. Birbirimizin ne acılarını ne de sevinçlerini paylaşabildik. Ne kadar şanslıyım son birkaç senemi seninle birlikte geçirdim. İşte o zaman gördüm bazı şeylerin seni nasıl etkilediğini. Mesela kardeşlerini nasıl özlediğini, torunlarını ekranlardan da olsa gördüğünde nasıl

eridiğini, o çok sevdiğin insan ile telefonda görüşeceğin zaman nasıl dudaklarının titrediğini, telefonu kapattıktan sonra nasıl ağladığını. Sen gittin biz eksik kaldık babam!

Ben artık biraz duymuyorum, biraz görmüyorum, biraz konuşmuyorum... Bir yanım hep senin gurbetinle... Şimdi ne mi yapıyorum?... Kocaman sabırlara sığınyorum. Bir seslenişin geliyor aklıma.

— Hoş geldin kızım.

— Hoş buldum babacığım.

— Karasu (kahve) içtin mi?

— Yok içmedim seni bekledim...

Sadece acı acı yutkunuyorum şimdi hatırladıkça. Benim bir tek kelitem kaldı dilimde, “ÇOK ÖZLEDİM”

11 Temmuz, aslında bu tarih beni çok mutlu etmiştir. Çünkü evlilik yıldönümümüz. Ama şimdi hiç gelmesini istemiyorum. Senin benden bedenlen ayrıldığın gün. Ama ruhen sen hep benimlesin, gitmedin hiç... Ne zaman başım sıkışsa geliyorum yanına. Hem anlatıyorum hem de cevabı buluyorum. Ahh keşke kokuların da sesi olsa hiç unutulmasa. Benim en büyük korkum senin kokunu unutmak. Hissettiğim, söylediğim, düşündüğüm, yaşadığım çoğu şeyleri nice insanlarla yaşadım. (Başta kardeşlerimle birlikte) Rabbim beni iyi ki size emanet etmiş. İyi ki senin kızın olmuşum. Geçen gece gördüğüm rüyamda cennette herkesin mertebesi farklı olacağı için oldu ki cennete girersem ve onun mertebesi benden çok daha yüksek olduğu için sık sık göremezsem diye Allah’a yalvardığımı; “Rabbim bizi babamla cennette ayırma!” diye dua ettiğimi hatırladım. Ben de hepi topu insanım, elimden gelen tek şey bağıra bağıra susmak!

Canım Babam

Kızın Ayşe

Canım Babam,

Hep ayrıldık bu dünyada, seninle çok sık görüşemiyorduk, ya bir saat ya da bir gün. Senin için öncelik hep hizmetti. Biz de bunun şuurunda olduğumuz için kaderimize razı olur bir sonraki kavuşma anımızı hasretle beklerdik. Elhamdülillah bizleri hizmet şuuruyla yetiştirdin. Biz de sana layık evlat olmaya çalıştık, inşallah olmuşuzdur.

Bir gün gece saat üçte kapı çaldı. Bir baktık ki kapıda sen. Çok sevindim.

O kadar hassas bir babaydın ki “Kızım sizi rahatsız ettim.” dedin.

“Öyle şey mi olur babacığım, sen gelmişsin sana kavuşmuşum rahatsızlık ne kelime!”

Yorgun görünüyordun, hemen yatağını hazırladım ve istirahata çekildin.

Sabahleyin kahvaltıdan sonra gitmen gerektiğini işlerinin çok olduğunu söyledin.

“Baba bu kadar mı görüşeceğiz? Bir gözümüz gördü bir gözümüz görmedi.” diyerek biraz daha kalman için ısrar etmiştim. Sen de bana “Kızım Allah ötelerde ayırmasın. Burada bu kadarıyla kanaat edelim, önemli olan ahiret yurdu.” dedin ve seni yolcu ettik. Yine her zamanki gibi bizi gözyaşlarımızla başbaşa bırakıp gitmiştin.

En son Almanya’ya eşimle birlikte ziyaretinize gelmiştik.

Birlikte çok güzel dolu dolu bir hafta geçirmiştik. Zaman su gibi akmış ve ayrılık vakti gelmişti. Havalimanında bizi uğurlamaya geldiğinizde bu seferki vedalaşmamızın diğerlerinden farklı olduğunu hissetmiştim.

Meğer dünya gözüyle son görüşmemizmiş. Yolculuk boyunca gözyaşım dinmemiş ve hep ağlamıştım. Hayalen tekrar tekrar sarılıp ellerini öpüyordum.

Evet babamın da dediği gibi bu hayatta hep bu kadarıyla kanaat ettik.

Allah tüm sevdiklerimizi ve bizleri ebedi âlemde ayırmasın.

Rabbim başta Peygamber Efendimiz (s.a.s.) olmak üzere büyüklerimizin şefaathlerine nail eylesin.

Kabri nur, mekânı cennet olsun canım babacığımın.

Kızın Fatıma

Sanki yağmurlar seni getiriyor bana,

Rüzgârlar seni getiriyor.

Her gelene seni soruyorum ben,

Her yağmur damlasına soruyorum.
Üç senedir, gözüme her güzel görünen,
Kulağıma çalınan her hoş sada,
Seni söylüyor bana.
Her gün batımı, her yakamoz seni anlatıyor...
Dinliyorum seni,
Sanki hep olduğu gibi,
Hiç gitmemişsin gibi...
Arasam telefona çıkacakmışsın,
Gelsem, alanda beni bekliyor olacakmışsın gibi.
Herkes uyuduktan sonra bir tek ikimiz uyanık kaldığımız o gecelerde,
yine,
“Hadi kızım çocuklar uyurken sen de yat dinlen.” diyecekmişsin
gibi...
Senle her anım, her dakikam, geçirdiğimiz her gün, paylaştığımız her
hatıra öyle kıymetli ki,
İpekten kumaşlara sardım, kalbimin en mutena köşesine sakladım...
11.07.2021 / Saati biraz bulanık, ama akşam 20.00 suları...
Dondurdum o anı
İçimde bir odaya hapsettim.
Kilidini kaybettim.
Sildim hatıramdan.
Zaten hiç idrak edemedim,
Çünkü sen benden,
Hiç hiç gitmedin.
Seni en özlediğim zamanlarda, doğduğum gün, beni ilk kucakladığın
anı hayal ediyorum... Seninle ilk tanıştığımız o an, senin gibi bir şefkat
timsali, kim bilir nasıl sarıp sarmalamıştır beni. Gözlerinin içi ne güzel
gülmüştür bana bakarken. Eli elimi ne güzel tutmuştur. Bu hayat
yolculuğunda, en şefkate ihtiyacım olan anlarda, o ilk buluşmamızı
hayal ediyorum. İçimdeki bu müthiş özleme merhem gibi geliyor.
Seni öyle çok seviyorum ki babacığım,
Öyle çok seviyorum ki,
Anlatmaya gerçekten kelimeler yetmiyor...

Kızın Rana

İnsan en yakınındaki değerleri yaşarken göremiyor, anlayamıyor maalesef.

Aslında ne kadar yakın olabildik ki babam seninle! Kendisini Allah ve Resûlullah davasına adanmış bir baba ailesi ile ne kadar yakınlaşabilir ki?

Aslan babam! Hiç unutmuyorum, yıllar önce zannediyorum yedi-sekiz yaşlarımdaydım. Demiştin ki; “Eğer bir kişinin imanını kurtaracağımı bilsem bütün çocuklarımı feda etmeye hazırım.” Şimdi bakıyorum da hiç tereddüt etmeden evlatlarını feda ettin. Tanıdığımız tanımadığımız yüzlerce belki de binlerce insanın yüreğine dokundun ve ne mutlu ki biz beş evladına binlerce manevi kardeşler kazandırdın.

Şahsım olarak ömrümü, eğer ki babama bir faydam olmayacaksa zararım da olmamalı ilkesiyle yaşadım.

Çok talihliyim ki hastaneye yatmadan hemen önce helalleşme fırsatımız oldu.

“Oğlum sana hakkım helaldir.” dedi ve çok geçmeden Rabbimin takdiriyle aramızdan ayrıldı. Rabbisine çok sevdiği Efendiler Efendisi Peygamberimize kavuştu.

Bizler ise hayatımız boyunca hasret kaldığımız babamıza ahirette kavuşabilme ümidiyle yaşamaya devam ediyor ve uğruna her şeyini feda ettiği bu davaya layık birer evlat olarak kalmaya gayret ediyoruz.

Son olarak babamın şu nasihatini paylaşmadan geçemeyeceğim.

“Kişilere takılmadan, bu davanın kenarından köşesinden sıkıca tutunun, sakın bırakmayın. İstişareye bağlı kalın ve o kararlara hep saygılı davranın. İnsanları sevmekten ve insanlara iyilik yapmaktan vazgeçmeyin. Unutmayın tek bir kıbleniz var ve onu asla mahcup etmeyin. Ben sizleri, sevdiklerimi, bu davaya inanan tüm insanlığı orada bekliyor olacağım.”

Rabbim mahşerde birlikte haşrolmayı nasip etsin...Âmîn...

Oğlun, Muhammed Said Şengül

“ALLAH AHİRETTE AYIRMASIN!” diye dua ederdin hep...

Ruhunun ufkuna yürümeden önceki son buluşmamızda da aynı duayı ettin bana ama bu sefer dudaklarından değil bakışlarından döküldü sözler. Duygularım boğazımda düğümlenmiş, gözyaşlarım gönlüme akarken kısık bir sesle “Âmîn” diyebildim.

Baba kelimesini tek bir sözcük ile ifade et deseler “özlem” derdim. Bir gün bitecek ümidiyle yaşadım ama nafiye meğer bizim için özlemler hiç bitmez, hasretler hiç tükenmezmiş.

Sizin ifadelerinizle, çile inanmış bir gönül insanının hayatının ayrılmaz bir parçasıdır. Davası büyük olanların çilesi de büyük olur. Siz hayatınızı inanmış olduğunuz değerlere adayan, Kur'an hizmeti adına her türlü zulme, işkenceye, musibet ve belalara göğüs geren bir çilekeştiniz.

Öyle ki 80'li yılların başlarında ben daha beş-altı yaşlarında bir çocukken, vicdandan yoksun zalimlerin zulmüne maruz kalmıştınız. Birkaç ay sonra eve döndüğünüzde babasına hasret bir çocuk olarak koşup boynunuza sarılmam gerekirken size yapılan ağır zulüm ve işkencelerden olacak ki ben sizi maalesef tanıyamamıştım.

Zulmün yine zirvede olduğu Samsun yıllarının gaybubet yaptığınız dönemlerinde, önümüzde bir abimizin rehberliğinde sokak sokak dolaşır, pencereleri gazete kaplı bir deponun önünde durur, kapıyı bizim geldiğimizi anlayacağınız şekilde tıklattıktan sonra birbirimize kavuşur ve hasret giderirdik. Olup biteni anlayamadan ve tekrar ne zaman görüşebileceğimizi bilmeden zor da olsa yanınızdan ayrılmak zorunda kalırdık.

Her çocuğun olduğu gibi benim de sizinle ilgili hayallerim vardı fakat gerçekleştirebilmek için çok imkânımız olmadı. Fırsat bulduğumuz zamanlardan ve hayatımın unutulmaz anlarından birini yaşadığımda, tam 24 yaşındaydım. Sizinle beraber ilk defa gecesiyle gündüzüyle üç ay boyunca hiç ayrılmadan birlikte yaşama fırsatımız oldu. Bu süre zarfında her gün Rabbime hamdettim. Mevlamın bu asırda Peygamber mesleğiyle şereflendirdiği iman ve Kur'an hizmetinin tüm insanlığa duyurulmasında görevlendirdiği bir kadroda ve bu kadronun içinde davası uğruna canını, malını, en yakınlarını ve dünyasını hiçe sayıp gece gündüz demeden aldığı sancağı zirveye, davayı emanet edeceği vârislerine ulaştırmak için koşturan sizin evladınız olma şerefine erdim. Bu ne güzel mutluluk ve ne güzel bir lütf!

Biliyorum ki bu dünyada gül kokulu gurbet soluklamaya devam edeceğim. Acıyla yüreğim yanarken, gözyaşlarım yüreğimdeki yangını

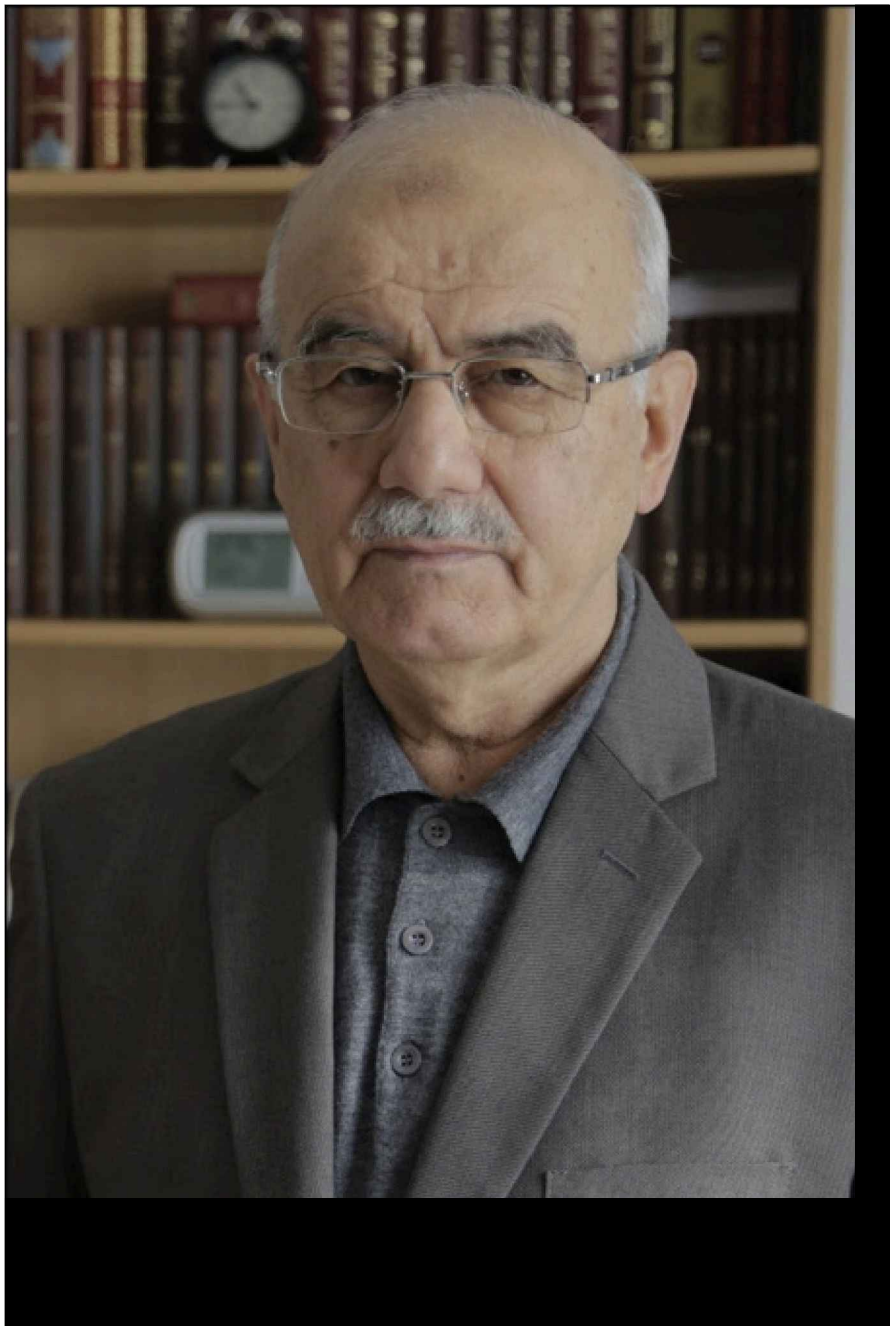
söndürmeyecek.

Seslenmeden duymasını bilen yürekler, görmeden sevmesini de bilirler. İşte biz birbirimizi duyamasak da göremesek de Allah'ın izniyle size olan sevgim hiç bitmeyecek. Sizi çok özledim ama inanıyorum ki yaşadığımız çetin kış günlerinin ardından bahar kokulu günler gelecek.

Sevenleriniz olarak, emr-i İlahi'yi sabırla, tevekkül ve teslimiyetle kabullenerek istinad noktamız ve güç kaynağımız Rabbimize sığınıyor ve şefaatlerinize nail olabilmeyi yine Cenab-ı Hakk'tan diliyoruz.

ALLAH AHİRETTE AYIRMASIN! ÂMİN

Oğlun, Mus'ab Şengül

*Merhum Ali Kervancı'yla birlikte muhterem
Fethullah Gülen Hocaefendi'yi
ziyaretlerinde*

*ABD'nin Pensilvanya eyaletinde muhterem
Fethullah Gülen Hocaefendi
ve birkaç eski dost ile birlikte*

Hatice Şengül ve Mehmet Ali Şengül

Merhum babası Hasan Şengül ile birlikte

Çardak ilçesinde ailesiyle beraber

Auckland-Yeni Zelanda

Tarawera Gölü-Yeni Zelanda

Torunlarıyla birlikte

İtalya-Roma 'da uluslararası eğitime destek kongresi sonrasında (2018)

*Almanya-Frankfurt'ta Afrika'dan misafirler
ile birlikte (2019)*

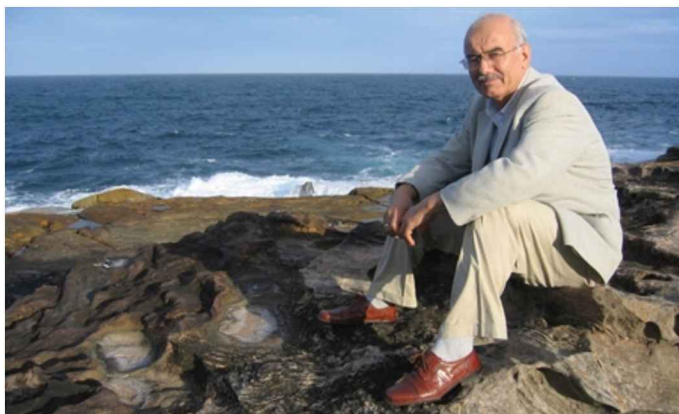

Hanau-Almanya

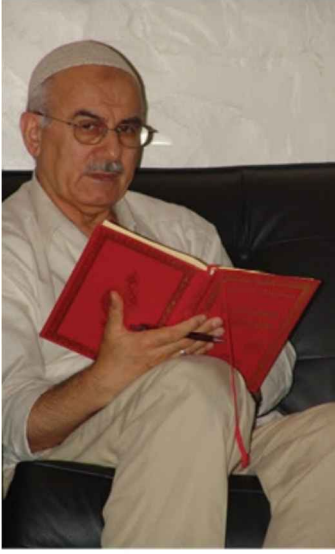
Almanya

Asya

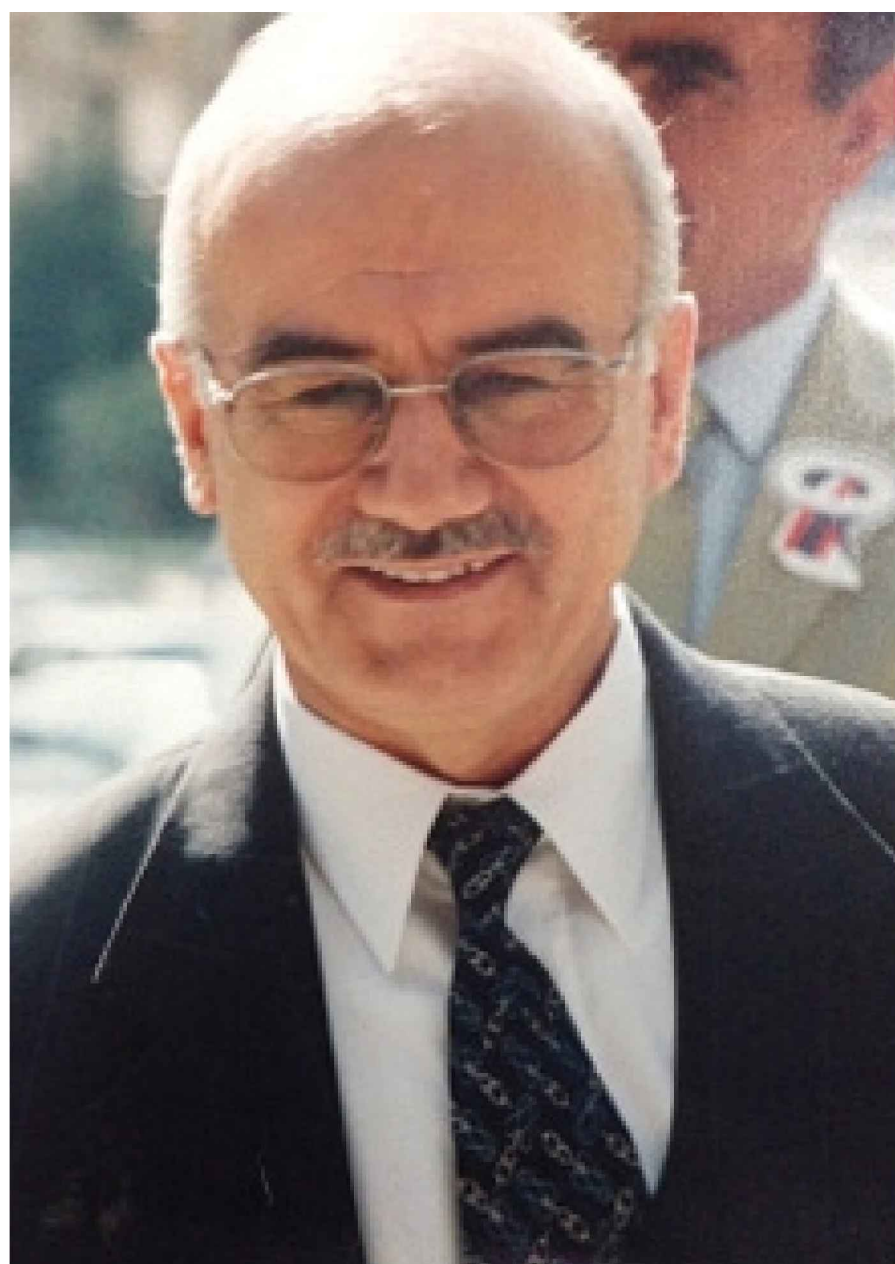

Avustralya 'da kamp programı

Avustralya

Kangaroo Valley 2005

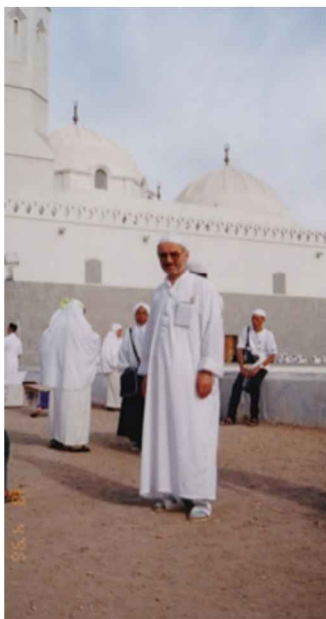
Hac ziyareti (2005)

Mescid-i Nebi

Hac

Kuba Mescidi

Asya

Japonya

Suci vakfına iade-i ziyaret

Malezya

Güney Kore'deki Türk Şehitliği'ni ziyaret

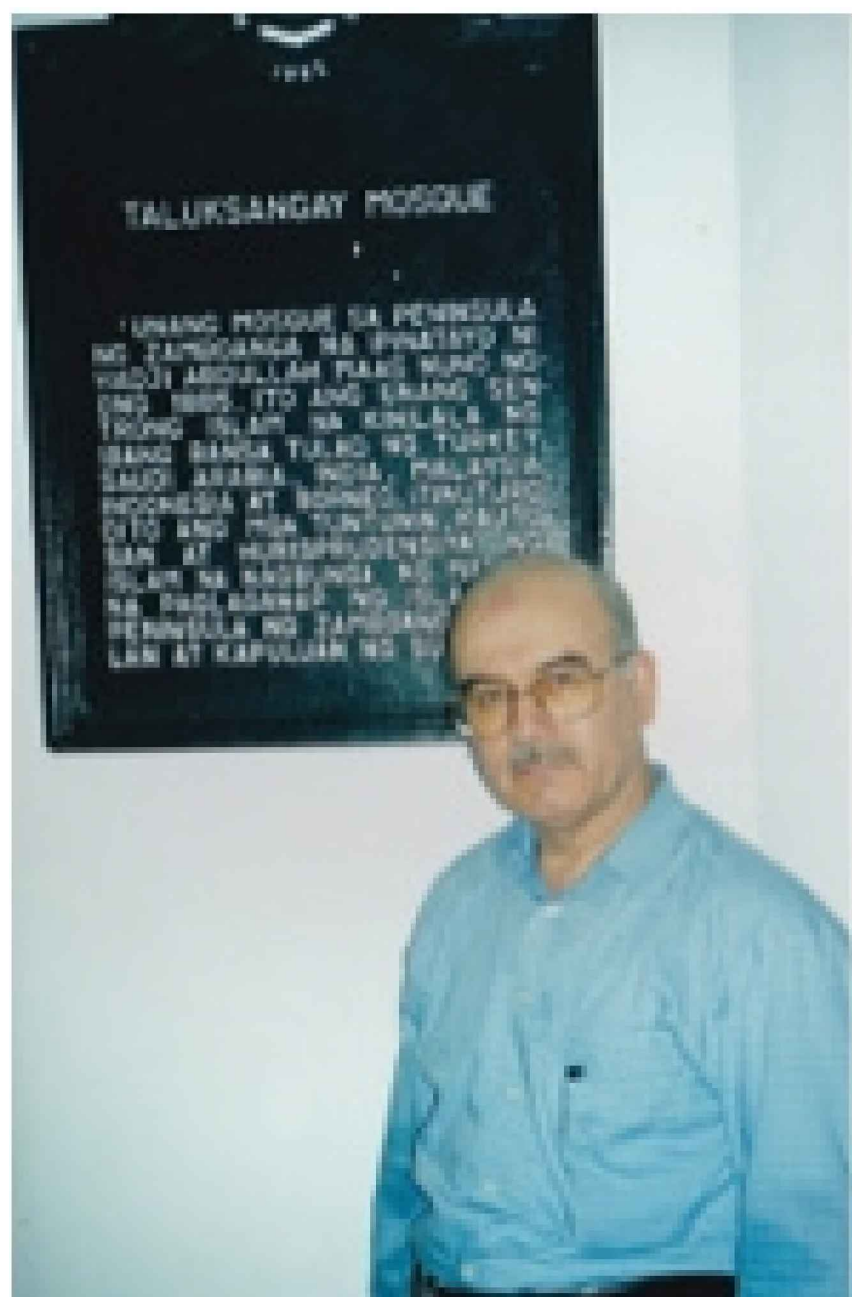
Vietnam

Tayland

Altunizade-İstanbul (1989)

Mehmet Özyurt

Hong Kong

Azerbaycan

